

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hickman
Tracy\Weis_Margaret_Hickman_Tracy-Brana_smrti_1-Draci_kridlo.PDB

PDB Name: Weis_M_Hickman_T-Brana_smrti_1-
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 20.9.2004
Modification Date: 20.9.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

CYKLUS BRÁNA SMRTI

Cyklus Brána smrti je bezprecedentní série sedmi samostatných románů, jejichž tématem je tvoření světů, což zatím ještě nikde nebylo zpracováno. Děj každého z prvních čtyř svazků se odehrává v odlišném, realisticky zdůvodněném světě. V posledních třech románech hrdinové ze čtyř říší ovlivňují vývoj situace ve všech těchto světech - schyluje se k vrcholné bitvě o ovládnutí Brány smrti, což má rozhodnout i o budoucnosti všech světů. Dílo oplývající podivuhodným dějem a vynalézavostí. Cyklus Brána smrti představuje další stupeň ve vývoji epické fantasy.

"Vaše Výsosti, to jediné, v co věřím, je můj rozum a mé schopnosti. Jak vidím, nemám na vybranou. Buď tu práci přijmu, nebo přijdu o krk. Mám pravdu?"

"Máš na vybranou. Až ti řeknu, co je tvým úkolem, můžeš ho buď přijmout, nebo odmítnout."

"A v tu chvíli se mi hlava rozloučí se zbytkem těla."

"Ten muž, kterého vidíš tam dole, je královský popravčí. Zná svou práci. Smrt bude rychlá a čistá, mnohem lepší než ta, která tě čekala předtím. Za tvůj čas jsem ti dlužen přinejmenším tolik." Štěpán se otočil proti Hughovi a jeho oči ve stínu kroužkového brnění byly temné a prázdné, ničím neozářené zevnitř a neodrážející žádné světlo zvenčí. "Musím být opatrný. Nemohu očekávat, že takový úkol přijmeš, aniž bys věděl, o co se jedná, pokud ti to ale prozradím, vydávám se ti na milost a nemilost. Pokud budeš vědět to, co ti za chvíli řeknu, neodvážím se tě nechat naživu."

"Pokud odmítnu, zbavíte se mě za noci, ve tmě a beze svědků. Pokud ten úkol přijmu, zapletu se do té samé sítě, ve které se nyní zmítá Vaše Výsost."

"A co víc jsi čekal? Koneckonců nejsi nic jiného než vrah," řekl chladně Štěpán.

"A vy, Vaše Výsosti, nejste nic jiného než člověk, který si toho vraha chce najmout."

BRÁNA SMRTI

SWAZEK I

Dračí křídlo

Margaret Weis & Tracy Hickman

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT o 1997

DEATH GATE CYCLE

Volume I

DRAGON WING

© Copyright by Margaret Weis and Tracy Hickman - 1990

Published by arrangement with Bantam Books, a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.

© Cover art by Keith Parkinson - 1990

© Translation by Hynek Filip - 1996

© Edition by NÁVRAT - 1997

ISBN 80-7174-627-4

Toto dílo věnuji památce mé matky, Frances Irene Weis
- Margaret Weis

o

Dezře a Terryemu Phillipsovi za všechno, co nám bylo společné

- Tracy Hickman

Jen Já jest žalářem,
jemuž je
svíratí ducha

- Henry Van Dyke

SVĚT ARIANUS: Solarus - Solarus; Lords of Night - Vládcové noci; Sharthea - Šerteá; Hesthea - Hestea; Shegra - Šegra; High Realm - Horní říše; Firmament - Obloha; Mid Realm - Střední říše; Uylandia & the Volkaran - Uylandie a Volkaranské ostrovy; Aristagon - Aristagon; Sandsea - Písek; Geg's Hope - Naděje Gegů; Maelstrom - Víř; Low Realm - Dolní říše; Drevlin - Drevlin; Terrel Fen - Terrel Fen; Death Gate - Brána smrti

STŘEDNÍ ŘÍŠE ARIANU: Griphith Cluster - Grifitské souostroví; Malakali - Malakali; Panton - Panton; Tytan - Tytan; The Herald's - Heroldové; Griphisash - Grifisaš; Humbisash - Humbisaš; The Seven Mysteries - Sedm záhad; Windmaiden Cluster - Panenské souostroví; Lost Colonies - Ztracené kolonie; Erga - Erga; Tirsash - Tirsas; Tribus Marches - Tribské pohraničí; Kirikai Outlands - Provincie Kirikai; Tolthom - Toltom; Mnarash - Mnaraš; Arista-gon - Aristagon; Volkaran Isles - Volkaranské ostrovy; Uylandia Cluster - Uylandijské souostroví; Uylandia - Uylandie; Etheses - Eteses; Brindonia - Brindonia; Watered Isles - Zavodněné ostrovy

VOLKARANSKÉ OSTROVY: Uylandia Cluster - Uylandijské souostroví; 4,000 MenKarlas Rydai - 4000 menkarlas radaj; Djern Orkasta, "Land of Lady Orkasta" - Djern Orkasta, "Země paní Orkasty"; Ornelos - Ornelos; Rithen - Riten; Djern Hereva, "Land of Lady Herev" - Djern Hereva, "Země paní Herevy"; Lylinthia - Lylintie; Farsight - Prozíravost; Djern Volkain, "Land of Volkar" - Djern Volkain, "Volkarova země"; Vargaldin - Vargaldin; Wayward Isles - Bludné ostrovy; Therpcs - Terpes; Bindistai - Bindistai; Kurinandistai - Kurinandistai; Hanastai - Hanastai; Grevinor - Grevinor; Dandrak - Dan-drak; Hynox - Hynox; Ke'lith - Kelith; Yrindai - Yrindai; Providence - Pro-zřetelnost; Kirgaden - Kirgaden; Firstfali -- Pád; Skurvash - Skurvaš; Klervasha - Klervaša; Mean Cluster Track - Dráha oběhu hlavního souostroví; Pitrin's Exile - Pitrinovo útočiště; Harland - Harland; Plentation - Osada; Gatelock - Ústí; Uylandia - Uylandie

DREVLIN, DOLNÍ ŘÍŠE: Rend Skrift - Škřif Rend; Het Skrift - Škřif Het; Terote Skrift - Škřif Terot; Lek Skrift - Škřif Lek; Trow Skrift - Škřif Trov; Herot - Herot; Wombe - Vombej

Prolog

"Buď klidný, Haplo. Vstup a buď tu jako doma. Posad' se. A mluvmě bez zábran.

Dovol, abych ti naplnil číši. Nyní pijeme to, čemu se kdysi říkalo pohár na rozloučenou, hold tvé dlouhé cestě.

Chutná ti to portské? Víš, že mé nadání nezná hranic, avšak začínám si myslet, že vskutku dobré víno dělá čas, nikoli kouzla. Alespoň staré knihy tak učí. Nepochybuji, že naši předkové měli v tomto pravdu... bez ohledu na to, jak velmi se mýlili ve věcech jiných. Něco v tom nápoji postrádám, ono teplo a jemnost, jež přicházejí se stářím. Toto portské jest příliš hrubé a ostré. Dobré vlastnosti jsou to pro muže, Haplo, ne však pro víno.

Nuže, jsi připraven na cestu? Chceš či žádáš něčeho, co ti mohu poskytnout? Řekni jen, a máš to mít. Nic tedy?

Ach, jak ti závidím. Mé myšlenky tě budou provázet v každém okamžiku, ve spánku i v bdělosti. Připijme si. Na tebe, Haplo, můj vyslanec do světa, jenž ničeho netuší.

A oni tušit nesmějí. Ví, již jsme o tom hovořili, však pravím to znovu. Nebezpečí je velké. Zachytí-li odvěký nepřítel i jen nepatrné znamení, že kdo uprchl z jeho vězení, pohne zemí, mořem, sluncem a nebem - jak již jednou udělal - aby nás zničil. Vyčenickej je, Haplo. Vyčenickej je, tak, jako tvůj pes kysu vyčenicchá, nikdy jim ale nedovol, aby tvůj pach ucítili.

Doleji ti vína. Ještě jednou připíjím. Nyní na Sartany. Zdráháš se pít. No tak. Musím naléhat. Ve tvém hněvu je tvá síla. Využij toho, budeš silnější. A proto...

Na Sartany. Oni z nás udělali to, čím nyní jsme.

Jak jsi star, Haplo? Netušíš?

Vím - čas nemá v Labyrintu významu. Chvilí se zamyslím. Když jsem tě poprvé spatřil, snad dvacet pět ti bylo. Dlouhý život pro ty z Labyrintu. Dlouhý život, a také již bezmála skončil.

Jak dobře si vzpomínám na ten čas před pěti léty. Chystal jsem se znovu vstoupit v Labyrint, když jsi se objevil.

Krvácel jsi, nemohl skorem chodit, umíral jsi. A přec, ty jsi na mne pohlédl tak, že na to nikdy nemohu zapomenout - hleděl jsi na mne jako vítěz! Uprchl jsi. Přemohl jsi je. Ve tvých očích, ve tvém radostném úsměvu jsem spatřil vítězství. A pak ses mi zhroutil k nohám.

Ten výraz mne k tobě táhl, milý synu. Pociť můj byl stejný, když jsem tehdy unikl tomu peklu. Byl jsem první, první, jemuž se podařilo projít jím živ.

Před staletími se Sartani domnívali, že svět, jenž nám právem náležel, rozpoltí, a tím že rozpoltí i naši naději a uvrhnou

nás do svého područí. Jak dobře víš, cesta z Labyrintu není než dlouhá a křivolaká. Trvalo staletí, než se podařilo rozluštit záhadu naší země. Staré knihy praví, že Sartani vynalezli tento trest doufajíce, že naše zlé nároky a krutá a sobecká povaha se časem a utrpením otupí.

Stále měj na paměti jejich záměry, Haplo. Z toho čerpej sílu, již budeš potřebovat na to, oč tě žádám. Sartani se nebáli předpokládat, že jakmile vyjdeme do tohoto světa, budeme schopni stanout na svém pravém místě v kterékoli z těch čtyř říší, jež si zvolíme.

Něco se nepodařilo. Snad zjistíš, co to bylo, když vstoupíš do Brány smrti. Z toho, co jsem byl mocen vyčíst ze starých knih, zdá se mi, že Sartani měli strážit Labyrint a držet jeho kouzelnou moc na uzdě. Oni se však té povinnosti zbavili, ať už ve zlém úmyslu, či z jiné příčiny. Žalář samotný nabyl života - života, jenž znal toliko jediné věci, přežití. A tak Labyrint, naše vězení, na nás počalo hledět jako na hrozbu. Poté, co nás naši žalárníci opustili, Labyrint, živěn strachem a nenávistí vůči nám, se změnil ve hrob.

Když jsem nakonec našel cestu ven, objevil jsem Nexus, tuto překrásnou zemi, již Sartani stvořili jen pro nás. A dostal jsem se ke knihám. Nebyv zprvu schopen číst, pracoval jsem a učil se a zakrátko jsem zvěděl jejich tajemství. Četl jsem o Sartanech a jejich 'nadějích' skládaných v nás, a z plna hrdla smál jsem se - poprvé a naposledy v životě jsem se smál. Jistě rozumíš, Haplo. V Labyrintu není radosti.

Však budu se smát znovu, až vykonám, co zamýšlím. Až čtyři světy - Oheň, Voda, Kámen a Obloha - budou zase jedním. Pak budu se smát dlouho a z plných plic.

Ano. Čas tvého odchodu nadešel. Trpělivě jsi vyslechl slova svého pána. Na zdraví.

Na tebe, Haplo.

Tak jako já jsem první unikl z Labyrintu a vstoupil v Nexus, ty první vnikneš do Brány smrti a nohama staneš na zemi světů za ní.

Říše nebe. Zkoumej ji, Haplo. Poznej její lid. Poznej, kde je silný, a kde je slabý. Dělej vše pro to, abys v oné říši působil zmatek, ale drž se vždy v pozadí. Svou moc skrývej. A hlavně nečín ničeho, co může upoutat pozornost Sartanů, neboť objeví-li nás, ještě než budu připraven, jsme ztraceni.

První vol smrt, druhou zradu. Víš, že jsi natolik poslušný a nebojácný, abys tak volil. Však co víc, Haplo, takových věcí jsi mocen a tolik rozumu máš, abys volit nemusel. I právě proto jsem tě vybral pro toto poslání.

Ještě jeden úkol máš. Přiveďeš mi někoho z té říše, kdo mi bude učedníkem. Někoho, kdo se vrátí, aby hlásal slovo, mé slovo, tomu lidu. Plemene nechť je jakéhokoli - elf, člověk či trpaslík. Dej pozor na to, ať přemýšlivým je, rozhodným... a poddajným.

V jedné prastaré knize narazil jsem na podobenství. Ty, Haplo, hlasem budeš volajícího na poušti.

Povstaňme a naposled se napijme.

Na Bránu smrti. Připravuj cestu Pána a přímé číní stezky jeho."

Kapitola první

Věznice Yreni, Dandrak, Střední říše

Kára se kymácela a poskakovala po hrbolatém korálovci a její železná kola drkotala přes díry v tom, co měla být cesta. Vůz táhl týr, odfrkávající do chladného vzduchu bílou páru. Vrtošivého týra vedl jeden muž a čtyři další, po dvou na každé straně, postrkovali a tlačili káru. Před věznicí Yreni se shromáždil zástup lidí z okolních usedlostí, toužících doprovázet vůz a jeho neblahý náklad až k hradbám Kelithu. Tam už čekal na příjezd vozu dav, který byl ještě větší než tento.

Den se krátil. Obloha temněla, jak Vládcové noci pomalu přikrývali odpolední hvězdy stínem svých plášťů. Večerní šero však bylo pro ten průvod víc než vhodné.

Venkované se většinou drželi několik kroků od káry. Nedělali to ale ze strachu před týrem, i když dobře věděli, že takoví velcí ptáci se dokáží vmžiku otočit a zobákem klovnout po každém, kdo se k nim znenadání přiblíží. Dělalí to ze strachu před tím, koho vezli nahoře na voze.

Vězeň byl přivázaný za zápěstí koženými pouty, pevně upnutými k postranicím káry, nohy měl v okovech a spoutané těžkým řetězem. Po stranách vozu kráčelo několik bystrozrakých lučištníků. Tětivy luků měli napjaté a šípy namířené na zločincovo srdce, to pro případ, že by se jen hnul nesprávným směrem. Nezdálo se však, že by taková opatření příliš uklidňovala ty, kteří šli za károu. Ti jen stále hleděli - nedůvěřivě a zároveň hrozivě - na muže na voze a ploužili se v uctivé vzdálenosti za ním. Kdykoli se muž otočil, ta vzdálenost se znatelně zvětšila. I kdyby v tu chvíli stál na jeho místě démon z Hereky, nevzbudil by v sedlácích větší strach.

Už jen samotný vzhled toho vězně byl tak hrozivý, že pouhý pohled na něj člověku naháněl husí kůži. Jak byl starý, to se dalo stěží odhadnout, protože patřil mezi ty, na kterých se život podepsal způsobem na běhy neměřitelným. Vlasy měl černé, beze stopy šedi. Nosil je sčesané dozadu z vysokého čela a spletené do copu, který mu ležel na zátylku.

Zpod jeho mohutného huňatého obočí vyčníval dlouhý, jestřábímu zobáku podobný nos. Černé vousy měl vězeň pod silnou bradou spletené do dvou krátkých copů. Hluboko zapadlé černé oči se mu bezmála ztrácely ve stínu přečnívajícího obočí a vystoupklých lícnicích kostí. Nikdy se ale v té tmě neztrácely úplně, protože se zdálo, že žádná tma tohoto světa není s to uhasit oheň, který doutnal v jejich hloubce.

Vězeň byl střední postavy a do půli těla nahý. Tělo měl pokryté krvavými ranami a podlitinami, protože s těmi, co se ho snažili polapit, zápasil jako sám ďábel. Tři z rychtářových nejsilnějších mužů nyní leželi zbití v posteli a ještě alespoň týden se budou léčit. Jejich zajatec byl štíhlý a šlachovitý, pohyboval se tiše, hbitě a zároveň sebevědomě. Na první pohled bylo poznat, že to je muž zrozený a vychovaný k tomu, aby kráčel životem ve společnosti Noci.

Vězeň si všiml, že vesničané ustupují, kdykoli se na ně podívá, a téměř se rozesmál. K velkým rozpakům lučištníků se pak na ty lidi díval velmi často. Lučištníci pokaždé jen zvedli luky a bezradně vzhlíželi ke svému veliteli, zachmuřenému mladému rychtáři. Prsty se jim přitom třásly na tětivách. Rychtář se i navzdory večernímu chladu znatelně potil. Když

se na obzoru objevily korálovcové hradby Kelithu, tvář se mu viditelně rozjasnila.

Kelith bylo i v porovnání s druhými dvěma městy na ostrově Dandraku pouhé zanedbané městečko. Špatně udržované domy a obchody jen stěží pokryly plochu jedné čtvereční menky. Přesně uprostřed stál starobylý hrad a od jeho vysokých věží se odráželo světlo zapadajícího slunce. Pevnost byla postavená ze vzácných žulových kvádrů, teď už si ale nikdo nepamatoval, kdo a jak ji postavil. Její minulost byla zastřena přítomností a bezpočtem válek vedených pro vládu nad ní.

Stráže otevřely městské brány a mávly na lidi u káry, ať vjedou dovnitř. Naneštěstí se týrovi nelíbily pozdravné výkřiky, které se ozvaly, jak se kára přiblížila ke Kelithu. Zastavil se a rozhodl se, že už dál nepůjde. Teprve až když vzpurnému ptáku chvíli střídavě hrozili a střídavě ho tahali za postroj, konečně se uráčil pohnout. Kára pomalu projela branou na ulici z leštěného korálovce, které se honosně říkalo Silnice králů. Nikdo z lidí si ovšem nepamatoval, že by na ni nějaký král kdy vkročil.

Na ulici stály zástupy lidí, toužících se zblízka podívat na vězně. Rychtář vyštěkl chraptivým hlasem rozkaz a lučištníci sevřeli šik, tlačíce se těsně k vozu. Ten nejvíce vpředu se ovšem ocitl ve vážném nebezpečí, že ho znejistělý týr pokouše.

Množství lidem pomalu dodalo odvahy, začali vykřikovat nadávky a hrozit pěstmi. Vězeň se na ně drze smál a tvářil se, jako by mu připadali daleko spíš zábavní než nebezpeční, dokud přes postranice káry nepřeletěl velký kámen a neudeřil jej do čela.

Pohrdavý úsměv zmizel a krví zalitou tvář zkřivil hněv. Muž zaťal pěsti a křečovitě se vrhl na hlouček výtržníků, kteří našli odvalu na dně džbánu s vínem. Kožené řemeny, kterými byl muž připoutaný k vozu, se napjaly, postranice káry se zachvěly a řetěz na mužových kotnících hlasitě zařinčel. Rychtář zaječel - mladému muži přeskočil zděšením hlas - a lukostřelci okamžitě pozvedli zbraně. Vůbec si ale nebyli jistí, na koho mají střílet: na vězně, nebo na ty, kteří ho napadli?

Kára ale byla velmi pevná, a ať se muž na ní snažil sebevíc, nemohl se zbavit pout ani zlomit prkna, ke kterým byla připevněná. Po chvíli také všeho nechal a už jen vrhal skrze krvavou masku zlověstné pohledy na toho furiantského hrubiána.

"Kdybych byl volný, nikdy by sis to netroufl."

"Ó, povídali, že mu hráli," ušklíbl se mladík, tváře zrudlé opilostí.

"Ne, neodvážil," chladně odsekl vězeň. Jeho černé oči se upřely na mladíka, a v tom pohledu ze žhavého uhlí byla taková zloba a nenávist, že výtržník jen ustoupil a naprázdno polkl. Jeho přátelé - kteří jej pobízeli, ačkoli se sami drželi o notný kus zpět - vzali zločincovy poznámky jako urážku a vyhrožovali mu tím víc.

Vězeň se otočil, zuřivě pohlédl nejprve na jednu stranu ulice a pak na druhou. Do paže jej udeřil další kámen, po kterém následovala shnilá rajčata a zkažené vejce. To ovšem netrefilo vězně, ale přistálo přímo na tváři rychtáře.

Ačkoli byli lučištníci zpočátku připraveni vězně kdykoli zabít, stali se nyní jeho ochránci a obrátili luky směrem k davu. Ale lukostřelců bylo jen šest, kdežto lůzy přes sto mužů. Všechno nasvědčovalo tomu, že z toho ani vězeň, ani stráž nevyjdou bez úhony, když vtom se shora ozvalo bítí křídel a vysoké skřeky, a větší část zástupu se zděšeně rozprchla. Těsně nad hlavami lidí, kteří se jen vyplašeně krčili u domů nebo bezhlavě prchali ulicemi, divoce přelétávali dva draci, řízení jezdci v přilbách a brnění. Vzápětí ale dračí rytíře zase odvolal rozkaz jejich velitele, který stále kroužil vysoko na obloze. Velitel se snesl dolů a jeho rytíři letěli za ním. Mezi křídly jejich draků a zemi domů nebyla nikdy větší mezera než na šířku dlaně. Pak draci lehce přistáli u káry, švihající dlouhými ocasy. Křídla úhledně složili k bokům.

Velitel rytířů, břichatý muž středního věku s ohnivě rudým vousem, pobídl svého draka, aby přiletěl blíž. Týr, plný hrůzy z pohledu na draky a z jejich pachu, se vzpínal, ryčel, cloumal sebou a mnoho nechybělo, aby roztrhal svůj postroj.

"Ať ta zatracená potvora ztichne!" zavrčel velitel.

Týrmistr chytil týra za hlavu a zpražil jej výhrůžným pohledem. Jak tak na něj upřeně hleděl, hloupý týr, který co neviděl, toho se nebál, zapomněl na draky a uklidnil se.

Velitel si vůbec nevšiml reptajícího a koktajícího rychtáře, který se chytil sedla jeho draka, jako se dítě chytá své znovunalezené matky, a úkosem pohlédl na zkrvaveného a zeleninou polepeného vězně.

"Vypadá to, že jsem přiletěl právě včas, abych ti zachránil ten tvůj mizerný život, Hughu Ruko."

"Žádnou službu jsi mi tím neprokázal, Garethe," řekl muž vztekle a zvedl svázané ruce. "Osvobod' mne! Nebo budu bojovat s vámi a s nimi také." Trhl hlavou směrem k nejodvážnějším zvědavcům, vykukujícím zpoza rohů domů.

"Ovšemže bys bojoval," zabručel velitel rytířů. "Tamta smrt je o zatracený kus lepší než ta, která ti hrozí teď. Zatraceně lepší a pro tebe, Hughu Ruko, až zatraceně dobrá. Díky do zad a za tmy - to bych ti udělal, ty vražednický vyvrhel!" Hughův našpulený horní ret, ještě zvýrazněný zjezeným černým knírem, bylo jasně vidět i ve snázejícím se šeru.

"Garethe, ty víš, jak a proč všechno dělám."

"Vím jenom to, že jsi byl najat jako vrah a že se můj lenní pán dočkal smrti ze tvé ruky," odsekl rozhněvaně rytíř. "A já jsem ti zachránil hlavu jen proto, abych ji mohl s potěšením položit k hrobu svého pána. Abych nezapomněl, popravčí se jmenuje Nick Natřikrát. Ještě nikdy se mu nepodařilo useknout hlavu jednou ranou."

Hugh se na velitele chvíli díval a pak tiše řekl: "Bylo by to sice za to stálo, ale já jsem tvého pána nezabil."

"Pche! Nejlepší pán, jakému jsem kdy sloužil, zavražděný pro pár barlů. Kolik ti elfové zaplatili, Hughu? A kolik barlů chceš teď za to, že mi život mého pána zase vrátíš?"

Velitel trhl za otěže a se slzami v očích svého draka zase otočil. Kopl zvíře do slabin, tam, kde končí křídla, a donutil ho vzlétnout. Drak se vznesl nad vůz a jeho hadí oči vyzývaly ty, co číhali v šeru, aby se mu postavili do cesty. I ostatní dračí rytíři zase vzlétli. Slzící týrmistr zamrkal. Týr se znovu odevzdaně pohnul a kára zarachotila na cestě.

Byla už noc, když vůz a jeho dračí doprovod dorazily do pevnosti, kde sídlil pán Kelithu. Ten ale nyní ležel na katafalku uprostřed nádvoří. Kolem jeho těla byly navršené kusy uhlokřišťálu, potřeného vonným olejem. Přes prsa měl položený svůj štít. Jedna chladná a nehybná ruka svírala jílec meče, druhá držela růži od rytířovy plačící ženy. Ta nebyla mezi shromážděnými, ale kdesi v hradu, napojená uklidňujícím výtažkem z máku. Dali jí ho ze strachu, že by se mohla vrhnout na hořící hranici, a ačkoli podobné sebeobětování bylo na Dandraku bezpodmínečné, v tomto případě se nemohlo připustit. Manželka lorda Rogara totiž nedlouho předtím porodila jeho jediné dítě a zároveň dědice. Rogarův oblíbený drak stál opodál a pyšně pohazoval hřívou. Vedle něj postával vrchní podkoní, v rukou držel řeznickou sekeru a po tvářích se mu koulely slzy. Neplakal však pro mrtvého pána. Jakmile plameny stráví pánovo tělo, drak, jehož podkoní vychoval, bude zabit a poslán sloužit svému pánovi i po smrti.

Všechno bylo připraveno. Všechny ruce držely hořící pochodně. Ti, kteří stáli na nádvoří, čekali už jen na jediné. Čekali na to, až bude hlava pánova vraha položena k jeho nohám.

I když stráž v pevnosti nebyly v pohotovosti, rytíři zahradili bránu, aby zabránili zvědavcům proniknout do hradu. Teď se roztoupili, aby mohl vůz dovnitř, a hned za ním zase sevřeli řady. Jakmile lidé na nádvoří spatřili vůz kodrcající klenutou branou, pozdravili ho radostným pokřikem. Rytíři, kteří ho doprovázeli, seskočili ze sedel. Hned nato přiběhli jejich panoši a odvedli draky do stájí. Velitelův drak zavřeštěl na své druhy, možná na uvítanou, možná na rozloučenou. Týrovi sundali postroj a odvedli ho pryč. Týrmistr a jeho čtyři pomocníci, kteří tlačili vůz, byli uvedeni do kuchyně, kde dostali jídlo a trochu pánova nejlepšího a nejstaršího hnědého ležáku. Pan Gareth odjistil meč v pochvě a vystoupil na vůz. Pozorně přitom sledoval každý trestancův pohyb. Když byl nahoře, vytáhl malou dýku a odřízl kožená pouta od prken, ke kterým byla připevněná.

"Chytili jsme jednoho elfího pána, Hughu," řekl Gareth jakoby mimochodem, zatímco přezával pouta. "Chytili jsme ho zaživa. Byl na své dračí lodi, letěl zpět do Tribu a naši draci ho předhlonili. Položili jsme mu pár otázek, a ještě než zemřel, přiznal, že ti dal peníze."

"Já už viděl, jak se ,tážete' lidí," řekl Hugh. Když měl jednu ruku volnou, natáhl ji, aby ji rozhýbal. Gareth začal přezávat druhé pouto a stále přitom Hughu velmi pozorně sledoval. "Ten chudák by přiznal i to, že je člověk, kdybyste se ho na to zeptali!"

"Našemu pánovi jsme ale vytáhli ze zad ten tvůj prokletý nůž, ten s kostěnou stěnkou a podivnými značkami na ní. Já jsem ho poznal!"

"Dobře, ksakru! Tak jsi ho poznal!" Hugh měl nyní obě ruce volné. Rychle a nečekaně zaútočil a silnými rukama sevřel rytířovy paže v kroužkovém brnění. Nemilosrdně je tiskl a zarýval Garethovi kroužky brnění hluboko do masa. "A ty dobře víš, jak i proč jsi ho uviděl!"

Gareth sykl a máchl dýkou. Ostří bylo už jen kousek od Hughovy hrudi, když rytíř silou vůle svůj výpad zadržel.

"Zpátky!" zavrčel na několik svých druhů, kteří, když spatřili, že jejich velitel byl napaden, tasili meče a rozběhli se mu na pomoc.

"Pusť mě, Hughu," procedil mezi zuby Gareth. Tvář měl sinalou a nad horním rtem se mu perlil pot. "Tvůj trik se ti nepovedl. U mne k tak jednoduché smrti nepřijdeš."

Hugh pokrčil rameny, ironicky se pousmál a povolil stisk na rytířově paži. Gareth chytil zločince za pravou ruku a hrubě mu ji zkroutil za zády, aby vzápětí udělal totéž i s jeho levačkou. Pak svázel vězni ruce kusem přezávaných kožených pout.

"Dobře jsem ti zaplatil," zamumlal rytíř. "Nedlužím ti vůbec nic!"

"A co ona, tvoje dcera, jejíž smrt jsem pomstil..." Gareth chytil vraha za rameno, otočil jej a rozehnal se železnou pěstí. Rána dopadla na věžňovu čelist a hodila jej na dřevěné postranice. Prkna se prolomila a Hugh dopadl na záda na špinavé nádvoří. Gareth seskočil z káry. Rozkročil se nad vězněm a chladně na něj hleděl.

"Zemřeš s hlavou na špalvu, vraždící zmetku. Odvedte ho," přikázal dvěma svým mužům a špičkou boty kopl Hughu do zad. Se zadostiučiněním sledoval, jak se muž svíjí bolestí. Pak pomstychtivě dodal: "A dejte mu roubík."

Kapitola druhá

Pevnost Kelith, Dandrak, Střední říše

"Tady je ten vrah, Magiko," řekl Gareth a ukázal na svázaného vězně s roubíkem v ústech.

"Měli jste s ním nějaké potíže?" zeptal se dobře stavěný, asi čtyřicet let starý muž, hledící na Hughu tak zarmouceně, jako by ani nebyl s to uvěřit, že v jediné lidské bytosti může být ukryto tolik zla.

"Ne takové, se kterými bych se sám nedokázal vypořádat," prohlásil Gareth. V mágově přítomnosti byl jakýsi celý zaražený.

Čaroděj přikývl. Vědom si početného obecenstva se vztyčil v plné výši a obřadně sepal ruce na hnědé sametové klerice. Byl to mág země a nosil barvy té magie, kterou měl nejraději. Na druhé straně na sobě neměl plášť královských mágů. Podle toho, co se říkalo, po tom titulu dlouho toužil, ovšem lord Rogar mu ho ze svých vlastních důvodů odmítl udělit.

Ti, kteří stáli na rozbláceném nádvoří, viděli, jak vězně vedou před tím, kdo nyní byl - v nepřítomnosti jiných - nejmocnějším v celém panství, a natlačili se kolem, aby jim neuniklo ani jediné slovo. Světlo jejich pochodní plápolalo a tančilo v chladném večerním vánku. Lordův drak si to napětí a zmatek spletl s bitevní vřavou a hlasitě zařval, domáhaje se toho, aby ho pustili na nepřítele. Podkoní ho lehce poplácal, aby ho uklidnil. Brzy ho pošlou do boje s Nepřítelem, kterému se nemohl vyhnout ani člověk, ani dlouhověký drak.

"Vytáhněte mu roubík!" rozkázal čaroděj.

Gareth si odkašlal a úkosem se podíval po Rukovi. Pak se naklonil k čaroději a tiše promluvil: "Uslyšíš jen dlouhou řadu lží. Řekne cokoli..."

"Řekl jsem, Vytáhněte mu roubík!" opáčil Magika pánovitým tónem, který nenechal nikoho z těch, co stáli na nádvoří,

na pochybách, kdo je nyní pánem pevnosti Kelithu.

Gareth bez váhání udělal, co mu bylo nařízeno. Vytrhl roubík z Hughových úst s takovou silou, že muži skoro otočil hlavu na druhou stranu a na tváři mu zanechal ošklivou podlitinu.

"Ať už je zločin, který spáchal, sebehroznější, každý člověk má právo na to, aby se přiznal a očistil tak svoji duši. Jak se jmenuješ?" zeptal se ostře čaroděj.

Vrah se díval někam nad čarodějovu hlavu a neodpovídal. Gareth Hughu napomenul pěstí.

"Je znám pod jménem Hugh Ruka, Magiko."

"Příjmení?"

Hugh plivl na zem krev.

Čaroděj se zamračil. "Tak to nepůjde. Hugh Ruka nemůže být tvé pravé jméno. Stačí jen tvůj hlas a tvé chování. Zcela jistě jsi šlechtic! Bezpochyby baton sinister. Přesto ale musíme znát jména tvých předků, abychom jim mohli svěřit tvou nehodnou duši. Takže nepromluvíš?" Čaroděj natáhl ruku, chytil Hughu za bradu a nastavil mu tvář ke světlu. "Kosti má silné. Nos aristokratický, oči velice jemné, i když se mi zdá, že v těch hlubokých vráskách v obličeji a smyslnosti rtů vidím něco sedláckého. Nemůže však být pochyb o tom, že máš v žilách urozenou krev. Je jen škoda, že je tak černá. Promluv, pane, pověz nám, kdo opravdu jsi, a přízněj se k vraždě lorda Rogara. Takové přiznání by očistilo tvou duši." Věžíovy oteklé rty se roztáhly v ošklivém úšklebku. Na dně hluboko zapadlých černých očí se objevil plamen. "Ať už je můj otec kde chce, jeho syn ho bude brzy následovat," odpověděl Hugh. "A ty víš mnohem líp než všichni ostatní, že jsem vašeho pána nezabil."

Gareth zvedl pěst, aby Ruku za jeho slova potrestal. Letný pohled na čarodějovu tvář ho však přiměl k tomu, aby to neudělal. Magikovo obočí se vzápětí narovnálo a tvář už měl zase tak hladkou jako čerstvá smetana ve vědru.

Kapitánovým pozorným očím však ale přesto neunikl záchvěv, který přes ni přelétl při Hughově obvinění.

"Drzost," řekl chladně čaroděj. "Na člověka, kterého čeká děsivá smrt, jsi jistě smělý, zanedlouho tě však stejně uslyšíme prosit o slitování."

"Raději bys mě měl umlčet, a měl bys to udělat rychle," řekl Hugh a přejel si jazykem po rozbitých a krvácejících rtech.

"Jinak by si lidé mohli vzpomenout na to, že jsi ochráncem toho nového malého lordátka - anebo nejsi, Magiko?"

Znamená to, že to tady můžeš všechno řídit, dokud tomu děcku není... kolik? Osmnáct? Anebo ještě mnohem déle, pokud se ti podaří udržet síť, ve kterých ho držíš, pevně stažené. A nepochybují o tom, že budeš velkou oporou nešťastné vdově. Jaký budeš dnes nosit plášť? Purpurový královského mága? A nebylo to vlastně zvláštní, že má dýka tak náhle zmizela? Jakoby kouzlem..."

Čaroděj zvedl ruce a vykřikl: "Sama země se třese hněvem, když slyší rouhání toho muže!" Nádvoří se začalo chvět a trást. Žulové věže se zakymácely. Lidé křičeli, zachvácení panikou, a tiskli se jeden ke druhému. Někteří padli na kolena, naříkali, kladli ruce do špíny a bláta a hlasitě mága prosili, aby zmínil svůj hněv.

Magika se zamračil a obrátil svůj dlouhý nos k veliteli rytířů. Gareth udeřil Hughu do kříže - poněkud neochotně, alespoň to tedy tak vypadalo - vrah zalapal po dechu a s námahou se nadechl. Rukův pohled však ani na okamžik nezakolísal a stále probodával čaroděje, bledého zuřivostí.

"Byl jsem trpělivý," řekl Magika, těžce oddechuje, "ale takové špíně se vystavovat nenechám. Omlouvám se ti, veliteli," pokračoval čaroděj a hlasitě přitom křičel, aby ho bylo v rachotu otřásající se země a nářku lidí vůbec slyšet.

"Měl jsi pravdu. Řekne cokoli, jen aby si zachránil svůj mizerný život."

Gareth něco zabručel, ale neodpověděl. Magika zvedl ruce v uklidňujícím gestu a země se zvolna přestala trást. Lidé zhluboka vydechli úlevou a znovu vstali. Rytíř se otočil k Hughovi a střetl se s jeho upřeným, pronikavým pohledem. Gareth se zamračil. Jeho oči přeskočily z vraha na čaroděje a byly temné a zamyšlené.

Magika si toho nevšiml a dál mluvil k davu.

"Je mi to líto, opravdu líto, že ten muž musí sejít ze světa s tak černými skvrnami na duši," řekl zarmouceným a zbožným tónem. "Sám si to však zvolil. Vy všichni jste svědky, že jsem mu dal dost příležitostí k tomu, aby se přiznal."

Bylo slyšet souhlasné, uctivé mumláni.

"Přineste špalek!"

Mumlání se změnilo, zesílilo a naplnilo se očekáváním. Lidé se tlačili jeden na druhého ve snaze mít co nejlepší výhled. Z nízkých dveří vedoucích do podzemí pevnosti vyšli dva rozložití strážníci, ti nejsilnější, jaké našli. Mezi sebou nesli velký kámen - ne však ten jemný, téměř krajkový podobný korálovec, ze kterého bylo ve městě postavené téměř všechno, samozřejmě s výjimkou pevnosti samotné. Magika měl jako čaroděj znát druhy, vlastnosti a sílu kamenů, a v tomto kameni poznal mramor. Nepocházel ani z tohoto ostrova, ani z velkého sousedního světadílu Uylandie, protože na nich žádné takové horniny neexistovaly. Musel tedy pocházet ze světadílu Aristagonu, což znamenalo, že ten kvádr byl vysekán ze země nepřítelů.

Buď to tedy byl velmi starý kus mramoru, který přivezli během jednoho z těch nemnoha období míru mezi lidmi a elfy vladařství Tribu - tuto teorii mág zavrhl - a nebo ho Nick Natříkrát, jak se mu říkalo, odněkud propašoval, což by podle Magiky bylo mnohem pravděpodobnější.

Ne že by na tom záleželo. Mezi lordovými přáteli, rodinou a souvěrci sice bylo hodně zatvrzelých patriotů, čaroděj ale pochyboval, že by se mezi nimi našel někdo, kdo by něco namítal proti tomu, aby takový kus špíny jako Hugh Ruka přišel o hlavu na nepřátelském kameni. I tak to ale byl hodně horkokrevný klan a čaroděj byl víc než rád, že mramor byl tak pokrytý zaschlou krví, že ho jen málokterý z Rogarových lidí mohl poznat. A ani jednoho nenapadne, aby původ toho kamene zpochybnil.

Kvádr byl asi čtyři stopy dlouhý a čtyři vysoký a na jedné straně měl zářez, který velikostí téměř přesně odpovídal průměrnému lidskému krku. Strážníci, klopýtající pod tíhou kamene, dotáhli kvádr na nádvoří a postavili ho před Magiku. Ze dveří vystoupil popravčí Nick Natříkrát a davem proběhl dychtivý záchvěv.

Nick byl opravdový obr a na Dandraku nebylo živé duše, která by věděla, kdo to doopravdy je nebo jak vypadá. Pokaždé, když někoho popravoval, měl na sobě černé šaty a černou kápi, aby ho lidé nepoznali, když mezi nimi jindy procházel, a nestranili se ho. Jeho umné přestrojení bohužel vedlo k tomu, že lidé začali všechny muže vyšší než sedm stop podezřívat, že jsou ve skutečnosti popravčími, a měli sklon vyhýbat se jim všem bez rozdílu.

Když ale přišlo na to dát průchod spravedlnosti, byl Nick tím nejvčetnějším a nejvyhledávanějším popravčím na celém Dandraku. Ať už byl tak neuvěřitelný břídl, nebo naopak ten nejnadanější bavič své doby, dozajista věděl, jak pobavit své obecenstvo. Ani jedna z jeho obětí nikdy nezemřela rychle. Ba naopak, všechny dlouho křičely bolestí, zatímco Nick máchal a sekal mečem, který byl stejně tupý jako jeho mozek.

Všechny oči zamířily od Nicka v kápi na černovlasého vězně, který - to se mu muselo přiznat - udivoval většinu přítomných svým ledovým klidem. Všichni, kteří toho večera byli na nádvoří, však svého lenního pána buď obdivovali, nebo ho měli opravdu rádi, a to, že jeho vraha uvidí zemřít hroznou smrtí, jim působilo jen potěšení. A proto si také s uspokojením povšimli, že Hughova tvář při pohledu na popravčího a zkrvavenou zbraň v jeho ruce ztuhla jako maska. Přestože se držel zpřímá a netřásl se, bylo slyšet, že dýchá zrychleně a s námahou.

Gareth chytil Hughu za ruce, odtáhl ho od čaroděje a odvedl vězně těch několik kroků ke kameni.

"Co jsi říkal o Magikovi..." Gareth ta slova jen tiše zasyčel, a protože asi cítil, jak se mu čarodějův pohled zarývá do zad, nechal větu nedokončenou a spokojil se s tím, že se vraha zeptal pohledem.

Hugh pohled opětoval. Jeho oči byly v té tmě a mihotavém světle pochopní jen černými studnami. "Hlídej ho," řekl.

Gareth přikývl. Oči měl podlité krví a orámované červenými kruhy, na tváři několikadenní strniště vousů. Nespal od té doby, co před dvěma nocemi zabili jeho pána. Přejel si rukou přes potem orosené rty a pak sáhl k opasku. Hugh zahlédl náhlý záblesk, jak se záře plamenů odrazila od ostré dýky.

"Hughu, zachránit tě nemůžu," zamumlal Gareth. "Rozsekali by nás na kousky. Ale mohl bych to rychle ukončit.

Nejspíš mě to bude stát velitelskou hodnost..." rytíř se nepřátelsky podíval na čaroděje "... ale po tom, co jsem slyšel, je dost pravděpodobné, že jsem ji ztratil tak jako tak. Máš pravdu. To ti určitě dlužím."

Postrčil Hughu kolem kamene, aby se postavil přímo před něj. Popravčí si pomalu a vznešeně svlékl své černé šaty - nebyl rád, když je měl ušpiněné od krve - a podal je mladému chlapci stojícímu opodál. Nanejvýš nadšené dítě vyplázlo jazyk na nešťastného přítele stojícího kousek od něj a toužícího po stejné poctě.

Nick popadl meč, dvakrát nebo třikrát jím zkusmo máchl, aby si rozhýbal ruce, a pak kývnutím naznačil, že je připraven.

Gareth stlačil Hughu před kvádrem na kolena. Pak odstoupil, ale ne příliš, jen o dva nebo tři kroky. Prsty se mu nervózně stahovaly kolem nože, který měl ukrytý v záhybech svého pláště. V duchu si pomalu dával dohromady náležitou výmluvu. Když se mu meč zabořil do krku, Hugh začal křičet, že jsi to byl ty, Magiko, kdo zabil mého pána.

Slyšel jsem to zcela jasně. Říká se, že slova umírajícího jsou vždy pravdivá. Samozřejmě vím, že lhal, měl jsem ale strach, že by si to ti sedláci, ta pověřivá banda, mohli vyložit jinak. Rozhodl jsem se, že bude nejlepší, když mu ten jeho mizerný život raději zkrátím. Magika by tomu nevěřil. Dobře by znal pravdu. Ale co, Gareth už toho stejně neměl zase až tolik, pro co by žil.

Popravčí chytil Hughu za vlasy a chtěl mu položit hlavu na kámen. Magika ale možná cítil v davu neklid, který ani vzrušení z blížící se popravy nedokázalo zcela zaplašit, a zvedl ruku.

"Zadrž," vykřikl. Vykročil ke kameni a šaty mu vlály v chladném větru, který se právě zvedl. "Hughu Ruko," řekl silným a pevným hlasem, "dávám ti ještě jednu šanci. Pověz nám - teď, když jsi blízko Říši mrtvých - chceš se k něčemu doznat?"

Hugh zvedl hlavu. Snad ho konečně zasáhl strach z blížící se Černé tmy.

"Ano. Chci se k něčemu doznat."

"Jsem rád, že si rozumíme," řekl mírně Magika. Pozornému Garethovi neušel triumfální úsměv, který se objevil na té vyhublé, asketické tváři. "Tak, synu, čeho tedy budeš na odchodu z tohoto života litovat?"

Ruka zkrivil oteklá ústa. Narovnal ramena, podíval se na Magiku a chladně řekl: "Toho, že jsem nikdy nezabil jednoho z vás, čaroději."

Dav vydechl radostným zděšením. Nick Natřikrát se pod kápi uchechtl. Čím víc se tahle smrt protáhne, tím lépe ji ten čaroděj odmění.

Magika se usmál a ten úsměv byl samý ledový soucit.

"Kéž tvá duše shnije stejně jako tvé tělo."

Věnoval Nickovi krátký pohled, který bez okolků vyzýval popravčího k tomu, aby se dobře bavil, a o velký kus ustoupil, aby mu krev nepostříkala šaty. Popravčí vytáhl černý šátek a začal jím Hughovi zavazovat oči.

"Ne!" vykřikl chraptivě vrah. "Chci si tu tvář vzít s sebou."

"Tak už sebou hni!" Magikovi vystoupila na rty pěna.

Nick chytil Hughu za vlasy, ten ale ruku zase setřásl. Pak vězeň dobrovolně položil hlavu na zkrvavený mramor. Oči měl doširoka otevřené, bez jediného mrknutí hleděl na Magiku a pohledem ho obviňoval. Popravčí natáhl ruku, popadl Hughu za krátký cop a trhl jím na stranu. Natřikrát byl rád, když měl při práci před sebou hodně velký kus krku.

Nick zvedl meč. Hugh se nadechl, zaťal zuby a nepřestával upírat oči na čaroděje. Gareth viděl, jak Magika bledne, těžce polyká a vrhá na všechny strany nervózní pohledy, jako by hledal cestu pryč.

"Jak strašlivé zlo je v tom člověku!" vykřikl čaroděj. "Buď rychlý! Už to nemohu déle snášet!"

Gareth sevřel svůj nůž. Nickovi vystoupily na rukou napjaté svaly, chystající se k úderu. Ženy si zakrývaly rukama oči a vykukovaly mezi prsty, muži se nakláněli jeden přes druhého a děti byly kvapně zvedány na ramena dospělých, aby lépe viděly.

A v tu chvíli se od bran ozval třeskot zbraní.

Kapitola třetí

Pevnost Kelith, Dandrak, Střední říše

Nad věžemi hradu se objevil obrovský stín, stín ještě černější než Vládcové noci. V nočním šeru toho příliš mnoho vidět nebylo, bylo však dobře slyšet máchání ohromných křídel. Strážé u brány byly meči o štíty a vyhlášovaly tak poplach, a všichni, kdo byli na nádvoří, se odvraceli od nadcházející popravky k hrozbě nad sebou. Rytíři tasili meče a křikem se hlásili o své koně. Nájezdy tribských korzárů byly na denním pořádku a tento byl už několik dní očekáván, protože měl být odplatou za únos a následnou smrt elfího pána, který si prý najal Hughu Ruku.

"Co to je?" zařval Gareth, který se marně snažil pochopit, co se děje. V tu chvíli nevěděl, zda nemá opustit své místo po věžňově boku a pospíší si k branám, za které zodpovídal.

"Nevšímejte si toho! Pokračujte v popravě!" zachrčel Magika.

Jenže Nick Natříkrát vyžadoval pozorné obecenstvo, a lidé kolem v tu chvíli pozorní rozhodně nebyli. Polovina davu hleděla k bráně a druhá polovina k ní běžela. Nick sklonil meč na znamení uražené pýchy a s ublíženým, ovšem důstojným klidem se díval, proč celý ten zmatek vůbec nastal.

"Je to opravdový drak, vy hlupáci! Je to někdo z našich, žádná dračí loď! Jsou to naši!" křičel Gareth. "Vy dva, dávejte pozor na vězně." Velitel se rozběhl k branám, aby uklidnil narůstající paniku.

Nízko nad hradem přeletěl válečný drak a vzduchem se mihly dvě desítky lan, zářících ve světle pochodní. Z drakova hřbetu sešplhala po provazech na nádvoří četa vojáků. Všichni spatřili stříbrné královské znaky, třpytící se na jejich zbroji, a v zástupu to hrozivě zašumělo.

Vojáci se rychle rozmístili, aby vytlačili lid z velké plochy uprostřed nádvoří, a rozestavili se kolem prázdného místa. Stáli klidně v pozoru, štíty v levé ruce a kopí v pravé, a hleděli směrem ven z kruhu, vyhýbajíce se pohledům a odpovědím na otázky lidí kolem.

Po chvíli se objevil další drakoletec. Jeho malý, rychlý drak přeletěl přes bránu a zastavil se nad prázdným kruhem na nádvoří, který pro něj přichystali. Křídla jej držela bez hnutí ve vzduchu, zatímco se díval na místo, na kterém se chystal přistát. Už bylo vidět i jezdcovu elegantní uniformu, zářící ve světle pochodní červeně a zlatě. Lidé tajili dech napětím a tázavě se dívali jeden na druhého.

Jezdecký drak se snesl k zemi. Křídla se mu chvěla, boky ztěžka zvedaly a ze zubatých úst odkapávaly sliny. Jezdec seskočil ze sedla a vrhl rychlý pohled přes celé nádvoří. Na sobě měl krátkou pláštěnku se zlatým obšíváním a rudý vlající plášť královského posla. Lidé kolem napjatě čekali, jakou zprávu jim přináší.

Téměř všichni očekávali, že jí bude vyhlášení války elfům z Tribu. Několik rytířů se už shánělo po svých panoších, aby mohli okamžitě nastoupit, jakmile by jich bylo třeba. Pro lidi na nádvoří pak bylo obrovským překvapením, když viděli, jak posel zvedá ruku v rukavici z té nejměkčí a nejjemnější kůže a ukazuje na popravčí špalek.

"Koho se to chystáte popravit? Je to Hugh Ruka?" zvolal hlasem právě tak jemným a měkkým jako jeho rukavice.

Čaroděj vykročil přes nádvoří směrem k poslovi a královi vojáci se před ním rozestoupili.

"A když je?" zeptal se opatrně.

"Je-li to Hugh Ruka, pak vám ve jménu krále prikazuji, abyste jej přivedli ke mně. A chci ho živého," řekl posel.

Čaroděj se na toho muže zuřivě zadíval. Kelithští rytíři Magiku sledovali tázavými pohledy a čekali na jeho rozkazy.

Volkarani ještě nedávno neměli krále. V dávných dobách byl Volkaran trestaneckou kolonií, kterou založili obyvatelé hlavního světadílu, Uylandie. V dobře známé věznici Yreni tam věznili vrahy a zloděje. Vyhnaní, poběhlci a mnoho dalších, kteří byli přitěženi pro společnost, byli loď odvázeni na okolní ostrovy Prozřetelnost, Pitrinovo útočiště a všechny tři ostrovy Djernského souostroví. Život na těchto vzdálených ostrovech byl nelehký a ostrovy po staletí vychovávaly lidi tvrdé a nepoddajné. Každý ostrov ovládal jeden rod a bylo zvykem, že se pán rodu buď zabýval tím, že odrážel nájezdy na své panství, nebo pro změnu útočil na zemi svých sousedů z Uylandie.

Tak nejednotní lidé se stávali snadnou kořistí silnějšího a bohatšího elfího národa z Tribu. Elfové pomalu ubírali lidem svobodu a po čtyřicet let vládl Uylandii i Volkaranským ostrovům. Ocelový stisk, kterým lidi svírali, se uvolnil před dvaceti lety, když si vůdce nejsilnějšího volkaranského rodu vzal za ženu náčelnici podobně mocného rodu z Uylandie. Ze shromážděných lidí sestavili Štěpán z Pitrinova útočiště a Anna z Vinšeru vojsko, které - někdy doslova - svrhlo elfy a vyhnalo je z ostrova.

Jakmile byly Uylandie a Volkaran osvobozeny od elfů, prohlásili se Štěpán a Anna za krále a královnu a pobili své nejnebezpečnější soky. I když se o nich říkalo, že jeden druhého nenávidí, byli stále nejmocnější a nejobávanější silou v zemi. Ještě nedávno by Magika jednoduše nesplnil rozkaz a pokračoval by v popravě, a kdyby posel něco namítal, skončil by stejně jako popravovaný. Teď musel čaroděj zůstat stát ve stínu, který vrhala černá křídla válečného draka, a mohl jen něco rozčileně mumlat.

"Hugh Ruka je vrahem našeho pána, lorda Rogara z Kelithu, a sám lord Rogar stanovil, že jeho vlastní smrt bude pomstěna smrtí jeho vraha."

"Jeho Veličenstvo s vámi plně souhlasí a obdivuje se tomu, jak skvěle a bez průtahů v jeho království vykonáváte spravedlnost," řekl zdvořile posel a elegantně se uklonil. "Také lituje, že do vašeho jednání musí zasahovat, avšak na muže jménem Hugh Ruka byl vydán královský zatykač. Je hledán, aby mohl být vyslechnut ve věci spiknutí proti králi - ve věci, která má větší váhu než jakékoli zdejší záležitost. Všichni vědí," dodal posel, dívaje se Magikovi do očí, "že tento vrah byl ve spojení s elfími pány z Tribu."

Čaroděj samozřejmě věděl, že Hugh s elfími pány z Tribu ve spojení nebyl, a stejně dobře věděl, že to ví i posel. Ale jestliže věděl posel toto, pak bylo možné, že ví ještě mnoho dalších věcí - například to, jak Rogar z Kelithu ve skutečnosti sešel ze světa. Magika se chytil do vlastní sítě. Teď už se v ní jen zmítal a bil kolem sebe na všechny strany.

"Ukaž mi ten zatykač," rozkázal.

Zdálo se, že královskému poslu nemohlo nic způsobit větší potěšení, než že může vytáhnout králův zatykač, aby si ho

Magika mohl prohlédnout. Posel strčil ruku do kožené mošny pověšené na drakově sedle a vytáhl z ní schránku se svítkem. Vzal svítek a podal ho čaroději, který předstíral, že si ho prohlíží. Zatykač bude v pořádku. Štěpán nepatřil k těm, kteří by udělali takovou chybu. Bylo na něm jméno Hugh Ruka a byl zapečetěný Okřídleným okem, pečeti krále Štěpána. Magika se hryzal do rtu, až mu z něj tekla krev, protože nemohl dělat nic víc, než vrhat na svůj lid pohledy plné utrpení. Měly znamenat, že se snažil, ale mocnější síly měly navrch. Položil si dlaň na srdce a v tichém, odevzdaném souhlasu se chladně uklonil. "Jeho Veličenstvo ti děkuje," řekl s úsměvem posel. "Veliteli!" Pokynul rukou. Gareth přišel k nim a zůstal stát krok za čarodějem. Z jeho tváře se nedalo nic vyčíst, i když stejně jako čaroděj sledoval a pochopil všechno, co bylo řečeno, a i to, co řečeno nebylo. "Přiveď mi toho vězně. A abych nezapomněl, na cestu zpátky budu potřebovat čerstvého draka. Ve jménu krále," řekl stroze posel.

Poslední tři slova - 'Ve jménu krále' - dokázala obstarat cokoli, od hradu po džbán vína, od pečeného kance po pluk válečníků. Kdokoli neuposlechl, činil tak jen na vlastní nebezpečí. Gareth pohlédl na Magiku. Čaroděj byl rudý vzteky, neřekl však ani slovo, jen krátce kývl hlavou. Rytíř se vydal splnit rozkaz.

Posel si pergamen zase vzal, zručně jej svinul a zasunul do skříňky. Pak zůstal stát na místě a čekal, až mu Gareth přivede vězně. Chvilí se bez cíle rozhlížel kolem sebe, když vtom spatřil pohřební hranici. Jeho tvář naplnil hluboký smutek.

"Jejich Veličenstva vyjadřují soustrast paní z Rogarů. Mohou-li být ku pomoci, pak necht' si je tvá paní jista, že stačí je o tom zpravit."

"Má paní jim bude velmi zavázána," řekl Magika kysele.

Posel se znovu usmál a začal se netrpělivě plácát rukavicemi do stehna. Gareth už kolem mužů Králový stráže přiváděl vězně, po novém draku však ještě nebylo ani stopy. "A k tomu drakovi..."

"Tady, pane, vezměte si tohoto," vykřikl dychtivě starý podkoní a natáhl směrem k poslovi ruku, ve které držel otěže pánova draka.

"Opravdu chceš, abych si ho vzal?" zeptal se posel a jeho pohled sklouzl z hranice na čaroděje. Samozřejmě velmi dobře znal chvát, že se drak okamžitě utrácel na znamení úcty padlému jezdcí, byť by byl sebecennější.

Magika mávl rukou a zuřivě si odfrkl. "Proč ne? Proč neodvážet vraha mého pána na drakovi, jehož si nejvíce cenil! Koneckonců, ve jménu krále!"

"Ano, správně," řekl posel. "Ve jménu krále."

Králova garda se najednou pohnula, bojovníci otočili kopí hroty ven a přimknuli se štíty k sobě, takže vytvořili kruh okolo posla a těch, co stáli kolem něj.

"V této králově záležitosti by se možná mohlo najít něco, co bys rád s Jeho Veličenstvem projednal. Náš přelaskavý panovník bude potěšen, Magiko, když se bude moci po dobu tvé nepřítomnosti postarat o řízení této provincie."

Přes nádvoří přelétl stín křídel kroužícího válečného draka.

"Ne, ne," protestoval horlivě čaroděj. "Král Štěpán nemá oddanějšího služebníka než mne! O tom jej můžeš ujistit!"

Posel se uklonil a odpověděl Magikovi blahosklonným úsměvem. Vojáci, kteří stáli kolem něj, zůstali ve střež.

Do ocelového kruhu vstoupil Gareth. Pod koženou helmici se značně potil. Dobře věděl, jak blízko byl tomu, aby dostal rozkaz zaútočit na králový gardisty, a ještě se mu z toho nepřestal svírat žaludek.

"Tady je ten muž," řekl nerudně, strkáje Hughu před sebou.

Posel jedním pohledem přehlédl vězně a zpozoroval rány od biče na mužových zádech, podlitiny a poranění na jeho tváři a oteklý ret. Hugh si měřil posla tmavýma, hluboko zapadlýma očima, které jako by mizely ve stínu obočí. Byla v nich lhostejná zvědavost, zvědavost, která v nic nedoufala, pouze s pohrdáním očekávala další trýznění.

"Uvolněte mu ruce a odemkněte ta pouta na nohou."

"Ale, můj pane, vždyť je nebezpečný..."

"Nemůže takhle jet a já nemám vůbec času nazbyt. Neměj obavy..." posel mávl netečně rukou "...nemyslím, že bude ve vzduchu chtít skočit z dračího hřbetu, pokud si tedy neumí vykouzlit křídla. Neuteče."

Gareth vytáhl nůž a přefízl pouta na Hughových pažích. Podkoní přivolal své pomocníky, opatrně se vetřel dovnitř kruhu, odstrojil poslova uštváného draka a upevnil jeho sedlo na hřbet draka lorda Rogara. Pohládl draka po krku a otěže podal poslovi. Už toho draka nikdy neuvidí. Co se jednou dostalo králi Štěpánovi do rukou, už je nikdy neopustilo. Bylo však daleko lepší draka ztratit, než muset vrazit nůž do krku tvora, který ho měl rád a který mu důvěřoval, a potom sledovat, jak z něj vyprchává život, zbytečně promrhaný kvůli mrtvému člověku.

Posel nasedl na draka. Natáhl ruku a podal ji Hughovi. Teprve nyní se zdálo, že vrah plně pochopil, že je svobodný, že neleží na popravním špaluku a že jeho život neukončí ten příšerný meč. Prkenně a namáhavě se pohnul, natáhl ruku, aby se chytil posla, a nechal se jím vytáhnout na drakovův hřbet.

"Dejte mu plášť, nebo zmrzne," rozkázal posel. Objevilo se několik plášťů. Posel vybral jeden z teplé kožešiny a hodil ho Hughovi. Vězeň se do něho zabalil, posunul se dozadu a pevně se chytil sedla. Posel vykřikl rozkaz, drak s bojovným skřekem roztáhl křídla a vzlétl.

Velitel Králový stráže pronikavě zapískal. Válečný drak sletěl o něco níž, až se provazy visící z jeho hřbetu dostaly válečníkům na dosah. Svižně vyšplhali nahoru a zaujali svá místa na drakově rozložitém hřbetu. Drak roztáhl křídla. Za několik okamžiků ten velký stín zmizel, tak jak se objevil, nebe bylo prázdné a šedivá tma noci se navrátila.

Dole na nádvoří se muži mlčky dívali jeden na druhého a ve tvářích měli hněv. Ženy po očku sledovaly své muže, a jakmile vycitily panující napětí, přivolaly k sobě děti a přísně hubovaly nebo trestaly ty, které fňukaly. Magika odešel do hradu sinals vzteky.

Gareth počkal, až čaroděj odejde, a pak přikázal svým mužům, aby zapálili hranici. Plameny zapraskaly, muži a ženy se shromáždili okolo a začali opěvovat pánovu duši a skládat ji do rukou předků. Velitel rytířů zpíval píseň za pána, kterého miloval a kterému po třicet let oddaně sloužil. Když dozpíval, zadíval se do plamenů, s hukotem stravujících

tělo lorda Rogara.

"Tak tys nikdy nezabil čaroděje? Hughu, příteli, ještě pořád můžeš dostat příležitost. Jestli tě ještě někdy uvidím... Ve jménu krále!" zavrčel Gareth. "Jestli se neukážeš, potom jsem jen stařec, který už nemá nic, pro co by žil." Jeho oči se samy upřely k čarodějově komnatě, kde z okna hleděla v plášti oděná postava. Rytíř však měl své povinnosti, a tak zanedlouho odešel k bráně prověřit, jestli je na noc všechno zabezpečené.

Nick Natříkrát seděl sklíčený na špalvu, zapomenutý umělec oloupený o svůj um.

Kapitola čtvrtá

Někde na Volkaranských ostrovech, Střední říše

Posel stále držel drakovu uzdu pevně přitaženou. Kdyby mu dal volnost, malý jezdecký drak by většího válečného rychle předhonil. Posel si však netroufal letět bez doprovodu. V mracích se často skrývali elfí korzáři, čekající jen na to, aby mohli polapit osamělé lidské drakoletce. Letěli tedy pomalu, nakonec jim však pochodně Kelithu přece jen zmizely za zády. Rozeklané štíty Witherilu brzy zastínily kouř, stoupající z pohřební hranice mrtvého pána toho kraje.

Posel držel svého draka těsně za ocasem natraje, velkého válečného draka, který jako ostrý černý klín pronikal šedou tmou. Na natrajově hřbetě se rýsovalo množství černých stínů - Královi strážci, připoutaní ke svým sedlům.

Draci přeletěli přes malou vesnici Hynox, viditelnou jen díky tomu, že se její nízké čtvercové domy ostře rýsovaly proti tmavé zemi. Pak přeletěli pobřeží Dandraku a zamířili na volné nebe. Posel se díval hned nahoru a hned zase dolů, hned tam a hned zase jinam, jako by to byl člověk, který toho ještě mnoho nenalétal - což bylo dosti neobvyklé u muže, který byl očividně královým poslem. Tak už jsou vidět dva Bludné ostrovy, pomyslel si Hugh. Opravdu bylo jasné vidět Hanastai a Bindistai. Ani na volném nebi nebyla opravdu tma - taková tma, jaká podle pověstí panovala za noci v dávném světě před Rozdělením.

Podle toho, co psali elfí hvězdáři, existovali tři Vládcové noci. A přestože ti prostoduší a pověřiví věřili, že to jsou tři obři, kteří příkrývají svými vlajícími plášti Arianus, aby dopřáli lidem odpočinku, vzdělání lidé věděli, že Vládcové noci jsou ve skutečnosti korálovcové ostrovy putující vysoko nad nimi po takové oběžné dráze, která je každých dvanáct hodin dováděla mezi Arianus a Slunce.

Pod těmito ostrovy ležela Horní říše, kde údajně žili mysteriarchové, mocní lidští čarodějové, kteří se tam uchýlili do dobrovolného vyhnanství. Pod Horní říší byla obloha, nebo také denní hvězdy. Nikdo přesně nevěděl, co obloha vlastně je. Mnoho lidí - a nebyli to jen ti pověřiví - věřilo, že to je pás diamantů a jiných drahokamů, vznášejících se na nebi. Odtud také pocházely legendy o nesmírném bohatství mysteriarchů, kteří údajně měli oblohou na své pouti proniknout. Jak lidé, tak elfové se mnohokrát pokoušeli k obloze dostat a odhalit její tajemství, ti, kteří se o to pokusili, se však už nikdy nevrátili. Říkalo se, že vzduch je tam tak studený, že z něho mrzne krev v žilách.

Během cesty posel několikrát otočil hlavu a ohlédl se po svém společníkovi. Zajímalo ho, jak se bude chovat muž, kterého právě zachránili zpod padající sekry. Pokud si ale myslel, že spatří známky nadšení, úlevy nebo vítězství, byl odsouzený ke zklamání. Vrahova chladná a nevzrušená tvář neprozrazovala ani jedinou z myšlenek, které se skrývaly za její maskou. Byla to tvář, která byla schopna sledovat, jak lidé umírají, se stejným klidem, s jakým se jiní dívají, jak se jí a pije. V tu chvíli však byla ta tvář odvrácená. Hugh soustředěně studoval trasu, kterou letěli, což poslovi působilo jistě znepokojení. Hugh možná jeho myšlenky vycítil, zvedl hlavu a upřel zrak na posla.

Ten za celou tu dobu, co se na Hughu díval, nezjistil nic nového, Hugh se toho však o něm očividně dozvídal velmi mnoho. Jeho přimhouřené oči jako by odlupovaly kůži a odřezávaly maso od kostí, a kdyby mladý posel neuhnul očima k ostatně hřívě svého draka, možná by odhalily všechna tajemství, která ve svém mozku skrýval. Posel už se na Hughu nepodíval.

Zcela jistě to byla jen souhra náhod, když si však posel všiml, jak se Hugh zajímá o směr jejich cesty, okamžitě se přihnala mlha a zakryla zemi pod nimi. Letěli vysoko a rychle a ve stínu, vrhaném Vládcí noci, toho nebylo příliš mnoho vidět. Korálovec však vydává slabé namodralé světlo, a lesy se tak na stříbřitě se lesknoucím pozadí země jeví jako černé skvrny. Orientační body nebylo v krajině těžké najít. Ty korálovcové hrady a pevnosti, které nebyly omítnuté omítkou z drcené žuly, slabě zářily, a města a vesnice byly ze vzduchu jasně patrné díky sítím korálovcových ulic. Za války, když bylo nebe plné útočících elfích lodí, zakrývali lidé ulice slámou a rákosem. Volkaranské ostrovy však toho času žádná válka nesužovala. Jejich lidští obyvatelé si většinou ne bez radosti mysleli, že za to vděčí svým válečnickým schopnostem a strachu, který vzbuzovali mezi vůdci elfů.

Když se nad tím posel zamyslel, znechuceně nad tou nevědomostí potřásl hlavou. Pravdu ovšem znalo v celé říši jen několik málo lidí - včetně krále Štěpána a královny Anny. Aristagonští elfové nevěnovali Volkaranu a Uylandii prázdnou pozornost jen proto, že v tu chvíli museli řešit problém mnohem naléhavější - museli se zabývat povstáním svých vlastních lidí.

Až bude ta vzpoura definitivně a bezohledně potlačena, elfové se začnou opět zabývat královstvím lidí, těch barbarských netvorů, kteří za ni byli odpovědní nejvíce. A Štěpán věděl, že se elfové tentokrát nespokojí jen s dobýváním a obsazováním. Tentokrát se jednou provždy zbaví lidské nákazy, která se objevila v jejich světě. Proto nyní Štěpán jen tiše a rychle rozestavoval své figury v té nesmírné hře a připravoval se na poslední nemilosrdné měření sil.

Muž sedící za poslovými zády to ještě nevěděl, ale i on se měl stát jednou z těch figur.

Když se přihnala mlha, zabiják nepatrně pokrčil rameny a ihned zanechal pokusů zjistit, kam vlastně letí. Sám byl kapitánem létající lodi a znal většinu vzdušných cest mezi ostrovy i za jejich hranicemi. Letěli v kladném radají a mířili přibližně na Kurinandistai. A pak přišla mlha a už nebylo vidět nic.

Hugh věděl, že se tam ta mlha neobjevila náhodou, a jen mu to potvrdilo, co už začínal tušit - že totiž ten mladý „kurýr“ není žádný tuctový královský pohůnek. Ruka se uvolnil a dovolil té mlze, ať se mu klidně převaluje v mysli. Hloubání

nad budoucností nebylo k ničemu. Nejspíš nebude o mnoho lepší než přítomnost, ale jen sotva by mohla být horší. Hugh udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby se na ni připravil - za opaskem měl ukrytou runami zdobenou dýku s kostěnou rukojetí, kterou mu v poslední chvíli stačil strčit Gareth. Schoulil svá nahá, zjizvená ramena pod tlustým kožšinovým pláštěm a nesoustředil se na nic důležitějšího než na to, jak zůstat v teple.

Pak si všiml, že poslovi jako by ta mlha zřejmě vadila, a našel v tom jisté rozmrzelé potěšení. Mlha zpomalila jejich let a posel se musel stále snažet do jasných trhlin, které se před nimi náhle otevíraly, aby zjistil, kde jsou. Jednu chvíli to dokonce vypadalo, jako by se mu podařilo i s drakem a Hughem ztratit. Držel draka na místě a zvíře rychle vířilo křídly vzduch, aby uposlechno jezdcův rozkaz a udrželo je na nebi. Hugh cítil, jak se poslovo tělo napíná, a všiml si nervózních letmých pohledů, které jezdec vrhal po nejrůznějších věcech na zemi. Z tlumených slov, která si bručel pod vousy, jako by se zdálo, že zaletěli v nějakém směru příliš daleko. Posel natočil drakovi hlavu, změnil směr a znovu se rozletěl mlhou. Vzápětí se navztekane ohlédl po Hughovi, skoro jako by chtěl říct, že je to jenom jeho chyba.

Hugh se už v mládí naučil - v první řadě proto, aby vůbec sám přežil - že musí pozorně sledovat všechno, co se děje kolem něj. Teď mu bylo čtyřicet běhů a takové chování bylo z jeho strany zcela instinktivní, byl to jeho šestý smysl. Okamžitě poznal, že se změnil vítr, že teplota klesla nebo naopak stoupla. Přestože neměl nic, čím by mohl měřit čas, dokázal s přesností na jednu či dvě minuty říct, kolik času uplynulo od jedné události do druhé. Sluch měl skvělý a zrak ještě lepší. Jeho orientační smysl byl neomylný. Na Volkaranských ostrovech nebo na světadíle Uylandii bylo jen velmi málo míst, kde by někdy nebyl. Dobrodružství, která podnikl v mládí, ho zavedla do velmi vzdálených a velmi nehezkých částí velkého světa Arianu. I když neměl sklony k vychloubání, které je jen ztrátou času - jen člověk, který nedokáže přemoci své nedostatky, cítí potřebu přesvědčit svět, že žádné nemá - Hugh v duchu nikdy nepochyboval o tom, že ať by ho na Arianu postavili kamkoli, v několika okamžicích by dokázal říct, kde stojí. Když se však drak na poslův tichý příkaz snesl z nebe a přistál na pevné zemi, Hugh se rozhlédl kolem a musel si přiznat, že se poprvé v životě ztratil. To místo ještě nikdy neviděl.

Kráľův posel sestoupil z draka, z koženého váčku vytáhl zářikam a zvedl ho na otevřené dlaní. Když se magický kámen dostal do styku s vzduchem, okamžitě začal vydávat jasné světlo. Zářikam ovšem kromě světla vydává také teplo, a je tedy třeba ho ukládat do nějaké nádoby. Posel bez váhání došel k rohu rozpadající se korálovcové zdi obklopující místo, na kterém přistáli, sklonil se a uložil zářikam do hrubé železné lampy.

Hugh už na tom holém nádvoří nic jiného neviděl. Buď tam tu lampu postavili v očekávání poslova příchodu, nebo ji tam před odletem postavil posel sám. Ruka měl pocit, že správné bude to druhé, zvláště když kolem nebylo vidět živé duše. Dokonce i natraj zůstal někde pozadu. Bylo proto logické předpokládat, že se posel vydal na cestu právě z tohoto místa a samozřejmě očekával, že se na ně zase vrátí - což byla skutečnost, která mohla mít značný význam, ale také nemusela. Hugh sklouzl z drakova hřbetu.

Posel zvedl železnou lampu. Vrátil se k drakovi, pohladil ho po pyšně klenuté šíji a zamumlal několik slov útěchy a uklidnění, po kterých zvíře ulehlo na nádvoří, složilo křídla pod tělem a obtočilo si dlouhý ocas kolem nohou. Hlava mu klesla na hrud', oči se zavřely a drak spokojeně vzdychl. Když drak jednou usne, je nesmírně obtížné a dokonce nebezpečné ho budit, protože kouzla podřízenosti a poslušnosti, kterými bývá očarován, mohou být během spánku náhodou narušena. Ten, kdo zvíře probudí, pak má najednou co do činění se zmatenou, zlostnou a velmi silným hlasem obdařenou bytostí. Zkušený drakoletce svému zvířeti nikdy nedovolí usnout, pokud nemá po ruce schopného čaroděje. Byla to jen další věc, které si Hugh se zájmem povšíml.

Posel došel k němu, zvedl lampu a tázvě se Hughovi zadíval do tváře, čekaje na otázku nebo nějakou poznámku. Ruka nevěděl, proč by měl plýtvat dechem na kladení otázek, o kterých věděl, že stejně nebudou zodpovězeny, a tak na posla jen mlčky hleděl.

Posel zrozpačitel, už už chtěl něco říct, pak si to rozmyslel a místo slov jen tiše zhluboka vydechl. Prudce se otočil, mávl na vraha, aby ho následoval, a Hugh se vydal za svým průvodcem. Posel ho dovedl na místo, ve kterém Hugh podle dávných a temných vzpomínek z dětství rychle poznal klášter kirkských mnichů.

Byl starý a očividně dlouho opuštěný. Dlažební kostky na nádvoří byly rozpukané a mnoho jich úplně chybělo. Korálovec už zarostl většinu ještě stále stojících budov, postavených ze vzácné žuly, které kirové dávali přednost před obvyklejším korálovcem. Studený vítr hvízdal ve zdech opuštěných obydlí, ve kterých nesvítilo ani jediné světlo - nejspíš už po celá staletí. Holé stromy vrzaly a pod Hughovými botami šustilo suché listí.

Hugha pochmurný a zatvrzelý řád kirkských mnichů vychoval a Ruka tak znal přesnou polohu všech klášterů na Volkaranských ostrovech. Nevzpomínal si však, že by kdy slyšel o nějakém, který by byl opuštěný, a záhada, kde vlastně je a proč ho tam přivedli, se tak stala ještě tajemnější.

Posel došel ke dvěřím z pálené hlíny, vedoucím do spodní části vysoké štíhlé věže, a zastrčil do zámku železný klíč. Ruka se zahleděl před sebe, ani v jednom z oken však nespapřil byt' jen záblesk světla. Dveře se tiše otevřely - což ukazovalo na to, že si tudy někdo zvykl často chodit, protože zrezivělé panty byly dobře naolejované. Posel vklouzl dovnitř a mávnutím ruky ukázal Hughovi, že má jít za ním. Když se oba ocitli v té studené a větrem provívané budově, posel zamkl dveře a zastrčil si klíč do zářadří pod tuniku.

"Tudy," řekl. Ta rada nebyla nutná, mohli jít jen jednou cestou, a ta cesta vedla nahoru. Spirálovité točité schodiště je vedlo kolem dokola vnitřku věže. Hugh napočítal tři poschodí, každé z nich vyznačené dvěřmi z pálené hlíny. Jak stoupali vzhůru, pokradmu je zkoušel, a zjistil, že jsou všechny zamčené.

Ve čtvrtém poschodí se před dalšími dveřmi z pálené hlíny znovu objevil ten železný klíč. Před nimi se otevřela dlouhá, úzká a rovná chodba, temnější než sami Vládcové noci. Poslovy nohy v těžkých botách zvonily o kamennou podlahu. Hugh byl ve svých lehkých kožených střevicích s měkkou podrážkou zvyklý našlapovat nehlučně a nedělal větší hluk, než kdyby byl stínem muže před sebou.

Podle Hughova počítání prošli kolem šesti dveří - tři nalevo a tři napravo - když posel zvedl ruku a zastavil se před

sedmými. Znovu se objevil ten železný klíč, vklouzl do zámku a dveře se pomalu otevřely.

"Jdi dál," řekl posel a ustoupil stranou.

Hugh udělal, co mu řekl. Vůbec ho nepřekvapilo, když zaslechl, jak se dveře za jeho zády zavírají. Jediné světlo v místnosti byla slabá záře korálovce za oknem, pro Hughovy ostřížící oči však byla komnata osvětlená víc než dobře. Chvilí nehnutě stál a rozhlížel se kolem sebe. Zjistil, že není sám.

Hugh Ruka neměl strach. Jeho prsty sevřely pod pláštěm jílec dýky, v takové situaci, jako byla tato, to však bylo zcela samozřejmé. Byl obchodník a když viděl, že se chystá obchodní jednání, poznal to. Ten druhý v místnosti se obratně skrýval. Mlčel a držel se ve stínu. Hugh ho ani neviděl, ani neslyšel, všechny instinkty, které ho udržely při životě po čtyřicet drsných a zlých běhů, mu však říkaly, že tam je ještě někdo. Začichal ve vzduchu.

"Copak jsi zvíře? Cítíš mě?" zeptal se nějaký hlas - mužský hlas, hluboký a znělý. "Tak jsi poznal, že tady jsem?"

"Ano, jsem zvíře," řekl úsečně Hugh.

"A co kdybych na tebe zaútočil?" Postava se pohnula a postavila se k oknu. Hughovy oči ji spatřily jako tmavou siluetu, obklopenou slabou září korálovce. Ruka viděl, že ten, kdo ho vyslýchá, je vysoký muž oblečený v plášti, jehož lem lehce šustil o zem. Hlavu a tvář měl ten muž zakrytou kroužkovým brněním, až bylo vidět jen jeho oči. Ruka však poznal, že jeho podezření bylo správné. Věděl, s kým mluví.

Vytáhl svou dýku. "Měl byste v srdci na píd' dlouhý kus oceli, Vaše Výsosti."

"Mám na sobě železnou košili," řekl Štěpán, král Volkaranských ostrovů a Uylandského souostroví. Zdálo se, že ho ani nepřekvapilo, že ho Hugh poznal.

Zabijákovi zacukalo v koutku jeho tenkých úst. "Ta železná košile vám ale nechrání podpaží, Výsosti. Zvedněte loket." Hugh přistoupil ke králi a položil mu své dlouhé štíhlé prsty do mezery mezi brněním na hrudi a tím, které krylo paži.

"Stačila by jedna rána dýkou, tam do toho místa..." Hugh pokrčil rameny.

Štěpán se při doteku ani nezachvěl. "Budu to muset říct svému zbrojíři."

Hugh potřásl hlavou. "Dělejte, co uznáte za vhodné, Výsosti, ale když se vás někdo skutečně rozhodne zabít, jste mrtvý. A jestli jste mě sem nechal přivést právě proto, mám pro vás jenom jednu radu: rozhodněte se, jestli chcete, aby vaši mrtvolu spálili nebo pohřbili."

"A to říká odborník," řekl Štěpán. I když Hugh neviděl úšklebek na mužově tváři, slyšel, jak si pohrdavě odfrkl.

"Předpokládám, že Vaše Výsost potřebuje odborníka, když už tohle všechno podnikla."

Král se otočil k oknu. Viděl už téměř padesát běhů, byl však silný a dobře stavěný a byl schopen snášet nepředstavitelná strádání. Byli i tací, kteří potajmu vyprávěli, že spí v brnění, aby mu tělo nezchoulostivělo. Na druhé straně bylo jisté, že pokud se brala v úvahu i známá pověst jeho ženy, mohlo mu být brnění vítanou ochranou.

"Ano, jsi odborník. A řekli mi, že ten nejlepší v celém království."

Štěpán se odmlčel. Ruka uměl číst to, co lidé říkali ne myšlenkami, ale svými těly, a i když si král možná myslel, že velmi dobře zakrývá své bouřící emoce, Hugh si všiml, že se prsty královny pravé ruky sevřely, a vzápětí zaslechl lehké zacinkání kroužkového brnění, jak se mužovo tělo zachvělo.

Tak to často bylo s lidmi, kteří se rozhodovali pro vraždu.

"Kromě toho se vyznačuješ zvláštní domýšlivostí, Hughu Ruko," náhle přerušil dlouhé mlčení Štěpán. "Říkáš o sobě, že jsi Ruka Spravedlnosti, Ruka Odplaty. Zabiješ ty, kteří údajně ublížili jiným, ty, kteří jsou nad právem, ty, na které mé právo - jak si někteří myslí - nedosáhne."

V tom hlasu byl hněv a skrytá výzva. Štěpán byl očividně podrážděný, Hugh ale dobře věděl, že válečníci klany Volkaranu a Uylandie tou dobou drží pohromadě jen malta umíchaná ze strachu a chamtivosti, a nepovažoval za nutné ztrácet čas tím, že by o tom rozmlouval s králem, který bezpochyby věděl totéž co on.

"Proč to děláš?" dál naléhal Štěpán. "Pokoušíš se tak být čestný?"

"Čestný? Vaše Výsost mluví jako urozený elf! Čest vám nekoupí ani lacinou večeří v mizerné hospodě v Therpu."

"Ach, takže peníze."

"Ano, peníze. Za to, co stojí miska masa, dostanete každého zabijáka s klackem. To je ale dobré jenom pro ty, co prostě potřebují, aby ten jejich člověk byl mrtvý. Ti, co jim někdo ublížil, ti, kteří trpěli pod rukama někoho jiného - ti chtějí, aby ten, který jim ublížil, musel sám trpět. A také chtějí, aby se před svou smrtí dozvěděl, kdo ho zničil. Chtějí, aby zakusil hrůzu a bolest svých obětí. A za takovou odplatu jsou ochotni drazé zaplatit."

"Dozvěděl jsem se, že riziko, které na sebe bereš, je zcela mimořádné, že dokonce vyzýváš své oběti k čestnému souboji."

"Když si to zákazník přeje."

"A je ochoten zaplatit."

Hugh pokrčil rameny. Byla to pravda příliš samozřejmá na to, aby k ní něco dodával. Celý ten rozhovor neměl smysl a nikam nevedl. Ruka dobře znal svou pověst i svou cenu. Nepotřeboval, aby mu o ní někdo vyprávěl, stejně tak ale na to byl zvyklý. Byla to všechno jen součást obchodu. Stejně jako kterýkoli jiný zákazník se král Štěpán snažil slovy vyrovnat s činem, který chtěl spáchat. Ruku docela pobavilo poznání, že se král v takové situaci nechová jinak než jeho nejubožejší poddaný.

Štěpán se otočil zády k Hughovi a díval se z okna. Zaťatou pěstí v rukavici se opíral o římsu. Hugh mlčky a trpělivě vyčkával.

"Tomu nerozumím. Proč by ti, kteří ti zaplatili, měli chtít dávat někomu, kdo jim ublížil, šanci bojovat o život?"

"Protože jsou tím pomstěni dvojnásob. Tehdy, Vaše Výsosti, to není moje ruka, která vraha zabije, ale ruce jeho předků, kteří už ho nechrání."

"A ty tomu věříš?" Štěpán se otočil tváří k Hughovi. Ruka zahlédl, jak se měsíční světlo odrazilo na kroužkové zbroji, zakrývající muži hlavu a ramena.

Hugh pozvedl obočí, ruka mu zamířila k bradě a přejela prsty po spletených hedvábných pramenech vousů, které mu rostly na bradě. Tu otázku mu ještě nikdo nepoložil. Dokazovala, že králové se opravdu liší od svých poddaných - alespoň tento se od nich lišil. Ruka přešel k oknu a přistoupil ke Štěpánovi. Zabijákův pohled upoutalo malé nádvoří pod oknem. Bylo pokryté korálovcem, pochmurně ve tmě zářilo a v tom slabém namodralém světle Hugh spatřil uprostřed nádvoří mužskou postavu. Ten muž měl na hlavě černou kápi a v ruce držel ostrý meč. U jeho nohou stál kamenný kvádr. Hugh zakroutil konci svých vousů a usmál se.

"Vaše Výsosti, to jediné, v co věřím, je můj rozum a mé schopnosti. Jak vidím, nemám na vybranou. Buď tu práci přijmu, nebo přijdu o krk. Mám pravdu?"

"Máš na vybranou. Až ti řeknu, co je tvým úkolem, můžeš ho buď přijmout, nebo odmítnout."

"A v tu chvíli se mi hlava rozloučí se zbytkem těla."

"Ten muž, kterého vidíš tam dole, je královský popravčí. Zná svou práci. Smrt to bude rychlá a čistá, mnohem lepší než ta, která tě čekala předtím. Za tvůj čas jsem ti dlužen přinejmenším tolik." Štěpán se otočil proti Hughovi a jeho oči ve stínu kroužkového brnění byly temné a prázdné. Nic je neozařovalo zevnitř a ani neodrážely žádné světlo zvenčí.

"Musím být opatrný. Nemohu očekávat, že přijmeš takový úkol, aniž bys věděl, o co se jedná. Jestliže ti to ale prozradím, vydávám se ti na milost a nemilost. Pokud budeš vědět to, co ti za chvíli řeknu, neodvážím se tě nechat naživu."

"Pokud odmítnu, zbavíte se mě za noci, ve tmě a beze svědků. Pokud ten úkol přijmu, zapletu se do té samé sítě, ve které se nyní zmítá Vaše Výsost."

"A co víc jsi čekal? Koneckonců nejsi nic jiného než vrah," řekl chladně Štěpán.

"A vy, Vaše Výsosti, nejste nic jiného než člověk, který si chce toho vraha najmout." Hugh se s velkou ironií obřadně uklonil a otočil se na podpatku.

"Kam jdeš?" zeptal se Štěpán.

"Pokud mi Vaše Výsost promine, přijdu pozdě na důležitou schůzku. Měl jsem být v pekle už před hodinou." Ruka vykročil ke dveřím.

"K čertu! Nabídl jsem ti život!"

Hugh se ani neobtěžoval otočit. "Ta cena je příliš nízká. Můj život nestojí nic, nemá pro mě žádnou hodnotu. A vy po mně výměnou chcete, abych přijal práci, která je tak nebezpečná, že musíte člověka chytit do pasti, abyste ho donutil ji přijmout? Mnohem raději se sejdu se smrtí za podmínek, které si určím sám, než tehdy, když si to bude přát Vaše Výsost."

Hugh rozrazil dveře. Proti němu stál králův posel a bránil mu v cestě ven. U nohou mu stála zářikamová lampa, svítila vzhůru a ozařovala tvář, která byla až nadpřirozeně jemná a krásná.

Tohle že je posel? Tak to já jsem Sartan, pomyslel si Hugh.

"Deset tisíc barlů," řekl mladý muž.

Hugh zamířil rukou k spletenému vousu a zamyšleně si jím zakroutil. Úkosem se podíval na Štěpána, který se mu postavil za záda.

"Zhasni to světlo," rozkázal král. "Triane, je to opravdu nutné?"

"Vaše Výsosti..." Trian promluvil s úctou a trpělivostí v hlase, mluvil však tónem přítele radícího příteli, ne tónem služebníka odporujícího pánovi "...ten muž je ten nejlepší. Nikdo jiný, komu bychom to mohli svěřit, neexistuje. Stálo nás to značně úsilí, než jsme ho dostali. Nemůžeme si ho dovolit ztratit. Pokud si na to Vaše Výsost vzpomene, už odpočátku jsem vás varoval..."

"Ano, vzpomínám si!" odsekl Štěpán. Chvilí mlčky stál a jen v duchu zuřil. Bezpochyby by mu nic neudělalo větší radost, než kdyby mohl svému poslovi nařídít, ať vraha odvede k popravčímu kameni. V tu chvíli by král nejspíš i s radostí máchl katovým mečem. Posel opatrně skryl světlo pod železným krytem a zanechal je v naprosté tmě.

"Tak ať je po tvém," zavrčel král.

"Deset tisíc barlů?" Hugh tomu ani nemohl věřit.

"Ano," přisvědčil Trian. "Až bude úkol splněn."

"Půlku teď. Až bude úkol splněn, druhou."

"Teď dostaneš život! Barly potom!" zasyčel skrz zaťaté zuby Štěpán.

Hugh udělal krok směrem ke dveřím.

"Půlku teď!" Štěpánova slova byla jen skoro nesrozumitelným zakrákóráním.

Hugh se uklonil na znamení souhlasu a znovu se otočil ke králi.

"Kdo je tou obětí?"

Štěpán se zhluboka nadechl. Hugh zaslechl, jak se králi vydralo z hrdla bolestivé, zdušené zachrptění, zvuk matně připomínající chroptění umírajících.

"Můj syn," řekl král.

Kapitola pátá

Klášter kirkých mnichů, Volkaranské ostrovy, Střední říše

Hugha to nepřekvapilo. Musel to být někdo blízký Jeho Veličenstvu, kdo stál za všemi těmi intrikami a tajnostkářstvím. Ruka věděl jen to, že Štěpán má dědice, nic víc. Soudě podle králova stáří musí mít jeho dítě kolem osmnácti, dvaceti let. To znamená, že je dost staré na to, aby s ním byly potíže.

"Princ je zde, v klášteře. My," odmlčel se Štěpán a snažil se navlhčit si suché rty, "jsme mu řekli, že jeho život je v nebezpečí. Myslí si, že jsi převlečený šlechtic najatý k tomu, aby ho odvedl na tajné místo, kde bude v bezpečí."

Štěpánovi se zastřel hlas. Rozhněvaně si odkašlal a mluvil dál. "Princi se to nezdá divné. Až příliš dobře ví, že to, co říkáme, je pravda. Jsou lidé, kteří jsou pro něho nebezpeční..."

"Pochopitelně," řekl Hugh.

Král Štěpán ztuhl, kroužkové brnění zacinkalo a meč zařinčel v pochvě.

"Vaše Veličenstvo, jen klid!" zašeptal posel a kvapně se postavil mezi krále a zločince.

"Nezapomínej, pane, s kým hovoříš!" pohrozil Hughovi.

Hugh mu nevěnoval pozornost. "Kam mám prince zavést, Veličenstvo? A co s ním mám udělat?"

"Podrobnosti ti sdělím," odvětil Trian.

Na Štěpána to už bylo očividně příliš. Nervy mu vypověděly službu. Prošel kolem Hugh a mírně se odtáhl, aby se nemusel vraha dotknout. Pravděpodobně tak učinil nevědomky, ovšem Ruka pochopil. Vztekla se uškříbl a odsekl: "Tohle je službička, kterou poskytují všem svým zákazníkům, Veličenstvo."

Štěpán se zarazil s rukou na klíce. "Ano?" Ani se neotočil.

"Říkám svým obětem, kdo je dává zabít a proč. Mám to sdělit i vašemu synovi, Veličenstvo?"

Kroužkové brnění slabě zacinkalo. Král se zachvěl, hlavu však nesklonil a dál stál zpřímá. "Až nadejde ten okamžik," řekl, "můj syn se to dozví."

Král vyšel do chodby, kráčel prkenně a nesehnutý. Hugh slyšel, jak ozvěny jeho kroků utichají v dálce. Posel přistoupil k němu a stále mlčel, dokud v dálce neuslyšel prásknout dveře.

"Nebylo třeba něco takového říkat," řekl tiše. "Hluboce jsi ho ranil."

"A kdo je ten 'posel'," opáčil Hugh, "který rozdává barly z královské pokladnice a má strach o královu city?"

"Máš pravdu." Mladý muž se pootočil k oknu a Hugh spatřil jeho úsměv. "Nejsem posel. Jsem králův mág."

Hugh zvedl obočí. "Nějak mladý, nemám pravdu, Magiko?"

"Jsem starší, než vypadám," odpověděl zlehka Trian. "Lidé stárnou válkami a kralováním. Magii ne. A nyní, kdybys mne doprovodil, mám pro tebe oděv a zásoby na cestu, a také nezbytné pokyny. Tudy."

Čaroděj ustoupil, aby nechal Hugh a projít. Trianův pohyb byl uctivý, Hugh si však všiml, že se čaroděj šikovně postavil tak, aby tělem bránil vstup do chodby, kterou předtím odešel Štěpán. Hugh se otočil tím směrem, kam měl jít. Trian se zastavil, sebral lampu a zvedl stínítko. Kráčel vedle Hugh a držel se těsně u něj.

"Nechali jsme ti ušít vhodný oděv, takže můžeš hrát roli šlechtice. Jeden z důvodů, proč jsi byl vybrán, je ten, že jsi urozeného původu, ač zneuznán. Máš v sobě od přírody skutečné aristokratické vystupování. Princ je velmi bystrý a nenechal by se ošálit hlupákem v honosných šatech."

Po méně než deseti krocích zastavil čaroděj Hugh před jedněmi z mnoha dveří po stranách chodby. Zasunul do zámku železný klíč a dveře se otevřely. Hugh vešel dovnitř a ocitl se v chodbě, která byla kolmá na tu první. Tato chodba však nebyla tak udržovaná. Stěny se zde drolily, chůze po rozpukané podlaze byla zrádná a Hugh i čaroděj dávali dobrý pozor, kam šlapou. Zahnuli vlevo do další chodby, pak znovu doleva, až narazili na třetí chodbu. Nová chodba byla vždy kratší než ta před ní. Hugh si všiml, že se dostávají stále hlouběji do budovy. Pak nějakou dobu zahýbali vlevo a vpravo a stále dokola, jakoby náhodně. Trian po celou dobu mluvil.

"Bylo nasnadě, že bychom se měli o tobě dovědět vše, co je v našich silách. Víím, že ses narodil jenom díky vztahu tvého otce a jeho služebné, a že tvůj urozený otec - jehož jméno jsem mimochodem nebyl schopen zjistit - vypudil tvoji matku z domu. Zahynula při útoku elfů na Skon a tebe se ujali a vychovali křesťanští mnichové." Trian se otřásl. "To jistě nebyl lehký život," řekl tlumeným hlasem a rozhlédl se po studených stěnách, které je obklopovaly.

Hugh necítil potřebu cokoli dodávat, a tak mlčel. Bylo-li cílem čarodějova vyprávění a křivolácké cesty vraha zmást nebo odvést jeho pozornost, pak nebyl Trian úspěšný. Kirske kláštery jsou stavěné podle stejného plánu - čtvercové nádvoří uprostřed, cely mnichů na dvou protilehlých stranách. Na jedné ze zbývajících stran žili ti, kdo mnichům sloužili, a sirotci opatrovaní řádem. Zde byly také kuchyně, pracovny a pokoje pro nemocné...

...Chlapec ležící na slavníku na kamenné podlaze se neklidně převaloval. I když z té tmavé, nevytápěné komůrky čísel lezavý chlad, dítě bylo nepřírozeně rozpálené a v křečovitých záchvatech si z nahého těla odkopalo tenkou pokrývku. Druhý chlapec, o něco starší než ten nemocný, vypadal asi na devět let. Před chvílí vešel do místnosti a teď soucitně hleděl na svého kamaráda. V rukou držel nádobu s vodou. Klekl si vedle nemocného, opatrně položil nádobu na zem, ponořil do vody prsty a navlhčil jí jeho vyschlé a horečkou rozpraskané rty.

To zřejmě chlapci ulevilo. Přestal bít kolem sebe a jeho skelné oči se zadívaly na toho, který se o něj staral. Na pohublé, bledé tváři se objevil unavený úsměv. Starší hoch se místo odpovědi pousmál, ze svých už tak dost oškubaných šatů utřhl kus látky a ponořil ho do vody. Pak ho zase vytáhl a opatrně, aby ani kapka nepřišla nazmar, ho vykroutil na chlapcovo rozpálené čelo a omyl je.

"To bude dobré," stačil ještě říct, když vtom je přikryl temný stín a za zápěstí ho chytila studená a vychrtlá ruka.

"Hughu! Co to děláš?" Hlas, který promluvil, byl studený a zlověstný, a byl stejně temný jako ta cela.

"Já - já chtěl jen pomoci Rolfovi, bratře. Má horečku a matka Maud řekla, že když neustoupí, Rolf zemře..."

"Zemře?" Hlas otřásl kamennou síní. "Ovšemže zemře! Je to jeho nejsvětější právo, zemřít, dokud je nevinným dítětem, a utéci zlu, jehož je lidstvo dědicem. Tomu zlu, které musíme denně metlou vyhánět ze svých slabých pozemských schránek." Rukou přinutil Hugh kleknout. "Modli se, Hughu. Modli se, ať je ti to, že jsi se chtěl protivit učení svých předků, odpuštěno. Modli se, ať je ti odpuštěno, že jsi vykonal nepřírozený čin léčení. Modli se za smrt..."

Nemocné dítě zasténalo a vyděšeně se podívalo na stojícího mnicha. Hugh setřásl ruku, která ho tlačila k zemi. "Budu se modlit za smrt," řekl tiše a vstal. "Za tvoji!"

Mnichova hůl dopadla na Hughovu hrud. Zapotácel se. Další úder jej srazil k zemi. Déšť ran se snášel na chlapcovo tělo, dokud mnichovi neochabla ruka natolik, že už nemohl zvednout zbraň. Pak odešel. Nádobu s vodou se během zápasu rozbila. Zbitý a pohmožděný Hugh tápal ve tmě kolem sebe, až konečně našel hadřík, nasáklý vodou nebo jeho krví - čím přesně, to nevěděl. Byl však příjemně chladivý a on ho jemně položil svému příteli na čelo.

Vzal hubené tělo do náručí a pevně je držel. Nešikovně nemocného kolébal a utěšoval, dokud sebou tělo v jeho náručí nepřestalo házet a zmítat, neuklidnilo se a nevychladlo...

"Když ti bylo šestnáct let," pokračoval Trian, "utekl jsi. Mnich, s nímž jsem hovořil, mi řekl, že ještě než jsi utekl, vloupal ses do jejich archivu a dopídlil se, kdo tvůj otec skutečně byl. Našel jsi jej?"

"Ano," odpověděl Ruka a jen v duchu zabručel: Ten Trian si kvůli mně dělá nějaké starosti. Tak tedy byl u kirů. Jak se zdá, řádně se jich na všechno pozeptal. Což znamená... Ano, ovšem. Není tohle zajímavé? Kdo se za tuhle krátkou procházku dozví o kom víc?

"Šlechtic?" zeptal se opatrně Trian.

"Tak si alespoň říkal. Ve skutečnosti to byl - jak jsi to nazval? - hlupák v drahých šatech."

"Mluvíš o minulosti. Tvůj otec je mrtev?"

"Já jsem ho zabil."

Trian se zastavil a vytřeštil na něj oči. "Až mne z tebe mrazí! Mluvit o takové věci tak bezstarostně..."

"Proč bych se o to u všech ďasů měl starat?" Hugh kráčel dál a Trian si musel pospíšet, aby jej dohonil. "Když ten parchant přišel na to, kdo jsem, přišel na mě s mečem. Bojoval jsem s ním. Holýma rukama."

Meč se mu zabodl do břicha. Přisahám, byla to nehoda, a rychtář mi uvěřil. Koneckonců, byl jsem teprve chlapec a můj 'urozený' otec byl velice dobře znám svými chlípými zálibami - jestli měl dívky nebo chlapce, to mu bylo jedno.

Nikomu jsem se nezmínil o tom, kdo jsem, nechal jsem je u toho, že jsem někdo, koho můj otec unesl. Kirové se postarali o to, abych dostal řádné vzdělání. Když se mi zachce, mluvím jako urozený. Rychtář si umnul, že jsem syn nějakého šlechtice a že mě unesli, abych mohl ukojit otcovy choutky. Byl víc než ochotný ututlat smrt toho starého smilníka, a začínat krevní mstu ho vůbec nenapadlo."

"Náhoda to ale nebyla, není-liž pravda?" Trian šlápl na uvolněný kámen. Instinktivně natáhl ruku k Hughovi, který chytil čaroděje za loket a podržel ho. Scházeli nyní dolů, stále hlouběji do vnitřku kláštera.

"Ne, nebyla to náhoda. Vytrhl jsem mu meč z ruky. Nebylo to těžké, byl opilý. Vyslovil jsem jméno své matky, řekl mu, kde je pohřbená, a vrazil jsem mu meč do břicha. Zemřel příliš rychle. Ale na to jsem přišel až později."

Trian mlčel, celý bledý. Zdvihl rozžatou svítilnu a posvítil jí na Hughovu ponurou tvář plnou vrásek. "Princ se nesmí trápit."

"No tak se tedy vraťme k práci," řekl Hugh a široce se na Triana usmál. "A to jsme si tak báječně popovídali. Co jsi doufal, že zjistíš? Že nejsem tak špatný, jak se o mně říká? Nebo naopak? Že jsem ještě horší?"

Trian se ale nenechal odvést k jinému tématu. Naklonil se k Hughovi, ruku stále položenou na jeho paži, a šeptem pokračoval, ačkoli jediní tvorové, kterých si vrah cestou všiml, byli netopýři.

"Musí to být rychlé a čisté. Znenadáni. Bez zastrasování. Třeba až bude spát. Známe takové jedy..."

Hugh trhl paží a setřásl mužovu ruku. "Vím, co mám udělat, a když si to přeješ, udělám to právě tak. Jsi-li ovšem můj zákazník. Nebo to budu raději brát tak, že mluvíš za něj."

"Je to naše přání."

Trian se uklidnil a oddechl si. Šli už jen chvíli, aby se zanedlouho zastavili před dalšími zavřenými dveřmi. Trian je ale neotevřel, jen postavil svítilnu na zem a rukou naznačil Hughovi, aby se podíval dovnitř. Vrah se předklonil, přiložil oko ke klíčové díře a nahlédl do místnosti.

Ruka sotva kdy cítil jakoukoli náklonnost, a když už něco takového cítil, tak to nikdy nedal najevo. Teď ale na jeho tváři vystřídal dřívější znučenost a lhostejnost, s jakou se díval skrze klíčovou díрку, výraz naprostého úžasu. Nedíval se na vzpurného a pletichářského osmnáctiletého mladíka, který mu prve vytanul na mysli. Na lůžku ležel schoulený spící chlapec s vlasy jako len a milou tvářičkou. Nemohlo mu být víc než deset let.

Hugh se pomalu napřimil. Čaroděj zvedl svítilnu a zkoumal vrahovu tvář. Byla potměšilá a zamračená a Trian si znovu povzdechl. Obočí se mu zkrabatilo starostmi. Položil si prst na ústa a odvedl Hughu do jiné místnosti, dvoje dveře od té první. Odemkl, vešel za Hughem dovnitř a opatrně zavřel dveře.

"Aha," řekl do ticha, "a máme tady první potíže, že ano?"

Hugh se rozhlédl po komnatě, ve které stáli, a pak se zase podíval na nejistého mága. "Jo, zakouřil bych si. Jenomže fajfku mně sebrali ve vězení. Neměl bys jednu?"

Kapitola šestá

Kirský klášter, Volkaranské ostrovy, Střední říše

"Ale mračil ses a vypadal jsi rozčileně. Myslel jsem si..."

"...že by se mi přičilo ubít malé děčko?"

Je to jeho výsada, že může zemřít jako nevinné dítě a uniknout tomu zlu, jehož je lidstvo dědicem. Ta slova se znovu vrátila z minulosti. Byla to ta temná a studená místnost a popraskané kamenné zdi, co mu tu vzpomínku zase připomnělo. Hugh ji nelítostně zahnal zpět do hlubin své mysli a litoval toho, že ji kdy odtamtud přivolal. Z dolíku ohniště sálal příjemný žár. Hugh zvedl kleštěmi žhavý uhlík a přiložil ho k dýmce, kterou mág vytáhl z vaku, ležícího na zemi. Vypadalo to, že Štěpán myslel opravdu na všechno.

Stačilo pár zabafání, sterego chytilo a staré vzpomínky zmizely. "Mračil jsem se kvůli sobě, protože jsem udělal chybu. Něco jsem... špatně odhadl. Chyby takového druhu mohou být velmi drahé. Tak jako tak by mě ale zajímalo, co tak malé dítě mohlo spáchat, že si zaslouží předčasnou smrt."

"Dalo by se říct... že jen to, že se narodilo," odpověděl Trian, nejspíš ještě dřív, než se nad tím zamyslel, protože se na Hughu rychle pokradmu podíval, jestli slyšel.

Zabiják toho potřeboval vědět už jen velmi málo. Zarazil se se žhavým uhlíkem u hlavičky dýmky a tázavě se na čaroděje zadíval.

Trian zrudl. "Platí ti dost dobře na to, aby ses na něco ptal," odsekl. "Mimochodem, tady máš své peníze." Chvilí se hrabal ve váčku, který měl pověšený u boku, vytáhl hrst peněz a odpočítal padesát stobarlových mincí. "Předpokládám, že královny mince postačí?" zeptal se a natáhl ruku.

Hugh pozvedl obočí a hodil uhlík zpátky do ohně. "Jenom když si za ně můžu nabrat."

Zabafal z dýmky, aby mu nevyhasla, přijal peníze a pozorně si je prohlédl. Mince to byly pravé, o tom se nedalo pochybovat. Na lícové straně byl vyražený sud na vodu, rubovou stranu zdobila nepříliš povedená podobizna krále Štěpána. V říši, kde člověk většinu věcí získával buď směnou nebo loupeží (král sám byl proslulý pirát a jeho nájezdy na elfí lodě mu pomohly získat trůn), byla 'dvojbarlovka', jak se jí také říkalo, vídaná jen vzácně, a ještě vzácněji používaná. Její hodnotu bylo možné vyjádřit v té drahocenné tekutině, vodě.

Vody bylo ve Střední říši velmi málo. Pršelo tu zřídka, a když už pršelo, voda se okamžitě vsakovala do houbovitého korálovce. Na korálovcových ostrovech nebyly ani řeky, ani potoky. Vodu ovšem zachycovaly některé rostliny na nich rostoucí. Pěstování křišťálových stromů a šálníků bylo velmi drahou a pracnou metodou, jak se ta převzácná tekutina dala získat, kromě loupení vody elfům to však pro lidi ze Střední říše byl její hlavní zdroj. Za tu práci by Hugh dostal celé bohatství. Kdyby chtěl, už by nikdy nemusel pracovat. A to všechno za to, že by zabil jedno malé děcko. To nedávalo smysl. Hugh sebral mince do dlaně, vstal a podíval se na čaroděje.

"Tak dobře. Mám pocit, že bys měl něco vědět," neochotně připustil Trian. "Jistě víš, jaká je současná politická situace mezi Volkaranem a Uylandií."

"Ne."

Na malém stole před nimi stál džbán, velká mísa a hrnek. Zabiják hodil peníze na stůl, zvedl džbán, odlil do hrnku trochu vody a znalecky ji ochutnal. "Z Dolní říše. Není špatná."

"Je to voda na pití a také na mytí," zavrčel navztekane Trian. "Musíš jako šlechtic aspoň vypadat. Jak od pohledu, tak podle pachu. Co jsi chtěl říct tím, že nevíš nic o politice?"

Hugh odložil plášť, naklonil se nad mísu a strčil obličej do vody. Opláchl si jí ramena, zvedl louhové mýdlo a začal si drhnout kůži. Trochu sebou trhl, když ho pěna na zádech zaštipala v čestvých ranách po bičí. "Běž na dva dny do Yreni, a jak budeš páchnout. Pokud jde o politiku, s mými obchody nemá nic společného, možná kromě toho, že mi občas dodá nějakého zákazníka. Dokonce jsem si ani nebyl jistý, jestli má Štěpán syna..."

"Ale má." Čarodějův hlas byl chladný a klidný. "A také má manželku. Není to žádné tajemství, že to je jen a pouze manželství z rozumu, které má za cíl zabránit dvěma mocným národům, aby neválčily jeden s druhým a nevydaly nás na milost elfům. Královna by ale nesmírně toužila po tom, aby mohla soustředit moc ve svých rukou. Volkaranská koruna nemůže přejít na ženu, a Anna tak může získat vládu jen skrze svého syna. Není to dávno, co jsme odhalili jedno její spiknutí, a tentokrát můj král jen sotva vyvázl životem. Bojíme se, že příště už nevyvázne."

"Takže se zbavíte toho kluka. Řekl bych, že to váš problém asi vyřeší, ale král bude bez dědice."

Hugh stiskl dýmku pevně mezi zuby, stáhl si kalhoty a řádně si pošplíchal vodou nahé tělo. Trian se odvrátil. Možná ze slušnosti, možná proto, že mu nedělal dobře pohled na četné podlitiny a jizvy - některé dost čerstvé - které hyzdily zabijákovu kůži.

"Štěpán není blázen. Ten problém už řešíme. Když vyhlásíme válku Aristagonu, národy se spojí, včetně toho královny. Během války se Štěpán rozvede s Annou a vezme si nějakou ženu z Volkaranu. Jeho Veličenstvo je naštěstí ještě ve věku, kdy může plodit děti - ještě může zplodit mnoho dětí. Ta válka národy donutí k tomu, aby zůstaly při sobě, a to i navzdory tomu, že se Štěpán s Annou rozvedl. A než přijde mír - pokud kdy vůbec nastane - bude Uylandie příliš oslabená a příliš závislá na Štěpánovi, než aby přetrhala všechny svazky, které ji k nám poutají."

"To je dost chytré," uznal Hugh. Odhodil ručník, vypil dva hrnky té sladce chutnající vody z Dolní říše a ulevil si do nočníku v rohu místnosti. Osvěžený po dlouhé cestě si začal prohlížet hromadu oblečení, úhledně poskládaného na lůžku. "A proč by měli elfové jít do války? Mají své vlastní problémy."

"Však jsem si myslel, že o politice nic nevíš," zamumlal sarkasticky Trian. "Příčinou války bude... princova smrt."

"Aha!" Hugh si natáhl spodní prádlo a tlusté vlněné kalhoty. "Všechno je to až moc krásné. Proto musíš tu věc svěřit mně a nemůžeš ji udělat sám s pár hradními mágy."

"Ano." Trianovi se při tom slovu zlomil hlas a muž se málem rozkašlal. Ruka se zastavil v půli pohybu, kterým si přetahoval přes hlavu košili, a ostře se na mága zadíval. Čaroděj však k němu zůstal otočený zády. Hugh přimhouřil oči. Odložil dýmku a pokračoval v oblékání, teď se však oblékal mnohem pomaleji a dával pozor na každou nuanci čarodějových slov a tónu jeho hlasu.

"Tělo toho dítěte musí naši lidé najít na Aristagonu. Nebude to tak obtížné. Když se roznese, že elfové unesli našeho prince, budou vyslány úderné jednotky, aby ho našly. Dám ti seznam míst. Pokud víme, máš dračí loď."

"Elfího původu, která i jako elfí vypadá. To se vám hodí, ne?" opáčil Hugh. "Vymysleli jste si to docela dobře."

Dokonce jste ze mě udělali i vraha lorda Rogara."

Vrah si na sebe natáhl černý, zlatem vyšívaný sametový kabátec. Na posteli ležel meč. Hugh ho zvedl, znalecky si ho prohlédl, vytáhl ho z pochvy a rychlým a obratným švihnutím zápěstí ho vyzkoušel. Byl s ním spokojen, zastrčil ho zpátky do pochvy a připnul si ji k pasu. Dýku si zastrčil do boty.

"A nejenže jste ze mě udělali vraha, vy jste tu vraždu možná i spáchali."

"Ne!" Trian se otočil proti němu. "Jak sis asi sám domyslel, svého pána zabil hradní čaroděj. Všechno jsme sledovali a jen jsme využili situace. Vyvlastnili jsme tvou dýku a nahradili jsme jí tu, co měl lord Rogar v těle. Pak jsme tomu tvému příteli rytíři našeptali, že jsi ve městě."

"Čili jste mě nechali, abych si pěkně položil hlavu na ten krví zastříkaný kámen a dovolili jste tomu šilenci, aby se nade mnou rozmachoval tím svým tupým mečem. A pak jste mi zachránili život a mysleli jste si, že si mě koupíte už jenom za můj strach."

"To bychom museli kupovat někoho jiného. Ohledně tebe jsem měl velké pochybnosti, a jak sis možná domyslel, už jsem se sdělil králi Štěpánovi."

"Takže teď vezmu to děcko na Aristagon, zabiju ho a nechám tělo tam, kde by ho mohl najít jeho ubohý otec, který pak zamává pěstmi, odpřisáhne elfům pomstu a celé lidstvo napochoduje do války. Nenapadlo tady někoho, že ti elfové opravdu nejsou tak hloupí? Válku teď vůbec nepotřebují. To jejich povstání, to je vážná věc."

"Vypadá to, jako bys toho o elfech věděl víc než o vlastním národě. To by mohlo některé lidi docela zajímat."

"Některé ano, zvláště ty, co neví, že musím svou loď občas dávat elfům loďařům a že mi elfí mágové musí obnovovat její magii."

"Takže ty obchoduješ s nepřítelem..."

Hugh pokrčil rameny. "Pro mě je nepřítelem každý."

Trian si olízl rty. Po tom rozhovoru mu v ústech zcela bezpochyby zůstávala hořká pachut'. Hugh ale napadlo, že když člověk stoluje s králi, nemůže to vypadat jinak.

"Elfové jsou dobře známí tím, že unášejí lidi a vysmívají se nám tím, že nechávají jejich těla na místech, kde mohou být snadno nalezena," řekl tiše Trian. "Měl bys to zařídít tak, aby se zdálo..."

"Já vím, jak to mám zařídít." Hugh položil čaroději ruku na rameno a s uspokojením ucítil, jak sebou mladý muž trhl.

"Znám své řemeslo." Sehnul se, zvedl mince, ještě jednou si je prohlédl a dvě z nich strčil do malé kapsy v kabátci.

Zbytek pomalu a opatrně nastrkal do měšce a ten si dal do svého vaku. "Když už mluvíme o tom obchodu, jak se s vámi spojím ohledně zbytku mé mzdy, a jaké mi dáte záruky, že když se vrátím, najdu peníze a ne kus opeřené hůlky mezi žebry?"

"Máš naše slovo, slovo krále. A pokud jde o tu opeřenou hůlku..." teď bylo na Trianovi, aby cítil uspokojení

"...předpokládám, že se o sebe dokážeš postarat."

"To dokážu," řekl Hugh. "Nikdy na to nezapomíněj."

"To má být hrozba?" ušklíbl se Trian.

"To má být slib. Ale teď by bylo nejlepší se do toho konečně dát," řekl chladně Hugh. "Budeme muset cestovat v noci."

"Ten drak tě donese na místo, kde kotví tvá loď..."

"...a pak se vrátí a řekne ti, kde to je?" Hugh uštěpačně pozvedl obočí. "Tak to ne."

"Máš naše slovo..."

Hugh se usmál. "Mám slovo muže, který si mě najal, abych zabil jeho dítě."

Čaroděj zrudl hněvem. "Nesud' ho! Nemůžeš pochopit..." Pak mág stiskl zuby a donutil se mlčet.

"Pochopit co?" Hugh ho probodl ostrým pohledem svých přimhouřených očí.

"Nic. Sám jsi říkal, že se o politiku nezajímáš." Trian polkl. "Mysli si o nás, co chceš. Na věci to moc nezmění."

Hugh se na něj zahloubaně podíval a dospěl k názoru, že mu už nic neřekne. "Řekni mi, kde jsme, a já se odtud sám dostanu."

"To není možné. Tato pevnost je tajná! Trvalo nám to mnoho let, než jsme z ní pro Jeho Veličenstvo udělali bezpečný úkryt."

"Ale já ti zase dávám své slovo," řekl posměšně Hugh. "Zdá se mi, že jsme se dostali do slepé uličky."

Trian opět zrudl a zuby si stiskl dolní ret tak silně, že když konečně promluvil, Hugh na jeho kůži spatřil bílé skvrny.

"A co tohle: zhruba mi řekneš, kde to je - dejme tomu, že mi řekneš jméno toho ostrova. Já drakovi nařídím, aby tebe i prince odnesl do nějakého města na tom ostrově a tam tě nechal. Víc pro tebe udělat nemůžu."

Hugh to chvíli zvažoval a pak přikývl. Vyklepal z dýmky popel, strčil dlouhou zahnutou troubel s malou kulatou hlavičkou zpátky do vaku a prohlédl zbytek jeho obsahu. S tím, co viděl, byl očividně spokojen, protože vak zase pevně zavázal.

"Princ má s sebou své vlastní šaty a jídlo, které mu bude stačit tak..." Trian zaváhal, pak se to ale přinutil říct "...tak na měsíc."

"Tak dlouho by to zase trvat nemělo," řekl klidně Ruka a přehodil si přes ramena svůj kožešinový plášť. "Závisí to ale na tom, jak je to daleko do toho města, kam máme letět. Mohl bych si najmout draky..."

"Prince nesmí nikdo spatřit! Mimo královský dvůr ho sice mnoho lidí nezná, ale kdyby ho náhodou někdo poznal..."

"Uklidni se. Víš, co dělám," řekl mírně Hugh, v jeho černých očích však bylo varování, které se čaroděj bez váhání rozhodl uposlechnout.

Hugh zvedl vak a vydal se ke dveřím, když vtom jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb, který zahlédl koutkem oka. Spatřil, jak se venku na nádvoří královský popravčí uklání, jako by uslyšel nějaký nevyslovený rozkaz, a opouští své místo. Na nádvoří zůstal jen popravčí kámen. Zářil bílým světlem, podivně přitahujícím svým chladem, čistotou a příslibem úniku. Ruka se zastavil. Na kratičké okamžik jako by měl pocit, že se mu kolem krku omotává neviditelné vlákno, vržené rukou osudu. Táhl ho kamsi pryč, pořád dál a dál, a vtahovalo ho do té stejné obrovské sítě, ve které se už zmítali Trian i král.

Stačila by jediná rána toho meče, a byl by volný.

Jedna rána meče proti deseti tisícům barlů.

Hugh se otočil ke Trianovi a rukou si přitom kroutil konec spleteného vousu.

"Jaký ti mám poslat důkaz?"

"Důkaz?"

"Důkaz, že jsem tu práci udělal. Chceš ucho? Prst? Co by sis přál?"

"Blahoslavení předkové, spaste moji duši!" Mladý čaroděj byl bledý jako stěna. Nejistě se kymácel a musel se opřít o zed', aby udržel rovnováhu. Zároveň si však nemohl všimnout, jak Hugh stiskl rty v pochmurném úsměvu a nepatrně

naklonil hlavu, jako by právě dostal odpověď na nějakou velmi důležitou otázku.

"Prosím... odpusť mi tu slabost," zamumlal Trian a třesoucí se rukou si přejel po zvlhlém čele. "Několik nocí jsem nespál a... a pak ta zběsilá jízda na draku po radaji a zase zpátky... Ovšemže chceme důkaz. Princ nosí..." Trian polkl, a pak najednou jako by v sobě našel nějakou vnitřní sílu. "Princ nosí amulet, jestřábí pero. Dal mu ho jeden mysteriarch z Horní říše, když byl ještě dítě. Díky svým magickým vlastnostem nemůže být ten amulet odstraněn, dokud princ..." na tomto místě Trian opět zaváhal "...dokud princ nezemře." Zhluboka a rozechvěle se nadechl. "Pošli nám ten amulet, a my budeme vědět..." Mágův hlas se vytratil.

"Co je to za magii?" zeptal se podezřívavě Hugh.

Čaroděj, bledý jako smrt, však i jako smrt mlčel. Zavrtěl hlavou a Hugh si nebyl jistý, jestli odmítá odpovědět, nebo jestli toho jednoduše není schopen. V každém případě ale bylo jasné, že už se nic víc nedozví ani o princovi, ani o amuletu.

Nejspíš na tom ani nezáleželo. Takové magii chráněné předměty se obvykle dávaly dětem, aby je chránily před nemocemi nebo krysími kousnutími, nebo aby nespadly po hlavě do ohniště. Většina amuletů, zvláště ty, které prodávali nejhrůznější potulní šarlatáni, v sobě měla asi tolik magické moci jako kameny pod Hughovým nohama. Na druhé straně bylo pravděpodobné, že králův syn bude mít skutečný amulet, Hugh ale nevěděl o žádném - včetně těch opravdu mocných - který by mohl člověka ochránit dejme tomu před tím, kdo mu chce podřezat krk. V pověstech se vyprávělo o tom, že před dávnými časy žili mágové, kteří ve svém umění takového stupně dosáhli, v těchto dobách však takoví nebyli. A ve Střední říši nebyli už dlouhá staletí, už od té doby, co Střední říše opustili a začali žít na ostrovech vznášejících se vysoko nad ní. A že by jeden z těch čarodějů sestoupil zpět a dal tomu chlapci jestřábí pírkó?

Ten Trian mě musí mít za úplného blázna. "Seber se, čaroději," řekl ostře Hugh, "nebo to děcko bude něco tušit."

Trian přikývl a vděčně vypil plný hrnek vody, který mu zabíják nalil. Zavřel oči, několikrát se zhluboka nadechl, soustředil se a za několik okamžiků se už dokázal klidně a normálně usmívat. Do popelavých tváří se mu vrátila barva.

"Můžeme jít," řekl a vykročil chodbou k místnosti, kde spal princ.

Tam čaroděj vložil klíč do zámku, tiše ho otevřel a ustoupil.

"Na shledanou," řekl a strčil si klíč do náprsní kapsy svého kabátce.

"Ty se mnou nepůjdeš? To mě nepředstavíš a nevysvětlíš, co se děje?"

Trian zavrtěl hlavou. "Ne," řekl tiše. Hugh si všiml, že se dívá přímo před sebe a do komnaty nahlíží jen koutkem oka.

"Je to ve tvých rukou. Lampu ti tady nechám."

Čaroděj se otočil na podpatku a bezmála prchal chodbou pryč. Brzy se ztratil v šeru. Hughovy citlivé uši zaslechly cvaknutí zámku a zabíják ucítil krátký závan čerstvého vzduchu. Čaroděj byl pryč.

Hugh pokrčil rameny, jednou rukou nahmatl dvě mince v kapse, druhou pro pocit jistoty chytil jílec meče a vkročil do komnaty. Zvedl lampu do výšky a posvítil jí na to dítě.

Ruka se o děti vůbec nestaral a věděl o nich ještě méně. Na své dětství si nevzpomínal. Nebylo divu, jeho dětství bylo velmi krátké. Kirským mnichům byla ta pozeňovaná, bezstarostná dětská nevinnost k ničemu. Už od nejranějšího věku vystavovali všechny děti drsné životní skutečnosti. Ve světě, kde nebyli bohové, křesťáci mniši uctívali jedinou životní jistotu - smrt. Život mezi lidmi přicházel bez řádu a smyslu, vlastně náhodou. Člověk si nemohl vybírat a nebylo mu pomoci. Radost z tak pochybného daru považovali kirové za hřích. Smrt jim naopak byla světlou vyhlídkou a šťastným východiskem.

Za neoddelitelnou součást své víry považovali kirové vykonávání těch prací, které ostatní lidé považovali za ponižující nebo nebezpečné. Říkalo se jim také Bratrstvo Smrti.

S živými neměli žádný soucit, neboť jejich věřícími byli mrtví. Léčitelským uměním se nezabývali, když se však na ulicích objevila pohozená těla obětí moru, byli to kirové, kdo je odnášeli, prováděli posvátné obřady a pohřbívali. Žebráci, zaživa od dveří mnichů vyhazovaní, byli po smrti vítáni. Sebevražda byla pohanou předků a pohanou sebevraždy rodiny, kirové však mrtvá těla sebevrahů přijímali a zacházeli s nimi s úctou. Mniši odnášeli do svých klášterů těla vrahů, lehkých žen i zlodějů. Byli to oni, kdo se po bitvách starali o ty, co obětovali své životy pro věc, za kterou se zrovna v tu chvíli bojovalo.

Jedinými živými bytostmi, pro které měli kirové alespoň nějaké milosrdenství, byli synové těch mrtvých, sirotci, kteří neměli kam jít. Kirové si je brali k sobě a vychovávali je. Ať už mniši šli kamkoli - na kterékoli místo neštěstí a utrpení, krutosti a strádání, kam byli povoláni - brali si své děti s sebou, využívali je jako služebníky a zároveň je učili životu, vychvalující přitom milosrdné pozeňování smrti. Tím, že tyto chlapce učili svému způsobu života a své temné víře, mniši také doplňovali řady svého pochmurného bratrstva. Některé z dětí utekly, jako například Hugh, ani on však nebyl schopen uniknout ze stínu černých kápí, pod jejichž ochranou byl vychován.

Proto teď Hugh necítil ani soucit, ani pobouření, když se díval na spící tvář malého dítěte před sebou. Vražda toho chlapce pro něj měla být jen dalším obchodem, obchodem, který měl velmi pravděpodobně být obtížnější a nebezpečnější než většina ostatních. Hugh věděl, že čaroděj lhal. Teď musel jenom zjistit, proč.

Hodil vak na zem a špičkou boty šťouchl do dítěte. "Vstávej, chlapče!"

Chlapec sebou škubl, prudce otevřel oči, a ještě než se opravdu probudil, posadil se. "Co se děje?" zeptal se a skrz záplavu rozcuchaných světlých kadeří se zadíval na cizince, sklánějícího se nad ním. "Kdo jsi?"

"Říkají mi Hugh - pan Hugh z Kelithu, Vaše Výsosti," řekl Ruka. Včas si vzpomněl, že má být šlechtic, a řekl jméno prvního panství, které ho napadlo. "Jste v nebezpečí. Váš otec mě najal, abych vás odvezl někam, kde byste byl v bezpečí. Vstávejte. Nemáme čas. Musíme odjet, dokud je ještě noc."

Chlapec se při pohledu na tu necitelnou tvář s mohutnými lícními kostmi, jestřábím nosem a spleteným černým vousem, visícím z velké brady s rýhou uprostřed, odtáhl a schoulil do slámy.

"Běž pryč! Nelíbíš se mi! Kde je Trian? Já chci Triana!"

"Nejsem tak hezký jako čaroděj, ale váš otec mě nenajal kvůli tomu, jak vypadám. Když se mě bojíte, představte si, jak se asi budou cítit vaši nepřátelé."

Hugh to řekl jen tak mimochodem, jenom proto, aby něco řekl. Byl připravený na to, že to děcko sebere - i když bude třeba kopat a křičet - a odnese ho násilím. Proto ho poněkud překvapilo, když zjistil, že chlapec ten argument zvažuje s vážně inteligentním výrazem ve tváři.

"To, co říkáš, dává smysl, pane Hughu," řekl chlapec a vstal. "Půjdu s tebou. Vezmi mé věci." Princ mávl drobnou rukou na vak ležící na slámě vedle něj.

Hugh už měl na jazyku něco, čím by chlapci řekl, aby si ty věci vzal sám, ještě se ale včas zarazil. "Ano, Vaše Výsosti," řekl pokorně a sehnul se.

Pozorně si chlapce prohlédl. Princ byl na svůj věk malé postavy, měl velké, světle modré oči, jemně tvarovaná ústa a porcelánově bílou kůži člověka, kterého kvůli jeho bezpečnosti drží mezi čtyřmi stěnami. Světlo se zalesklo na jestřábkém peru, visícím na stříbrném řetízku, který měl chlapec kolem krku.

"Protože máme společně cestovat, můžeš mě oslovovat jménem," řekl nesměle chlapec.

"A jak se jmenujete, Vaše Výsosti?" zeptal se Hugh, zvedaje vak.

Dítě se na něj upřeně zadívalo a Ruka spěšně dodal: "Vaše Výsosti, byl jsem mnoho let v cizině."

"Zmar," řekl chlapec. "Jsem princ Zmar."

Hugh ztuhl uprostřed pohybu. Zmar! Zabiják nebyl pověřivý, proč ale jenom někdo musel dát dítěti tak zlé jméno?

Hugh cítil, jak se neviditelné vlákno Osudu utahuje kolem jeho krku. Před očima se mu objevil obraz popravčího kamene - chladného, nehybného a vážného. Hugh potřásl hlavou, rozčilený sám na sebe. Dusivý pocit se vytratil a obraz jeho vlastní smrti zmizel. Hugh si hodil na rameno princův vak a pak i svůj.

"Vaše Výsosti, musíme jít," řekl ještě jednou a kývl směrem ke dveřím.

Zmar zvedl ze země svůj plášť, neobratně si ho přehodil přes ramena a začal zápasit s tkanicemi, kterými se plášť u krku zavazoval. Hugh, toužící po tom, aby už byli pryč, hodil vaky zase na zem, klekl si a tkanice princů zavázal.

K jeho naprostému úžasu se mu princ vrhl kolem krku.

"Jsem tak rád, že mě hlídáš," řekl, přitiskl se k němu a svou měkkou tvářičku tiskl na Hughovu vousatou tvář.

Ruka se ani nepohnul. Zmar z něj za chvíli zase sklouzl. "Jsem připravený," oznámil, celý vzrušený a dychtivý.

"Pojedeme na drakovi? Dneska na něm poletím úplně poprvé! Ty na nich určitě jezdíš pořád."

"Ano," vypravil ze sebe Hugh. "Na nádvoří je opravdu drak." Zvedl oba vaky a lampu. "Kdyby Vaše Výsost mohla jít za mnou..."

"Já to tady znám," řekl princ a poskakoval ven z komnaty. Hugh šel za ním a na kůži stále cítil dotek chlapcových měkkých a teplých rukou.

Kapitola sedmá

Klášter kirkých mnichů, Volkaranské ostrovy, Střední říše

V místnosti, která se nacházela v jednom z horních poschodí kláštera, se sešli tři lidé. Místnost byla jednou z mnišských cel, a byla proto chladná, strohá, nevelká a neměla žádná okna. Ti tři lidé - dva muži a jedna žena - stáli uprostřed ní. Jeden z mužů objímal jednou rukou ženu. Ta ho držela kolem ramen a navzájem se podpírali, jako by jinak měli upadnout. Druhý muž stál opodál.

"Chystají se vyrazit." Čaroděj měl hlavu nakloněnou, jako by naslouchal, přes silné zdi kláštera však bití dračích křídel stejně nemohlo proniknout.

"Odjíždějí!" vykřikla žena a celá se otřásla. "Ještě naposledy ho chci vidět! Můj synáčku! Ještě naposledy!"

"Ne, Anno!" Trianův hlas byl neoblomný. Čaroděj pevně chytil ženinu ruku a nepouštěl ji. "Trvalo měsíce, než to kouzlo povolilo. Takto je to jednodušší! Musíš být silná!"

"Modlím se za to, aby náš čin byl správný!" zavzlykala žena a skryla tvář na manželově rameni.

"Měl jsi jít s nimi, Triane," řekl Štěpán. Mluvil tvrdě, ale ruka, kterou laskal ženiny vlasy, byla něžná a láskyplná. "Ještě je na to čas."

"Ne, Vaše Veličenstvo. Zvažovali jsme tuto věc dostatečně dlouho a dostatečně pečlivě. Naše úmysly jsou rozumné.

Musíme je dovést do konce a věřit, že naši předkové stojí při nás a že vše půjde tak, jak doufáme."

"Varoval jsi... Hugh?"

"Tak odvážný muž, jako je onen vrah, by mi neuvěřil. Nebylo by to k ničemu a snad by to ještě zapříčinilo velkou škodu. Je velmi schopný. Je chladný a bezcitný. Musíme mít důvěru v jeho zručnost a v jeho povahu."

"A jestliže ji zklame?"

"Pak, Vaše Výsosti," řekl s lehkou úklonou Trian, "pak bychom se měli připravit na svůj konec."

Kapitola osmá

Het, Drevlin, Dolní říše

Téměř přesně v tu stejnou dobu, kdy Hugh pokládal svou hlavu na popravčí kámen v Kelithu, se o tisíce menk níže na ostrově Drevlinu konala jiná poprava - poprava všeobecně známého Limbeka Zamykače. Na první pohled by se zdálo, že ty dvě popravy nemají kromě časové shody nic společného. Duše všech těch tolik rozdílných lidí však už omotala neviditelná vlákna nesmrtelného pavouka Osudu, která je měla pomalu, ale jistě, přitahovat k sobě.

Té noci, kdy byl zavražděn lord Rogar z Kelithu, seděl Limbek Zamykač ve svém útulném, neuspořádaném příbytku v Hetu - nejstarším městě Drevlinu - a připravoval si řeč.

Limbek byl ve svém vlastním jazyce 'Geg'. V každém jiném jazyce Arianu i starého světa před Rozdělením by ho však označovali jako trpaslíka. Dorostl do úctyhodné výšky čtyř stop (bez bot) a jeho veselou, přívětivou tvář zdobil přepychový plnovous. Trochu mu narůstalo břicho, což u rukama pracujícího mladého Gega nebylo obvyklé, u

Limbecka za to ale mohlo to, že hodně sedával. Oči měl jasné, zvědavé a nesmírně krátkozraké.

Žil v malé jeskyni mezi stovkami jiných, kterými byla skrz naskrz proděravěná velká korálovcová výšina na okraji Hetu. Limbekova jeskyně se od jeskyní jeho sousedů v některých ohledech lišila, což bylo docela příhodné, protože Limbek nebyl jen tak obyčejný Geg. Jeho jeskyně byla vyšší než ostatní a byla skoro na dva Gegy vysoká. Stála v ní zvláštní plošina ze sukocových desek, díky které mohl Limbek vylézt ke stropu svého obydlí a plně si užít další z pozoruhodností jeskyně - oken.

Většina Gegů okna nepotřebovala. Kvůli bouřím, které bičovaly ostrov, nebyla příliš praktická, a Gegy obecně vzato mnohem víc zajímalo to, co se dělo uvnitř, než to, co se dělo venku. Několik původních staveb ve městě - ty, které postavili slavení a uctívání Zakladatelé - však okna přece jen mělo. Byly to malé tabulky z tlustého skla plného bublin, zasazené do hlubokých výklenků v tlustých stěnách a dokonale uzpůsobené celým staletím vzdorování útočícímu větru, dešti a krupobití. Právě taková okna Limbek zabavil z jedné nepoužívané budovy ve středu města a odvezl si je do své jeskyně. Stačilo pár otočení vypůjčeným vrtacím hougeusem a vznikly dokonalé otvory pro dvě okna v přízemí a další čtyři u stropu.

Právě tím Limbek vytvořil zásadní rozdíl mezi sebou samým a většinou jeho soukmenovců. Oni se dívali jen dovnitř. Limbek se rád díval ven - i když dívat se ven znamenalo jen vidět proudy deště, spousty krup a samé blesky, popřípadě (během těch krátkých chvil, kdy bouře polevily) nádržníky, hučivové cívky a zářící motuzy Kopseje-vyseje.

Ještě jeden rys Limbekova obydlí ho činil nepochybně jedinečným. Na vchodových dveřích, které vedly do vnitřku kopce a jeho spleťtých ulic, byla tabulka s červenými písmeny SUPP, směle a rozhodně pochodujícími vzhůru do kopce.

Ze všech ostatních hledisek to bylo typické gegské obydlí - nábytek byl funkční a vyrobený ze všech možných materiálů, které kdy Gegové našli. Žádné frivolní ozdůbky se tu nevyskytovaly. Nikdo totiž nikdy nepřišel na takové, které by zůstaly stát tam, kam byly postaveny. Stěny, dno i strop té útulné jeskyně se neustále chvěly a třáslý duněním, bušením, odfukováním, syčením, praskáním a cinkáním Kopseje-vyseje - nejvýznamnější stavby a nejdůležitější síly na Drevlinu.

Limbekovi, vznešenému vůdci SUPPu, ten rámus ale vůbec nevalil. Naopak, těšil se z něj, protože mu naslouchal už v matčině břiše, i když tam byl poněkud ztlumený. Gegové hluk uctívali právě tak, jako uctívali Kopseje-vyseje. Věděli, že kdyby ten lomoz utichl, byl by to konec jejich světa. Smrti se mezi Gegy říkalo Nekonečné nicneslyší.

Ponořený do uklidňujícího bušení a tlučení Limbek pomalu zápolil se svou řečí. Slova nacházel snadno, napsat už je ale tak snadné nebylo. Co vypadalo hezky, vznešeně a velkolepě, když to bylo vysloveno, znělo napsané na papíře snobsky a banálně. Alespoň to tedy tak znělo Limbekovi. Jarra mu vždycky říkala, že je na sebe až příliš přísný, že jeho řeči vypadají napsané stejně dobře, jako znějí pronášené. Limbek jí ale vždy s láskyplným polibkem na tvář odpovídal, že je zaujatá.

Limbek si to, co psal, říkal nahlas, aby slyšel, jak to zní. Jelikož byl nesmírně krátkozraký, a když měl na nose brýle, nedařilo se mu zaostřit zrak na papír, při psaní je pokaždé odkládal. Tiskl pak tvář k papíru, perem škrábal přímo před očima a na nose a ve vousech mu zůstávalo skoro stejně tolik inkoustu, jako ho zůstalo na papíře.

"Cílem nás všech, jako Spojených uctívačů za pokrok a prosperitu, proto musí být dosažení toho, aby naši lidé žili v blahobytu už nyní, ne někdy v budoucnosti, která také nikdy nemusí přijít!" Limbek, kterého ta řeč zcela strhla, praštil pěstí do stolu a vyšplíchl inkoust z kalamáře. K papíru zamířila modrá říčka, hrozící celou řeč zaplavit. Limbek povodeň zastavil loktem a jeho roztrhaná halena inkoust žíznilvě vsála. Vzhledem k tomu, že ta halena už dávno ztratila veškerou barvu, kterou kdy měla, byla blankytná skvrna na lokti vítaným, v podstatě veselým zpestřením.

"Celá staletí nám naši vůdcové namlouvali, že jsme se v této říši Bouře a Chaosu ocitli jen proto, že jsme nebyli uznáni hodnými žít tam nahoře společně s Velfy. My, kteří jsme z masa a krve, jsme nemohli doufat v to, že bychom mohli žít v zemi nesmrtelných. Naši vůdcové nám říkají, že až toho budeme hodni, Velfové přijdou Shora, vysloví nad námi svůj soud a my všichni vystoupíme nahoru. Do té doby musíme sloužit Kopseji-vyseji a čekat na ten velký den. Já však říkám..." Limbek zamával nad hlavou zařatou pěstí, umazanou od inkoustu "...já říkám, že ten den nikdy nepříjde! Říkám vám, že nám lhali! Naši vůdcové nás klamali! Nejvyššímu fromistrovi a lidem z jeho škriřtu se lehkou mluví o tom, že nemáme nic měnit, dokud nenadejde Soud. Oni nepotřebují žít o nic lépe než teď. To oni dostávají boží poplatky. Rozdávají je ale spravedlivě nám všem? Ne! Ne, a ještě nás nutí draze platit za podíl, který jsme si už v potu tváře vysloužili."

(Tady musím počkat na potlesk, napadlo Limbecka, a udělal na papír kaňku, která měla být hvězdičkou a měla to místo označovat.)

"Je čas povstat a..." Limbek zmlkl, protože měl pocit, že zaslechl nějaký zvláštní zvuk. Pro Velfy, kteří sem každý měsíc přijížděli pro nové zásoby vody, bylo naprostou záhadou, jak může v té zemi být vůbec slyšet něco jiného než rachot Kopseje-vyseje a řev a hučení bouří, jedenkaždý den se přehánějících nad Drevlinem. Gegové však byli na ten ohlušující rámus zvyklí a nevalil jim o nic víc, než vadil elfím pánům z Tribu vítr šumící ve větvích stromů. Geg dokázal tvrdě spát uprostřed té nejzuiřivější bouře a vyskočit z postele jako blesk při zaškrábání myši ve spízi.

Limbecka vytrhl ze soustředění zvuk výkřiků, doléhajících k němu odněkud zdálky. Trpaslík, vyplašený tím náhlým probuzením, se zadíval na časoměřič (jeho vlastní vynález) umístěný ve výklenku ve stěně. Bylo to složité soustrojí plné čepů a ozubených koleček, ze kterého každou hodinu spadla do nádoby pod ním jedna fazole. Každé ráno vysypal Limbek fazole do násypky na horním konci soustrojí a měřil se další den.

Teď Limbek vyskočil a krátkozrace se zadíval do nádoby, aby fazole spočítal. Nešťastně zasténal. Už měl zase zpoždění. Popadl kabát a zamířil ke dveřím, když vtom ho napadla další věta. Geg se rozhodl, že si dovolí ještě vteřinu, aby ji zapsal, a posadil se. Myšlenky na to setkání se mu okamžitě vypařily z hlavy. Celý od inkoustu se zase šťastně ztratil v bujně reťorce.

"My, Spojení uctívači pro pokrok a prosperitu, stavíme na třech principech. Za prvé: Všechny škričky se musejí sjednotit, spojit v jedno své vědomosti o Kopseji-vyseji a naučit se, jak funguje, abychom se stali jeho pány, ne jeho otroky. (Kaňka místo pauzy pro aplaus.) Za druhé: Uctívači přestanou čekat na den Soudu a začnou pracovat na zvýšení vlastní životní úrovně. (Další kaňka.) Za třetí: Uctívači se odeberou k fromistrovi a budou pro sebe požadovat spravedlivý podíl z velfských poplatků. (Dvě kaňky a veliký klikyhák.)"

Limbek si nad tím místem povzdychl. Podle zkušeností z minulosti dobře věděl, že třetí princip bude nejradostněji přijat mezi mladými Gegy, které nebavilo sloužit dlouhé hodiny za mizerný plat. Limbek ale také věděl, že ze všech tří principů je tento tím nejméně důležitým.

"Kdyby tak jenom viděli to, co jsem viděl já!" zanaříkal Limbek. "Kdyby tak jenom věděli, co vím já. Kdybych jim to tak jenom mohl říct!"

Do jeho myšlenek opět pronikl zvuk výkřiků. Limbek se samou láskyplnou pýchou usmál. Jařina řeč zapůsobila stejně jako vždycky. Už mě nepotřebuje, pomyslel si Limbek, ne snad smutně, ale s potěšením učitele, který vidí, jak se daří jeho dobrému žákovi. Jde jí to dobře i beze mě. Jenom ještě něco dořeknu a celé to ukončím.

Celou příští hodinu byl Limbek - umazaný inkoustem a inspirací - tak zaujatý svým plánem, že už neslyšel ani ty výkřiky. Nemohl si tedy všimnout, že se ze souhlasného pokřiku stal hněvivý řev. Když konečně přilákal jeho pozornost nějaký zvuk, který se lišil od monotónního dusání a hučení Kopseje-vyseje, bylo to jenom proto, že tím zvukem bylo prásknutí dveří. Jelikož k němu došlo necelé tři stopy od jeho hlavy, nesmírně ho vyděsilo.

"To jsi ty, miláčku?" řekl, když spatřil beztvarou tmavou skvrnu, o které předpokládal, že to asi bude Jarra.

Těžce oddechovala, jako kdyby musela na něco vynaložit víc než přiměřené úsilí. Limbek si poklepal na kapsu, jestli v ní má brýle, nenašel je a zašátral rukou po stole. "Slyšel jsem ten křik. Řekl bych, že se ti ta řeč dneska docela povedla. Omlouvám se, že jsem tam nebyl, ale tak jsem se zabral do..."

Jarra ho praštila. Gegové jsou malé postavy, ale širokoplecí, mají velké silné ruce a sklon k hranatým tvářím a silným ramenům, která způsobují dojem celkové hranatosti. Muži a ženy jsou u Gegů stejně silní, protože až do asi čtyřiceti let, kdy se žení a vdávají, musejí všichni sloužit Kopseji-vyseji. Ve čtyřiceti pak musejí odejít na odpočinek, zůstat doma a zplodit a vychovat další pokolení uctívačů. Jarra byla dokonce ještě silnější než většina mladých žen, protože sloužila Kopseji-vyseji už od dvanácti. Limbek, který nesloužil vůbec, byl oproti tomu poněkud slabší. Když pak do něj Jarra bouchla, skoro se skácel ze židle.

"Miláčku, co se děje?" vypravil ze sebe Limbek. Krátkozrace se na Jarru díval a vůbec poprvé si uvědomil, že se něco opravdu děje. "Copak to s tou tvou řečí nedopadlo dobře?"

"Dopadlo to dobře. Velmi dobře!" řekla Jarra, zabořila ruce do jeho oškubané inkoustem ušpiněné haleny a pokusila se ho vytáhnout na nohy. "Vstávej, musíme odtud pryč!"

"Teď?" Limbek na ni jen zamrkal. "Ale mám tu řeč..."

"Dobrý nápad. Neměli bychom tady nechat žádné důkazy." Jarra pustila Limbeka, spěšně posbírala těch pár listů papíru, který byl vedlejším produktem Kopseje-vyseje (proč zrovna papír, to nikdo nevěděl) a začala si je cpát do výstřihu šatů. "Dělej, nemáme moc času!" Chvatně se rozhlédla po jejich obydlí. "Neválí se tady někde ještě něco, co by bylo dobré vzít s sebou?"

"Důkazy?" zeptal se Limbek a v naprostém úžasu dál hledal své brýle. "Důkazy čeho?"

"O tom našem Spojenectví," řekla netrpělivě Jarra, naklonila hlavu, chvíli naslouchala a pak s obavami vyhlédla z jednoho z oken.

"Ale, miláčku, tohle je přece hlavní stan Spojenectví," začal Limbek poté, co ho tak odbyla.

"Poslouchej! Slyšíš to? Už jdou!" Jarra se sehnula, zvedla Limbekovy brýle a ve velkém spěchu a velmi nepevně mu je nasadila na nos. "Už vidím jejich lucerny. Polníci! Ne, ne dopředu, běž k zadnímu vchodu, tam, odkud jsem přišla." Jarra začala Limbeka strkat a tlačit před sebou.

Limbek se zastavil, a když se Geg zastaví uprostřed kroku, je téměř nemožné s ním pohnout nebo ho odsunout z místa.

"Miláčku, dokud mi nevysvětlíš, co se stalo, tak nepůjdu nikam." Limbek si klidně narovnal brýle.

Jarra zalomila rukama, dobře však znala Gega, kterého milovala. Limbek měl v sobě kus takové tvrdohlavosti, jakou by z něj nedokázal dostat ani Kopsej-vysej. Jarra při několika příležitostech poznala, že to překoná, když bude jednat rychle a nedopřeje mu čas na přemýšlení, toho dne se ale nezdálo, že by to mohlo fungovat.

"Tak dobře," řekla vyčerpaně a očima pořád uhýbala ke vchodovým dveřím. "Na shromáždění byla spousta lidí. Mnohem víc, než jsme čekali..."

"To je vy..."

"Neskákej mi do řeči. Nemáme čas. Poslouchali, co jsem jim říkala a - ach, Limbeku, bylo to tak krásné!" Navzdory strachu a netrpělivosti Jařiny oči zářily jako slunce. "Bylo to úplně jako kdybych dala sirku k sanytru. Rozpálili se a vybuchli!"

"Výbuchli?" Limbek začínal být neklidný. "Miláčku, přece nechceme, aby vybuchovali..."

"Ty nechceš!" řekla pohrdavě. "Teď už je ale příliš pozdě. Oheň hoří a my se máme ujmout vedení, ne ho hasit." Zaťala pěsti a vystrčila hranatou bradu dopředu. "Dnes jsme zaútočili na Kopseje-vyseje!"

"Ne!" Limbek na ni jen vyděšeně zíral. Ta zpráva jím tak otřásla, že se zcela náhle a neočekávaně posadil.

"Ano, a myslím si, že jsme ho natrvalo poškodili." Jarra potřásla hustou hřívou krátkých, vlnitých hnědých vlasů.

"Honili nás polníci a pár výstojníků, ale všichni naši lidé utekli. Miláčku, polníci přijdou do sídla Spojenectví a budou tě hledat, a já jsem tě přišla zachránit. Poslouchej!" Bylo slyšet, jak na vchodové dveře buší rány a ozývají se hrubé hlasy, požadující, aby jim bylo otevřeno. "Už jsou tady! Rychle! Nejspíš o těch zadních..."

"To sem přišli, aby mě vzali do vazby?" zeptal se zahloubaně Limbek.

Jaře se ten výraz na jeho tváři vůbec nelíbil. Zamračila se a zatahala Limbeka za rukáv, pokoušejíc se ho znovu

zvednout na nohy. "Ano, tak pojd'..."

"To ale bude proces, ne?" řekl zvolna Limbek. "A nejspíš před samotným nejvyšším fromistrem!"

"Limbeku, co tě to zase napadlo?" Jarra se ale ani nemusela ptát. Věděla to až příliš dobře. "Kdo uškodí Kopseji-vyseji, bude potrestán smrtí!"

Limbek to mávnutím ruky odmítl jako nepodstatný problém. Hlasy byly čím dál hlasitější a důraznější. Někdo volal, aby přivezli sekáč-řezáč.

"Má milá," pravil Limbek a jeho tvář se rozjasnila téměř svatou září, "konečně se mi naskytla příležitost, na kterou jsem celý život čekal! Toto je naše zlatá chvíle! Jen si pomysli - můžeme předložit naší věc nejvyššímu fromistrovi a Radě klanů! Budou tam stovky lidí! Budou tam vyzpěvovači a krákomluv..."

Dřevěnými dveřmi proniklo ostří sekáče-řezáče. Jarra zbledla. "Ach, Limbeku! Nemáme čas na to, abychom si hráli na mučedníky! Prosim tě, pojd' se mnou!"

Sekáč-řezáč se uvolnil z rozbitých dveří, zmizel a pak prorazil dřevo zase na jiném místě.

"Ne, miláčku, běž sama," řekl Limbek a políbil ji na čelo. "Já zůstanu. Už jsem se rozhodl."

"Pak ale zůstanu také!" řekla vášnivě Jarra a propletla své prsty s Limbekovými.

Sekáč-řezáč narazil do dveří a po celé místnosti se rozletěly třísky.

"Ne, ne!" zavrtěl hlavou Limbek. "Ty musíš pokračovat v mém díle! Až má slova a můj příklad zažehnou srdce uctivačů, musíš tu být a vést revoluci!"

"Ach, Limbeku..." Jarra zakolísala "...jsi si jistý?"

"Ano, miláčku."

"Tak tedy odejdu. My tě ale vysvobodíme!" Spěšně zamilovala ke dveřím, nemohla se však přemoci, aby se na něj ještě jednou nepodívala. "Buď na sebe opatrný," zaprosila.

"Budu, miláčku. Ale teď už běž!" Limbek mávl rukou v hravém gestu, jako by ji odháněl.

Jarra mu poslala vzdušný polibek a zmizela v zadních dveřích. Právě v tom okamžiku se skrz roztržštěné dřevo vchodových dveří prodrali do místnosti polníci.

"Hledáme nějakého Limbeka Zamykače," řekl jeden polník, jehož důstojnost poněkud kazila skutečnost, že si právě vytahoval z vousů třísky ze dveří.

"Právě jste ho našli," řekl vladařsky Limbek. Natáhl k nim ruce, zápěstí přitisknutá k sobě, a pokračoval: "Jako ochránce svého lidu rád v jeho jménu podstoupím jakékoli mučení a snesu jakékoli ponížení! Odvedte mě do toho svého zapáchajícího, krysami přeplněného vězení, potřísněného krví!"

"Zapáchajícího?" Polník se velice rozčílil. "Já ti dám! Uvidíš, že naše vězení pravidelně uklízíme! A pokud jde o krysy, nikdo tam žádnou neviděl už celých dvacet let. Nebo snad ne, Frede?" obrátil se na kolegu polníka, který se právě prodíral rozbitými dveřmi. "Nikdo tam žádnou neviděl od té doby, co jsme tam dali tu kočku. A tu krev, co tam byla od včerejška, jak tam byl Durkin Klestihrab, který si rozbil ret v nějaké hádce s paní Klestihrabovou, tu už jsme taky umyli. Nemáš žádný důvod urážet moje vězení," řekl podrážděně polník.

"Já... je mi to velice líto," zablábolil zcela zaskočený Limbek. "Vůbec jsem to netušil."

"Tak už toho nech," řekl polník. "A proč mi pořád strkáš ruce do obličeje?"

"To mě nespoutáte? Copak mi nespážete ruce a nohy?"

"A jak bys asi chodil? Mám pocit, že si myslíš, že tě poneseme!" Polník se ušklíbl. "Jak bysme asi vypadali, kdybysme tě museli tahat tady po městě. A taky nejsi žádná lehká váha! Dej ty ruce dolů. Jediná želízka, co jsme kdy měli, jsme rozbili už před nějakými třiceti lety. Necháváme si je jenom pro ty případy, když ty mladé blázny přestaneme, zvládat. Někdy si je taky půjčí nějakí rodiče, aby trochu postrašili ty svoje malé darebáky."

Limbek, kterému týmiž pouty během jeho bouřlivého dětství hrozili hodně často, byl zcela zdrcený.

"Další dětská iluze je pryč," zamumlal smutně sám k sobě a nechal se odvést do prozaické, kočkou strážené věznice. Mučednictví nezačínalo moc dobře.

Kapitola devátá

Z Hetu do Vombeje, Drevlin, Dolní říše

Limbek se celý těšil na jízdu blýskadlem přes Drevlin do hlavního města Vombeje. Ještě nikdy předtím blýskadlem nejel. Vlastně jím ještě nejel nikdo z jeho škrtu, a mezi Gegy se šušovalo něco v tom smyslu, že se obyčejným zločincům dostává výsad, na které nemají slušní občané nárok.

Limbek, trochu uražený, že se o něm mluví jako o obyčejném zločinci, vystoupal po schůdcích do něčeho, co připomínalo lesklou mosaznou skříň s okénky, posazenou na několika kovových kolech, která spočívala na železné kolejnici. Vytáhl z kapsy brýle, zahákl si tenké drátěné nožičky za uši a podíval se na zástup. Jarru našel v davu snadno, přestože měla hlavu i tvář skryté pod řaseným pláštěm. Bylo příliš nebezpečné dávat jí jakýmkoli způsobem znamení, ovšem Limbek si nemyslel, že bude na škodu, když si na obtlouštělé prsty vtiskne polibek a pošle jí ho.

Jeho pozornost upoutal jakýsi pár, stojící o samotě na opačném konci plošiny. Vzápětí s ohromením zjistil, že hledí na své rodiče. Nejdřív ho to dojalo, protože si myslel, že se s ním přišli rozloučit. Pohled na otcovu usmívající se tvář, zpola zahalenou do tlustého šátku, který si uvázal okolo krku, aby ho nikdo nepoznal, mu však ukázal, že nepřišli z lásky k synovi, ale nejspíš proto, aby se ujistili, že toho synáčka, který jim nepřinesl nic jiného než dřinu a ponížení, konečně vidí naposledy. Limbek si povzdechl a usadil se na dřevěné sedátko.

Řidič blýskadla, jemuz se všeobecně říkalo blýskač, se nepřivětivě ohlédl na své dva cestující, na Limbeka a jeho strážce polníka, usazené v kabině blýskadla. Díky té neplánované zastávce ve stanici Het mělo blýskadlo velké zpoždění, a on už nechtěl ztratit ani chvíli. Jakmile zpozoroval, že Limbek vstal - Geg si myslel, že mezi lidmi zahlédl svého starého učitele - přehodil si blýskač dlouhé vousy přes ramena, uchopil dvě z bezpočtu plechových rukou před sebou a zatáhl za ně. Několik kovových rukou vyčnívajících ze střechy se natáhlo a chopilo se drátu, který visel nad

nimi. Modře se zablesklo, píšťalník pronikavě zahvízdal a blýskadlo se v oblaku elektrických výbojů pohnulo kupředu. Mosazná krychle se kymácela a házela sebou sem a tam, z rukou zakleslých za tlustý drát nad nimi začaly nebezpečně sršet jiskry, ale blýskač jako by to vůbec nebral na vědomí. Chopil se další ruky, přitlačil ji až ke stěně a vůz nabral rychlost. Limbek měl pocit, že v životě nezažil nic tak krásného.

Blýskadlo postavili v dávných dobách Zakladatelé pro Kopseje-vyseje. Když potom Zakladatelé záhadně zmizeli, Kopsej-vysej se ujal provozu blýskadla a udržoval ho v pořádku do takové míry, do jaké se udržovalo v pořádku samo. Gegové žili, aby sloužili oběma.

Každý Geg náležel k nějakému škriřtu, rodu, který žil v tom stejném městě a uctíval tu stejnou část Kopseje-vyseje už od té doby, co Zakladatelé poprvé přivedli Gegy do Dolní říše. Každý Geg vykonával stejný úkol, jaký před ním vykonával jeho děd a před tím zase jeho děd.

Gegové dělali svoji práci dobře. Byli schopní, zruční a šikovní, ale neměli žádnou představivost. Každý Geg věděl, jak sloužit své části Kopseje-vyseje, a o žádnou jinou se nezajímal. Mimoto se nikdy netázal na důvody, proč dělá to, co dělá. Proč se musí točit točikolem? Proč by černá šipka na píšťalníku nikdy neměla ukazovat na červené čárky? Proč se za tahoruku má zatáhnout a na tlačíruku zatlačit a proč se má točit kloklikou? To byly otázky, které by průměrného Gega nikdy nenapadly. Jenomže Limbek nebyl průměrný Geg.

Pídit se za podstatou velkého Kopseje-vyseje bylo rouhání a přivolalo by hněv výstojníků, drevlinské moci církevní. Pro většinu Gegů bylo nejdůležitějším úkolem uctívat tak, jak to hlásali učitelé škriřtu, a uctívat správně. Získávali tak pro sebe (nebo své děti) místo v horních říších. Limbek byl ale jiný.

Jakmile pro něj šílená rychlost, kterou se pohybovali, přestala být zajímavá, Limbek zjistil, že jízda blýskadlem je velmi skličující. Do oken bubnoval déšť. Ženoucí se mračna rozčísli čas od času přírodní blesk, svádějící bitvu s modrými záblesky blýskadla, a kovová krabice sebou házela a stavěla se na zadní. Na střechu zabušily kroupy. Blýskadlo jelo kolem, pod, nad a skrz rozsáhlé části Kopseje-vyseje, a jako by Limbekovi povýšeně ukazovalo zotročení Gegů.

V tíživém a nekonečném přítmi zářily plameny z obrovských pecí. V jejich záři viděl Limbek svůj lid - nic víc než shrbené tmavé stíny na pozadí žhnoucí červeně - jak poskytuje Kopseji-vyseji, co se stroji právě zamane. Ten pohled rozdmýchal v Limbekovi vztek, který tehdy, když se ponořil do práce pro SUPP, téměř pomínil a vyhasl.

Byl rád, že ten starý hněv zase cítí, protože mu dodával sílu. Přemýšlel, jak by to, co viděl, začlenil do svého proslovu, když vtom najednou proud jeho myšlenek narušila poznámka jeho společníka.

"Cože?"

"Povídám, nádhera, co?" zopakoval polník, hledící s uctivým obdivem na Kopseje-vyseje.

Tak to bychom měli, pomyslel si hluboce rozhořčený Limbek. Až přijdu před nejvyššího fromistra, povím jim pravdu...

"...Zmiz odtud!" zakřičel učitel a vousy se mu zježily vztekem. "Zmiz odtud, Limbeku Zamykači, a ať už v této škole nikdy nevidím tvé slabošské oči!"

"Nechápu, proč jste tak rozčilený." Mladý Limbek vstal.

"Ven!" zařičel Geg.

"To byla přece úplně normální otázka."

Jakmile žák spatřil, že se na něho jeho vychovatel žene s hasákem v napřažené ruce, byl nucen dát se na bezhlavý, nedůstojný útěk. Právě čtrnáctiletý Limbek utekl ze školy Kopseje-vyseje tak kvapně, že ani neměl čas si nasadit na nos brýle, a proto když narazil na červený skřípající úkazník, zahnul nesprávným směrem. Východy byly sice označené, avšak krátkozraký Limbek nedokázal nápisy rozluštit. Otevřel dveře, o kterých si myslel, že vedou do chodby, a ta že vede na tržiště, najednou ho ale do tváře udeřil nápor větru a on si uvědomil, že ty dveře vedou Ven.

Mladý Geg ještě Venku nikdy nebyl. Kvůli strašlivým bouřím, které se přeháněly nad jeho zemí v průměru jedenkrát či dvakrát za hodinu, nikdo neopouštěl přístřeší města a uklidňující přítomnost Kopseje-vyseje. Města a městečka na Drevlinu byla vystavěná tak, že Geg mohl chodit po celé měsíce, aniž by na tváři ucítil kapku deště - tak hustě byl Drevlin protkaný tunely a krytými chodníky a podzemními chodbami. Kdo musel někam cestovat, použil blýskadlo nebo gegavátor. Jen málo Gegů vůbec kdy vyšlo Ven.

Limbek se zastavil ve dveřích a krátkozrace mžoural na větrem bičovanou a deštěm zmáčenou krajinu. I když byl vítr velmi silný, bylo právě krátké mezidobí mezi bouřemi a příkrovem mraků se dralo slabé, matné světlo. Bylo to velmi neobvyklé, že se Drevlin 'pekl' v paprscích Soláru. Světlo proměnilo jinak bezútěšnou krajinu Drevlinu na téměř příjemnou. Blikalo na nesčetné točící se a pumpující ruce a drapáky a kola Kopseje-vyseje a třeptalo se v oblacích páry, valících se naproti svým druhům na obloze. Pochmurná a jednotvárná krajina Drevlinu vypadala skoro přitažlivě, i když byla přeplněná měřicími přístroji, hromadami strusky, dírami a jámami (zejména když z ní Limbek viděl jen takovou příjemně rozpitou šedohnědou míchanci).

Limbek okamžitě poznal, že zahnul nesprávným směrem. Věděl, že by se měl vrátit, ale mohl jít jediné domů, a uvědomoval si, že zpráva o tom, že ho vyloučili ze školy, se už jistě dostala k jeho rodičům. Připadalo mu daleko přitažlivější postavit se tváří v tvář hrůzám Venku než hněvu svého otce, a tak bez dalšího rozmyšlení vyběhl Ven a zabouchl za sebou dveře.

Učit se chodit bahnem bylo samo o sobě zážitkem. Při třetím kroku uklouzl a těžce sebou plácl na rozmoklou zem. Když chtěl vstát, zjistil, že má jednu botu pevně zakleslou v bahně, a jen s vynaložením všech sil ji vytáhl. Zasmušile se rozhlédl kolem sebe a dospěl k závěru, že po haldách strusky se mu půjde lépe. Přebrodil bažinu a nakonec došel k hromádám korálovce, odhozeného silnými hrabacíma rukama Kopseje-vyseje. Pak se vyšplhal na tvrdý, proděravělý povrch korálovce a velmi ho potěšilo zjištění, že hádal správně - chůze zde byla mnohem snazší než v blátě.

Odhadoval také, že pohled na věci kolem by měl být přímo senzační, a pomyslel si, že by si to neměl nechat ujít. Vytáhl brýle, zahákl si je za uši a rozhlédl se kolem.

Z rovných plání Drevlinu vyčnívaly vysoké komíny a nádržníky, ruce, z nichž sršely blesky, a obrovitá otáčející se kola Kopseje-vyseje. K obloze se tyčily komíny tak vysoké, že se jejich dýmající vršky ztrácely v mracích. Limbek zíral na Kopseje-vyseje s otevřenými ústy. Pokud člověk slouží pouze jedné části ohromného stroje, pak se upíná jen na tuto část a ztrácí smysl pro celý výtvar. Limbeka napadlo staré přísloví, že pro zuby se často nevidí kolo.

"Proč?" zeptal se (což byla mimochodem právě ta otázka, pro kterou ho vyhnali ze školy). "Proč je Kopsej-vysej tady? Proč ho Zakladatelé postavili a pak ho tu nechali? Proč každý měsíc přicházejí a zase odcházejí nesmrtelní Velfové a nikdy nesplní slib, že nás vynesou do zářících říší nahoře? Proč, proč, proč?"

Takové a podobné otázky se Limbekovi ozývaly v hlavě, dokud se mu ze stále se opakujících proč nebo z větru fičících kolem nebo z pohledu na vysoké konstrukce Kopseje-vyseje nebo ze všeho dohromady nezatočila hlava. Zamžikal, sundal si brýle a promnul si oči. Na obzoru se kupila mračna, ale Geg usoudil, že bude ještě chvíli trvat, než se přes ta místa přežene další bouře. Kdyby teď šel domů, podobná bouře by se přehnala přes něj. Raději se proto vydal na průzkum.

Limbek měl strach, že by mohl upadnout a rozbít si své drahocenné brýle, opatrně si je proto zastrčil do kapsy u košile a vyrazil po haldách. Gegové jsou malí, podsadití a obratní a pohybují se s pozoruhodnou jistotou. Klidně chodí po úzkých místcích sta stop nad zemí, aniž by si okousali jediný nehet. Gegové, kterým se zachce přejít z jednoho podlaží do druhého, se často jen chytí paprsků nějakého velkého kola a jedou na něm tam, kam potřebují. Ačkoli Limbek neviděl příliš dobře, netrvalo dlouho a vymyslel způsob, jak se dostat přes hromady rozbitého a rozpukaného korálovce.

Pohyboval se teď velice jistě a svižně, když vtom šlápl na nějaký uvolněný kámen, který se skutálel a odhodil ho stranou. Potom už si dával větší pozor, kam šlape, a bezpochyby kvůli tomu zapomněl sledovat blížící se mraky. Na bouři si vzpomněl teprve tehdy, až ho málem srazil k zemi poryv větru a oči mu zalily kapky deště.

Limbek si ve spěchu nasadil brýle a rozhlédl se. Ačkoli si to neuvědomoval, ušel už velký kus cesty. Na obloze se převalovala mračna a úkryt v Kopseji-vyseji byl hodně daleko. Bude to dlouho trvat, než se přes rozbitý korálovec dostane zpátky. Bouře na Drevlinu byly divoké a nebezpečné. Limbek si všiml zčernalých otvorů v korálovci, způsobených smrtícími blesky. Jestli ho nezabijí blesky, pak to bez nejmenších pochyb budou obrovské kroupy, a Geg si už už začínal myslet, že se už nikdy nebude muset bát hněvu svého otce, když vtom se otočil a na rychle tmavnoucím obzoru spatřil Něco. Na takovou dálku nemohl rozeznat, co to Něco je (měl zamlžené brýle), ale měl naději, že mu to poskytne úkryt před bouří. Limbek věděl, že bude potřebovat brýle, aby k té věci správně zameril, nechal si je proto nasazené a utíkal a škobrtal po hromadě strusky.

Silně se rozpršelo a Limbek zanedlouho zjistil, že vidí lépe bez brýlí než s nimi. Raději si je tedy sundal. Ta věc byla teď jen pouhá šmouha někde před ním, ta šmouha se ale rychle zvětšovala, a tak se nutně musela i přibližovat. Limbek bez brýlí neviděl, co to je, dokud nestál přímo před tím.

"Velfi loď!" vydechl úžasem.

Přestože Geg nikdy žádnou loď neviděl, vmžiku ji poznal podle popisu těch, kteří ji už spatřili. Loď byla vyrobená z dračí kůže natažené na dřevěném rámu, měla velká křídla, na kterých plachtila, a byla kolosální jak vzhledem, tak velikostí. Ve vzduchu ji držela magická síla elfů, a dopravovala je tak z nebes do chudé říše Gegů pod nimi.

Tato loď však neletěla, ani se nevznášela. Ležela na zemi a Limbek, který na ni krátkozrace civěl mezi provazci deště, by mohl odpřisáhnout - kdyby bylo možné, aby se něco takového lodi nesmrtelných Velfů - že je zničená. V podivných směrech z ní vyčnívaly nějaké kusy dřeva. Dračí kůže byla potrháná a zely v ní díry.

Geg si vzpomněl na nebezpečí, teprve když kousek od něj uhodil blesk a zahřměl hrom. Bez rozmyšlení skočil do jednoho otvoru proraženého v lodním boku.

Ze zatuchlého pachu uvnitř se Limbekovi zvedl žaludek.

"Fuj." Zacpal si rukou nos. "To mi připomíná, jak si nějaká krysa vlezla do komína a tam zdechla. Z čeho ten smrad jenom může jít?"

Bouře propukla naplno a tma uvnitř lodi se dala krájet. Blesky byly téměř nepřetržitě, ale alespoň tak bylo občas všechno vidět, než se loď znovu ponořila do černočerné tmy.

Světlo nebylo Limbekovi moc platné. A nebyly mu platné ani brýle, když si konečně vzpomněl, že by si je mohl nasadit. Vnitřek lodi mu připadal divný a nedával mu smysl. Byl nanejvýš s to rozeznat, kde je nahoře a kde dole, nebo co je podlaha a co stěna. Po zemi byly poházené rozličné věci, ale on nevěděl, co jsou zač, nebo co mohou udělat, a bál se jich dotknout. Měl tak trochu strach, že kdyby s něčím hnul, mohl by se ten podivný stroj vznést a odletět s ním pryč. A ačkoli si Limbek myslel, že takové dobrodružství může být vzrušující, věděl, že kdyby po jeho prvním provinění otec zuřil, pak by mu od úst létala pěna, kdyby se jen doslechl, že jeho syn jakkoli obtěžoval nesmrtelné Velfy.

Limbek si zacpal nos a rozhodl se držet u dveří, dokud bouře neskončí a on nebude moci najít cestu zpátky do Hetu. V hlavě mu však znovu začala vyvstávat ona proč a nač a zač, která ho ve škole neustále dostávala do potíží.

"Zajímalo by mě, co je tohle zač," zamumlal a zahleděl se na početné fascinující šmouhy na podlaze jen několik stop před ním.

Obezřetně přišel blíž. Nevypadaly nebezpečně. Vlastně vypadaly jako...

"Knihy!" pronesl Limbek překvapeně. "Stejně jako ty, ze kterých mě ten starý výstojník učil číst."

Než mohl Limbek poznat, co se děje, jeho ,proč' ho už hnalo vpřed.

Byl velmi blízko těch předmětů a s rostoucím vzrušením poznal, že to jsou knihy, když vtom nohou narazil do něčeho měkkého a houbovitého. Limbekovi se v odporně zapáchajícím vzduchu udělalo špatně. Sklonil se a čekal, až mu další záblesk překážku osvětlí.

S hrůzou zjistil, že se dívá na nafouklou a rozkládající se mrtvolu...

"Hej, probud' se," řekl polník a šťouchl Limbeka do boku. "Příští zastávka už je Vombej."

Kapitola desátá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Běžní zločinci byli na Drevlinu za účelem vynesení rozsudku předváděni před místního fromistra. Drobní zlodějičkové, opilí výtržníci, pouliční rváči, ti všichni spadali do pravomoci hlavy škriřtu, ke kterému patřil obžalovaný. Zločin proti Kopseji-vyseji však byl považován za velezradu a obviněný tak musel předstoupit před nejvyššího fromistra.

Nejvyšší fromistr byl hlavou nejdůležitějšího drevlinského škriřtu - nebo si to alespoň jeho klan o sobě myslel a zároveň předpokládal, že si to budou myslet i ostatní Gegové. Právě tento škriřt se staral o Dlaň, posvátný oltář, na který jedenkrát za měsíc sestupovali z nebes ve svých mocných dračích lodích Velfové a přijímali od Gegů oběti, skládané v podobě posvátné vody. Oplátkou nechávali Velfové před odletem Gegům to, čemu se říkalo 'požehnání'. Hlavní město Vombej bylo ve srovnání s ostatními drevlinskými městy velmi moderní. Z původních budov, postavených Zakladateli, stálo už jen několik. Kopsej-vysej, který se neustále rozšiřoval, je srovnal se zemí a stavěl na jejich základech. Tak byla zničena většina existujících gegských obydlí, nezastrašení Gegové se však jednoduše přestěhovali do těch částí Kopseje-vyseje, které Kopsej-vysej opustil. Bydlet v Kopseji-vyseji bylo toho času velmi módní. Nejvyšší fromistr sám bydlel v tom, co kdysi bývalo zásobním nádržníkem.

Soud nejvyššího fromistra zasedal v budově, které se říkalo Fabrika. Byla to velká stavba, jedna z největších na Drevlinu, byla postavená ze železa a vlnitého plechu a podle pověstí měla být místem, kde se narodil Kopsej-vysej. Fabrika byla už dlouho opuštěná a částečně zničená, protože Kopsej-vysej žil jako parazit z toho, z čeho se zrodil. Tu a tam však bylo v pochmurném světle svícamp stále vidět přízračné nehybné kostry pařátům podobných rukou. Fabrika byla pro Gegy posvátná a nedotknutelná. Nejenže byla kolébkou Kopseje-vyseje, ale byla v ní také nejuctívanější relikvie všech Gegů, mosazná socha Zakladatele. Zakladatel byl muž v plášti s kápi, vyšší než Gegové a podstatně štíhlejší. Tvář měl znázorněnou takovým způsobem, že ji z větší části zakrývala kápě. Byl na ní znát náznak nosu a obrysy rtů a vystupujících lících kostí, jinak všechno splývalo s kovem. V jedné ruce držel Zakladatel velké, zirájící oko. Druhou rukou, ohnutou přes hrud', se držel za loket.

Vedle sochy Zakladatele stála na vyvýšeném pódiu vysoká, honosně čalouněná židle. Byla očividně vyrobená pro někoho, kdo měl úplně jiné rozměry než Gegové, protože měla sedátko snad tři gegské stopy od země, opěradlo skoro stejně vysoké jako Zakladatel a navíc byla až příliš úzká. Právě tato židle byla slavnostním trůnem nejvyššího fromistra, který do ní při významných státních událostech vecpával své objemné tělo. Přetékal sice přes kraje a nohy se mu klímaly vysoko nad pódiem, tyto zanedbatelné vady mu však na důstojnosti nikterak neubíraly.

Fromistrovo obecnstvo sedávalo se zkříženými nohama na betonové podlaze před pódiem, případně balancovalo na prastarých údech Kopseje-vyseje, nebo postávalo na balkónech nad hlavním sálem. Toho dne se do Fabriky nacpal veliký dav, aby mohl být svědkem procesu s Gegem, který byl znám jako buřič a vůdce nebezpečné povstalecké skupiny, která nakonec zašla až tak daleko, že způsobila újmu Kopseji-vyseji. Byla tam většina nočních škriřtů ze všech částí Drevlinu, a také Gegové, kterým už bylo přes čtyřicet a místo práce pro Kopseje-vyseje zůstávali doma a vychovávali děti. Fabrika byla naprosto přeplněná, ovšem těm, kteří sami nic neviděli nebo neslyšeli, celou dobu všechno říkal krákomluv, posvátný a záhadný komunikační prostředek, vynalezený Zakladateli.

Píšťalník třemi zatroubeními požádal o něco podobného klidu. Přesněji řečeno, Gegové se utišili, Kopsej-vysej však nikoli. Do soudního jednání se mísilo neustálé odřukování, bušení, řinčení, syčení, občasně zaburácení hromu a vytí vichřice, doléhající sem z Venku. Gegové ale na ten rámus byli zvyklí, a tak to, co nastalo, považovali za ticho. Obřad Přesprávnosti mohl být zahájen.

Zpoza sochy Zakladatele vystoupili dva Gegové, jeden s oholenou tváří namalovanou nabílo, druhý s tváří namalovanou na černo. Mezi sebou nesli velký kus plechu. Přísnými a nesmlouvavými očima přehlédli dav, aby se ujistili, že je všechno v pořádku, a pak začali zuřivě mávat plechem, aby vytvořili umělý hrom.

Skutečný hrom nemohl Gegy nijak uchvátit, slyšeli ho každý den od narození až do smrti. Zato umělý hrom, dunící díky krákomluvu celou Fabrikou, zněl podivně a nádherně a dokázal z davu vyloudit užaslá vydechnutí a souhlasné mumlání. Když utichly i poslední záchvěvy zmitajícího se plechu, objevil se nejvyšší fromistr.

Nejvyšší fromistr byl Geg asi šedesát běhů starý a pocházel z nejbohatšího a nejmocnějšího klanu na Drevlinu - z klanu Nakladačů. Titul nejvyššího fromistra byl v držení jeho rodiny už po několik generací, a to i navzdory snaze Dokarů jim ho vzít. Darral Nakladač si odsloužil svá léta služby Kopseji-vyseji, a teprve pak převzal po otcově smrti povinnosti spojené s jeho úřadem. Darral byl chytrý Geg, nikdo ho nenapálil, a jestli obohacoval svůj klan na úkor ostatních Drevliňanů, jen pokračoval v časem posvěcené tradici.

Nejvyšší fromistr Darral byl oblečený v běžném gegském pracovním oděvu, pytlovitých kalhotách napůl zakrývajících těžké pracovní boty a haleně s vysokým límcem, která mu přes mohutné břicho byla poněkud těsná. Tyto prosté šaty neústrojně doplňovala litinová koruna - dar Kopseje-vyseje - která byla fromistrovou pýchou (i když mu po nějakých patnácti minutách způsobovala ukrutné bolesti hlavy). Přes ramena měl přehozený plášť z velkých a ohavných ptačích per - týřích per - který mu darovali Velfové, a který měl symbolizovat touhu Gegů vzlétnout k nebesům. Tento plášť se objevoval na veřejnosti jen tehdy, když bylo třeba nalézat Přesprávnost. Navíc si toho dne nejvyšší fromistr natřel tvář našedo, tedy barvou skládající se z černé a bílé, kterými měli natřené tváře gegští strážníci, stojící po obou stranách trůnu. Šedá barva měla Gegům ukázat, že je Darral ve všech ohledech neutrální a nestranný.

V ruce držel nejvyšší fromistr dlouhou hůl, na které se komíhal dlouhý, hroty posázený ocas. Když dal Darral znamení, jeden ze strážných vzal konec ocasu a šepetem pronášenou modlitbou k Zakladateli ho uctivě strčil do podstavce sochy. Cibulovitá skleněná koule, připevněná na konci hole, zasyčela, chvíli nebezpečně prskala a nakonec se neochotně rozzářila modrobílým světlem. Gegové uznale mumlali a mnozí rodiče ukazovali svým dětem podobné svícampy, visící ze stropu jako netopýři a ozařující bouří naplněnou tmou, ve které Gegové žili.

Když mumlání utichlo, chvíli se čekalo, až také poněkud utichne jedno obzvlášť silné hučivé odfouknutí Kopsje-vyseje, a pak se nejvyšší fromistr konečně pohroužil do svého projevu. Obrátil se k soše Zakladatele a zvedl svou svíclampu. "Volám Zakladatele, aby sestoupili ze své vznešené říše a svou moudrostí nás vedli při dnešním soudním zasedání."

Není třeba dodávat, že Zakladatelé na vyzvání nejvyššího fromistra neodpověděli. Nejvyšší fromistr Darral Nakladač tím mlčením nebyl nijak překvapený - Gegové by ostatně byli naprosto šokováni, kdyby jim někdo odpověděl - a rozhodl se, že je jeho povinností se v nepřítomnosti Zakladatelů ujmout soudcovské stolice. Tak také učinil a s pomocí svých dvou strážných a stoličky se vyškrábal na trůn.

Jakmile se mu podařilo vklínit do toho nesmírně nepohodlného křesla, nejvyšší fromistr mávl rukou, aby předvedli vězně. Ve skrytu duše doufal, že v zájmu jeho stisknutého pozadí a už teď pobolívající hlavy bude tento proces co nejkratší.

Před nejvyššího fromistra uctivě předstoupil mladý, tak pětadvacetiběhů pamatující Geg, který měl na nose připevněné vypouklé kousky skla a v ruce třímал tlustý svazek papírů. Darral se s přimhouřenými očima podezřívavě zadíval na sklo, kterým měl ten mladý Geg zakryté oči. Už už se chtěl zeptat, co to u všech semkopců má zase být, pak si ale uvědomil, že fromistři mají všechno znát. Celý rozčilený si vylil zlost a rozčarování na strážných.

"Kde je ten vězeň?" zahulákal. "Proč to zdržujete?"

"Prosím fromistra za prominutí, ale vězeň jsem já," řekl Limbek a samými rozpaky zrudl.

"Ty?" zavrčel nejvyšší fromistr. "Kde máš svůj Hlas?"

"Když fromistr dovolí, já jsem svůj vlastní Hlas, Hodnosti," řekl pokorně Limbek.

"Toto je nanejšť neobvyklé. A nebo není?" zeptal se Darral strážných, kteří se zdáli být tím, že se jich fromistr na něco vůbec ptá, zcela vyvedení z míry a zmohli se jen na pouhé krčení rameny. Jejich namalované tváře vypadaly neuvěřitelně přihlouple. Fromistr si znechuceně odfrkl a vydal se hledat pomoc jinde.

"Kde je Hlas za Pohoršení?"

"Já mám tu čest být Pohoršeným hlasem, Hodnosti," řekla nějaká postarší žena a její vysoký, rezavý hlas jasně překřičel vzdálené dunění Kopsje-vyseje.

"Je tam to..." fromistr, kterému se jaksi nedostávalo slov, mávl rukou směrem k Limbekovi "...v pořádku?"

"Je to velmi neobvyklé," odpověděla ta žena, popošla kupředu a změřila si Limbeka nevlídným a nesouhlasným pohledem. "Ale budeme se s tím muset spokojit. Hodnosti, abych byla upřímná, nemohli jsme najít nikoho, kdo by toho vězně byl ochoten hájit."

"Opravdu?" Nejvyšší fromistr se celý rozzářil. Cítil se nesmírně potěšený. Nejspíš to bude velmi krátký proces. "Můžeš pokračovat."

Gegština se uklonila a vrátila se ke své židli za stolem, vyrobeným z rezivějícího železného kotle. Byla oblečená do dlouhých kalhot a haleny, zastrčené v pase do sukně. Ocelově šedé vlasy měla ta Gegština na zátylku stočené do úhledného drdolu, který drželo pohromadě několik dlouhých, hrozivě vypadajících jehlic. Byla neústupná, tvrdošíjná a neoblomná a k Limbekovu velkému zděšení mu připomínala jeho matku.

Limbek klesl na židli za dalším železným kotlem. Cítil, jak mu sebedůvěra vyprchává z těla a náhle si uvědomil, že všude, kam vstoupí, za sebou nechává spousty bláta.

Hlas za Pohoršení upozornila nejvyššího fromistra na Gega, sedícího za stejným stolem. "Hodnosti, církev bude v této věci zastupovat nejvyšší výstojník," pravila.

Nejvyšší výstojník měl na sobě roztrhanou bílou košili s naškrobeným límcem a příliš dlouhými rukávy, krátké kalhoty zavázané pod kolena vyrudlými tkanicemi, dlouhé podkolenky a místo pevných vysokých bot lehké střevice. Vstal a důstojně se uklonil.

Nejvyšší fromistr naklonil hlavu na stranu a nespokojeně se na svém trůně zavrtil. Církev se procesů příliš často neúčastnila, a ještě vzácněji byla nedílnou součástí Pohoršení. Darral ale mohl tušit, že se toho jeho licoměrný švagr bude účastnit, protože útok na Kopsje-vyseje byl rouhačský zločin. Nejvyšší fromistr se k církvi jako celku stavěl obezřetně a podezřívavě, a ke svému švagrovi zvlášť. Dobře věděl, že si jeho švagr myslí, že by sám dokázal vést národ mnohem lépe než on, Darral. Nu což, ohledně tohoto případu jim nedá ani tu nejmenší příležitost něco takového říct.

Fromistr upřel na Limbeka ledově chladný pohled, aby se pak blahosklonně usmál na návladní.

"Předložte své důkazy."

Pohoršený hlas prohlásila, že Spojení uctívači za pokrok a prosperitu - Gegština vyslovila to jméno tónem velmi strohým a plným nesouhlasu - už několik let působili potíže v některých menších městech severních a východních škriřtů.

"Jejich vůdce, Limbek Zamykač, je známý rozvratník. Už od dětství byl svým rodičům zdrojem zármutku, neštěstí a zklamání. Mladý Limbek se například s pomocí jednoho pomýleného starého výstojníka naučil číst a psát."

Nejvyšší fromistr využil příležitosti a vrhl po nejvyšším výstojníkovi vyčítavý pohled. "Naučil ho psát! A byl to výstojník!" řekl šokovaně. Číst a psát se učili jen výstojníci, aby mohli předávat lidem Slovo Zakladatelů, zachycené v podobě Strikčního manálu. Předpokládalo se, že žádní jiní Gegové už nemají čas na to, aby se takovým nesmyslem zabývali. Soudní síní se rozlehlo mumlání a rodiče ukazovali svým dětem na nešťastného Limbeka - to pro případ, že by některého z nich napadlo vydat se jeho trnitou cestou.

Nejvyšší výstojník silně zrudl a zdálo se, že ho ten hřích, spáchaný jeho druhem, velmi rozesmutnil. Darral se navzdory bolavé hlavě usmál a trochu posunul v křesle své uskřínuté pozadí. Pohodil se mu dosáhnout nepodařilo, cítil se však lépe, mimo jiné díky uklidňujícímu vědomí, že v soupeření se svým švagrem vede jedna nula.

Limbek se kolem sebe rozhlížel s lehce potěšeným úsměvem, jako by mu připadalo zajímavé znovu prožívat časy svého dětství.

"Jeho následující čin zlomil jeho rodičům srdce," pokračoval neúprosně Pohoršený hlas. "Byl přijat do Učednické školy zamykačů, kde jednoho nešťastného dne během vyučování právě on, obviněný Limbek..." Gegština namířila na Limbeka chvějící se ukazovák "...vstal a chtěl vědet proč!"

Darralovi už levá noha úplně zmrtvěla. Snažil se do ní dostat alespoň trochu citu tím, že usilovně kroutil prsty, když vtom uslyšel to hrozné proč, nahlas vykřiknuté Pohoršeným hlasem, a s provinilým trhnutím se zase duchem vrátil k procesu.

"Proč co?" zeptal se nejvyšší fromistr.

Pohoršení podle svého mínění už řekla, co říct chtěla, a teď vypadala zaskočeně a jako by nevěděla, jak pokračovat. Nejvyšší výstojník povstal s odfrknutím tak nesmírně opovržlivým, že skóre mezi církví a státem bylo rázem srovnáno.

"Jenom ,proč', Hodnosti. Slovo, které zpochybňuje všechno, co je nám z naší víry nejdražší. Slovo, které je radikální a nebezpečné a mohlo by, kdyby se dostalo hodně daleko, vést k rozvrácení vlády, k úpadku společnosti a dost možná ke konci života, jak ho všichni známe."

"Ach ano, to ,proč'," řekl vědoucne nejvyšší fromistr, zamračil se na Limbeka a v duchu mu spílal za to, že dal nejvyššímu výstojníkovi možnost bodovat.

"Obviněného vyloučili ze školy. Ten pak způsobil ve městě Hetu velké vzrušení, protože na celý jeden den zmizel. Bylo nutné za ním s vynaložením velkých nákladů vyslat pátrací čtyry. Každý si umí představit," řekla procítěně žalobkyně, "jak neklidní byli jeho rodiče. Když ho nemohli najít, lidé si začali myslet, že spadl do Kopseje-vyseje. Někteří se v tu chvíli dokonce domnívali, že se Kopsej-vysej, rozhněvaný tím ,proč', s ním rozhodl naložit, jak sám uzná za vhodné. A když už si všichni mysleli, že je mrtvý, a všichni se zabývali přípravami smutečních obřadů, obviněný měl tu drzost zase se živý a zdravý objevit."

Limbek se omluvně usmál a vypadal zahanbeně. Fromistr se pohoršeně ušklíbl a zase se otočil k Pohoršení.

"Říká, že byl Venku," řekla žalobkyně tiše a hlasem plným děsu, který se zřetelně ozýval i z krákomluvu.

Shromáždění Gegové zalapali po dechu.

"Nechtěl jsem být pryč tak dlouho," namítl chabě Limbek. "Ztratil jsem se."

"Ticho!" rozkřikl se fromistr a vzápětí toho křiku litoval. Hučení v jeho hlavě ještě zesílilo. Namířil na Limbeka svíclampu a skoro ho oslepil. "Ještě budeš mít možnost promluvit, mladíku. Do té doby ale budeš tiše sedět, nebo tě odtud vyvedou. Rozuměl jsi?"

"Ano, pane. Hodnosti," odpověděl pokorně Limbek a zmlkl.

"Ještě něco?" zeptal se fromistr podrážděně Pohoršení. Levou nohu už vůbec necítil a v té pravé mu začínalo nějak divně cukat.

"Poté, co se obviněný Limbek vrátil, založil výše již zmíněnou organizaci, známou jako SUPP. Toto takzvané Spojenectví hlásá, mimo jiného, že velfské peníze mají být děleny svobodně a spravedlivě a všichni uctívající se mají spojit, aby shromáždili své vědomosti o Kopseji-vyseji s cílem dozvědět se ,jak' a ,proč'..."

"Kacířství!" vykřikl prázdným hlasem třesoucí se nejvyšší výstojník.

"A že mají všichni Gegové přestat čekat na Soud a snažit se zlepšit svůj život vlastním úsilím..."

"Hodnosti!" Nejvyšší výstojník vyskočil ze židle. "Žádám, aby soudní místnost opustily všechny děti! Bylo by to hrozné, kdyby měly být mladé a snadno ovlivnitelné duše vystaveny tak svatokrádežným a nebezpečným myšlenkám." "Nejsou nebezpečné!" protestoval Limbek.

"Buď zticha!" Fromistr se zamračil a chvíli nad tím problémem hloubal. Jen nesmírně nerad svému švagrovi dával další bod, zároveň mu to ale dávalo skvělou příležitost uniknout ze svého trůnu. "Jednání se přerušuje. Zpět nebudou vpuštěny žádné děti mladší osmnácti let. Teď se rozejdeme na oběd a vrátíme se za hodinu."

Nejvyšší fromistr s pomocí strážných - kteří ho doslova museli vysvobodit - vyprostil své mohutné tělo z trůnu. Sundal si z hlavy železnou korunu, promasíroval si zmučené pozadí, aby se mu do něj vrátil život, dlouho dupal, dokud zase necítil obě nohy, a nakonec si ulehčeně oddechl.

Kapitola jedenáctá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Přeličení pokračovalo bez dětí a jejich rodičů, kteří museli zůstat doma a starat se o ně. Nejvyšší fromistr si s odevzdaným výrazem mučedníka nasadil na hlavu korunu a znovu se vklínil do trýznivé židle. Byl předveden vězeň a Hlas za Pohoršení se znovu ujala obžaloby.

"Tyto nebezpečné myšlenky, které jsou pro tvárnou mysl tak lákavé, dokázaly svést skupinu mladých lidí, stejně vzpurných a nespokojených jako obžalovaný. Místní fromistr a výstojníci - oni dobře vědí, Hodnosti, že mladí lidé jsou od přírody nepoddajní, a doufali, že je to jen nějaký vrtoch, kterým právě procházejí..."

"Jako třeba vyrážka?" navrhl nejvyšší fromistr. To z davu vyloudilo žádaný smích, i když si lidé nebyli úplně jistí, jestli se mají smát v přítomnosti vrchního výstojníka. Smích tak ustal v přívalu nervózního pokašlávání.

"Ehm... ano, Hodnosti," řekla žalobkyně, roztrpčená přerušením. Vrchní výstojník se shovívavě usmál jako někdo, kdo ve své blízkosti musí trpět hlupáka. Nejvyššího fromistra přepadla náhlá touha vrchního výstojníka uškrtit, a tak proslov Pohoršeného hlasu z velké části neslyšel.

"...podnítiti nepokoje, při nichž utrpěl Kopsej-vysej v oddělení Y - 362 menší poškození. Naštěstí se byl Kopsej-vysej schopen vyléčit téměř okamžitě, a tudíž nebyla způsobena žádná trvalá škoda. Alespoň ne na našem drahém vzoru!" Pohoršený hlas nabral na síle. "Nelze ani pomyslet, k jaké újmě mohli přijít ti, kteří se opovážili provést takovou věc. Je proto naším požadavkem, aby byl obžalovaný - Limbek Zamykač - vyloučen z této společnosti, aby už nikdy nemohl vést naši mládež cestou, která ji může svést jen ke smrti a záhubě!"

Gegština dokončila obžalobu a odebrala se za svůj železný kotel. Fabrakou otfásl hromový potlesk. Tu a tam se však ozvalo pískám a volání ,Hanba!". Nejvyšší fromistr se na to zamračil, a vrchní výstojník mu přikvačil k nohám.

"Hodnosti, tato ukázka jenom potvrzuje, že se otrava šíří. Můžeme udělat jen jedno, abychom ji zastavili." Vrchní výstojník ukázal na Limbeka. "Odstraňme jejího původce! Obávám se, že jestli to neuděláme, bude navždy odložen Soudný den, který mnozí z nás konečně cítí na dosah ruky! Žádám vás, Hodnosti, aby bylo obžalovanému zakázáno mluvit před tímto shromážděním!"

"Nepovažuji pár písknutí a jedno ‚Fuj!‘ za dostatečný důvod," řekl podrážděně Darral a nevraživě pohlédl na vrchního výstojníka. "Obžalovaný, povoluje se ti, abys promluvil na svoji obhajobu. Ale dávej si pozor, mladý muži, protože před tímto soudem žádné rouhačské výlevy nestrpím."

Limbek pomalu vstal. Chvilí mlčel, jako by nevěděl, jak začít, až nakonec po důkladném zamyšlení odložil svůj stoh papírů na železný kotel a sundal si brýle.

"Hodnosti," řekl uctivě Limbek, "žádám vás jenom o to, abych mohl vyličit, co se mi přihodilo v ten den, kdy jsem zabloudil. Byla to nezapomenutelná příhoda a snad poslouží k tomu, aby se vysvětlilo, proč cítím nutnost dělat to, co dělám. Ještě jsem to nikomu neřekl," dodal vážně, "ani svým rodičům, ani tomu, kdo je mi na světě ze všech nejdražší."

"Bude to trvat ještě dlouho?" otázal se fromistr, položil ruce na opěradla křesla a naklonil se na stranu, aby si alespoň trochu odpočinul od svého stísněného postavení.

"Ne, Hodnosti," řekl Limbek pevně.

"Pak pokračuj."

"Děkuji, Hodnosti. Stalo se to ten den, kdy jsem byl vyloučen ze školy. Musel jsem pryč, musel jsem hodně přemýšlet. Víte, nepovažoval jsem své ‚proč‘ za rouhačské ani za nebezpečné. Není pravda, že nenávídím Kopseje-vyseje. Já ho opravdu ctím. Fascinuje mě! Je tak nádherný, tak velký a tak mocný." Limbek mával rukama a tvář měl zalitou světlem svaté záře. "Získává energii z bouře a dokáže to dělat neuvěřitelně účinně. Umí dokonce těžit surové železo zdola z Terrel Fenu, dokáže ho přetavit na ocel a z ní pak ulít jednotlivé své části, takže se neustále rozrůstá. Když je poraněný, dokáže se sám vyléčit."

Vděčně přijímá naši pomoc. Jsme jeho ruce, jeho nohy i jeho oči. Zajdeme tam, kam sám nemůže, pomůžeme mu, když se dostane do nesnází. Jestliže se zasekne v Terrel Fenu kopařát, sejďeme dolů a vyprostíme ho. Mačkáme pípače, otáčíme točikoly, zvedáme zvedáky, pokládáme pokladače a všechno jde jako po másle. Nebo to tak aspoň vypadá. Ale pořád se musím ptát," dodal Limbek tiše, "proč!"

Vrchní výstojník zachmuřeně povstal, ale nejvyšší fromistr byl potěšený, že může jednou jednat proti církvi, a zpražil ho přísným pohledem. "Dovolil jsem tomuto mladému muži promluvit. Věřím, že náš lid je dost silný na to, aby bez zběhnutí od víry vyslechl, co má na srdci. Doufám, že tomu věříš také. Nebo snad církev zanedbává své povinnosti?"

Vrchní výstojník se kousl do rtu, znovu se posadil a nevraživě hleděl na blahosklonně se usmávajícího nejvyššího fromistra.

"Obžalovaný nechť pokračuje."

"Děkuji, Hodnosti. Vždycky jsem se prostě divil, proč jsou na Kopseji-vyseji mrtvá místa. V určitých odděleních se nic nedělá, jenom rezavějí nebo se zanášejí korálovcem. Některé části se za staletí ani nepohnuly. Ale Zakladatelé je tam přesto museli zasadit z nějaké rozumné příčiny. Proč? Co měly dělat, a proč to teď nedělají? A také mě napadlo, že kdybychom věděli, proč živá místa Kopseje-vyseje jsou živá, a kdybychom věděli, jak to dělají, pak bychom snad mohli pochopit Kopseje-vyseje a jeho skutečný účel!"

A to je jeden z důvodů, proč si myslím, že by se všechny škripty měly spojit a společně využívat svých vědomostí..."

"Nešlo by to zkrátit?" zeptal se nejvyšší fromistr podrážděně. Z bolesti v hlavě se mu začalo dělat nevoľno.

"Ehm, ano." Nervózní Limbek si znovu nasadil brýle. "Takhle jsem dával dohromady své myšlenky a přemýšlel, jak bych ostatní přiměl, aby mně rozuměli, a nedával jsem pozor na cestu, a když jsem se kolem sebe rozhlédl, zjistil jsem, že jsem zabloudil daleko za hranice Hetu. Ujišťuji vás, že se to stalo docela náhodou!"

Na tom místě nebyly v tu chvíli žádné silné bouře, ale já jsem si říkal, že se tam trochu porozhlédnu, abych přestal myslet jenom na samé těžkosti. Nešlo se mi snadno a myslím, že jsem se upnul jen na to, abych špatně nešlápl, protože se bouře za chvíli ozvala znovu. Potřeboval jsem se schovat a uviděl jsem v krajině nějakou velkou věc, a tak jsem se k ní rozběhl.

Dovedete si určitě představit to překvapení, Hodnosti," řekl Limbek, mžouraje na nejvyššího fromistra zpoza svých silných brýlí, "když jsem zjistil, že je to jedna z velfích dračích lodí."

Fabrákou zaduněla slova nesoucí se z krákomluvu. Gegové se pohnuli a začali mezi sebou štěbetat.

"Na zemi? Nemožné! Velfové na Drevlinu nikdy nepřistávají!" Vrchní výstojník byl svatouškovský, nadutý a spokojený sám se sebou. Nejvyšší fromistr vypadal, že není ve své kůži, ale z reakce shromážděných poznal, že příliš povolil uzdu, než aby to nyní mohl zastavit.

"Oni nepřistáli," vysvětloval Limbek. "Jejich loď ztroskotala..."

V soudní síni jako by vybuchla puma. Vrchní výstojník vyskočil ze židle. Gegové vzrušeně pokřikovali. Jedni volali „Zavřete mu chleběnu!“ a ostatní odpovídali „Zavři ji sám! Ať mluví!“. Nejvyšší fromistr kývl na strážce, ty zatřáslý „hromem“ a znovu nastolily pořádek.

"Žádám, aby byla učiněna přítrž tomuto výsměchu Přesprávnosti!" zahřměl vrchní výstojník.

Nejvyšší fromistr si právě pohrával s podobnou myšlenkou. Ukončení procesu by přineslo tři věci: zbavilo by ho toho bláznivého Gega, zbavilo by ho bolesti hlavy a do dolní poloviny těla by se mu vrátila krev. Avšak jeho voličům by se to naneštěstí jevilo tak, jako že ustoupil před církví, a v neposlední řadě by mu to jeho švagr stále připomínal. Ne, bude lepší, když nechá přítele Limbeka pokračovat, aby si řekl své. Za chvíli si stejně nejspíš uplete tak dlouhý provaz, aby se na něm mohl sám oběsit.

"Už jsem se jednou rozhodl," řekl hrozivě nejvyšší fromistr a neústupně se zahleděl na dav a vrchního výstojníka. "A to platí!" Sjel pohledem na Limbeka. "Pokračuj!"

"Přiznávám, že nevím jistě, jestli se ta loď zřítíla," opravil se Limbek, "ale hádal jsem, že ano, protože ležela mezi velkými kameny a byla hodně poničená. Nikde nebyl žádný jiný úkryt než ta loď. V kůži byla vytržená velká díra a tou jsem vešel dovnitř."

"Jestliže mluvíš pravdu, pak jsi měl z pekla štěstí, že tě Velfové neusmrtili za tvoji opovržlivost!" zvolal vrchní výstojník.

"Tihle Velfové nebyli zrovna v takové náladě, aby někoho usmrcovali," opáčil Limbek. "Ti nesmrtelní Velfové - jak jim říkáte - byli mrtví."

Fabrákou otrásl výkřiky pobouření, hrůzy a znepokojení, a tu a tam také pochvalné volání. Vrchní výstojník dopadl na židli jako podřátý. Pohoršení ho ovívala kapesníkem a volala, aby přinesli vodu. Nejvyšší fromistr seděl otřeseně, byl rovný jako svíce a podařilo se mu vklínit do židle tak, že byl k nevyproštění. Nemohl se postavit na nohy, aby zjednal pořádek, takže se pouze zuřivě kroutil a mával svítlnou oslňující strážce, které se ho pokoušely vytáhnout.

"Poslouchejte!" křikl Limbek tak silně, že masu utišil. Žádný jiný řečník ze SUPPu, dokonce ani Jarra, nedovedl být tak přesvědčivý a působivý jako Limbek, když ho políbila Múza. Tento proslov byl důvodem, proč se nechal uvěznit. Toto byla pravděpodobně jeho poslední šance, jak sdělit lidu své poselství. A on ji využije co nejlépe.

Limbek vyskočil na železný kotel, vytrousil si přitom pod nohy papíry a zamával rukama, aby na sebe upoutal pozornost.

"Velfové z říší nad námi nejsou bohové, jak nás stále přesvědčují! Nejsou nesmrtelní, ale jsou z masa a kostí jako my! Vím to, protože jsem jejich maso viděl hnit. V těch troskách jsem viděl jejich těla.

A viděl jsem také jejich svět! Viděl jsem jejich 'nádherná nebesa'. Přivezli si s sebou knihy, a já jsem se do některých podíval. A nebe to opravdu je! Žijí v bohatém a přepychovém světě. Ve světě krásy, o jaké si my můžeme nechat jen zdát. Ve snadném světě, který stojí na našem potu a na naší dřině! A já vám něco povím! Nemají v úmyslu nás 'vynést na svůj svět', až toho 'budeme hodni', jak nám neustále říkají výstojníci! Proč by to dělali? Využívají nás tady dole jako poslušné otroky! Žijeme ve špině a sloužíme Kopseji-vyseji, aby měli vodu, kterou potřebují k životu. Každý den svého života bojujeme s bouří! Aby oni mohli žít v přepychu z našich slz!

A proto říkám," zvolal Limbek do vzrůstajícího hluku, "že bychom se měli dovědět o Kopseji-vyseji co nejvíce, že bychom ho měli ovládnout a donutit Velfy, kteří nejsou žádní bohové, ale smrtelníci jako my, aby nám dali, co nám po právu náleží!"

Vypukl zmatek. Gegové řičeli, řvali, strkali se a šťouchali jeden do druhého. Fromistr byl celý zděšený příšerou, kterou nechtě pustil ze řetězu. Konečně se vysvobodil ze židle, dupal nohama a bušil drždlem své svítlny do podlahy tak zuřivě, že ze sošky utrl ocas a uhasil v ní světlo.

"Vyklidte soudní síň! Vyklidte soudní síň!"

Dovnitř vtrhli polníci, ale nějakou chvíli trvalo, než se jim podařilo rozčilené Gegy vytlačit z Fabraky. Ti se potom chvíli valili chodbami, ale naštěstí pro nejvyššího fromistra zahvízdal píšťálník výměnu směn a shromáždění Gegové se vytratili - buď za svou práci pro Kopseje-vyseje, nebo domů.

Nejvyšší fromistr, vrchní výstojník, Pohoršený hlas, Limbek a dva strážní se šmouhami na tvářích zůstali opuštěni ve Fabrace.

"Jsi nebezpečný mladík," řekl nejvyšší fromistr. "Ta lež..."

"Není to lež! Je to pravda! Přisáhám..."

"Ta lež není samozřejmě tak dobrá, aby ji lidé mohli uvěřit. Dnes jsme ale mohli vidět, že když ji vykládáš, vede k nepokojům a vzpourám. Sám sis zpečetil svůj osud. Je teď v rukou Zakladatelů. Hlídejte vězně, a ať je zticha!" přikázal nejvyšší fromistr strážím, které se pevně chopily Limbeka, i když nepříliš horlivě, jako kdyby je mohl jediným dotekem otrávit.

Vrchní výstojník se rychle vzpamatoval z otřesu a opět vypadal povýšeně a pobožně. Oba výrazy se mísily s oprávněným rozhořčením a nezvratným přesvědčením, že hřích bude zanedlouho potrestán a odplata vykonána. Nejvyšší fromistr si vykračoval na poněkud nejistých nohou, do kterých se teprve nyní začal vracet tep, a s bolavou hlavou zamířil k soše Zakladatele. Za ním vedly strážce Limbeka. Ten byl i přes hrozící nebezpečí jako obvykle velice zvědavý a daleko více ho zajímala socha Zakladatele jako taková, než jaký rozsudek vynese. Vrchní výstojník a Hlas se přitiskli blíž, aby dobře viděli. Nejvyšší fromistr se stále klaněl, pochleboval soše a mumlal modlitby, které vrchní výstojník s úctou opakoval. Pak natáhl paži, uchopil levou ruku Zakladatele a zatáhl za ni.

Kulaté oko, které Zakladatel držel v pravé ruce, najednou zamžikalo a otevřelo se. Zazářilo světlo a po oku se rozběhly rychle se pohybující obrázky. Nejvyšší fromistr vítězně pohlédl na vrchního výstojníka a na Hlas. Limbek byl naprosto unesen.

"Zakladatel k nám promlouvá!" vykřikl vrchní výstojník a padl na kolena.

"Magická svítlna!" řekl Limbek vzrušeně, pohlížeje do oka. "Jenže to není skutečná magie, alespoň ne jako magie Velfů. Je to mechanická magie! Našel jsem jedno takové oko v jiné části Kopseje-vyseje a rozebral jsem ho. Ty obrazce, co vypadají, jako by se pohybovaly, jsou ve skutečnosti jednotlivé obrázky, které se ohromně rychle otáčejí okolo světla, takže šálí zrak..."

"Ticho, kacíři!" zahřměl nejvyšší fromistr. "Rozsudek je vyneseno. Zakladatelé říkají, že máš být vydán do jejich rukou."

"Vůbec si nemyslím, že něco takového říkají. Zajímalo by mě, proč..."

"Proč, proč! Budeš mít dost času ptát se sám sebe proč, až budeš padat doprostřed bouře!" zařval Darral.

Limbek pozoroval kouzelnou svítlnu, na které se totéž opakovalo pořád dokola a která asi neposlouchala, co nejvyšší fromistr právě říká. "Doprostřed bouře, Hodnosti?" Tlustá skla brýlí mu zvětšovala oči a dodávala mu vzezření brouka, a to se nejvyššímu fromistrovi obzvlášť nelíbilo.

"Ano, k takovému trestu tě Zakladatelé odsoudili." Nejvyšší fromistr zatáhl za ruku, oko mrklo a zhaslo.

"Cože? Těmi obrázky? Ne, to neudělali, Hodnosti," namítl Limbek. "Nevím určitě, co to je, ale když mi dáte možnost to prozkoumat..."

"Zítřka ráno," přerušil ho nejvyšší fromistr, "poběžíš po Schodech Terrel Fenu. Necht' jsou ke tvé duši Zakladatelé milosrdní!" Darral Nakladač se otočil na podpatku, jednou rukou si promnul ztuhlá záda a druhou brnící hlavu a vznešeně odkulhal z Fabraky.

Kapitola dvanáctá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

"Návštěva," řekl hlídač skrz železnou mříž.

"Cože?" Limbek se posadil na své pryčně.

"Návštěva. Tvá mladší sestra. Vstávej."

Zacinkaly klíče, zavíradlo klaplo a dveře se otevřely. Limbek, který byl značně rozrušený a naprosto zmatený, vstal z pryčně a následoval hlídače do sudu pro návštěvy. Pokud se pamatoval, žádnou sestru nikdy neměl. Bylo sice pravda, že už byl hodně dlouho z domova a o dětech toho až zas tak moc nevěděl, měl ale takový nejasný dojem, že to trvá dost dlouho, než se takové dítě narodí, začne chodit a pak i navštěvovat bratry ve vězení.

Když Limbek vcházel do návštěvního sudu, právě prováděl nezbytné výpočty. Vtom se ale na něj vrhla jakási mladá žena, a navíc s takovou silou, že ho skoro srazila k zemi.

"Můj drahý bratře!" vykřikla, obejmula ho rukama kolem krku a políbila ho s mnohem větší náklonností, než jaká bývá mezi sourozenci obvykle projevována.

"Máte čas do té doby, než píšátník odpíská další výměnu škriftů," řekl znuděným hlasem hlídač, zapráskl za sebou zavíradlo a zamkl ho.

"To jsi ty, Jarro?" zeptal se Limbek a usilovně na ni zamžikal. Brýle nechal v cele.

"Ovšemže to jsem já!" řekl a vášnivě ho objala. "Kdo sis myslel, že by to asi tak mohl být?"

"Já... nebyl jsem si jistý," vyrazil ze sebe Limbek. Byl nesmírně šťastný, že Jarro zase vidí, nemohl se však zbavit lehkého zklamání z toho, že zároveň ztratil mladší sestru. Měl pocit, že v takové době, jako byla tato, by mu mohla rodina docela pomoci. "Jak ses sem dostala?"

"Odwin Odšroubík má švagra, který pracuje na jedné z blýskadlových linek. To on mě tam dostal. Nerozrušilo tě to, když se ti přímo před očima objevilo, jak jsou naši lidé zotročení?"

"Rozrušilo," odpověděl Limbek. Ani ho to nepřekvapilo, když slyšel, že Jarra měla ty stejné pocity a napadaly ji ty stejné myšlenky, jako při cestě blýskadlem napříč Drevlinem napadaly jeho. Stávalo se jim to dost často.

Otočila se k němu zády a pomalu si rozvázala těžký šál, kterým měla zakrytou hlavu. Limbek si sice nebyl úplně jistý - bez brýlí viděl Jarřinu tvář spíš jako rozmazanou skvrnu - měl ale pocit, že se tváří velmi znepokojeně. Samozřejmě za tím mohla být ta věc, že měl být popravený, Limbek o tom ale pochyboval. Jarra měla sklon brát věci tak, jak přišly. Toto bylo něco jiného, něco mnohem důležitějšího.

"Jak se daří Spojenectví?" zeptal se.

Jarra si povzddechla. Tak teď se konečně někam dostaneme, pomyslel si Limbek.

"Ach, Limbeku," řekla Jarra, napůl rozzlobeně a napůl zarmouceně, "proč jsi tam na ten proces jenom musel jít a vykládat tam všechny ty směšné pohádky?"

"Pohádky?" Limbekovi vylétlo jeho křoví podobné obočí až ke kořínkům kudrnatých pačesů. "Jaké pohádky?"

"Však víš - to o těch mrtvých Velfech a knihách s obrázky nebes..."

"Takže je vyzpěvovači zpívali?" Limbekova tvář se rozzářila potěšením.

"Zpívali?" Jarra zalomila rukama. "Vykřikovali je při každé výměně škriftů! Poslouchali jsme jenom je..."

"Proč jim pořád říkáš pohádky!" Pak to ale Limbek najednou pochopil. "Ty tomu nevěříš! Jarro, to, co jsem řekl u soudu, byla pravda! Přisahám při..."

"Nepřisáhej při ničem," přerušila ho chladně Jarra. "Pamatuješ si ještě na to, že nevěříme na bohy?"

"Přisahám při své lásce k tobě, miláčku," řekl Limbek, "že všechno, co jsem řekl, byla pravda. To všechno se mi doopravdy stalo. Byl to právě ten pohled a to poznání, které z něj vyplynulo - poznání, že tihle Velfové nejsou žádní bohové, ale smrtelníci jako my - co mě inspirovalo k tomu, abych založil naše Spojenectví. Je to jen vzpomínka na ten pohled, co mi dodává odvalu tváří v tvář tomu, čemu teď musím čelit," řekl s klidnou důstojností, která Jarro vzala za srdce.

S pláčem se mu znovu vrhla do náručí.

Limbek ji soucitně poplácal po širokých zádech a něžně se zeptal: "Opravdu jsem naší věci moc uškodil?"

"Ne - e - e," nešťastně zasténala zdušeným hlasem Jarra, tvář skrytou v Limbekově haleně, která už byla celá promáčená slzami. "Vlastně, ach... Viš, miláčku, my jsme... rozhlásili, že to mučení a strážně, které jsi musel vytrpět v rukou těch brutálních imperia..."

"Ale oni mě nemučili. Vlastně ke mně byli velice milí, miláčku."

"Ach, Limbeku!" vykřikla Jarra a vyčerpaně se od Limbeka odtáhla. "Ty jsi hrozný!"

"To je mi moc líto," řekl Limbek.

"Teď mě ale poslouchej," řekla rozhodně Jarra a utřela si oči. "Nemáme moc času. Nejdůležitější ze všeho, na čem teď musíme začít pracovat, je ta tvoje poprava. Nesmíš to zkazit! Už nesmíš nic vykládat..." Jarra zamávala před Limbekem nataženým ukazovákem "...ani o mrtvých Velfech, ani o ničem podobném!"

Limbek si jen povzdychl. "Nebudu," slíbil.

"Jsi mučedník za naši věc. Nezapomínej na to. A pro spásu naší věci, snaž se podle toho chovat!" Velmi nesouhlasně přejela pohledem jeho podsaditou postavu. "Řekla bych, že jsi dokonce přibral."

"To vězeňské jídlo je opravdu docela..."

"Limbeku, ve chvíli, jako je tahle, bys měl myslet i na něco jiného než jenom na sebe," vynadala mu Jarra. "Máš už jenom tenhle večer. Mám pocit, že do té doby už nestihněš vypadat vyhladověle, ale, prosím tě, dělej, co bude v tvých silách. Nemohl by ses trochu zkrvavět?"

"To bych neřekl," řekl sklesle Limbek, dobře si vědom mezi svých schopností.

"No, asi s tím budeme muset nějak vystačit," povzdechla si Jarra. "Ať už ale budeš dělat cokoli, snaž se aspoň vypadat jako mučedník."

"Já ale nevím, jak se to dělá."

"Ale víš - musíš být statečný, vznešený, plný vzdoru a schopný odpouštět."

"Všechno zároveň?"

"To s tím odpouštěním je hrozně důležité. Možná bys mohl dokonce říct něco na ten způsob, až tě budou přivazovat k bleskoptákovi."

"Odpouštět," zamumlal si pro sebe Limbek, svěruje to své paměti.

"A až tě budou strkat přes okraj, musíš vykřiknout poslední vzdorovitý výkřik. Něco jako ,SUPP nezahyne... nikdy nás neporazí'. A taky něco o tom, že se vrátíš."

"Vzdor. SUPP nezahyne. Já se vrátím." Limbek se na Jarru krátkozrace zahleděl. "Že se vrátím? Já?"

"No, určitě. Říkala jsem, že tě z toho dostaneme, a myslela jsem to vážně. Přece sis nemyslel, že je necháme, aby tě popravili, nebo snad ano?"

"No, já..."

"Ty jsi takový druška," řekla Jarra a hravě mu prohrábla vlasy. "Vždyť přece víš, jak ta ptačí věc funguje..."

Píšťalník zařval a jeho řičení rozeznilo celé město.

"Končit!" zaječel hlídač. Tlustou tvář tiskl k železným mřížím dveří návštěvního sudu a začal rachotit otvíračem v zavíradle.

Jarra se zatvářila nahněvaně, došla ke dveřím a podívala se skrz mříže ven. "Ještě pět ťuků."

Hlídač se zamračil.

"Nezapomínej na to, že budeš pouštět ven mě!" řekla Jarra a napřáhla k němu hrozivě vyhlížející pěst.

Hlídač zamumlal cosi nesrozumitelného a odkráčel pryč.

"Takže kde jsem to skončila?" zeptala se Jarra a znovu se otočila k Limbekovi. "Už to mám - u toho ptačího vynálezu. Podle Lora Lektrického..."

"Co ten o tom ví?" zvýšil žárlivě hlas Limbek.

"Patří ke škriřtu Lektrických," odvětila důstojným tónem Jarra. "Létají s bleskoptáky a sbírají pro Kopseje-vyseje lektriku. Lof říká, že tě posadí na něco, co vypadá jako dvě veliká křídla, vyrobená ze dřeva a týřích per, ke kterým je přivázané lano. K té věci tě prý přiváží a shodí tě dolů nad Schody Terrel Fenu. Pak se budeš vznášet v bouři a budou do tebe bušit kroupy, déšť a sníh..."

"Blesky ne?" zeptal se nervózně Limbek.

"Ne," uklidnila ho Jarra.

"Ale říká se tomu přece bleskopták."

"To je jenom takové jméno."

"Ale když to ponese moji váhu, nebude to náhodou místo toho, aby to stoupalo do vzduchu, taky klesat?"

"Jistěže bude! To mě nepřestaneš přerušovat?"

"Ano," řekl pokorně Limbek.

"Ta věc začne padat a přetrhne lano. Nakonec se bleskopták zřítí na jeden z ostrovů Terrel Fenu."

"Opravdu?" Limbek byl celý bledý.

"Ale nemusíš se bát. Lof říká, že kostra té věci náraz skoro určitě vydrží. Je hodně silná. Kopsej-vysej dělá ty dřevěné tyče..."

"Zajímalo by mě, proč," dumal Limbek. "Proč vůbec dělá Kopsej-vysej dřevěné tyče?"

"Jak to mám vědět?" vykřikla Jarra. "A co na tom vůbec záleží? Teď mě poslouchej!" Chytila ho oběma rukama za vousy a tahala tak dlouho, dokud v jeho očích neuviděla slzy. Četné zkušenosti ji naučily, že to je ten jediný způsob, jak zcela spolehlivě vyvést jeho myšlenky z té slepé uličky, do které se právě vydaly. "Přistaneš na jednom z těch ostrovů v Terrel Fenu. Na všech těch ostrovech Kopsej-vysej něco těží. Když se kopařáty spustí pro rudu, musíš jeden z nich označit. Naši lidé to budou hlídat, uvidí tvou značku a poznají, na kterém ostrově jsi."

"Miláčku, to je dobrý plán!" Limbek se na ni obdivně usmál.

"Děkuji ti." Jarra se samým potěšením začervenala. "Musíš si dávat pozor jenom na to, aby ses vyhnul kopařátům, protože jinak vytěží tebe."

"Ano, dám si na to pozor."

"Až se pak kopařát zase spustí, postaráme se o to, aby se spustila i zachraňruka." Když Jarra viděla Limbekovu vyjevenou tvář, trpělivě mu to vysvětlila. "Abys věděl, to je jedno z těch ramen s tou bublinou, ve které se dolů na ostrov vozí Geg, co uvolňuje zaseklé kopařáty."

"Takže tak se to teda dělá?" divil se Limbek.

"Kéž bys tak někdy sloužil Kopseji-vyseji!" řekla Jarra a rozčileně ho zatahala za vousy. "Ale ne, promiň. Nemyslela jsem to vážně." Políbila ho a promnula mu tváře, aby mu zmírnila bolest. "Dobře si zapamatuj, že to s tebou dobře dopadne. Až tě vytáhneme nahoru, řekneme, že jsi byl shledán nevinným. Bude jasné, že tě Zakladatelé podporují a že tedy podporují i naši věc. Gegové se k nám budou jen sbíhat, aby se k nám přidali! Nastane den revoluce!" Jaře zářily oči.

"Ano! Výborně!" Její nadšení strhlo i Limbeka.

Hlídač prostrčil nos skrz mříže a významně zakašlal.

"Dobře, dobře, už jdu!" Jarra si zase omotala šál kolem hlavy. S jistými potížemi, způsobenými šálem, Limbeka ještě naposledy políbila a zanechala mu přitom v ústech spoustu roztřepené vlny. Hlídač otevřel dveře. "Pamatuj si, mučedník," pronesla tajuplně Jarra.

"Mučedník," dobromyslně přitakal Limbek.

"A už žádné pohádky o mrtvých bozích!" To už jen nahlas a pronikavě zašeptala, jak ji hlídač odváděl pryč.

"Nejsou to..." začal Limbek "...žádné pohádky."

To poslední slovo řekl s těžkým povzdechem. Jarra byla pryč.

Kapitola třináctá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Gegové byli mírný a dobrosrdečný národ a v celých svých dějinách (kam až jejich paměť sahala) nikdy neválčili. Zbavit jiného Gega života bylo něco neslýchaného, nepředstavitelného a nepřipustného. Pouze Kopsej-vysej měl právo zabít Gega, a i to se vždycky stalo jenom náhodou. A přestože měli Gegové ve svých knihách uzákoněnu i popravu, to jako trest za jisté odporné zločiny, nikdy se nedonutili k tomu, aby svého druhu usmrtili. Proto popravu svěčovali do rukou Zakladatelů, kteří nebyli stvořeni k tomu, aby protestovali. Jestliže Zakladatelé chtěli, aby odsouzený žil, pak se postarali o to, aby žil dál. Jestliže ne, pak zemřel.

„Běh po Schodech Terrel Fenu“ byl gegský název pro způsob, jakým se na Drevlinu zbavovali vyvrhelů. Terrel Fen je několik ostrůvků, které se vznášejí pod Drevlinem a klesají po nekonečné spirále, až zmizí v Černočernu. Za dávných dní krátce po Rozdělení bylo po Terrel Fenu opravdu možné běhat, protože ostrůvky od sebe nebyly daleko a Gegové mohli skákat z jednoho na druhý. A právě to prý zločince nutili dělat staří Gegové.

Za dlouhá staletí však Vír odtáhl ostrůvky mnohem dál od sebe, takže teď se daly - když zrovna nebyla bouře - jen taktak rozeznat obrysy nejbližšího ostrůvku, plovoucího v hloubce. Jak řekl jeden z důvtipnějších fromistrů, Geg by si musel nechat narůst křídla, aby přežil dost dlouho na to, aby nad ním Zakladatelé mohli za letu vynést rozsudek. To docela přirozeně vedlo k tomu, že Gegové duchaplně vyráběli odsouzenčům křídla. Z nich se pak vyvinulo ono „ptačí zařízení“, o kterém Jarra mluvila.

Oficiálně se mu říkalo „Perutě přesprávnosti“ a bylo vyrobeno z dokonale tvarovaných a přesně nařezaných kousků dřeva, které Kopsej-vysej chrlil pro lektricičníky.

Dřevěný rám Perutí byl čtyři stopy široký a v rozpětí měl asi čtrnáct stop. Rám pokrývala tkaná látka (další výrobek Kopseje-vyseje), kterou zdobila čtyři pera, připevněná lepkavou směsí z mouky a vody. Za normálních okolností se toto zařízení vytahovalo silným lanem doprostřed bouře, aby tam sbíralo blesky. Ovšem s dvousetkamenovým Gegem jako zátěží to dost dobře nebylo možné.

V mezeře mezi bouřemi byl prohřešivší se Geg přiveden k okraji Drevlinu a položen zády na Perutě přesprávnosti.

Pevně ho přivázali za ruce a nohy mu nechali volně viset přes rám. Zařízení se chopilo šest výstojníků a na rozkaz nejvyššího fromistra se s ním rozběhlo k okraji ostrova a svrhlo ho dolů.

Exekuci přihlíželi pouze nejvyšší fromistr, vrchní výstojník a šest nižších výstojníků, kterých bylo zapotřebí k vyhození Perutí přesprávnosti do vzduchu. V dávných časech se obřadu mohli zúčastnit všichni Gegové, kteří nesloužili Kopseji-vyseji, jenomže pak došlo k pamětihodnému „běhu“ opilce Dirka Motáka. Dirk se opil ve službě, usnul a nevšiml si, jak na něj malá ručička na pišťalníku připojeném k bublohříváči divoce mává. Následný výbuch opařil několik Gegů a - co bylo ještě horší - vážně poškodil Kopseje-vyseje, který se musel na celý den uzavřít, aby mohl provést potřebné opravy.

Dirk byl sice hodně opaaný, ale podařilo se vytáhnout ho živého a odsoudit ho k běhu po Schodech. Na popravu se přišly podívat celé zástupy Gegů. Ti vzadu si stěžovali, že nic nevidí, a začali se tlačit a strkat dopředu. Výsledkem bylo, že velké množství Gegů stojících na kraji ostrova se ne z vlastní vůle také „rozběhlo“. Tehdy zakázal nejvyšší fromistr veškeré veřejnosti přístup k popravám.

Tentokrát veřejnost o mnoho nepřišla. Limbek byl tak zaujatý děním okolo, že úplně zapomněl vypadat zkroušeně, a nekonečnou šňůrou otázek na nejvyšší míru popudil výstojníky, kteří ho přivazovali za ruce k dřevěnému rámu.

"Z čeho je tadyto vyrobené?" ukazoval na lepidlo. "Co drží ten rám pohromadě? Jak jsou ty kusy látky na rámu velké?"

To jsou tak velké i normálně? Opravdu? Proč vyrábí Kopsej-vysej látku?"

Nakonec vrchní výstojník nařídil, aby byl v zájmu ochrany nevinných dán Limbekovi do úst roubík. Pak už byly Perutě přesprávnosti připravené k neokázalému vyhození do vzduchu a nejvyšší fromistr, kterému hlava pod korunou třesla a který nebyl ani v nejmenším schopen řádně si popravu vychutnat, rychle vydal rozkaz.

Šest podsaditých výstojníků uchopilo hlavní část rámu Perutí a zvedlo ho nad hlavu. Na znamení nejvyššího fromistra se úprkem rozběhli po plošině a zamířili k okraji ostrova. Do Perutí zadul náhle a nečekaně poryv větru, vyškubl jim je z rukou a zvedl do vzduchu. Perutě se vzepjaly a otřáslly, pak se otočily třikrát kolem dokola a dopadly tvrdě na zem.

"Co tam kvákra děláte?" zařval nejvyšší fromistr. "Co tam kvákra děláte?" otázal se svého švagra, který vystrašeně utíkal ke srázu, aby to zjistil.

Výstojníci vyprostili Limbeka z rozbitého lektricičníku a přivedli ho, vrávorajícího a vyplivujícího peří, zpět na vzletovou plošinu. Museli obstarat další Perutě přesprávnosti - nejvyšší fromistr zuřil, že to trvá příliš dlouho - a Limbeka k nim znovu přivázat. Výstojníci si vyslechli přísnou přednášku o tom, že rám se drží jediné opravdu pevně, a pak se rozběhli. Vír se zmocnil Perutí v pravém okamžiku a Limbek se ladně vznesl do povětří. Lano se napjalo. Výstojníci, vrchní výstojník a nejvyšší fromistr stáli u kraje ostrova a pozorovali, jak věc pomalu plachtí směrem od nich a klesá dolů.

Limbek si ale nějak musel vytáhnout roubík z úst, protože Darral Nakladač by mohl odpřisáhnout, že zaslechl poslední „Proč?“ ztrácející se ve středu Víru. Strhl si z hlavy korunu a zápolil s náhlým nutkáním hodit ji přes okraj ostrova, pak si s úlevou oddychl a vrátil se domů do nádržníku.

Limbek plachtil na vzdušných proudech, které jím něžně otáčely, a obrátil hlavu k ostrovu Drevlin nad sebou. Dlouhou chvíli žil z pocitu, že letí, kroužil beze spěchu pod ostrovem a díval se na korálovcové tvary, které z tohoto pohledu vypadaly naprosto jedinečně - na rozdíl od pohledu svrchu. Limbek neměl sice nasazené brýle (měl je zabalené do kapesníku a bezpečně schované v kapse u kalhot), vzestupný proud ho však zanesl těsně ke spodku ostrova, a tak měl Geg výborný výhled.

Až do samého středu ostrova se zarývaly milióny a milióny hlubokých otvorů. Některé byly obrovské - kdyby Limbek uměl křídla ovládat, mohl do některého z nich snadno vletět. Trochu ho poplašily tisíce bublin vyletujících ven z děr. Praskaly téměř okamžitě, co se dostaly do vzduchu, a Limbekovi bleskla hlavou myšlenka, že přišel na neskutečný objev.

"Korálovec určitě vydává nějaký plyn, který je lehčí než vzduch a nadnáší ostrov." V duchu se přenesl k vyobrazení, které spatřil v Oku. "Proč se některé ostrovy vznášejí výš než ostatní? Proč je třeba ostrov, na kterém žijí Velfové, výš než náš? Jejich ostrov musí být lehčí, to dá rozum. Ale proč? Aha, tak to je." Limbek to nezpozoroval, ale klesal po spirále, ze které by se mu zatočila hlava, kdyby na to myslel. "Nerostné usazeniny. To by mohl být ten rozdíl ve váze. Na našem ostrově musí být víc nerostných usazenin - jako třeba železa a tak - než na ostrově Velfů. Proto asi Zakladatelé postavili Kopseje-vyseje tady a ne tam. To ale pořád nevysvětluje, proč ho vůbec postavili."

Limbek si chtěl poslední nápad zapsat a velmi ho rozesmutnilo zjištění, že má ruce k čemusi přivázané. Podíval se, k čemu, a to ho zase vtáhlo do jeho zajímavé, avšak beznadějně situace. Oblouha kolem něho rychle tmavla. Drevlin už vůbec neviděl. Vítr foukal silněji a silněji a zřetelně začal vát do kruhu. Čím dál víc to s ním trhlo a cukalo. Pohazovalo to s ním sem a tam, nahoru a dolů a doleva a doprava. Do Limbeka zabušil déšť, když vtom Geg učinil další objev. I když nebyl tak závažný jako ten předtím, byl daleko závažnější.

Lepicí směš, držící pera přilepená k látce, se v dešti začala rozpouštět. Limbek s rostoucím znepokojením viděl, jak týří pera kloužají z perutí, nejprve po jednom a pak po stále větších chomáčích. Limbeka ze všeho nejdříve napadlo, že si odváže ruce, ačkoli přesně nevěděl, co by dělal, kdyby je měl volné. Divoce zaškubal zápěstími. To mělo za následek - a ten následek byl velice znepokojivý - že se celý letací stroj ve vzduchu převrátil.

Limbek visel za zápěstí na křídlech, která rychle ztrácela peři, a koukal se na své nohy. Když pomínul první okamžik hrozného strachu a Limbek si byl jistý, že se mu nezvedne žaludek, upozoroval, že se jeho situace zlepšila. Látka, na níž už mnoho per nezůstalo, se nad ním nadouvala a zpomalovala pád, a přestože to s ním stále silně házelo, byl pohyb klidnější a hladší.

V Limbekově hlavě se právě začaly vynořovat aerodynamické zákony, když uviděl našedlou skvrnu, vynořující se z mraků pod ním. Limbek na ni chvíli mžoural a přišel na to, že to je jeden z ostrovů Terrel Fenu. Když letěl v mracích, zdálo se mu, že klesá docela pomalu, a tak byl celý překvapený, když zjistil, že se k němu ostrov blíží závratnou rychlostí. Tehdy Limbek objevil v jednu chvíli hned dva přírodní zákony: jako první teorii relativity, jako druhý gravitační zákon.

Náraz byl naneštěstí tak silný, že mu je oba vymazal z hlavy.

Kapitola čtrnáctá

Někde v Uylandijském souostroví, Střední říše

To ráno, kdy se Limbek snášel vzduchem mezi ostrovy Terrel Fenu, Hugh a princ letěli někde nad Uylandijským souostrovím na draku směrem do noci. Let to byl studený a neveselý. Trian přikázal drakovi, kam má letět, a Hugh tak neměl na práci nic jiného, než sedět v sedle a přemítat. Dokonce ani nemohl určit, kudy vlastně letí, protože je celou dobu obklopoval magický mrak.

Drak čas od času klesl pod mrak, aby neztratil směr, a Hugh se pokaždé pokusil si ze slabě zářící korálovcové krajiny pod sebou udělat nějakou představu o tom, kde je a kde byl předtím. Byl si jistý, že ho oklamali, a dal by polovinu toho bohatství, které měl v měšci, za to, aby se dozvěděl, kde se Štěpán skrývá - to pro případ, že by se rozhodl osobně si stěžovat. Bylo to však marné, a Hugh toho brzy nechal.

"Mám hlad..." začal Zmar a jeho vysoký dětský hlas rozechvěl tichý noční vzduch.

"Zavři klapačku!" zavrčel pod vousy Hugh.

Zaslechl rychlé nadechnutí. Ohlédl se a všiml si, že chlapec má rozšířené oči a ty oči se lesknou slzami. Na to děcko asi ještě nikdy nikdo nekřičel.

"Vaše Výsosti, v noci se zvuky nesou hodně daleko," řekl tiše Hugh. "Jestli nás někdo sleduje, nebudeme mu to ještě ulehčovat."

"To nás někdo sleduje?" Zmar byl bledý, nevypadal ale zaraženě, a Hugh v duchu ocenil jeho odvalu.

"Vaše Výsosti, myslím, že ano. Ale nedělejte si starosti."

Princ pevně stiskl rty a bážlivě chytil Hughu kolem pasu. "Nevadí ti to, že ne?" zašeptal.

Hugh cítil, jak ho objímají drobné ruce a tiskne se k němu chlapcovo teplé tělo. Dítě si jemně opřelo hlavu o jeho silná záda. "Nemám strach," řekl statečně Zmar, "je to jenom lepší, když jsi blízko."

Zabijáka přepadl jakýsi podivný pocit. Náhle se mu zdálo, že je temný, prázdný a odpudivě zlý. Zaťal zuby, a aby se zbavil nutkání odtrhnout se od toho dítěte, soustředil se na nebezpečí, které jím bezprostředně hrozilo.

Někdo je skutečně pronásledoval. A ať už to byl kdokoli, dělal to dobře. Hugh se kroutil v sedle, pátral očima po nebi a doufal, že jejich stín samým strachem, že by je mohl ztratit z dohledu, přestane dávat pozor a ukáže se. Nic ale nespátřil. Dokonce by ani nebyl s to říct, jak ví, že opravdu mají společnost. Bylo to ve vlasech, ježících se mu na zátylku, byla to pudová reakce na nějaký zvuk, zápach, na něco, co zahlédl jen koutkem oka. S klidem to varování přijal, aby od té chvíle myslel jen na to, kdo je sleduje a proč.

Trian. To byla samozřejmě jedna z možností, Hugh ji ale zavrhl. Čaroděj věděl, kam letí, mnohem lépe než oni sami.

Možná by je mohl sledovat proto, aby se přesvědčil, že se Hugh draka nepokusí uloupit a utéct s ním. To by ale bylo nanejvýš pošetilé. Hugh nebyl čaroděj a rozhodně by se nikdy nepletl do cesty kouzlům, natož těm, kterými byl očarován nějaký drak. Pokud byli draci očarovaní, byli poslušní a snadno zvladatelní. Naruš ta kouzla a drak znovu získá vlastní vůli a rozum a stane se zcela nevypočitatelným a nepředvídatelným. Může se stát, že ti bude dál sloužit, ale možná se také rozhodne, že si tě sní k večeri.

Jestli to ale nebyl Trian, kdo to tedy byl?

Bezpochyby někdo vyslaný královnou. Hugh krále a jeho čaroděje šeptem dlouho a drsně proklínal. Ti neschopní hlupáci dopustili, aby se někdo dozvěděl o jejich plánech. A teď se Hugh bude nepochybně muset střetnout s nějakým baronem nebo hrabětem, který se snaží dítě zachránit. Ruka se té potíže bude muset zbavit, což znamenalo připravit past, podřezat krk a schovat tělo. To dítě toho muže nejspíš pozná a pozná v něm svého přítele. Začne ho podezřívat. Hugh bude muset prince přesvědčit o tom, že přítel byl ve skutečnosti nepřítel, a že jeho nepřítel je opravdu jeho přítelem. Vypadalo to jako celá spousta potíží, a to všechno jenom proto, že Trian a jeho pocitem viny sužovaný král byli neopatrní.

Nu což, pomyslel si zasmušile Hugh, budou za to muset zaplatit.

Drak začal kroužit a snášel se dolů, aniž by mu Hugh cokoli nařídil, a Ruka vytušil, že doletěli k cíli. Magický mrak zmizel a Hugh zahlédl kus lesa, černou skvrnu na pozadí zářícího korálovce, a v něm velkou volnou plochu a ty ostře ohraničené a přesné tvary, které se v přírodě nikdy nevyskytovaly a jejichž tvůrcem mohl být jen člověk.

Byla to malá vesnice, usazená v korálovcovém údolí a obklopená hustými lesy. Hugh znal celou řadu takových vesnic, skrývajících se před elfími nájezdy za lesy a kopci. Platily za to tím, že byly hodně daleko od hlavních vzdušných cest, pokud však došlo na otázku, zda žít dobře, nebo vůbec žít, našli se lidé, kteří rádi volili chudobu.

Hugh znal cenu života. Ti, kteří ji poměřovali s cenou blahobytu, byli pro něj blázny.

Drak zakroužil nad spící vesnicí. Hugh spatřil v lese mýtinu a hladce na ní se zvířetem přistál. Zatímco sundával z drakova hřbetu jejich věci, přemítal, kde asi přistál jejich stín. Příliš času ale těm úvahám nevěnoval. Ruka nastražil past, a už byla potřeba jen návnada.

Drak odletěl hned potom, co složili jeho náklad. Vznese se do vzduchu a zmizel nad korunami stromů. Hugh si pomalu a beze spěchu naložil všechny ty rance na záda. Mávl na prince, aby šel za ním, a zamířil k lesu, když vtom ucítil, že ho někdo tahá za rukáv.

"Co se děje, Vaše Výsosti?"

"Můžeme už mluvit nahlas?" zeptal se s rozšířenými očima chlapec.

Hugh přikývl.

"Ponesu si svůj ranec sám. Jsem silnější, než vypadám. Můj otec říká, že jednou vyrostu a budu stejně vysoký a silný jako on."

Tak to že Štěpán říkal? Dítěti, které nikdy nevyroste. Kdyby byl ten zmetek přede mnou, s radostí bych mu zakroutil krkem.

Hugh mlčky podal Zmarovi ranec. Došli na kraj lesa a vnořili se do tmy pod hargasty. Brzy už je nebude ani vidět, ani slyšet, protože jejich kroky byly na tom tlustém koberci z jemných, prachu podobných krystalů zcela tiché.

Ruka ucítil další zatahání.

"Pane Hughu," řekl Zmar a ukazoval kamsi prstem, "kdo je to?"

Ruka se překvapeně ohlédl. "Vaše Výsosti, tam přece nikdo není."

"Ale je," řeklo dítě. "Copak ho nevidíš? Je to kirský mnich."

Hugh se zastavil a zadíval se na chlapce.

"To je v pořádku, že ho nevidíš," řekl Zmar a posunul si ranec na útlých ramenou tak, aby ho tolik netížil. "Vidím hodně věcí, co ostatní lidé nevidí. Ještě jsem ale nikdy neviděl, že by s někým chodil kirský mnich. Proč chodí s tebou?"

"Výsosti, dovolte, ponesu to sám." Hugh si vzal od prince ranec, pevně mu sevřel ruku a postrčil ho kupředu. Zase vykročili.

Zatracený Trian. Tomu mizernému čaroději muselo uniknout ještě něco jiného. To děcko nad tím přemýšlelo a teď si je schopné představit úplně cokoli. Možná dokonce tuší pravdu. Ovšem s tím se teď nedalo nic dělat. Zabijákův úkol byl jen o to těžší - a jeho čas o to dražší.

Oba strávili zbytek noci v přístřešku nějakého stromaře. Nebe se rozjasňovalo a Hugh už viděl tu slabou záři, která na obloze předchází úsvitu. Okraje Vládců noci se rudě leskly. Konečně mohl určit, kterým směrem jdou, a konečně mohl zjistit, kde jsou. Když před odchodem z kláštera zkoumal obsah svého vaku, zjistil, že tam jsou i všechny nezbytné navigační přístroje - jeho vlastní mu vzali ve vězení. Vytáhl z rance malou, v kůži vázanou knihu a stříbrnou hůl s křišťálovou koulí na konci. Na druhém konci měla hůl ostrý hrot a Hugh ji zarazil hluboko do země.

Všechny podobné sextanty byly elfího původu - lidé neměli potřebnou zručnost a magické schopnosti. Tento byl téměř úplně nový a Hugh odhadoval, že asi pochází z válečné kořisti. Přejel hůl prstem a křišťálová koule se vznesla do vzduchu. Zmar to pozoroval s ústy dokořán a působilo mu to veliké potěšení.

"Co to dělá?" zeptal se.

"Podívej se do toho," vybídl ho Hugh.

Princ se ke kouli váhavě sklonil, až měl oči ve stejné úrovni s ní. "Vidím jenom spoustu čísel," řekl zklamaně.

"To taky máš vidět." Hugh si zapamatoval první číslo, otočil kroužkem u spodního konce hole, odečetl druhé číslo a potom třetí. Vzápětí nato začal listovat v té své knize.

"Co hledáš?" Zmar si přidřepel k Hughovi a zadíval se mu přes rameno.

"Ta čísla, která jsi tam viděl, znamenají, jaká jsou postavení Vládců noci, pěti Paní světla a Soláru, všechna vztažena k

těm ostatním. Našel jsem ta čísla tady v té knize, srovnal jsem si je s dnešním datem, podle kterého zjistím, kde ostrovy v tuto chvíli jsou, a měl bych se s přesností na pár menk dozvědět, kde jsme."

"To je ale legrační písmo!" Zmar už si skoro ukroutil hlavu, jen aby to přečetl. "Co je to?"

"Je to elfí písmo. To jejich navigátoři tohle všechno vymysleli, a to oni také vymysleli ten magický vynález, který to měří."

Chlapec se zamračil. "Proč jsme něco takového nedělali, když jsme letěli na tom drakovi?"

"Protože draci pudově vědí, kde jsou. Nikdo neví, jak to dělají, ale asi využívají zároveň všechny smysly - zrak, sluch, čich i hmat - a ještě něco, o čem nejspíš nemáme ani potuchy, a tím se řídí. Elfí magie na draky nepůsobí, takže si elfové musejí stavět dračí lodě a vyrábět věci, jako je tahle, aby podle nich zjistili, kde jsou. A proto..." Hugh se usmál "...nás považují za barbary"

"Ale kde teď jsme? Víš to?"

"Vím," řekl Hugh. "Teď ale přišel čas, Vaše Výsosti, abyste se trochu prospal."

Byli na Pitrinově útočišti, asi sto dvacet menk proti dráze od Vinšeru. Když to Hugh zjistil, okamžitě se cítil mnohem lépe. Bylo to hodně nepříjemné, když člověk takřikajíc nevěděl, kde je dole a kde nahoře. Teď to věděl a mohl si odpočinout. Světlo nebude ještě další tři hodiny.

Hugh si protřel oči, zažíval a protáhl se, skoro jako člověk, který cestoval daleko a je na smrt vyčerpaný, a pak se svšenými rameny a podlamujícími se koleny odvedl prince do přístřešku. Když strkal do dveří, aby je zavřel, vypadal, jako by napůl spal. Dveře se úplně nezavřely, zabiják ale byl očividně příliš unavený na to, aby si toho všiml. Zmar vytáhl ze svého vaku přikrývku, rozprostřel ji na zemi a lehl si na ni. Hugh udělal totéž a zavřel oči. Když zaslechl, že chlapec začal dýchat v pomalém a pravidelném rytmu, hbitě jako kočka vyskočil na nohy a tiše se vydal přes přístřešek k principi.

Ten už tvrdě spal. Hugh se na něj pozorně podíval, chlapec ale nevypadal, že by spánek jen předstíral. Ležel na své pokrývce, stočený do klubička, a ve studeném vzduchu toho časného rána by mohl prochladnout.

Hugh vylovil ze svého rance ještě jednu pokrývku, přehodil ji přes chlapce a tiše přešel k opačné stěně přístřešku, té blízko dveří. Stáhl si své vysoké boty, položil je na zem a pečlivě je uspořádal tak, že ležely na boku a jedna na druhé. Pak na to místo přetáhl svůj ranec a položil ho k botám. Potom si svlékl kožešinový plášť, smotal ho a položil na zem nad ranec. Přes ranec a plášť přetáhl pokrývku tak, aby zpod ní vyčnívaly jen podrážky těch vysokých bot. Kdyby se na to místo někdo podíval ode dveří, viděl by nohy tvrdě spícího muže, zabaleného do pokrývky.

Hugh spokojeně vytáhl z boty dýku, dřepel si v nejtemnějším koutě přístřešku a s očima upřenými na dveře čekal.

Uplynulo půl hodiny. Stále panovala noc a Hugh měl víc než dost času na to, aby tvrdě usnul.

Trpělivě čekal. Už to nebude trvat dlouho. Úplně se rozednilo a vyšlo slunce. Ten člověk musí mít strach, že vstanou a zase se vydají na cestu. Zabiják se díval na tu tenkou stuhu kalného světla, vnikajícího do přístřešku pootevřenými dveřmi. Když se ta stuha začala rozšiřovat, Hugh sevřel rukojeť dýky.

Dveře se tiše a pomalu otevřely.

Objevila se v nich něčí hlava. Ten člověk se dlouho pozorně díval na to, co mělo být Hughem, spícím pod pokrývkou, a pak se se stejnou pozorností zadíval na chlapce. Hugh zatajil dech. Muže to, co viděl, zjevně uspokojilo, a tak vešel do přístřešku.

Ruka předpokládala, že muž bude ozbrojený a okamžitě zaútočí na falešného Hughu. Hodně ho proto vyvedlo z míry zjištění, že muž nedrží v rukou žádnou zbraň a tiše kráčí ke chlapci. Šlo tedy jen o záchranu.

Hugh vyskočil, chytil toho muže rukou kolem krku a přiložil mu k hrdlu dýku.

"Kdo tě poslal? Řekni mi pravdu a já se ti odměním rychlou smrtí."

Tělo v Hughových rukou ochablo a zabiják ke svému naprostému úžasu zjistil, že muž omdlel.

Kapitola patnáctá

Pitrinovo útočiště, Volkaranské ostrovy, Střední říše

"Ne že bych poslal zrovna někoho takového, aby mně vysvobodil syna z rukou únosce," bručel si pod vousy Hugh, pokládaje nehybného muže na podlahu chatrče. "Ale pro královnu asi nebude v dnešní době lehké najít statečného rytíře. Pokud to ovšem tenhle na mě jenom nehraje."

Muž byl neurčitěho věku a měl ustaraný a pohublý obličej. Temeno hlavy měl skoro holé, kolem uší a na zátylku však měl dlouhé prameny šedivých vlasů. Tváře měl hladké a vrásky kolem jeho úst byly od starostí, ne od stáří. Byl vysoký a nemotorný, a tomu, kdo ho sestavoval, zřejmě došly správné součástky a musel použít jiné. Nohy a ruce byly příliš velké, hlava s jemnými rysy zase příliš malá.

Hugh si klekl vedle muže, chytil jeden prst a ohýbal ho, až se téměř dotýkal zápěstí. Ta bolest musela být velmi silná a kdokoli předstírající mdloby by se prozradil. Muž se však ani nepohnul.

Hugh ho pleskl po tváři, aby ho probral k životu, a už to chtěl zopakovat, když vedle sebe uslyšel chlapce.

"To je ten, co nás sledoval?" Princ se držel co nejbliž Hughovi a zvědavě se rozhlížel. "Ale vždyť je to Alfréd!"

Chlapec uchopil muže za límec pláště, zvedl mu hlavu a zatřásl s ním. "Alfréde, probud' se! Probud' se!"

Bac! bouchla mužova hlava o podlahu.

Princ jím znovu zatřásl. Mužova hlava znovu dopadla na zem. Hugh se - velmi klidně - posadil do ústraní a nezúčastněně vše sledoval.

"Ach, ach, ach!" zasténal Alfréd pokaždé, když se hlavou uhodil o podlahu. Pak otevřel oči, omámeně se podíval na prince a učinil slabý pokus sundat ty malé ruce ze svého límce.

"Prosím... Vaše Výsosti. Už jsem v pořádku... Au! Děkuji, Vaše Výsosti, ale to nebude nut..."

"Alfréde!" Princ muže objal a zmáčkl ho tak silně, že ho málem udusil. "Mysleli jsme si, že jsi nějaký vrah! Ty jsi přišel, abys šel s námi?"

Alfréd se posadil a bázlívě pohlédl na Hughu - a zejména na jeho dýku. "Ehm, cestovat s vámi by asi nebylo možné, Vaše..."

"Kdo jsi?" přerušil ho Hugh.

Muž si třel čelo a pokorně odpověděl: "Pane, jmenuji se..."

"Jmenuje se Alfréd," skočil mu do řeči Zmar, jako kdyby se tím všechno vysvětlovalo. Z tvrdého výrazu Hughovy tváře vyčetl, že tomu tak není, a tak dodal: "Má na starosti mé služebnictvo a vybírá pro mne vychovatele a dává pozor, aby voda v mé lázni nebyla moc horká..."

"Jmenuji se Alfréd Montbank, pane," řekl muž.

"Jsi Zmarův sluha?"

"Komorník je ten správný výraz, pane," řekl Alfréd a začervenal se. "A toto je náš princ, jehož nazýváte tak neuctivě."

"Ale to je v pořádku, Alfréde," řekl Zmar a sedl si na zem. Pohrával si přitom s amuletem z malého pera, který nosil okolo krku. "Řekl jsem panu Hughovi, že mi může říkat jménem, když už spolu jednou cestujeme. Je to o hodně jednodušší, než pořád říkat 'Vaše Výsosti'."

"Tak to ty jsi nás sledoval," řekl Hugh.

"Je mou povinností být s Jeho Výsostí, pane."

Hugh nadzvedl černé obočí. "Někdo to samozřejmě viděl jinak."

"Nechali mě tam omylem," Alfréd sklopil zrak a upřeně hleděl na podlahu chýše. "Jeho Veličenstvo král odletěl tak rychle, že si mě nepochybně nevšiml."

"A proto jsi ho sledoval - a chlapce taky."

"Ano, pane. Málem jsem přišel pozdě. Přibalil jsem ještě několik věcí, o kterých jsem věděl, že je princ bude potřebovat, a na které Trian zapomněl. Musel jsem si osedlat vlastního draka a pak jsem se ještě dostal do hádky se strážemi v paláci, které mě nechtěly nechat odejít. Král s Trianem a princem odletěli, zrovna když jsem stál v bráně. Neměl jsem tušení, co si počnu, ale drak asi věděl, kam chce..."

"Letí vždycky za svými druhy. Pokračuj."

"Našli jsme je. Tedy přesněji řečeno je našel drak. Nechtěl jsem se nezvaný vmísit do jejich společnosti, tak jsem se držel zpátky, jak se sluší. Nakonec jsme přistáli na tom úděsném místě..."

"V klášteře kirských mnichů."

"Ano, a..."

"Trefil bys tam zpátky, kdybys musel?"

Hugh položil tuto otázku jakoby nic, zlehka, z pouhé zvědavosti. Alfréd odpověděl a ani ho nenapadlo, že jeho život visí na vlásku.

"Ale ovšem, pane, myslím, že ano. Zdejší krajinu znám velmi dobře, obzvlášť kolem hradu." Zvedl zrak a podíval se zpřímá na Hughu. "Proč se ptáte?"

Zabiják si zastrčil dýku zpět do boty. "Protože to, na co jsi narazil, je Štěpánův tajný úkryt. Stráže mu říkají, že jsi ho sledoval. Dozví se, že jsi to našel - tvoje zmizení to ještě potvrzuje. Jestli se teď vrátíš ke dvoru, nedal bych ani zlámány groš za to, že se dožiješ zralého věku."

"U milosrdného Sartana!" Alfrédova tvář zesinala, jako by si komorník nasadil masku z popela. "To jsem nevěděl! Přisahám, vznešený pane!" Chytil Hughu prosebně za ruku. "Zapomenu tu cestu, slibuji..."

"Nechci, abys ji zapomněl. Jednou se nám to může hodit."

"Jak si přejete, pane..." odmlčel se Alfréd.

"Tohle je pan Hugh," představil je Zmar. "Má s sebou černého mnicha, Alfréde."

Hugh pohlédl beze slova na chlapce. Na jeho jako z kamene vytesaném obličejí se neobjevil žádný výraz. Snad jen nepatrně přimhouřil ty černé oči.

Alfréd se začervenal a pohládl Zmaru po světlých vlasech. "Co jsem vám povídal, Vaše Výsosti," huboval ho něžně.

"Není hezké vyzrazovat cizí tajemství." Vrhł na Hughu omluvný pohled. "Pochopte, pane Hughu, Jeho Výsost je jasnozřivá, ještě se ale nenaučila tento svůj dar ovládat."

Hugh si odfrkl vstal a začal si svinovat pokrývku.

"Dovolte, panu Hughu. Já to udělám." Alfréd vyskočil a vzal Hughovi pokrývku z rukou. Jedna noha komorníka poslechla. Ta druhá si však zřejmě myslela, že dostala jiné rozkazy, a otočila se opačným směrem. Alfréd škobrtl, zapotácel se, a kdyby ho Hugh nechtyl za ruku a nezastavil, vrazil by do něj hlavou.

"Děkuji vám, pane. Jsem to ale nešika, moc se vám omlouvám. Teď to konečně udělám." Alfréd začal zápolit s příkrývkou, která jako by nabyla vlastního zlomyslného života. Cípy příkrývky vyklouzly komorníkovi z prstů. Jakmile se mu podařilo složit jednu polovinu, druhá se hned vrátila do původního stavu a na těch nejnevhodnějších místech se objevily záhyby a vybouleniny. A celý ten zápas byl tak vyrovnaný, že se jen stěží dalo odhadnout, kdo z něj vyjde jako vítěz.

"To s Jeho Výsostí je pravda, pane," pokračoval Alfréd a dál se zuřivě pral s kusem látky. "Minulost se nás nechce pustit, zvlášť lidé, kteří na nás měli nějaký vliv. Jeho Výsost je vidí."

Hugh Alfrédovi přišel na pomoc, svinul pokrývku a zachránil ho. Alfréd se posadil a otřel si vysoké ubíhající čelo.

"Dal bych za to krk, že by viděl mou budoucnost i v sedlině vína," řekl Hugh záměrně tak tiše, aby ho chlapec neslyšel.

"Kde získal takové nadání? Jenom čarodějové plodí čaroděje. Ale třeba je jeho pravým otcem někdo jiný než Štěpán."

Hugh vystřelil ten slovní šíp bez míření a nečekal, že něco zasáhne. Šíp však našel cíl a zdálo se, že se zaryl velmi hluboko. Alfrédova tvář dostala nezdravě zelený nádech, bělma jeho očí kolem šedých duhovek se rozšířila a rty se pohnuly. Komorník ale na Hughu jen vystrašeně hleděl a nic neříkal.

Tak to by začínalo dostávat smysl, pomyslel si Hugh. Alespoň se tím vysvětluje chlapcovo divné jméno. Podíval se

přes rameno na Zmara. Chlapec se přehraboval v ranci.

"Přinesl jsi mi sladkoželé? Ano!" Vítězně vytáhl tu dobrou věc. "Věděl jsem, že na to nezapomeneš."

"Sbalte si své věci, Vaše Výsosti," přikázal Hugh, přehodil si kožešinový plášť přes ramena a chopil se svého vaku.

"Já to udělám. Vaše Výsosti," řekl s úlevou Alfréd. Byl rád, že může něčím zaměstnat hlavu i ruce a že se nemusí dívat Hughovi do obličeje. Ze třech kroků po podlaze se mu nepovedl pouze jediný. Dopadl na kolena, kde však stejně potřeboval být. S velkou úslužností se pustil do boje s princovou přikrývkou.

"Alfréde, když jsi sem letěl, měl jsi dobrý výhled na krajinu pod sebou. Víš, kde teď jsme?"

"Ano, pane Hughu." Komorník se potil i v chladném vzduchu a neodvažoval se vzhlednout, aby pokrývka nevyužila jeho nepozornosti. "Myslím, že tahle vesnice se jmenuje Vodiště."

"Vodiště," opakoval Ruka. "Nikam neutečte, Vaše Výsosti," dodal, když viděl, že princ vybíhá ze dveří.

Chlapec se ohlédl. "Jenom se chci porozhlédnout venku. Nepůjdu daleko a budu opatrný."

Komorník přestal s marnou snahou složit pokrývku a nacpal ji jen tak do brašny. Když chlapec vyšel ze dveří, otočil se k Hughovi.

"Dovolíte mi, prosím, jít s vámi, pane? Nebudu vám dělat žádné potíže, slibuji."

Hugh se na něho upřeně zahleděl.

"Chápeš, doufám, že se už nikdy nemůžeš vrátit ke dvoru."

"Ano, pane. Jak se říká, spálil jsem za sebou všechny mosty."

"Kdyby jenom spálil. Ty jsi je odřízl a shodil dolů do propasti."

Alfréd si přešel roztřesenou rukou po hladkém temeni a upřel zrak na podlahu.

"Beru tě s sebou, aby ses postaral o toho chlapce. Chápej, už se také nesmí vrátit. Umím dobře sledovat cestu. Mou povinností bude zastavit tě, než uděláš něco pošetilého - jako třeba nenápadně s princem zmizet."

"Jistě, pane. Rozumím." Alfréd zvedl hlavu a podíval se Hughovi zpráma do očí. "Víte, pane, já vím, proč si vás král najal."

Hugh na okamžik pohlédl ven. Zmar rozpustile házel kameny po stromech. Neobratně mrskal hubenými pažemi a neustále házel mimo cíl, ale přesto v tom vesele a trpělivě pokračoval.

"Ty víš o spiknutí proti princovi?" otázal se zlehka Hugh a sahal pod pláštěm po jílcí svého meče.

"Znám důvod, který ho k tomu vedl," řekl znovu Alfréd. "Proto jsem tady. Nebudu se do toho plést, pane, to vám slibuji."

Hugha to hodně překvapilo. Právě když si myslel, že se síť rozplétá, zamotala se ještě víc. Ten muž řekl, že zná důvod, proč. Znělo to tak, jako by znal ten pravý důvod! O chlapci ví každopádně pravdu, ať už je jakákoli. Přišel mu na pomoc? To bylo k smíchu. Tenhle komorník se nedovedl sám ani obléct. Ale přesto odvedl jedinečnou práci, když je dokázal sledovat, to Hugh musel uznat. V hluboké noci, ještě prohloubené očarovanou mlhou, to nemohlo být vůbec jednoduché. A v klášteře kirkských mnichů se dokázal i se svým drakem ukrýt před čarodějovým šestým smyslem. Ale i když byl tak zběhlý ve stopování, ukrývání a sledování, omdlel jako špalek, jen co ucítil na krku nůž.

Nebylo pochyb, že Alfréd je sluha - princ ho zjevně znal a také se tak k němu choval. Ale komu sloužil? To Ruka nevěděl, ale rozhodl se, že na to přijde. Zatím se k něčemu přece jen hodil, ať už byl skutečně takový hlupák, nebo jen prohnáný lhář. Jeho nelehkým úkolem bude starat se o Jeho Výsost.

"Dobrá. Vydáme se na cestu. Obejdeme vesnici a tak pět menk za ní sejdem na cestu. Není pravděpodobné, že by někdo věděl, jak princ vypadá, ale ušetří to otázky. Má ten kluk nějakou čapku? Nasaď mu ji. A ať si ji nesundává." Znechuceně se podíval na Alfrédův vybraný oděv, na jeho omašlený saténový plášť, kalhoty pod kolena a hedvábné punčochy. "Smrdíš zámekem na míli daleko. Ale s tím se nedá nic dělat. Nejspíš tě budou mít za nějakého šarlatána. Při první příležitosti vyjednáš s nějakým vesničanem, aby si s tebou vyměnil šaty."

"Ano, pane Hughu," zamumlal Alfréd.

Hugh vykročil ze dveří. "Vyrážíme, Vaše Výsosti."

Zmar rozdychtěně přiběhl a chytil Hugha za ruku. "Jsem připravený. Nezastavíme se v nějakém hostinci na snídani? Maminka říkala, že bychom mohli. Ještě nikdy mi nedovolili jít v hostinci..."

Přerušila ho rána a potlačené zavytí za jeho zády. Alfréd narazil do dveří. Hugh setřásl chlapcovu ruku. Jeho lehký dotek mu působil téměř tělesnou bolest.

"Bohužel ne, Vaše Výsosti. Chci být pryč od vesnice, dokud je ještě brzo a lidé se ještě neprobudili."

Zmar otevřel zklamaně ústa.

"Nebylo by to bezpečné, Vaše Výsosti," ozval se Alfréd a vyšel ze dveří s boulí na lesknoucím se čele. "Zvlášť když vás někdo chce... ehm... když vám někdo chce ublížit," řekl a díval se přitom na Hugha, který se znovu nad Alfrédem podívil.

"Myslím, že máš pravdu," řekl princ s povzdechem, ve kterém bylo znát, že je zvyklý na potíže, jdoucí ruku v ruce se slávou.

"Ale uděláme si v lese piknik," řekl komorník.

"A budeme jíst na zemi?" zajásal Zmar, ale hned se zase zasmušil. "Ale, na to jsem zapomněl. Maminka mně nikdy nedovoluje sedět na trávě. Mohl bych se nachladit nebo si promočit šaty..."

"Myslím, že jí to protentokrát vadit nebude," odpověděl vážně Alfréd.

"Když si to myslíš..." Princ naklonil hlavu a nadějně se na Alfréda zahleděl.

"Myslím."

"Hurá!" Zmar se rozběhl a radostně poskakoval po cestě. Alfréd si k hrudi přitiskl princův ranec a spěchal za ním. Byl by ale přece jen rychlejší, kdyby se jeho nohy nechaly přesvědčit, aby se pohybovaly stejným směrem jako zbytek těla.

Vrah se držel za nimi a s rukou na meči je oba pozorně sledoval. Jestli se Alfréd jenom hne, aby tomu klukovi něco pošeptal do ucha, udělá to zároveň s posledním vydechnutím.

Ušli asi míli. Alfréd měl očividně plné ruce práce, aby se vůbec udržel na nohou, zatímco Hugh klidně a vyrovnaně kráčet a nechal svůj vnitřní zrak, aby převzal hlídku. Jeho osvobozená mysl se vydala kamsi daleko a Ruka zjistil, že se dívá na prince, ale vidí po cestě kráčet nějakého jiného chlapce, už ne tak bezprostředně šťastného. Tento chlapec kráčet se vzpurným výrazem ve tváři a nesl známky trestu, který mu byl právě za to uložen. Vedle něj kráčeli černí mnichové...

... "Pojď, chlapče. Opat tě chce vidět."

Vklášte kirkých mnichů bylo chladno. Venku za zdmi se svět pražil v letním horku, uvnitř v chodbách to však mrtvolně mrazilo a nádvoří bylo oděné do přití.

Chlapec, který už vlastně nebyl chlapcem, ale stál na prahu mužství, ustal v práci a tichými chodbami následoval mnicha. Nedalekou vesnici napadli elfové. Mnoho jejich obyvatel zahynulo, a většina bratří se odebrala spálit mrtvá těla a uctít ty, kteří se osvobodili z vězení své pozemské schránky.

Hugh měl jít s nimi. Spolu s ostatními chlapci měl za úkol hledat uhlokřišťál a stavět hranice. Řádoví bratři vyprošťovali těla z trosk, zlámané ruce jim pokládali na prsa, zavírali jim oči a kladli je na navršené hromady prosáklé olejem.

Mnichové k živým nepromluvili ani slovo, jejich hlasy byly určené jen pro mrtvé. Ulicemi se ozývalo jejich melodické a obřadné zařikávání. Té písni, kterou mrtvým zpívali, všichni na Uylandii a Volkaranu naslouchali s děsem a hrůzou.

Někteří mnichové zpívali celou píseň:

...s nového dítěte zrozením
v srdcích zmiráme,
leč pravda je temná
smrt ji navrací...

Ostatní mnichové zpívali stále jen slova „s nového dítěte zrozením“. Kladli je za „smrt ji navrací“, a tak se celá hrůzyplná melodie opakovala pořád dokola.

Hugh chodil s mnichy už od svých šesti let, tentokrát mu ale nařídili, aby zůstal a dokončil svoji ranní práci. Vždy dělal bez reptání všechno, co mu řekli. Kdyby neuposlechl, znamenalo by to pro něj výprask, který mnichové dávali bez zášti v srdci, jen pro dobro jeho duše. Už mnohokrát se v duchu modlil, aby na něj ostatní zapomněli, když šli vykonat podobný pochmurný úkol, teď si však přál, aby mohl jít s nimi.

Brány se zavřely se zlověstným dutým rachotem a jeho duši jako černý plášť zahalila prázdnota. Hugh si plánoval útěk už týden. Nikomu o tom neřekl. Jediný přítel, s kterým se zde sblížil, byl mrtvý, a Hugh si dával pozor, aby si nového nenašel. Měl ale nepříjemný pocit, že má svůj tajný plán napsaný na čele, protože kdokoli se na něj podíval, projevoval o něho mnohem větší zájem než kdy předtím.

Teď tedy zůstal sám a ostatní byli pryč. Teď ho uváděli k vrchnímu opatovi - kterého vídal pouze o bohoslužbách, se kterým nikdy předtím nemluvil a který nikdy předtím nemluvil s ním.

Hugh stál v místnosti, která se štitila světla jako něčeho prchavého a pomíjivého, a trpělivě vyčkával - od dětství mu to vtloukali do hlavy - až si muž za stolem všimne nejen jeho přítomnosti, ale i toho, že vůbec existuje. Zatímco Hugh čekal, napětí a strach, ve kterém celý týden žil, v něm zamrzly, vyschly a odletěly pryč. Jako kdyby ho to chladné prostředí otupilo vůči jakémukoli lidskému citu nebo pohnutí. V té místnosti si najednou uvědomil, že už nikdy nebude milovat, nebude litovat, ani nepocítí soucit. Od této doby už nikdy nepozná ani strach.

Opat zvedl hlavu. Temné oči se zahleděly do Hughovy duše.

"Ujali jsme se tě, když ti bylo šest běhů. V záznamech vidím, že od té doby uplynulo dalších deset běhů." Opat mu neřikal jménem. S největší pravděpodobností je ani neznal. "Teď je ti šestnáct. Je čas, aby ses připravil na složení přísahy a vstup do našeho řádu."

Hugh byl překvapený. Byl příliš hrdý na to, aby lhal, a tak nic neřikal. Jeho mlčení prozradilo pravdu.

"Vždy jsi byl vzpurný, ale pracuješ tvrdě a nikdy si nestěžuješ. Trest přijímáš bez křiku. A naše zásady jsi přijal za své - jasně to v tobě vidím. Proč nás tedy chceš opustit?"

Hugh se už sám sebe často takto ptal za temných probdělých nocí, a tak měl odpověď připravenou.

"Nebudu nikomu sloužit."

Z opatovy tváře, přísné a hrozivé jako kamenné stěny kolem něj, nebylo možné vyčíst ani zlobu, ani překvapení. "Jsi jedním z nás. Ať už se ti to líbí nebo ne, kamkoli půjdeš, budeš něčemu sloužit, a když ne nám, tak našemu poslání. Smrt bude vždy tvým pánem."

Hughovi bylo dovoleno odejít. Bolest bití, které následovalo, se svezla po ledovém plášti chlapcovy duše. Ještě té noci Hugh uskutečnil své plány. Vkradl se do síně, kde mnichové uchovávali své písemnosti, a v jedné knize našel zápisy o osiřelých chlapcích, kterých se mnichové ujali. Ve světle zbytku svíčky, který někde ukradl, našel Hugh své jméno.

"Hugh Černý trn. Matka: Lucie, příjmení neznámo. Otec: Podle toho, co řekla jeho matka těsně před smrtí, je otcem dítěte pan Percival z Černého trnu, Djern Hereva." V zápisu asi o týden starším stálo: "Pan Percival odmítá přijmout dítě do své péče a žádá nás, abychom, si s tím harantem dělali, co se nám zachce."

Hugh vytrhl stránku z knihy vázané v kůži, zabalil ji do svého rance, sfoukl svíčku a vytratil se do noci. Ohlížeje se zpět ke zdem, jejichž ponuré stíny před dlouhou dobou zapudily veškeré teplo a štěstí, které poznal v dětství, pak tiše vyvrátil opatova slova.

"Já budu pánem smrti."

Kapitola šestnáctá

Schody Terrel Fenu, Dolní říše

Limbek se probral a zjistil, že se jeho situace změnila, neboť se ze zoufalé změnila na nebezpečnou. Při všem tom zmatku, který panoval v jeho mysli, mu samozřejmě trvalo hodně dlouho, než si vzpomněl, jaká přesně ta situace byla. Poté, co se nad tím úporně zamyslel, dospěl k přesvědčení, že rozhodně nemůže viset z postele, přivázaný za zápěstí k pelesti. Celý se kroutil a sténal bolestí v otlučené hlavě, zatímco se ve tmě bouře rozhlížel kolem sebe, jak jen dokázal nejlépe. Zjistil, že spadl do obrovské jámy, nepochybně vyhloubené koppařáty Kopseje-vyseje.

Další zkoumání mu prozradilo, že nespádl do jámy, ale visí nad jámou, protože obrovská křídla ji ladně překlenula a on se teď komíhal pod nimi. Z bolesti si dovodil, že ho křídla během přistání musela řádně praštit do hlavy.

Právě dumal nad tím, jak se z té hloupé a nepohodlné polohy dostane, když vtom náhle přišla v podobě hlasitého zapraskání značně nemilá odpověď. Dřevěný rám se zlomil pod tíhou gegského těla, které na něm viselo. Limbek klesl asi o stopu, pak se ale křídla zase zachytila a přestala se lámat. Gegův žaludek však klesl mnohem hlouběji, jelikož tam byla tma a Limbek neměl brýle, takže vůbec netušil, jak je ta jáma vlastně hluboká. Zoufale se snažil vymyslet nějaký způsob, jak by se odtamtud dostal. Nad hlavou mu zuřila bouře, stěny jámy, po kterých stékala voda, byly zoufale kluzké, a v tu chvíli se ozvalo další zapraskání a křídla klesla o další stopu.

Limbek zalapal po dechu, pevně zavřel oči a celý se roztrásl. Křídla se znovu zachytila a chvíli držela, ne však příliš pevně. Limbek cítil, že pomalu klesá. Měl jen jednu možnost. Kdyby se mu podařilo uvolnit ruku, možná by se mohl zachytit v některé z těch děr, kterými byly korálovcové stěny jámy provrtané. Cukl pravou rukou...

... a křídla se rozlomila.

Limbek měl sotva čas na to, aby poznal, co je to naprostá hrůza, když vtom náhle tvrdě a bolestivě přistál na dně jámy, zatímco se všude kolem něj řítily trosky křidel. Nejdříve se celý roztrásl, pak ale dospěl k závěru, že třesením si své postavení příliš nevylepší, vyprostil se z toho harampádí a obrátil zrak vzhůru. Spatřil, že jáma je jen nějakých sedm nebo osm stop hluboká, a že z ní snadno vyleze. Protože to byla korálovcová jáma, voda, která do ní stékala, se stejně rychle zase vsakovala. Limbek měl sám ze sebe radost. Ta jáma ho ochrání před bouří. Nehrozilo mu žádné nebezpečí. Alespoň ne do té doby, dokud nepřijdou koppařáty kopat rudu.

Ta hrozná představa koppařátů přepadla Limbeka právě ve chvíli, kdy se uhnízdil pod velkým kusem látky, utřené z křidel, kterou se chránil před deštěm. Spěšně vyskočil na nohy a zahleděl se k obloze, uviděl ale jenom jakousi černou mazanici, která nejspíš byla bouřkovými mraky, a záblesky rozvětvených blesků. Limbek nikdy nesloužil Kopseji-vyseji, a tak neměl ani tušení, jestli koppařáty pracují i za bouře, nebo ne. Nedokázal si představit, proč by nepracovaly, na druhé straně si ale nedokázal představit, proč by pracovaly. Tak jako tak mu to nebylo k ničemu.

Limbek se zase posadil - nejdřív ovšem opatrně vysbíral z toho místa několik ostrých třísek a hodil je do děr v korálovci - a zvážil tu věc, jak s rozbolavělou hlavou dokázal nejlépe. Aspoň že ho ta jáma chránila před bouří. A navíc se koppařáty - veliké, nemotorné věci - s největší pravděpodobností budou pohybovat dostatečně pomalu na to, aby měl čas dostat se jím z cesty.

Což se také mělo stát.

Limbek už dřepěl u díře nějakých třicet řuků. Bouře nejevila žádné známky toho, že by se chystala utichnout, a nešťastný Geg si toužebně přál, aby býval měl dost předvídatosti a nacpal si do kapes pár koláčků, když vtom se ozvalo hromové zadunění a jáma, ve které seděl, se hrůzostrašně otřásla.

Koppařáty, pomyslel si Limbek a začal se škrábat po stěně jámy vzhůru. Šlo to snadno. V korálovci byla spousta míst, za které se dalo zachytit rukama nebo opřít nohama, a Limbek se zakrátko dostal k okraji jámy. Nemělo smysl nasazovat si brýle - dešťová voda, stékající po sklech, by ho zakrátko oslepila. Limbek je koneckonců ani nepotřeboval. Koppařát, jehož kov se leskl světlem ustavičně se mihajících blesků, byl jen několik stop od něj.

Limbek rychle zvedl hlavu k obloze a spatřil další koppařáty, spouštěné na dlouhých lanech z Kopseje-vyseje. Byla to ohromující podívaná a Geg jen stál, zíral s pusou otevřenou a dávno zapomněl na bolavou hlavu.

Koppařáty byly vyrobené ze světlého, lesknoucího se kovu, byly hojně zdobené rytinami a měly tvar pařátu velkého dravce. Svými velkými drápy se nemilosrdně zarývaly do měkkého korálovce, nabíraly rozbitou skálu a vynášely ji vzhůru jako ptačí spáry, odnášející kořist. Když se dostaly zpátky na Drevlin, koppařáty ukládaly kameny, které vytěžily z Terrel Fenu, do velkých košů, kde se zástupy Gegů prohrabávaly korálovcem a vybíraly z něj tu drahocennou šedou rudu, kterou se Kopsej - vysej živil a bez které - alespoň podle pověstí - nemohl žít.

Limbek fascinovaně sledoval, jak koppařáty všude kolem něj s rachotem přistávají, zakusují se do korálovce, zahrabávají se hluboko do skály a veliké kusy jí nabírají. Gega celé to konání - které nikdy předtím neviděl - tak nesmírně zaujalo, že úplně zapomněl, co má dělat, a vzpomněl si na to, až už bylo skoro pozdě. Pařáty už setřásaly poslední kusy korálovce a začínaly stoupat zpátky nahoru, když vtom si Limbek vzpomněl, že má jeden z nich označit, aby Jarra a její lidé věděli, kde je.

Jako psací potřeby mu mohly docela dobře posloužit rozbité kusy korálovce, upuštěné zvedajícími se koppařáty.

Limbek popadl jeden kus, v hustém lijáku se rozběhl a klopýtaje po úlomky skal poseté zemi zamířil k jednomu koppařátu, který právě přistál a zrovna se zarýval do korálovce. Když se k němu ale dostal, náhle ho jeho úkol úplně zděsil. Ten pařát byl naprosto obrovský - Limbek si nikdy ani nedokázal představit něco tak velkého a mocného. Do těch drápů by se pohodlně vešlo na padesát Limbeků. Koppařát otřásl povrchem korálovce, dloubal v něm a ryl a všude kolem létaly ostré úlomky skály. Dostat se k němu bylo naprosto nemožné.

Limbek ale neměl na vybranou. Musel se tam dostat. Popadl do jedné ruky kus korálovce a do druhé všechnu svou odvalu a právě vyrazil kupředu, když vtom do pařátu udeřil blesk a po celém kovovém povrchu té věci se roztančily modré plameny. Hrom, který zahřměl zároveň se zablesknutím, srazil Limbeka k zemi. Omráčený a vyděšený Geg se už

už chtěl vzdát a utíkat zpátky ke své díře - kde se domníval, že asi stráví zbytek svého krátkého a nešťastného života - když vtom se pařát s mohutným cuknutím zastavil. Všechny pařáty kolem Limbeka se zastavily - některé v zemi, některé ve vzduchu na cestě zpět, některé s rozevřenými drápy, připravené k přistání.

Možná je poškodil ten blesk. Možná se právě střídaly škřifty. Možná se nahoře něco stalo. To ale Limbek nevěděl. Kdyby věřil v bohy, děkoval by jim. Takhle jen s korálovcem v ruce doklopýtal přes rozbité skály k nejbližšímu pařátu. Když si všiml množství škrábanců, kterými byl pařát pokrytý v místech, kde se zarýval do korálovce, Limbek si uvědomil, že musí tu značku udělat na horní části kopařátu, na té, co se nezabořovala do země. To ovšem znamenalo, že si musí najít pařát, který je zahrabaný v zemi. A to znamenalo, že se pařát s velkou pravděpodobností zase začne pohybovat, vytrhne se ze země a nasype Gegovi na hlavu tuny kamení.

Limbek se váhavě dotkl korálovcem kopařátu a ruka se mu tak třásla, že kov a korálovec vydávaly pronikavý zvuk, podobný vyzvánění zvonu. Na kov ale nezůstalo ani škrábnutí. Limbek zaťal zuby a s velikou silou, dodanou mu zoufalstvím, ryl kamenem do pařátu. Korálovec sjel po kovové stěně pařátu s takovým zaskřípěním, že si Limbek myslel, že se mu rozskočí hlava. Dostalo se mu však zadostiučinění - hladký, neposkvrněný povrch pařátu hyzdila dlouhá rýha.

Jedinou rýhu by ale mohl někdo považovat za dílo náhody. Limbek proto vyrobil na pařátu ještě jednu rýhu, vedoucí kolmo k té předchozí. Kopařát se zachvěl a škulbl sebou. Limbek zděšeně upustil kámen a rychle se drápal pryč. Pařáty už zase fungovaly. Limbek se na chvíli zastavil a hrdě se zadíval na své dílo.

Jeden z kopařátů, vznášejících se k bouřícímu nebi, byl označený velkým písmenem „L“.

Limbek proběhl tím hrozným lijákem a vrátil se do své díry. Přinejmenším pro tu chvíli se nezdálo, že by se na něho měly snést další kopařáty. Limbek slezl po stěně jámy až na dno a tam se usadil tak pohodlně, jak to jen bylo možné. Přetáhl si přes hlavu kus látky a pokusil se nemyslet na jídlo.

Kapitola sedmá

Schody Terrel Fenu, Dolní říše

Kopařáty nesoucí rudu stoupaly zpět do bouřkových mraků na cestě ke drevlinským skládkám. Limbek sledoval, jak se vzdalují, a dumal, jak dlouho asi potrvá, než vyloží korálovec a vrátí se pro další. Jak dlouho potrvá, než si někdo všimne jeho značky? A jestli si jí někdo všimne, bude nakloněný jeho věci, nebo to bude výstojník? Kdyby to byl výstojník, co by asi udělal? Kdyby to byl přítel, jak dlouho by mu trvalo, než by spustil zachraňruku? Stane se to ještě předtím, než zmrzne na kost, nebo umře hladu?

Takové skličené otázky nebyly pro Limbeka obvyklé, protože obvykle nebyval tím, kdo by se strchoval. Byl od přírody veselý a optimistický. Měl sklon vidět v lidech jejich nejlepší stránky a necítil zášť vůči těm, co ho přivázali k Perutím přesprávnosti a svrhli sem dolů, aby zde zahynul. Nejvyšší fromistr a vrchní výstojník udělali to, co považovali za nejlepší pro svůj lid. Nebyla to jejich chyba, že věřili na ty, kteří se prohlašovali za bohy. Není divu, že fromistr a jeho stoupenci neuvěřili Limbekově příběhu - vždyť mu neuvěřila ani samotná Jarra.

Snad kvůli vzpomínce na Jarru začal být Limbek smutný a malomyslný. Tehdy s nadějí očekával, že alespoň ona uvěří jeho objevu, že Velfové nejsou bohové, teď se ale roztráse choulil na dně jámy a stále se nemohl smířit s tím, že mu neuvěřila. Málem mu to všechno zmařilo. Když se teď vytratilo počáteční vzrušení, mohl Limbek jen čekat a doufat, že všechno dobře dopadne, a pokusit se nemyslet na to, že je neuvěřitelná spousta věcí, které se mohou pokazit. Začal proto hloubat nad tím, co bude, až (nikoli jestliže) ho zachrání.

"Jak mě můžou přijmout za svého vůdce, když si myslí, že lžu?" zeptal se Limbek stružky vody tekoucí do jámy. "Proč by vůbec měli chtít, abych se vrátil? S Jarrou jsme vždycky říkali, že pravda je nejvyšší hodnota a že hledání pravdy by mělo být naším nejvyšším cílem. Myslí si, že lžu, ale zároveň by mě bez mrknutí oka chtěla vidět jako vůdce Spojenectví."

"A co až se vrátím?" Limbek začal všechno vidět jasně, daleko jasněji než po celá léta. "Bude mě utěšovat. Všichni mě budou utěšovat. Znovu budu stát v čele Spojenectví - koneckonců mě soudili Zakladatelé a rozhodli se mě nechat naživu. Oni ale budou vědět, že je to podvod. Ještě horší na tom ale je to, že já budu vědět taky, že to je podvod. Zakladatelé s tím samozřejmě nemají vůbec nic společného. To Jařina chytrost mě dovede zpátky a ona to bude vědět a já také. Lhát! Budeme jim lhát!"

Limbek byl čím dál rozčilenější. "No jistě, přidá se k nám mnoho nových stoupenců, ale budou přicházet ze špatného důvodu! Může se vzpoura založit na lži? Nemůže!" Geg zaťal tlusté a vlhké pěsti. "To je jako kdyby se dům postavil na blátě. Dřív nebo později ti ujede pod nohama. Asi zůstanu tady dole! To je ono! Nevrátím se zpátky!"

Tím ale nic nedokážu," napadlo ho vzápětí. "Budou si myslet, že mě Zakladatelé zabili, a to naší věci ani v nejmenším nepomůže. Už vím! Napíšu jim dopis a pošlu jim ho po zachraňruce místo sebe. Všude kolem je spousta týřihů perí. Můžu si z něho udělat pero na psaní." Vyskočil na nohy. "A jako inkoust můžu použít bahno. Tím, že zde setrvám a možná i zahynu" - ano, to by šlo - ,vám chci ukázat, že vše, co jsem o Velfech řekl, byla pravda. Nemohu vést ty, kteří mně nevěří, kteří ve mě ztratili víru." Ano, to je docela dobré."

Limbek se snažil mluvit vesele, radost z vymyšlení proslovu z něj ale rychle vyprchala. Měl hlad, byla mu zima, byl promočený a měl strach. Bouře pomalu fičela pryč a na něho začalo doléhat tíživé a odporné ticho. Nevábně mu to připomnělo to velké ticho, nazývané Nekonečné nicneslyší. Také mu to připomnělo, že právě jemu stojí teď tvář v tvář. Najednou si uvědomil, že smrt, o které tak nenuceně mluví, bude pravděpodobně velmi nepříjemná.

A pak, jako by smrt nebyla dost nehezka, si představil Jarru, jak dostává jeho dopis a čte ho s našpulenými rty a vráskou nad kořenem nosu, která se jí tam objevila vždycky, když byla s něčím nespokojená. Ani nepotřeboval brýle, aby si přečetl zprávu, kterou mu pošle dolů. Už teď ji jasně slyšel.

"Limbeku, přestaň dělat hlouposti, a ať už jsi zpátky nahoře!" Ach, Jarro!" zamumlal si pro sebe smutně, "kdybys mně aspoň ty uvěřila. U těch ostatních by mi to ani nevadilo..."

Z jeho zoufání ho vytrhlo prasknutí, při kterém se chvěly kosti, zuby drkotaly a země se třásla. Tatáž dunivá rána ho ovšem zároveň shodila na zem.

Ležel na zádech, napůl v bezvědomí, díval se k okraji jámy a omráčeně si pomyslel: To se už vrátily koppařáty? Tak brzo? Vždyť jsem ještě nestačil napsat zprávu!

Znervóznělý Limbek se vyškřábal na nohy a upřel oči do šera. Bouře se už přehnala. Drobně přšelo a ve vzduchu visela mlha, ale už se neblýskalo, nepadaly kroupy ani nehřměl hrom. Neviděl sice pařáty klesat, ale v tu chvíli si neviděl ani na ruku, i když si ji dal těsně před oči. Zašmátral po brýlích, pak si je nasadil a podíval se na nebe.

Přimhouřil oči a měl pocit, jako by v mracích rozeznával velké množství rozmazaných skvrn. Ale i kdyby to byly koppařáty, byly pořád ještě příliš vysoko nad ním. A pokud některý z nich nesjel dolů předčasně nebo nespadl - což nebylo pravděpodobné, protože Kopseji-vyseji se něco takového přihodilo jenom zřídka - pak opravdu nemohly způsobit takovou hroznou ránu. Co to pak ale mohlo být?

Limbek se začal o překot škrábat z jámy. Hned se cítil lépe. Mohl zkoumat nějaké ,co' nebo ,proč'.

Vylezl až k okraji jámy a opatrně přes něj vykoukl. Zpočátku nic neviděl, to však bylo jen díky tomu, že se díval nesprávným směrem. Otočil hlavu, zalapal po dechu a div se radostí nerozplynul.

Z obrovského otvoru ne více než třicet stop daleko vycházela jiskřivá záře, hrající více barvami, než kolik si jich Limbek dokázal v tom šedém a šerém světě představit. Vyškřábal se přes okraj jámy a zamířil ke světlu tak rychle, jak jen jeho krátké, tlusté nohy rozměrnému tělu dovozovaly. Ani na okamžik si nepřipustil, že ta záře může být nebezpečná. Že cokoli, co vydalo tu ohlušující ránu, může být smrtelně nebezpečné, nebo že právě pomalu a neúprosně klesají koppařáty.

V cestě mu stálo mnoho překážek. Povrch ostrůvku byl posetý dírami od koppařátů, kterým se musel vyhýbat stejně jako hromádám korálovce, který vypadl z koppařátů nesoucích rudu vzhůru. Šplhání, přelézání a obcházení mu nějakou chvíli trvalo a vyžádalo si značnou část jeho sil. Když se Limbek konečně dostal ke světlu, byl udýchaný jak nezvyklou námahou, tak vzrušením. Jak totiž přicházel blíž, spatřil, že se jednotlivé barvy té záře skládají do určitých obrazců.

Soustředil se na nádherné obrazy, které viděl v tom světle, a téměř poslepu škobrtal po kamenité zemi. Od pádu do díry ho zachránilo jen to, že zakopl o kus korálovce a rozplácl se jak široký, tak dlouhý u jejího okraje. Otřeseně si vsunul ruku do kapsy, aby zjistil, jestli se mu nerozbily brýle. Ty tam však vůbec nebyly. Po několika hrůzných okamžicích paniky si vzpomněl, že je má na nose. Začal se plazit kupředu a úžasem vykulil oči.

Chvíli neviděl nic jiného než oslepující mnohobarevnou zář. Obrazce se vpíjely jeden do druhého, byly skutečně úchvatné, a Limbek na ně zíral v posvátné hrůze. Sledoval neustále se přesouvající a měnící se obrazce a vtom mu ta část jeho mysli, která vždy přerušovala důležité a jedinečné myšlenky přízemními problémy jako „Ať nenarazíš do té zdi!“, „Tahle pánev je horká!“ a „Proč jsi nešel ještě než jsme vyrazili?“, mu naléhavě sdělila: „Koppařáty přistávají!“

Limbek se soustředil na obrazy a nevěšal si toho.

Uvědomil si, že se dívá na svět. Ne na svůj svět, ale na svět někoho jiného. Bylo to neuvěřitelně krásné místo.

Připomínalo mu některé obrázky, které zahlédl ve velfských knihách, ale ne tak docela. Obloha tam byla bledě modrá - nikoli šedá - a byla čistá a prázdná, jen s několika malými bílými mraky. Všude kolem byly bujné rostliny, nejen v květináči v kuchyni. Limbek viděl divukrásné stavby úžasných tvarů, viděl široké ulice a třídy, viděl něco podobného Gegům, jenže ti nebyli vysocí a ztepilí a neměli tak štíhlé ruce...

Nebo že by je neviděl? Limbek přimhouřil oči a upřel je do záře. Začala se štěpit a rozpadat. Obrazy se začaly rozmazávat a on najednou zatoužil, aby se ti lidé vrátili. Nikdy předtím neviděl nikoho - ani Velfy - kdo by se podobal těm postavám, které snad zahlédl zlomek vteřiny předtím, než světlo zhaslo. Pak se znovu rozsvítlo a změnilo tvar.

Limbek se snažil porozumět blikajícím obrazům, ze kterých ho pomalu začínaly pálit oči, naklonil se dál přes okraj otvoru a spatřil zdroj onoho světla. Vycházelo z jakési věci dole v prohlubni.

"Tak od toho byla ta rána," řekl si Limbek, zaclonil si rukou oči a upřeně se na tu věc zahleděl. "Spadlo to z nebe stejně jako já. Nemůže to být část Kopseje-vyseje? A jestli je, proč spadla? Proč mně ukazuje takové obrazy?"

Proč, proč, proč? Limbek se to prostě musel dozvědět. Ani nepomyslel na možné nebezpečí, přeplazil se přes okraj jámy a sjel do ní. Čím víc se blížil té věci, tím lépe si ji mohl prohlédnout. Světlo z ní vycházelo zejména vzhůru, a v tom směru, ze kterého se k ní Limbek blížil, nebylo tak ostré a tak oslňující.

Geg byl nejdřív zklamaný. "Ale vždyť je to jenom kus korálovce," řekl, dotýká se kousků, které se odlomily. "Je to samozřejmě největší kus korálovce, který jsem kdy viděl - je velký jako můj dům - a taky jsem ještě neviděl, aby korálovec spadl z nebe."

Limbek odhazoval z cesty kameny, které se pak koulely dolů po stěně kráteru, a najednou zatajil dech. Z toho, co spatřil, byl celý nadšený a ohromený a v mysli okamžitě zapudil zdvižený prst, který mu připomínal: „Koppařáty! Koppařáty!“ Korálovec tvořil pouze slupku té věci, jakýsi vnější obal. Při dopadu pukl a Limbek jím teď viděl dovnitř. Nejprve si myslel, že ta věc je určitě část Kopseje-vyseje, ale potom si začal myslet pravý opak. Bylo to železné - jako Kopsej-vysej - ale železná kostra Kopseje-vyseje byla hladká a čistá. Tento kov byl rozrytý podivnými, nepochopitelnými znaky a prasklinami, ze kterých vycházelo světlo. Limbeka napadlo, že právě díky prasklinám neviděl celý obraz.

"Když ty praskliny rozšířím, tak bych mohl vidět víc. Tohle je panečku něco!" Limbek sestoupil až na dno kráteru a rychle zamířil k té kovové věci. Byla asi čtyřikrát vyšší než on a - jak si všiml už předtím - velká jako jeho dům. Opatrně natáhl ruku a rychlým pohybem se prsty dotkl kovu. Naštěstí nebyl horký. Toho se bál, protože světlo, které jím procházelo, bylo velmi jasné. Kov byl studený, takže na něj Limbek mohl položit ruku a dokonce se mu podařilo nahmatat vyryté znaky.

Shora se ozvalo podivné, zlověstné zaskřípění a ta otravná část jeho rozumu na něj zase začala křičet něco o sjíždějících koppařátech, ale Limbek jí přikázal, aby byla zticha a přestala si zahrávat s jeho trpělivostí. Položil ruku na jednu

prasklinu a zjistil, že se táhnou všude kolem znaků, ale nikde je neprotínají. Limbek zatáhl a pokusil se puklinu rozšířit. Jeho ruce jako by však nechťely poslechnout, a Limbek věděl proč. Náhle a nepříjemně mu to připomnělo ztroskotanou velfskou loď.

"Byly tam hniijící mrtvoly. Ale zato mě to dovedlo k pravdě."

Ta myšlenka se mu mihla myslí jako blesk, Limbek si však nedovolil hloubat nad tím dál a vši silou zatáhl.

Prasklina se zvětšila a celá kovová konstrukce se rozechvěla. Limbek ucukl a odskočil od ní. Ale těleso se zřejmě jen usadilo pevněji v kráteru, protože se hned přestalo pohybovat. Limbek se obezřetně vrátil a tentokrát něco zaslechl. Znělo to jako sten. Limbek přitiskl ucho k prasklině a rozmrzele si pomyslel, že kdyby skřípot kopparátů sjíždějících z nebe utichl, tak by slyšel mnohem lépe. Napjatě se zaposlouchal. Tentokrát to slyšel hlasitěji a byl si stoprocentně jistý, že uvnitř kovového obaluje něco živého a že je to zraněné.

Všichni Gegové, dokonce i ti slabí, mají obrovskou sílu v pažích a horní polovině těla. Limbek vsunul ruce do praskliny a vši silou je tlačil od sebe. Kovové hrany puklin se mu zarývaly hluboko do masa, ale přece jen se mu je podařilo roztáhnout a po chvíli zápolení se dokázal protáhnout dovnitř.

Venku byla záře nepříjemná. Uvnitř byla oslepující a Limbek zprvu propadl malomyslnosti, že nic neuvidí. Potom se dopátral zdroje světla. Vycházelo ze středu té věci, kterou Geg považoval - podle vzpomínky z minulosti - za loď.

Sténání přicházelo odněkud zprava. Limbek si dal ruku před oči, aby si je zaclonil proti světlu, a vydal se hledat zraněného.

Když na něj narazil, poskočilo mu srdce. "Velf!" byla jeho první vzrušená myšlenka. "A navíc živý!" Dřepł si k postavě a spatřil velkou kaluž krve pod její hlavou. Nikde jinde na těle už žádná krev nebyla. Také si - spíš ke svému zklamání - všiml, že to není Velf. Limbek viděl člověka zatím jen jednou, a to na obrázcích ve velfských knihách. Toto stvoření vypadalo trochu jako člověk, ale bylo přece jen jiné. Jedno však bylo jisté. Bytost byla velmi vysoká, hubená a měla svalnaté tělo, takže byla nepochybně jedním z těch takzvaných bohů.

V tu chvíli už byla varování křičící v Limbekově rozumu tak neodbytná, že byl nucen se jimi - i když neochotně - začít zabývat.

Puklinou v trupu lodi se podíval k nebi a zjistil, že se dívá přímo do široce otevřeného chřtánu kopparátů, který se velice rychle blížil. Kdyby si Limbek pospíšil, mohl by uprchnout z lodi ještě předtím, než do ní kopparát narazí.

Bůh-nebůh znovu zasténal.

"Musím tě odsud dostat!" řekl mu Limbek.

Gegové jsou dobromyslný národ a Limbekem jistě pohnuly obětavé úvahy, když se rozhodl dát v sázku svůj život, aby zachránil život tomu bohovi. Nicméně je ale nutné přiznat, že Gega hnala také myšlenka, že přivede-li s sebou živého boha, co není bůh, Jarra bude muset uvěřit jeho vyprávění!

Limbek popadl boha za zápěstí a táhl ho po troskách poseté podlaže v rozbité lodi. Vtom ucítil, jak ho bůh chytil za ruce, a zachvěl se. Vystrašeně se na boha podíval. Oči téměř zakryté krvavou maskou byly široce otevřené a upíraly se na něj. Rty se neslyšně pohnuly.

"Cože?" Limbek ho kvůli skřípotu pařátů ani neslyšel. "Nemáme čas!" Trhl hlavou vzhůru.

Bůh zvedl hlavu. Tvář měl zkřivenou bolestí a Limbekovi bylo jasné, že se drží při vědomí jen silou vůle. Snad poznal, jaké nebezpečí jim hrozí, byl však jen tím neklidnější. Pevně sevřel Limbekova zápěstí, tak silně, že z toho měl Geg modřiny ještě několik týdnů.

"Můj... pes!"

Limbek pohlédl na boha u svých nohou. Slyšel dobře? Spěšně přelétl pohledem trosky a najednou uviděl zvíře, zachycené pod pokrouceným kovem hned u bohových nohou. Přimhouřil oči a podivil se, proč si ho nevšiml už dřív. Pes ztěžka dýchal a snažil se vykroutit. Byl zaklíněný a nemohl se sám dostat ven, asi ale nebyl poraněný. Očividně se snažil vyprostit jen proto, aby mohl jít za svým pánem, protože Limbeka si vůbec nevšiml.

Geg se podíval nad sebe. Pařát klesal tak rychle, že ho to velmi znepokojovalo - zvláště když vzal v úvahu, jak pomalu kopparáty přijížděly, když je viděl naposledy. Podíval se z pařátu na boha a z něho na psa.

"Je mi líto," řekl bezmocně. "Prostě nemáme čas!"

Bůh upíral oči na psa a snažil se vykroutit z Gegova sevření. To úsilí však boha zjevně stálo zbývajících sil, protože mu ruce najednou ochably a hlava se mu zvrátila dozadu. Pes se podíval na svého pána, zakňučel a ještě víc se snažil osvobodit.

"Je mi to líto," řekl ještě jednou Limbek psovi, který si ho vůbec nevšiml. Geg slyšel, jak se pařát blíží, zaťal zuby a táhl boha po troskách zavalené podlaže. Pes začal zoufale hrabat a jeho kňučení se změnilo na tlumený štěkot. Limbek však viděl, že pes štěká jen kvůli tomu, že mu odnáší jeho pána a on k němu nemůže.

Hrdlo se mu sevřelo soucitem s uvězněným zvířetem a strachem o sebe samotného. Zvedal a tahal a zoufale se namáhal, až konečně došel k prasklině. S obrovským úsilím jí protáhl boha. Položil tělo na dno kráteru a vrhl se na zem vedle něj, a v tentýž okamžik dopadl na loď kopparát.

Ozval se ohlušující výbuch. Náraz zvedl Limbeka ze země, mrštil jím zpět a vyrazil mu ze zavalitého těla dech. Kolem něj dopadaly na zem jako déšť kousičky roztrštěného korálovce a bolestivě se mu zarývaly ostrými hranami do kůže. Když se všechno uklidnilo, nastalo ticho.

Limbek pomalu a omámeně zvedl hlavu. Kopparát nehybně visel, protože se asi při výbuchu poškodil. Geg se kolem sebe rozhlédl, aby zjistil, co se stalo s lodí, a čekal, že uvidí jen hromadu trosek.

Namísto toho nespatrił vůbec nic. Výbuch rozmetl loď na kusy. Ne, to nebylo úplně přesné. Žádné kousky kovu kolem neležely. Z lodi nezbylo naprosto nic. Nebyla jenom rozmetaná, ale zmizela, jako by nikdy nebyla existovala!

Jenomže bůh byl důkaz, že se Limbek nepomátl na rozum. A ten bůh se pohnul a otevřel oči. Bolestí zalpal po dechu, otočil hlavu a rozhlédl se kolem.

"Pse," zavolal slabě. "Pse! Tady jsem, hochu!"

Limbek se podíval na korálovec, který výbuch rozbil napadrt', a zavrtil hlavou. Cítil se nepochopitelně vinný, přestože věděl, že nebylo možné zachránit psa a je zároveň.

"Pse!" volal bůh a hlas se mu zlomil zoufalstvím, ze kterého Limbeka píchlo u srdce. Natáhl ruku a ve strachu, aby se mu ještě něco nepříhodovalo, se snažil boha ukonejšit.

"Ach, pse," oddechl si zhluboka a s úlevou bůh a oči měl přitom upřené na místo, kde kdysi stála loď. "Tak tady jsi! Pojď sem. Pojď sem. To byl ale let, vid', chlapče?"

Limbek nevěřil svým očím. Pes byl živý! Vyprostil se z rozbitého kamení a belhal se po třech packách ke svému pánovi. Olízl pánovi ruku, oči mu jasně zaskvíly a Limbek by byl ochoten přísahat, že se přitom potěšeně usmíval. Bůh-nebůh opět upadl do bezvědomí. Pes si odfrkl, několikrát se zatočil na místě a uložil se vedle svého pána. Hlavu si položil na packy a moudrýma očima se zkoumavě zadíval na Limbeka.

Kapitola osmnáctá

Schody Terrel Fenu, Dolní říše

"Dostal jsem se až sem. Co mám ale dělat teď?"

Limbek si otřel rukou zpoceně čelo a přešel si prsty pod tlustými obroučkami brýlí, které mu stále klouzaly z nosu. Bůh byl v hodně zuboženém stavu - nebo si to aspoň Limbek myslel, protože tělesné vlastnosti bohů mu příliš mnoho neříkaly. U Gega by tak hluboká rána na hlavě byla bezmála smrtelná, a Limbekovi nezbylo než vyjít z předpokladu, že bude téměř smrtelná i pro boha.

"Zachraňruka!"

Limbek vyskočil na nohy a s letmým ohlédnutím po bezvědomém bohu a jeho velmi pozoruhodném psu se začal škrábat k okraji jámy. Když se dostal až na okraj, spatřil pilně pracující koppařáty. Rámus, který vydávaly, byl naprosto ohlušující - bylo to samé skřípání a křupání, praskání a rachocení, všechno dohromady hudba pro gegské uši. Limbek se rychle rozhlédl po obloze, zjistil, že už se žádné další koppařáty nechystají k přistání, vylezl z kráteru a spěchal ke své jámě.

Bylo logické předpokládat, že ten suprovský Geg, který by našel na koppařátu značku ,L', by poslal zachraňruku na to samé místo, nebo alespoň tak blízko, jak by to jen šlo. Samozřejmě bylo téměř jisté, že to ,L' nikdo neviděl, nebo že se těm nahoře nepodařilo zachraňruku připravit včas, nebo že se stala nějaká jiná z bezpočtu možných hrozných věcí.

Limbek pádil stále vpřed, potácel se a zakopával o rozbitý korálovec, a přitom se sám sebe pokoušel přesvědčit, že se bez jakéhokoli zklamání smíří se skutečností, že tam žádná zachraňruka nebude.

Vlna úlevy, která Limbeka zaplavila, když spatřil zachraňruku na zemi hned vedle své jámy, mladého Gega téměř utopila. Podlomila se mu kolena, v hlavě mu zašumělo a musel se na chvíli posadit, aby se uklidnil.

Nejdřív ho napadlo, že by si měl pospíšet, protože koppařáty se určitě zase zvednou. Vrávoravě vstal a rozběhl se zpátky ke kráteru. Jeho nohy mu ale nijak nejednoznačně oznámily, že se proti tak neobvyklému cvičebnímu záprahu chystají vzbouřit. Limbek se na chvíli zastavil, počkal, až bolest přejde, a uvědomil si, že vlastně vůbec nemusí spěchat. Určitě pomocnou ruku nevytáhnou dřív, než si budou jisti, že v ní sedí.

Bolest mu pomalu uplývala z nohou, ale jako by mu z nich zároveň brala všechnu sílu. Limbek měl pocit, že mu všechny údy váží alespoň šestkrát tolik co obvykle, a ještě k tomu se mu zdálo, že místo toho, aby ho ty zatvrzelé nohy podpíraly, je ještě musí táhnout. Unaveně se plahočil zpátky ke kráteru a celou cestu jen klopýtal a padal. Dolů do jámy sklouzl skoro neochotně, protože si byl jistý, že ten bůh, co nebyl bůh, za jeho nepřítomnosti zemřel.

Bůh ale stále ještě dýchal. Jeho pes, tisknoucí se k pánovu tělu, měl hlavu položenou na bohově hrudi a nespouštěl oči z té bledé, krví zalité tváře.

Představa, že bude muset vytáhnout bohovo těžké tělo z kráteru a přetáhnout ho přes tu popraskanou a jámami posetou krajinu, zatížila Limbekovi duši takovým břemenem, že ji měl úplně stejně těžkou jako ty nešťastné nohy.

"To nedokážu," zamumlal, klesl vedle boha a opřel si hlavu o jeho skrčená kolena. "Myslím... že se tam nedostanu... ani já sám."

Z jeho těla stoupalo takové horko, že se mu zamlžily brýle. Na celém těle ho studil pot. Další ranou jeho už beztak omráčené mysli a ochromenému tělu bylo zadunění hromu, věštící blížící se bouři. Limbekovi už to ale bylo docela jedno. Přinejmenším do té doby, dokud se nebude muset zase zvednout.

"Ale ten bůh, co není bůh, dokáže, že jsi měl pravdu!" nedal si pokoj ten otravný hlas. "Konečně budeš mít moc přesvědčit Gegy, že je klamali, když je vykořisťovali jako otroky. Toto by pro tvůj lid mohlo znamenat úsvit nového dne! Toto by mohlo rozpoutat revoluci!"

Revoluci! Limbek zvedl hlavu. Kvůli té mlze, kterou měl na brýlích, neviděl vůbec nic, na tom ale pranic nezáleželo. Stejně se vůbec neřídil na to, co bylo kolem něj. Byl na Drevlinu a Gegové mu provolávali slávu. A co bylo ještě krásnější, dělali, co jim radil.

Ptali se ,Proč?!"

Ty nervy drásající chvíle, které následovaly, si Limbek už nikdy nedokázal zcela jasně vybavit. Vzpomínal si, že trhal košili, aby z ní udělal hrubý obvaz, kterým bohovi ovázal zraněnou hlavu. Vzpomínal si, že se po očku díval na psa, protože si nebyl jistý, jak se bude chovat k někomu, kdo chce pohnout jeho pánem. Vzpomínal si, že mu pes olízl ruku, podíval se na něj svýma vlhkýma očima, ustoupil stranou a neklidně se díval, jak Geg zvedá bohovo bezvládné tělo a vytahuje je z kráteru. Potom si ale Limbek pamatoval už jenom na rozbolavělé svaly, vzlyky, jak lapal po dechu, na to, jak vlekl to tělo dalších pár stop, zhroutil se na zem, zase se doplhočil o kousek dál, zase klesl na kamení a zase se plazil dál.

Koppařáty se opět vznesly k nebi, Geg si toho ale ani nevšiml. Bouře propukla s plnou silou a ještě víc ho vyděsila, protože Limbek dobře věděl, že na otevřeném prostranství by plný nápor její zuřivosti nikdy nepřežil. Musel si sundat

brýle a kvůli své krátkozrakosti, oslepujícímu dešti a houstnoucímu šeru ztratil z očí zachraňruku. Mohl se už jen vléct dál tam, kam doufal, že by asi tak měl jít.

Limbek si víc než jednou myslel, že bůh zemřel, protože teď jeho nehybné tělo mrazil déšť, bohovy rty zmodraly a kůže zšedla jako popel. Děšť smyl bohovi z tváře krev a Geg teď dobře viděl tu hlubokou a ohavně vyhlížející ránu na hlavě, ze které vytékal tenký pramínek červené krve. Bůh ale stále ještě dýchal.

Možná je nesmrtelný, pomyslel si omámeně Limbek.

Zároveň si ale mladý Geg uvědomoval, že se ztratil. Věděl, že už přešel alespoň polovinu toho zatraceného ostrova. Museli zachraňruku minout, a nebo ji možná čekání unavilo a zase se zvedla. Bouře stále sílila. Všude kolem se míhaly blesky, vyrážely v korálovci hluboké krátery a ohlušovaly Limbeka hřměním, které otřásalo celým světem. Vichr ho celou dobu tiskl k zemi - i když stejně neměl sílu vstát. Už už chtěl vlézt do jedné díry, aby se před tou bouří schoval (anebo zemřel, pokud by tedy měl štěstí), když vtom si mlhavě uvědomil, že ta jáma, kterou měl na mysli, je jeho jáma! Tam přece jsou trosky těch křídel! A tamhle je zachraňruka!

Naděje Gegovi dodala síl. Dokázal se postavit a navzdory vichřici přetáhnout boha přes těch pár posledních stop. Pak boha položil na zem, otevřel dvířka skleněné koule v ruce a zvědavě nakoukl dovnitř.

Zachraňruka byla uzpůsobená k tomu, aby v případě potřeby mohl některý z Gegů pomoci kopparátům. Čas od času se totiž stávalo, že nějaký kopparát uvízl v korálovci, zlomil se, anebo vůbec špatně fungoval. Když k něčemu takovému došlo, některý z Gegů vlezl do zachraňruky a nechal se spustit na ostrovy, aby všechno uvedl do pořádku.

Zachraňruka vypadala přesně tak, jak její jméno naznačovalo - byla to obrovská kovová ruka, useknutá v zápěstí. K zápěstí bylo připoutané lano, na kterém ji shora spouštěli a zase vytahovali. Ruka byla lehce skrčená a její palec a prsty, skované dohromady, držely ve svém pevném sevření velkou skleněnou bublinu, ve které jezdil Geg-opravář. Vlézalo se do ní malými dvířky a uvnitř byla mosazná trouba, připevněná k dlouhé hadici vedoucí nahoru na Drevlin, díky které mohl Geg uvnitř hovořit s těmi nahoře.

Do bubliny se pohodlně vešli dva podsadití Gegové. S bohem, který byl o hodně větší než Gegové, ale byl problém. Limbek ho dotáhl k bublině a strčil ho dovnitř. Božské nohy zůstaly viset přes rám dvířek. Gegovi se nakonec podařilo boha nacpat do bubliny, když mu skrčil nohy tak, že se mu kolena dotýkala brady, a složil mu ruce na prsou. Limbek unaveně vlezl dovnitř a pes naskočil hned po něm. Pro všechny tři tam bylo hodně těsno, Limbek ale přesto neměl v úmyslu nechat psa na ostrově - teď už ne. Měl nutkavý pocit, že pohled na zvíře, které vstalo z mrtvých, by podruhé už asi nepřežil.

Pes se přitiskl k svému pánovi a stočil se do klubička. Limbek natáhl ruku přes bohovo bezvládné tělo a chvíli zápasil se řvoucím vichrem v beznadějném úsilí zavřít skleněná dvířka. Vítr se stočil a zaútočil z jiné strany, dveře se najednou samy od sebe zapráskly a odhodily Limbeka na protější stěnu bubliny. Velmi, velmi dlouho tam jen ležel, vzdychal a lapal po dechu.

Jak tam tak ležel, cítil, jak se ruka v bouři houpe a chvěje. Před očima mu vytanula hrozivá vidina, jak se ruka láme a odtrhává se od lana - a to už toužil jen po tom, aby byl z té skály pryč. K tomu, aby se pohnul, bylo zapotřebí nejvyššího vypětí sil, Limbek se však nakonec přece jen dokázal natáhnout a chytit rukou troubu.

"Nahoru!" vydechl.

Nepřišla žádná odpověď a Limbek si uvědomil, že ho tam nahoře určitě neslyšeli.

Zhluboka se nadechl, zavřel oči a sebral všechny síly, které mu ještě zbývaly.

"Nahoru!" zakřičel tak silně, že pes poplašeně vyskočil a bůh se pohnul a zasténal.

"Sso kše kšešš?" ozval se z trouby nějaký hlas, rachotící v hadici jako hrst oblázků.

"Nahoru!" zaječel Limbek, přemožený vyčerpáním, zoufalstvím a čirou panikou.

Zachraňruka sebou trhla tak úděsně, že kdyby Geg ještě stál na nohou, už by na nich nestál. Takhle byl ale jenom přimáčknut ke stěně bubliny a udělal místo bohovi. Ruka se začala pomalu a s nebezpečně znějícím skřípáním zvedat, houpajíc se tam a zpátky v běsnícím vichru.

Limbek se pokusil nemyslet na to, co by se stalo, kdyby to lano prasklo teď, opřel se o stěnu bubliny, zavřel oči a doufal, že se mu neudělá zle.

Naneštěstí pro něj se mu vzápětí začala točit hlava. Měl pocit, že se točí kolem své osy a každou chvíli spadne do hluboké černé jámy.

"To přece nejde," zamumlal roztřeseně. "Já nesmím omdlít. Musím jim tam nahoře vysvětlit, co se stalo."

Geg otevřel oči a aby se nemusel dívat ven, jal se pozorovat boha. Napadlo ho, že vlastně celou dobu o té bytosti přemýšlí jako o muži. Byla ovšem pravda, že aspoň vypadal daleko spíš jako Geg než jako Gegština, což bylo to jediné, z čeho mohl Limbek vycházet. Tvář měl bůh hodně hrubou - od hranaté brady s rýhou uprostřed, pokryté krátkým strništěm, po úzké, neúprosné a pevně sevřené rty, které ani jednou neochably a vypadaly, jako by neochvějně střežily tajemství, která si bůh s sebou vezme do hrobu. Z několika tenkých linek kolem očí se dalo soudit, že bůh, přestože určitě nebyl žádný stařec, není ani mladík. K jeho zdánlivému stáří přispívaly i jeho vlasy. Měl je ostříhané nakrátko - velmi nakrátko - a i když byly ušpiněné od krve a celé mokré, Limbek si všiml, že jsou na spáncích, na čele a na zátylku místy čistě bílé. Bohovo tělo jako by se skládalo jen z kostí, svalů a šlach. Byl dost hubený - podle gegských měřítek příliš hubený.

"Proto asi má na sobě tolik oblečení," zabručel si pod vousy Limbek a usilovně se snažil nedívat se z bubliny tam, kde žhnoucí blesky měnily bouřlivou noc na den mnohem jasnější než ty, které mohli Gegové znát ze svého světa bez slunce.

Bůh měl na sobě těžkou koženou halenu a pod ní košili, zavázanou u krku šňůrkou. Kolem krku měl omotaný kus látky s konci svázanými pod hrdlem do uzlu a zastrčenými za halenu. Dlouhé rukávy košile mu zakrývaly i zápěstí, na nichž měl stažené šňůrkami. Na nohou měl bůh kalhoty z měkké kůže, zastrčené do vysokých bot po kolena, připnutých k

noze knoflíky z čehosi, co vypadalo jako rohy nějakého zvířete. Přes to všechno měl přehozený dlouhý plášť bez límce s širokými rukávy po lokty. Barvy těch šatů byly celkem nevýrazné - hnědá a bílá, šedá a matná černá. Látka, ze které byly ušité, byla už hodně stará a místy roztržená a prodřená. Kožená halena, kalhoty a boty dlouhým nošením změkly a lnuly k bohovu tělu jako druhá kůže.

Co bylo nejpodivnější, bůh měl ruce omotané jakýmsi hadry. Limbeka to úplně překvapilo. I když si toho musel všimnout už předtím, moc o tom nepřemýšlel, a teprve teď se bohovi podíval na ruce pozorněji. Ty hadry byly uvázané velmi obratně. Bůh je měl omotané kolem zápěstí a rukou tak, že mu zakrývaly hřbet ruky a dlaň a obtáčely jednou smýčkou palec a druhou kotníky prstů.

"Proč?" napadlo Limbeka, aby se vzápětí natáhl k bohovi s cílem to zjistit.

Bohův pes na něj zavrčel tak hrozivě, že Limbek cítil, jak mu vstávají vlasy na hlavě. Zvíře vyskočilo na nohy a zadívalo se na Gega pohledem, který velmi jasně říkal asi toto: "Kdybych byl tebou, nechal bych mého pána na pokoji."

"Dobře," polkl Limbek a zase se stáhl ke stěně bubliny.

Pes ho pohledem pochválil, pohodlně se uložil a dokonce zavřel oči, jako by říkal: "Vím, že se už budeš chovat slušně, takže si teď s tvým dovolením trochu schrupnu."

Pes měl pravdu - Limbek skutečně měl v úmyslu chovat se slušně. Byl úplně ochromený, měl strach se být jen pohnout a skoro se bál i dýchat.

Prakticky myslící Gegové měli rádi kočky. Kočky byly užitečná zvířata, která si odpracovávala střechu nad hlavou chytáním myši a jinak se o sebe starala sama. Kopsej-vysej měl kočky také rád - alespoň se to předpokládalo - protože to byli tvůrci Kopseje-vyseje, Zakladatelé, kdo přivedl kočky z vyšších říší, aby žily společně s Gegy. Na druhé straně bylo na Drevlinu i několik psů. Jejich majitelé povýtce náleželi k bohatým Gegům - jako třeba nejvyšší fromistr a členové jeho klanu. Geg by jiného Gega nikdy nezabil, přesto se ale mezi nimi našlo pár těch, kteří neměli žádné zábrany ohledně brání majetku svých druhů.

Tento pes byl úplně jiný než psi Gegů, kteří měli sklon podobat se svým majitelům - a tedy měli krátké nohy, široké hrudníky, kulaté krátké čenichy, ploché obličejy... a na nich výraz plný zlé hlouposti. Pes, který umravňoval Limbeka, měl hladkou srst a štíhlé tělo. Měl protáhlý čenich, výjimečně inteligentní tvář a velké, vlhké hnědé oči. Zvíře bylo celé matně černé, jen na špičkách uší mělo bílé skrvny a mělo čistě bílé obočí. Limbek dospěl k přesvědčení, že právě díky tomu bílému obočí byla ta tvář na zvíře tak neobvykle výmluvná.

To všechno se tedy Limbek dozvěděl o bohovi a němě tváří. Dozvěděl se toho hodně, protože během cesty na zachraňruce nahoru na ostrov Drevlin měl na pozorování času víc než dost.

A celou tu dobu se pořád jenom ptal: Co?... Proč?...

Kapitola devatenáctá

Lek, Drevlin, Dolní říše

Jarra netrpělivě čekala, až Kopsej-vysej pomalu a s námahou navine lano, na kterém se kývala zachraňruka. Pokaždé, když kolem prošel nějaký Geg, vytáhla si šátek až po oči, nakrčila čelo a se silným zájmem hleděla na velkou skleněnou kouli, ve které byla uložena černá šipka, co po celý svůj život nedělala nic jiného, než že se nejistě vznášela mezi bezpočtem černých čar, popsaných podivnými a neznámými znaky. Gegové o této černé šipce - které se s náklonností říkalo ukazováček - věděli jen tolik, že když se otočila do místa, kde černé čáry přecházely v červené, Gegům šlo o život. Dnes večer se šipka chovala přiměřeně a nejevila známky toho, že by Kopsej-vysej hodlal každou chvíli vypustit syčící oblaka páry, která by opářila každého Gega stojícího poblíž. Dnes bylo všechno v naprostém pořádku. Kola se otáčela, soukolí pracovala a zuby do sebe zapadaly. Lana byla navijena a znovu spouštěna. Koppařáty vysypávaly náklady rudy do vozíků, tlačných Gegy, kteří vyprazdňovali obsah vozíků do gigantického chřtánu Kopseje-vyseje. Kopsej-vysej rudu rozkousal, nepotřebné vyplivl a zbytek strávil.

Většina Gegů, kteří dnes pracovali, byla členy SUPPu. Během dne si jeden z nich povšiml koppařátu, na který Limbek vyškral své „L“. Neuvěřitelně šťastnou náhodou patřil tento koppařát k části Kopseje-vyseje, která ležela nedaleko hlavního města Vombeje. Jarra jela - díky členům SUPPu - blýskadlem a přijela právě včas, aby se setkala se svým milovaným a váženým vůdcem.

Až na jeden koppařát, který se zřejmě zasekl dole na ostrově, vyjely nahoru všechny. Jarra opustila místo, kde měla pracovat, a připojila se ke Gegům, kteří se úzkostlivě dívali do široké šachty, kterou kdysi vyvrtali v korálovcovém ostrově, a která na dolním konci ostrova vyúsťovala do nebe pod ním. Jarra chvílemi nervózně těkala očima kolem sebe, protože na tom místě neměla co pohledávat, a kdyby ji tam někdo přistihl, znamenalo by to hodně vysvětlování. Naštěstí ostatní Gegové chodili do prostoru okolo zachraňruky jen málo, a to vlastně jen tehdy, když se porouchal nějaký koppařát. Jarra nejistě pohlédla na vozíky, které jezdily po plošině nad její hlavou.

"Neměj strach," řekl Lof. "I kdyby se sem někdo náhodou podíval, bude si myslet, že jenom pomáháme opravit nějaký koppařát."

Lof byl pohledný mladý Geg, který Jarru nesmírně zbožňoval, a tak ani nebyl příliš smutný, když se doslechl o Limbekově popravě. Teď sevřel Jaře ruku a zřejmě v tom chtěl vytrvat, ale Jarra tu ruku sama potřebovala a rychle ji stáhla.

"Tamhle to je!" vykřikla vzrušením a ukázala dolů do otvoru. "Je to ono!"

"Myslíš tu věc, do které právě uhořel blesk?" zadoufal Lof.

"Ne!" utála ho Jarra. "Chci říct ano, ale nic do toho neuhodilo."

Všichni viděli, jak se zachraňruka držící bublinu zvedá ze šachty. Nikdy předtím nepřipadal Jaře Kopsej-vysej tak pomalý. Několikrát se jí zdálo, že se ruka zasekla, a teprve když se podívala nad sebe na obrovský navíječ, viděla, že stále pilně navíjí.

Zachraňruka konečně vyjela do Kopseje-vyseje. Navíječ se se zaskřípěním zastavil, otvor pod rukou se s rachotem

zavřel a překryly ho železné pláty, aby se přes něj dalo chodit.

"Je to on! Je to Limbek!" vykřikla Jarra, když v prosklené bublině, po které stékal déšť, zahlédla rozmazanou skvrnu.

"Nejsem si jistý," řekl pochybovačně Lof, silou moci se držící stébka naděje. "Copak má Limbek ocas?"

Ale Jarra ho neposlouchala. Přes šachtu, která se ještě nestačila docela zavřít, vyrazila k zachraňruce, a ostatní Gegové utíkali za ní. Doběhla ke dvířkům a nedočkavě jimi zacloumala.

"Nejde to otevřít!" vykřikla zoufale.

Lof vydechl, natáhl ruku a otočil klikou.

"Limbeku!" vypískla Jarra a skočila do bubliny, aby se z ní nezvyklou rychlostí hned vypotácela ven.

Zevnitř se ozvalo hlasité a nepřátelské štěknutí.

Gegové uviděli Jařtinu bledou tvář a poodešli od bubliny.

"Co se děje?" otázal se jeden.

"Asi nějaký p - pes," vykoktala Jarra.

"Takže to není Limbek?" dychtivě se zeptal Lof.

Uvnitř někdo šeptem promluvil.

"Ano, jsem to já! Ten pes vám nic neudělá! Jenom jsi ho polekala, to je všechno. Má strach o svého pána. Pojdte sem a pomozte mi ven. Tahle bublina je nám už trochu těsná."

Ze dvířek vykoukly konečky prstů. Gegové se poděšeně podívali jeden na druhého a jako jeden muž ustoupili o další krok zpět.

Jarra s napětím vyčkávala a s prosbou o pomoc se dívala z Gega na Gega. Geg po Gegovi se s láskou zahleděl na navíječ nebo na drtichroust nebo na rachotiplech - kamkoli, jenom ne na štěkající bublinu.

"Hej, pomozte mi tady z toho ven!" zaječel Limbek.

Jarra stiskla rty do úzké linky, která nikomu nevěštila nic dobrého, přikráčela k bublině a zahleděla se na ruku. Vypadala jako Limbekova - byla zamazaná od inkoustu a tak podobně. S jistou dávkou opatrnosti se jí chopila a zatáhla. Lofovy naděje byly jednou provždy pohřbeny, když se ve dvířkách objevil Limbek, zčervenálý v obličeji a celý zpocený.

"Ahoj, zlato," řekl Limbek, potřásaje si s Jarrou rukama. Jak se nemohl soustředit, vůbec si nevšiml, že nastavila tvář k polibku. Když vyšel z bubliny, hned se otočil, a jako by se do ní chtěl vrátit.

"Pomozte mi ho dostat ven," zavolal zevnitř a jeho hlas podivně znásobila ozvěna.

"Koho?" zeptala se Jarra. "Psa? Copak nemůže jít po svých?"

Limbek se otočil a zazubil se. "Boha!" řekl vítězně. "Přivedl jsem s sebou boha!"

Gegové na něho třeštili zrak v ohromeném a podezřívavém tichu.

Jaře se jako první vrátil dar řeči. "Limbeku," řekla přísně, "bylo tohle opravdu nutné?"

"Ale, ehm... ano! Samozřejmě!" odpověděl trochu zaraženě. "Protože jsi mně nevěřila. Teď mi ho pomoz vytáhnout ven. Je zraněný."

"Zraněný?" nevěřícně se otázal Lof, který znovu uviděl mlhavou šanci. "Jak může být bůh zraněný?"

"Ha!" zvolal Limbek, a bylo to tak mocné a silné 'ha', že chudáka Lofa odhodilo na vedlejší kolej. Byl dočista odrovnaný, nebohý Lof, naprosto, s konečnou platností a jednou provždy. "Právě tohle mám na mysli!" Limbek zase zmizel v bublině.

Měli trochu potíže se psem, který stál před svým pánem a vrčel. Limbekovi to dělalo nemalé starosti. Mezi ním a psem se cestou nahoru vyvinulo určité porozumění. Ovšem toto porozumění, zakládající se na předpokladu, že Limbek zůstane bez hnutí v koutku a pes mu za to neroztrhá hrdlo, se teď, když se snažili zvíře uklidnit a přesvědčit ho, aby se pohnulo, nezdálo příliš užitečné. Volání jako 'Hodný pejsek' a 'To je ale hezký kluk' s ním ani nehnula. Limbek byl zoufalý a měl strach, že by mu bůh mohl zemřít, a tak se pokusil se zvířetem domluvit.

"Podívej," řekl, "my mu nechceme ublížit. Chceme mu pomoci! A jediný způsob, jak mu můžeme pomoci, je dostat ho tady z toho vynálezu někam, kde bude v bezpečí. Dobře se o něho postaráme, slibuji." Vrčení pomalu utichalo. "Můžeš jít se mnou. A když se stane něco, co se ti nebude líbit, tak mně můžeš rozrhat krk!"

Pes naklonil hlavu na stranu. Uši měl vztyčené a napjatě poslouchal. Když Geg domluvil, pes se na něj vážně podíval.

Dám ti šanci, ale nezapomínej, že mám ještě pořád zuby.

"Říká, že můžeme," zvolal šťastně Limbek.

"Cože to říká?" zeptala se Jarra. Pes zlehka vyskočil z bubliny a dopadl na zem vedle Limbeka.

Gegové se okamžitě snažili schovat, krčíce se za těmi částmi Kopseje-vyseje, které vypadaly, že snad budou dostatečnou ochranou před ostrými tesáky. Jen Jarra zůstala, odhodlaná navzdory nebezpečí neopustit muže, kterého milovala. Pes se však ani v nejmenším nezajímal o třesoucí se Gegy, protože soustředil veškerou svou pozornost jen na svého pána.

"Pojd' sem!" zafuněl Limbek, tahaje boha za nohy. "Chyť ho z tohohle konce. Já ho ponesu z druhé strany. Dej pozor.

Opatrně. Tak to bude snad dobré."

Jarra se poté, co se nezalekla psa, cítila schopna zvládnout cokoli, dokonce i tahání bohů za nohy. Vrhla na své zbabělé druhy zničující pohled, chopila se bohových kožených bot a zatáhla. Limbek ji i s bezvládným tělem nasměroval z bubliny, a jakmile se objevila bohova ramena, chytil ho za ně. Gegové pak společně položili boha na zem.

"Ach ne," řekla tiše Jarra a pro soucit zapomněla na strach. Něžně se dotkla hluboké rány na bohově čele. Když ruku zase odtáhla, měla prsty celé od krve. "Je moc škaredě zraněný!"

"Já vím," řekl stisněně Limbek. "A přesto jsem s ním musel zacházet trochu hrubě, když jsem ho táhl z jeho lodi, aby ho koppařát nerozmačkal na kaši."

"Je studený jako led a má úplně promodralé rty. Kdyby to byl Geg, řekla bych, že umírá. Ale možná tak bohové mají vypadat."

"To si nemyslím. Poprvé jsem ho viděl hned potom, co jeho loď ztroskotala, a to tak nevypadal. Ach, Jarro, on prostě nesmí umřít!"

Když pes zaslechl v Jařřině hlase soucit a uviděl, jak se konejšivě dotýká jeho pána, olízl jí lehce ruku a podíval se na ni prosebnými hnědými očima.

Jarra se nejprve polekala, když ucítila vlhké mlasknutí, ale potom se zase uklidnila. "Jenom klid, neměj strach. Dobře to dopadne," řekla tiše, natáhla ruku a ostýchavě pohladila zvíře po hlavě. Pes jí to milostivě dovolil, stáhl uši dozadu a téměř neznatelně zavrtěl ježatým ohonem.

"Myslíš, že ano?" zeptal se s obavami v hlase Limbek.

"Samozřejmě! Podívej, pohnula se mu víčka." Jarra se rychle otočila a začala vydávat rozkazy. "První věc, kterou musíme udělat, je dát ho někam, kde je teplo a klid a kde se o něho můžeme postarat. Už je skoro čas k výměně škriftů. Nechceme přece, aby ho někdo uviděl..."

"Nechceme?" přerušil ji Limbek.

"Ne! Ne dokud není zdravý a dokud nejsme připraveni odpovídat na otázky. Toto bude velký okamžik v dějinách našeho národa. Nesmíme ho zkazit tím, že něco uspěcháme. Ty půjdeš s Lofem sehnat nějaká nosítka..."

"Nosítka? Vždyť se na ně bůh nevejde," přisadil si mrzutě Lof. "Nohy mu budou přecházet přes okraj a bude je tahat po zemi!"

"To je pravda." Jarra nebyla zvyklá starat se o někoho, kdo má tak dlouhé a hubené tělo. Zastavila se, nakrčila čelo a najednou zaslechl hlasité zadunění gongu. Poplašeně se kolem sebe rozhlédla. "Co se děje?"

"Chystají se otevřít plošinu!" vydechl Lof.

"Jakou plošinu?" otázal se zvědavě Limbek.

"Tuhle!" Lof ukázal na kovové pláty pod jejich nohama.

"Proč? Aha, už chápu." Limbek se podíval nad sebe na koppařáty, které už vyložily náklad a připravovaly se na sestup šachtou, aby přivezly další.

"Musíme odsud pryč!" řekl naléhavě Lof. Přitočil se k Jaře a zašeptal: "Nech tady toho boha ležet. Až se plošina otevře, spadne zpátky tam, odkud přišel. A jeho pes s ním."

Ale Jarra si ho nevšímalá a jen sledovala vozíky, pomalu jedoucí nad její hlavou.

"Lofe!" řekla vzrušeně, popadla ho za vousy a zatáhla za ně. Byl to zvyk z rozhovorů s Limbekem, zvyk, který nebyla s to překonat. "Ty vozíky! Bůh se vejde právě do jednoho takového! Rychle! Rychle!"

Plošina se začínala zlověstně zachvívát a všechno bylo lepší než nechat si vytáhnout vousy i s kořínky. Lof přikývl a spolu s několika Gegy odběhli pro prázdný vozík.

Jarra boha zabalila do svého pláště. S Limbekem ho odtáhli z prostředku plošiny tak blízko okraji, jak to jen dokázali.

Zatím se už Lof a ostatní Gegové vraceli s vozíkem a tlačili ho z příkré rampy, která spojovala nejspodnější úroveň s touto nad ní. Gong znovu zaduněl. Pes zakňučel a vyšťekl. Buď ho z hluku bolely uši, nebo ucítil nebezpečí, které jim hrozilo, a pobízel Gegy ke spěchu. (Lof tvrdil, že to bylo to první. Limbek říkal, že to bylo to druhé. Jarra jim oběma nařídila, aby ztichli a pustili se do práce.)

Gegové vzali bohovo tělo a podařilo se jim ho položit do vozíku. Jarra obvázála bohovi poraněnou hlavu Lofovým pláštěm (Lof chtěl protestovat, ale řádný pohavek od nervózní a rozčilené Jarry ho přivedl k rozumu). Gong zaduněl potřetí. Lana zaskřípěla a zavrzala a koppařáty začaly klesat. Plošina zarachotila a pomalu se začala otevírat. Gegové se postavili za vozík, zapřeli se nohama a mohutně zatlačili. Vozík vyrazil a rozjel se vzhůru po plošině. Gegové za ním se potili námahou, pes jim běhal kolem nohou a kousal je do pat.

Gegové jsou silní, ovšem vozík byl železný a hodně těžký i bez boha, který mu jen dodával váhy. Nikdy se nepočítalo s tím, že by mohl jezdit po rampě, kterou používali hlavně Gegové, a měl daleko spíš sklon jet dolů než nahoru.

Limbek to zpozoroval a v hlavě se mu začaly honit myšlenky o hmotnosti, setrvačnosti a tíži. Kdyby nebyl v přímém ohrožení života, jistě by vytvořil další fyzikální zákon. Spodní plošina byla pod nimi otevřená po celé šířce, koppařáty s hromovým rachotem sjížděly do prázdna a nastala obzvlášť napjatá chvíle, kdy se zdálo, že Gegové nevydrží a vozík nad nimi zvítězí a sjede i s Gegy, bohem, psem a všemi ostatními do šachty.

"Tak teď ještě jednou, všichni společně!" zachrčela Jarra. Všemi silami své statné postavy se opírala do vozíku a tvář měla zrudlou námahou. Limbek vedle ní nebyl ničemu příliš platný, protože byl už od přírody slabý a nyní ještě více oslabený přestálým příkořím. Udatně se ale snažil, seč mu síly stačily. Lof umdléval a zdálo se, že to za chvíli vzdá.

"Lofe," vypravila ze sebe Jarra, "začíná to ujíždět zpátky. Strč nohu pod kolo!"

Příkaz od velitelky dodal Lofovi, který byl vždycky poslušný, ale neviděl důvod, proč by měl hnát věci do krajnosti, vůli k životu. Znovu našel ztracenou sílu, opřel se ramenem do vozíku, zaťal zuby, zavřel oči a mocně zatlačil. Vozík se hnul kupředu takovou rychlostí, že Limbek spadl na kolena a sjel přes půl rampy dolů, než se mu podařilo zastavit.

Vozík se přehoupł přes vršek rampy. Gegové se vyčerpaně potáceli k rampě o poschodí výš a pes olizoval Lofovi obličej - pochopitelně ke Gegově nezměrné hrůze. Limbek se škrábal nahoru po rampě po všech čtyřech a na vrcholu se zhroutil v mdlobách.

"Na to jsem zrovna čekala!" zamumlala rozzlobeně Jarra.

"S ním se tady už tahat nebudu!" zaprotestoval hořce Lof. Začínal si myslet, že jeho otec měl pravdu a že se nikdy neměl dát na politiku.

Bolestivé tahání za vousy a silný políček na tvář Limbeka napůl probudily. Začal blábolit něco o rovinách a nakloněných rovinách, ale Jarra mu řekla, aby byl zticha a aby alespoň vzal psa a schoval ho do vozíku k jeho pánovi, když už neumí udělat nic jiného.

"A řekni mu, ať je taky zticha!" zavelela Jarra.

Limbek otevřel oči tak doširoka, že mu div nevypadly z hlavy. "J - já? V - vzít t - toho..."

Ovšem pes, který zřejmě porozuměl, vyřešil problém tak, že lehce naskočil na vozík a uložil se pánovi u nohou. Jarra se zběžně podívala na boha a hlásila, že je stále naživu a že teď vypadá o trochu lépe, když je zabalený do pláště. Gegové ho zakryli malými kousky korálovce a všelijakými zbytky, které čas od času Kopsej-vysej upustil, přes psa přehodili hrubý pytel a zamířili s vozíkem k nejbližšímu východu. Nikdo je nezastavil. Nikdo nechtěl vědět, proč tlačí vozík na rudu podzemními chodbami. Nikdo nechtěl vědět, kam jdou, nebo co budou dělat, až se tam dostanou. Jarra se unaveně usmála a řekla, že to je všechno jenom dobře. Limbek si povzdechl, zavrtěl hlavou a prohlásil takový nedostatek zvědavosti za smutný důkaz úpadku svého národa.

Kapitola dvacátá

Lek, Drevlin, Dolní říše

V labyrintu si musí každý vybrousit své instinkty tak, aby byly stejně ostré jako dobrý meč nebo dýka, protože instinkty tam jsou zbraněmi pro sebeobranu často stejně užitečnými jako ocel. Haplo zápasil s bezvědomím a zároveň se instinktivně snažil nedávat najevo, že je při vědomí. Dokud nebyl schopen úplně ovládat všechny své smysly a schopnosti, ležel zcela tiše a bez jediného pohybu, potlačil bolestivé vzdechy a rozhodně vzdoroval neodbytnému nutkání otevřít oči a rozhlédnout se po okolí.

Dělej mrtvého. Nepřítel tě mnohdy nechá být.

V uších se mu ozývaly něčí hlasy a hned zase mizely. Pokusil se ty hlasy v duchu uchopit, bylo to ale totéž, jako by se pokoušel lovit ryby holýma rukama. Klouzaly mu mezi prsty - dokázal se jich dotknout, ale nikdy je nedokázal pořádně chytit. Byly to silné, hluboké hlasy a zněly docela jasně i v tom řvoucím dunění, které jako by bylo všude kolem něj a dokonce i uvnitř jeho těla. V tu chvíli byl ochotný přísahat, že cítí, jak se celé jeho tělo chvěje. Ty hlasy se ozývaly trochu zpovzdálí a vypadalo to, že se o něčem přou, nebyla to ale hrubá hádka. Haplo necítil, že by mu něco hrozilo, a konečně se uvolnil.

"Vypadá to, že jsem asi skončil u Nomádů..."

"...Ten kluk ještě žije. Dostal pěkně do hlavy, ale nejspíš to zvládne."

"A ti druzí dva? Řekl bych, že to budou jeho rodiče."

"Mrtví. Podle toho, jak vypadají, to asi byli běžci. Snokové je samozřejmě dostali. Podle mě si mysleli, že ten kluk je tak malý, že nemá cenu se s ním zdržovat."

"Hloupost. Snokům je jedno, co zabíjejí. Ani bych neřekl, že vůbec věděli, že tam ten kluk je. Byl v tom křoví dost dobře schovaný. Kdyby tak nevzdychal, nikdy by tady nebyl. Tentokrát mu to zachránilo život, zvyk je to ale dost mizerný. Budeme ho to muset odnaučit. Hádám, že ti jeho rodiče věděli, že se dostali do maléru. Pořádně kluka praštili, aby byl zticha, a pak ho schovali a pokusili se od něho snoky odvést."

"To ale měl chlapec štěstí, že to byli snoci, a ne draci. Draci by ho rychle vyčenichali."

"Jak se jmenuje?"

Chlapec cítil, jak mu po těle, nahém až na kus měkké kůže uvázaný kolem pasu, přejíždějí něčí ruce. Ty ruce sledovaly tetování, které mu začínalo u srdce, táhlo se přes hrud' na břicho a pak po nohách až k prstům, ne však na chodidla, po pažích až na hřbety rukou, ne však na prsty nebo na dlaně, po šíji vzhůru, ne však na hlavu nebo na tvář.

"Haplo," řekl muž, když si přečetl runy na chlapcově srdci. "Narodil se tehdy, když padla Sedmá brána. Takže teď bude mít asi tak devět."

"To má dost štěstí, že tak dlouho přežil. Vůbec si nedovedu představit běžce, kteří se o to pokouší s děckem. Radši bych už byl pryč. Draci za chvíli tu krev ucítí. Tak vstávej, chlapče. Probud' se a vstávej. Nemůžeme tě nosit. Tak, už jsi vzhůru? Výborně." Muž vzal Hapla za ruku a dovedl ho k rozsekaným a rozbitým tělům jeho rodičů. "Podívej se na to. Zapamatuj si to! A ještě si zapamatuj tohle: Tvého otce a tvou matku nezabili snoci. Zabili je ti, co nás strčili do tohoto vězení a nechali nás pomřít. Kdo je to, chlapče? Víš to?" Mužovy prsty se zabořily hluboko do Haplovy paže.

"Sartani," vypravil ze sebe Haplo.

"Ještě jednou."

"Sartani!" vykřikl chlapec.

"Správně. Nikdy to nesmíš zapomenout, chlapče, nikdy..."

o o o

Haplo opět plul na hladině vědomí. Ten řvoucí, dunící zvuk kolem stále ještě hučel a funěl, Haplo ale i navzdory němu slyšel hlasy, tytéž hlasy, které si matně pamatoval z dřívějšíka, jenom jako by jich teď bylo méně. Snažil se soustředit na to, co říkají, bylo to ale nemožné. Bodavá bolest v jeho hlavě zdusila každou jiskru rozumného uvažování. Nebylo zbytků, musel se té bolesti zbavit.

Haplo opatrně pootvřel oči a zpod řas se rozhlédl kolem sebe. Světlo jediné osamělé svíčky, stojící někde poblíž jeho hlavy, jeho okolí ani neosvětlilo. Neměl potuchy, kde by mohl být, byl ale schopen poznat, že je sám.

Haplo pomalu pohnul levou rukou a zvedal ji k hlavě, když vtom si všiml, že je obalená pruhy látky. V paměti se mu zaleskla drobná vzpomínka a slabým paprskem světla zasvítila do tmy plné bolesti, která ho obklopovala.

Další důvod pro to, aby se zbavil toho ochromujícího zranění.

Haplo zaťal zuby, s promyšlenou opatrností se pohnul tak, aby nezpůsobil ani ten nejslabší zvuk, natáhl pravou ruku a zatáhl za látku, zakrývajíc mu levačku. Byla protažená mezi prsty a nepovolila úplně, odchlípla se ale dost na to, aby mu zčásti odhalila hřbet ruky.

Jeho kůže byla v těch místech pokrytá tetováním. Kruhy, křivky, záhyby a spirály toho tetování byly vyvedené v červené a modré a jejich tvar a vzhled zdánlivě nedával žádný smysl. Přesto však mělo každé z těch znamení svůj vlastní a zvláštní význam, který, pokud se spojil s významy sousedních znamení, přerůstal ve význam nad významy. Haplo, připravený zarazit se v půli pohybu při sebemenším náznaku toho, že ho někdo pozoruje, zvedl ruku a přitiskl si

hřbet ruky na rány na čele.

Kruh byl uzavřen. Z ruky mu do hlavy proudilo teplo, vracelo se mu do ruky a z ruky zase plynulo zpátky do hlavy. Zanedlouho přijde spánek, a až bude jeho tělo odpočívat, bolest pomine, rána se zavře a vnitřní zranění se zahojí. Až se probudí, vrátí se mu paměť i plně vědomí. Haplo si s posledními zbytky sil upravil látku na ruce tak, že ji celou zakrývala. Pak mu ruka bezvládně klesla a narazila na tvrdou zem pod ním. Do dlaně mu šťouchl studený čenich... o prsty se mu otřela měkká srst...

.. Haplo s oštěpem v ruce čelil dvěma chaodynům. Jediné, co cítil, byl hněv - hrozná, vášnivá zuřivost spalující strach. Už byl na dohled svého cíle. Na obzoru se tyčila poslední brána. Aby k ní došel, musel už jenom překonat velký kus holé stepi, která, když se po ní rozhlížel, vypadala úplně prázdná. Přesto to ale měl vědět. Labyrint ho nikdy nenechá uniknout. Udeří na něj všemi zbraněmi, které proti němu může použít. Labyrint však byl také chytrý a lstivý. Jeho zlý a nepřátelský rozum bojoval s Patryny tisíce let, než se několika z nich podařilo získat takové schopnosti, aby ho mohli porazit. Haplo žil a bojoval dvacet pět bran jen proto, aby byl nakonec poražen. Nemohl zvítězit. Labyrint ho nechal dojít hluboko do otevřené stepi, kde nebyl ani jediný kámen nebo strom, o který by si mohl opřít záda. A postavil proti němu dva chaodynny.

Chaodynové jsou děsiví protivníci. Zplodila je šílená magie Labyrintu, podobají se hmyzu a umějí zacházet se všemi představitelnými zbraněmi (tito dva měli obouručné meče). Jsou stejně vysocí jako člověk, mají tvrdá těla pokrytá černým krunýřem, vypouklé oči, čtyři ruce a dvě mohutné zadní nohy. Chaodyna je možné zabít, jako lze zabít všechna stvoření Labyrintu. Je to však možné udělat jen tak, že je člověk zasáhne do srdce a okamžitě usmrtí. Pokud by totiž chaodyn ještě byt' jen vteřinu žil, vytvoří z jediné kapky své krve dokonalou napodobeninu sebe sama, a proti jedinému člověku budou dál bojovat dva chaodynové.

Haplo teď stál proti těm dvěma a měl už jen svůj runami zdobený oštěp a loveckou dýku. Pokud by jeho zbraň minuly cíl a protivníky jen zranily, stál by tvář v tvář čtyřem chaodynům. Pokud by minuly znovu, bylo by jich proti němu osm. Ne, nemohl zvítězit.

Chaodynové se pohnuli. Jeden z nich mířil napravo od Hapla, druhý nalevo. Až zaútočí na jednoho, ten druhý mu vpadne do zad. Patryn měl jedinou šanci - toho prvního musí skolit první ranou oštěpem, pak se otočí a bude bojovat s tím druhým.

S tímto plánem v mysli začal Haplo ustupovat, uhýbaje směrem k jednomu a hned zase k druhému, aby je udržel v patřičné vzdálenosti. Dělal, co chtěl, a pohrávali si s ním, protože věděli, že ho dostali, a protože si chaodynové se svými oběťmi rádi pohrávají a mohou-li se těšit na trochu zábavy, jen zřídka je ihned zabíjejí.

Rozzuřený tak, že nebyl s to rozumně uvažovat, a zcela lhostejný k tomu, jestli má žít nebo zemřít, Haplo už toužil jen po tom, aby mohl bít do těch tvorů a jejich prostřednictvím do samotného Labyrintu. Opřel se o celý jeden život, prožitý ve strachu a zoufalství, a vložil sílu svého hněvu a zoufalství do jediného hodu oštěpem. Oštěp vyletěl z jeho dlaně a Haplo za ním vykřikl volání k runám, které ho mělo hnát jako blesk přímo na nepřítele. Mířil dobře. Jeho oštěp pronikl černým hmyzím pancířem a netvor padl zády na zem, mrtvý dávno předtím, než dopadl.

Haplovým tělem proletěla vlna bolesti. Haplo křečovitě zalapal po dechu, trhl celým tělem na stranu a jako vichřice se otočil proti svému druhému nepříteli. Cítil, jak mu z rány vytéká teplá krev, zahřívající jeho chladnou kůži. Chaodynové neuměli používat runovou magii, mnohaleté zkušenosti z bojů s Patryny je ale naučily, kde je tetované tělo zranitelné.

Nejlepší cíl je hlava. Tento chaodyn ale bodl Hapla do zad. Nestvůra očividně nechtěla Hapla zabít, alespoň ne teď.

Haplo už neměl oštěp, takže to byla lovecká dýka proti obouručnému meči. Buď mohl doběhnout k chaodynovi a zkusit zasáhnout přímo srdce, nebo se mohl pokusit hodit. Na jeho noži - který používal jen ke stahování zvířat, řezání a vydělávání kůží - nebyla ani jedna runa napomáhající letu. Kdyby minul, byl by beze zbraně a navíc by pravděpodobně musel čelit dvěma protivníkům. Tak jako tak ale musel ten souboj rychle ukončit. Ztrácel krev a neměl štít, kterým by se mohl bránit výpadům chaodynova meče.

Chaodyn si uvědomil, před jakým dilematem Haplo stojí, a mávl svým obrovským mečem. Mířil na levou ruku a chtěl ji useknout. Nepřítele by tak zmrzačil, ale ještě nezabil. Haplo viděl, kam chaodyn míří, a uhnul tak dobře, jak to jen šlo, otáčeje se tak, aby mu rána zasáhla pravé rameno. Meč pronikl hluboko do těla a zapraštily kosti. Haplo téměř omdlel bolestí. Levou ruku už necítil a už vůbec ji nemohl používat.

Chaodyn ustoupil, soustřeďoval síly a připravoval se k dalšímu úderu. Haplo sevřel dýku a zoufale se snažil prohlédnout rudou mlhou, která mu rychle zakrývala zrak. Jeho život mu už byl lhostejný. Vládu nad ním zcela převzala nenávist. Poslední, co chtěl ještě cítit, než zemře, bylo uspokojení z vědomí, že si vzal svého nepřítele s sebou.

Chaodyn opět zvedl meč a chystal se své bezmocné oběti způsobit další mučivé zranění. Haplo čekal, samým zoufalstvím klidný a zcela ztracený v omámení, které nebylo jen předstírané. Vymyslel si nový plán. Sice zemře, ale jeho nepřítel také. Chaodyn se rozmáchl a v tentýž okamžik odněkud zpoza Haplových zad vyskočil černý stín a vrhl se přímo na nestvůru.

Chaodyn, zmatený a vyvedený z míry tím nečekaným útokem, na okamžik spustil Hapla z očí, aby se podíval, co na něj útočí. Zároveň změnil směr výpadu tak, aby zasáhl nového nepřítele. Haplo zaslechl bolestí naplněné zaječení a zakňučení a matně se mu zdálo, že vedle něj spadlo na zem nějaké huňaté tělo. O to, co to bylo, se ale nestaral. Jak chaodyn sklonil meč k zemi, aby se bránil novému útočníkovi, nechal celou hrud' odkrytou. Haplo zamířil dýkou přímo na srdce.

Chaodyn spatřil nebezpečí a pokusil se bránit, Haplo se už ale dostal příliš blízko. Meč hmyzí nestvůry se mělce zařizl do Patrynova boku a sklouzl mu po žebrech. Haplo to ani necítil. Vrazil svou dýku do chaodynovy hrudi s takovou silou, že oba spadli na zem, chaodyn zády napřed.

Haplo se skutálel z těla svého nepřítele, ani se ale nepokoušel vstát. Chaodyn byl mrtvý, takže i on smí zemřít a najít

klid, jako už ho našlo tolik před ním. Labyrint zvítězil. On s ním ale bojoval, a bojoval s ním až do konce. Haplo ležel na zemi a nechal život, aby mu vytékal z těla. Mohl by se sice pokusit uzdravit, to by ale vyžadovalo další úsilí, další pohyby a další bolest. Haplo se nechtěl hýbat. Už nechtěl cítit bolest. Zíval a cítil se ospalý. Bylo to tak příjemné, jen tam tak ležet a vědět, že zanedlouho přijde chvíle, kdy už nebude nikdy muset bojovat.

Jakýsi tichý, naříkavý zvuk ho přinutil otevřít oči, ne ani tak proto, že by se Haplo bál, ale spíš proto, že ho rozčílilo, že nemůže v klidu zemřít. Trochu pootočil hlavu a uviděl psa. Takže to tedy byla ta černá huňatá věc, co zaútočila na toho chaodyna. Kde se tady asi vzal? Nejspíš odněkud ze stepi - asi tam někde lovil a teď mu přišel na pomoc.

Pes ležel skrčený na břiše a hlavu měl mezi předními tlapami. Když viděl, že se na něj Haplo dívá, znovu zakňučel, dovlekl se k němu a pokusil se mu olíznout ruku. Teprve v tu chvíli si Haplo všiml, že ten pes je zraněný.

Z hluboké řezné rány na těle zvířete se řinula krev. Haplo si matně vzpomínal, že ho slyšet zakvílet a pak zakňučet, jak pes spadl na zem. Zvíře se na něj prosebně dívalo, očekávaje - psi to tak dělávají - že se o něho ten člověk postará a donutí tu hroznou bolest, kterou trpěl, aby zmizela.

"Promiň," zamumlal ospale Haplo, "ale nemůžu ti pomoci. Nemůžu pomoci ani sám sobě."

Když pes uslyšel zvuk lidského hlasu, lehce zamával svým huňatým ohonem a dál ho pozoroval s naprostou, bezmeznou důvěrou v očích.

"Běž pryč a umři si někde jinde!" Haplo prudce a vztekle mávl rukou. Celým tělem mu zacloumala bolest a Haplo vykřikl. Pes tiše štěkl a Haplo cítil, jak mu do ruky dloubá měkký čenich. Přestože byl ten pes zraněný, chtěl mu nějak projevit svůj soucit.

A pak se Haplo kolem sebe napůl rozzlobeně a napůl potěšeně rozhlédl a spatřil, že se zraněný pes snaží vstát. Když konečně nejistě stál, upřel zrak na řadu stromů za nimi. Ještě jednou olízl Haplovi ruku a pak se vydal k lesu, zřetelně kulhaje.

Špatně si to Haplovo gesto vyložil. Chtěl mu přivést pomoc - jemu!

Příliš daleko se ale nedostal. Podařilo se mu udělat jenom asi dva nebo tři vrávoravé kroky, aby se vzápětí zhroutil. Na chvíli se zastavil, aby si odpočinul, a pak se zase pokusil jít dál.

"Nech toho!" zašeptal Haplo. "Nech toho! Nestojí to za to."

Zvíře mu nerozumělo. Otočilo hlavu a ohlédl se po něm, jako by říkalo: "Musíš být trpělivý. Moc rychle mi to nepůjde, ale určitě tě nezklamu."

Nesobeckost, soucit, slitování - nic z toho Patrynové nepovažují za ctnost. Jsou to vady ducha nižších plemen, která je zakrývají tím, že je vychvalují. Haplo byl takových chyb zcela prost. Byl bezohledný, plný vzdoru a vášnivě nenávisl, a po celý život se sám samojediný probíjel Labyrintem. Nikdy nežádal o pomoc. Nikdy ji sám nenabídl. A přežil tam, kde mnoho jiných padlo. Až do této chvíle.

"Jsi zbabělec," zašeptal sám k sobě. "To tupé zvíře má dost odvahy na to, aby bojovalo o život, a ty se vzdáváš. A navíc zemřeš jako dlužník. Zemřeš s duší zatíženou těžkým dluhem, protože ti ten pes zachránil život, ať už se ti to líbí, nebo ne."

Nebyl to žádný něžný cit, co Hapla přinutilo natáhnout pravou ruku a sevřít neužitečnou levačku. Byla to hanba, hanba a hrdost.

"Pojď sem!" nařídil psovi.

Pes byl příliš slabý na to, aby dokázal vstát. Doplazil se k Haplovi po břiše, zanechávaje za sebou na trávě krvavou stopu. Haplo zaskřípal zuby, zalpal po dechu a s bolestivým výkřikem přitiskl znamení na hřbetě ruky k rozseknutému boku zvířete. Nechal ji tam ležet a pravou ruku položil psovi na hlavu. Uzdravující kruh byl uzavřen. Haplovy slábnoucí oči viděly, jak se psova rána zavírá...

"Jestli se uzdraví, vezmeme ho k nejvyššímu fromistrovi a dokážeme mu, že jsem říkal pravdu! Ukážeme mu a všem našim lidem, že Velfové nejsou bohové! Naši lidé pochopí, že je celé ty roky jenom klamali a zneužívali."

"Jestli se uzdraví," zašeptal tichý ženský hlas. "Limbeku, on je na tom opravdu špatně. Podívej se na tu hlubokou ránu na hlavě, a možná je zraněný ještě někde jinde. Ten pes mě k němu nechce pustit, abych se na to podívala. Ne že by na tom ale záleželo. Na tak ošklivé rány na hlavě se většinou umírá. Copak si nepamatuješ, jak Hal Hřebíkář špatně šlápl na schodech na kočinohu a spadl dolů..."

"Já vím, já vím," ozvala se nejistá odpověď. "Ach, Jarro, on prostě nesmí umřít! Hrozně bych chtěl, abys slyšela, jak vypadá jejich svět. Já jsem to viděl v těch knihách a je to krásné místo. Je tam jasné modré nebe a z toho nebe svítí jasné světlo, a jsou tam nádherné vysoké domy, stejně vysoké jako Kopsej-vysej..."

"Limbeku," řekl přísně ten ženský hlas, "nebouchl ses náhodou taky do hlavy?"

"Ne, miláčku. Já jsem je viděl! Opravdu! Viděl jsem je úplně stejně, jako jsem viděl ty mrtvé bohy! Jarro, já jsem přinesl důkaz! Proč mi nevěříš?"

"Ach, Limbeku, já už nevím, čemu mám vlastně věřit! Všechno bylo tak jasné - černé nebo bílé, všechno mělo jasné hranice. Věděla jsem naprosto přesně, co pro naše lidi chci - lepší životní podmínky a spravedlivý podíl na velfských poplatcích. To bylo všechno. Udělej trošku zmatek, přitlač na nejvyššího fromistra a on nakonec bude muset ustoupit. Teď je všechno páté přes deváté, všechno je šedé a úplně zmatené. Limbeku, vždyť ty tady mluvíš o revoluci! Chceš rozbít všechno, v co jsme celá staletí věřili. Ale co nám chceš dát místo toho?"

"Jarro, máme přece pravdu."

Haplo se usmál. Tou dobou už byl vzhůru a poslouchal asi hodinu.

Jazyku celkem rozuměl. I když ty bytosti samy sebe nazývaly Gegy, poznal v tom jazyku dialekt toho, který byl ve Starém světě známý jako trpasličtina. Spoustě z toho, co říkali, ale nerozuměl. Například, co to bylo, ten Kopsej-vysej, o kterém mluvili s takovou posvátnou bázní? Proto ho sem ale vyslali. Aby poznával. Aby měl oči otevřené, ústa zavřená

a do ničeho se nemíchal.

Haplo natáhl ruku k podlaze vedle postele a poškrábal psa po hlavě, aby zvíře ujistil, že je úplně v pořádku. Tato cesta Branou smrti nezačala úplně přesně tak, jak bylo plánováno. Někde musel jeho lenní pán udělat vážnou chybu. Ty runy byly sestavené špatně. Haplo si ale tu chybu uvědomil až příliš pozdě a už měl jen pramálo možností, jak zabránit zřícení a následnému zničení své lodi.

Vědomí, že je nyní vězněm tohoto světa, Hapla nijak zvlášť nezneklidňovalo. Byl zajatcem Labyrintu a unikl mu. S takovou zkušeností byl na tak obyčejném světě, jako byl tento, podle svého lenního pána „neporazitelný“. Musel jen hrát svou roli. Až udělá to, kvůli čemu přišel, zase najde nějaký způsob, jak se vrátit.

"Myslím, že jsem něco slyšela."

Jarra vešla do pokoje a spolu s ní se v místnosti objevila záplava příjemného světla svíčky. Haplo zamžikal a podíval se na Jarra. Pes zavrčel a už chtěl vyskočit, skrytý dotek pánovy ruky mu ale nařídil zůstat.

"Limbeku!" vykřikla Jarra.

"Je mrtvý!" Podsaditý Geg se neklidně rozběhl napříč místností.

"Ne, ne, není!" Jarra si klekla k posteli a natáhla Haplovi k čelu třesoucí se ruku. "Podívej se! Ta rána se zahojila! Úplně se zahojila. Není... není tam ani jizva! Ach, Limbeku, možná ses mylil! Možná je ten tvor opravdu bůh!"

"Ne," řekl Haplo. Opřel se o loket a upřeně se zadíval na užaslé Gegy. "Byl jsem otrok." Mluvil pomalu a tiše a s námahou hledal slova toho těžkého trpasličího jazyka. "Kdysi jsem na tom byl stejně jako vy. Moji lidé však zvítězili nad svými pány a já jsem přišel, abych vám pomohl udělat totéž."

Kapitola dvacátá první

Pitrinovo útočiště, Střední říše

Cesta přes Pitrinovo útočiště byla snazší, než Hugh očekával. Zmar se držel statečně, a i když už byl unavený, ze všech sil se snažil nedávat to najevo. Alfréd chlapce s úzkostí sledoval, a když si princ začal stěžovat na bolavé nohy, komorník sám prohlásil, že už neujde ani o krok víc. Pro Alfréda to byly mnohem těžší časy než pro jeho malého svěřence. Mužovy nohy jako by získaly vlastní rozum a neustále zahýbaly jiným směrem než měly, škobrtaly o neexistující díry a zakopávaly o neviditelné větve.

Díky tomu nešli příliš rychle. Hugh je nepopoháněl a nepopoháněl ani sebe. Nebyli už daleko od zalesněného vstupu na ostrov, kde měl zakotvenou loď, a on pocítil jakousi podivnou nechut' tam jít - nechut', která ho rozzlobila, ale kterou si nechtěl vysvětlovat.

Chůze byla příjemná, alespoň pro Zmaru a Hughu. Vzduch byl chladný, ale slunce svítilo a nedovolovalo chladu, aby byl nesnesitelný. Vál slabý vánek. Na cestě potkávali neobvyklé množství poutníků, kteří využívali krátkého období dobrého počasí, aby vykonali veškeré nevyhnutelné cesty, které měly být v zimě vykonány. Počasí bylo také vhodné pro loupení, a Hugh si všiml, že se všichni, jak praví přísloví, dívali jedním okem na nebe a druhým na cestu.

Spatřili tři okřídlené elfí lodě s dračími hlavami, byly však od nich velmi daleko a letěly kirasměrem neznámo kam. Ještě týž den jim nad hlavami přeletěla letka padesáti draků. V sedlech draků viděli dračí rytíře, kterým se v zářivém zimním slunci leskly přilby a brnění na prsou a hroty kopí a šípů. V této zvláštní letce byla také čarodějnice, která letěla uprostřed, obklopená rytíři. Neměla u sebe žádné viditelné zbraně, měla jen svou magii, a ta byla v její hlavě. Rytíři mířili také kirasměrem. Elfové nebyli jediní, kdo využívali slunečného a bezvětřného dne.

Zmar pozoroval elfí lodě rozšířenými očima, s otevřenými ústy a chlapeckým obdivem. Řekl, že ještě nikdy žádnou elfí loď neviděl, a byl hluboce zklamaný, že k nim nepřiletěly blíž. Pohoršený Alfréd byl dokonce nucen Jeho Výsosti bránit v tom, aby si nestáhl čapku a nezanímal na elfy, aby přiletěli k nim. Poutníci na cestě nebyli takovou troufalostí ani trochu nadšeni. Hugh s chmurným pobavením sledoval, jak vesničané přecháží do lesa, než se Alfrédovi podařilo zchladit horlivost Jeho Výsosti.

Ten večer snědli chudou večeři a posadili se okolo ohně. Zmar se však namísto obvyklého místa vedle komorníka usadil k Hughovi. Posadil se a pohodlně si natáhl nohy.

"Povíš mi něco o elfech, pane Hughu?"

"Jak víte, že mám co vyprávět?" Hugh si vytáhl z rance dýmku a váček se steregem. Opřel se zády o strom, natáhl nohy k ohni a vytřepal z koženého váčku trochu houby do kulaté, hladké hlavičky dýmky.

Zmar se nedíval na vraha, ale přes rameno někam napravo od Hughu. Modré oči nepřítomně hleděly. Hugh přiložil do ohně další větev, aby si jí potom zapálil dýmku. Vypustil z úst několik obláček kouře a sledoval chlapce s lenivou zvědavostí.

"Vidím velkou bitvu," řekl zasněně Zmar. "Vidím elfy a lidi, jak bojují a umírají. Vidím porážku a zoufalství, a pak ještě slyším zpívat muže a nějaké veselí."

Hugh seděl bez hnutí tak dlouho, že mu vyhasla dýmka. Alfréd si poposedl a dlaní se dotkl žhavého uhlíku. Potlačil bolestivý výkřik a promnul si poraněnou ruku.

"Vaše Výsosti," řekl nešťastně, "říkal jsem vám..."

"Ne, nic se neděje." Hugh klidně vyklepal z dýmky popel, nacpal ji a znovu zapálil. Pomalu ji kouřil a upíral zrak na chlapce. "Právě jste popsal Bitvu Sedmi polí."

"Ty jsi tam byl," řekl Zmar.

Hugh vyfoukl do vzduchu tenký proužek kouře. "Ano, stejně jako téměř každý druhý lidský muž mého věku, včetně krále, vašeho otce." Hugh dlouze nasál kouř. "Jestli tomuhle říkáš jasnozřivost, Alfréde, tak jsem už viděl lepší představení i v těch nejhorších hostincích. Otec to tomu klukovi vyprávěl určitě aspoň stokrát."

Zmarova tvář se náhle a znepokojivě změnila - radost se změnila v silnou, palčivou bolest. Kousl se do rtu, sklonil hlavu a rukama si zakryl oči.

Alfréd upřel na Hughu podivný pohled - pohled, který byl téměř prosebný. "Ujišťuji vás, pane Hughu, že nadání Jeho

Výsosti je skutečné a nemělo by se tak znevažovat. Zmare, pan Hugh prostě nerozumí magii, to je všechno. Je mi to líto. Proč si raději nevezmete trochu sladkoželé?"

Zmar vstal a šel si ke komorníkovu ranci pro nabízenou sladkost. Alfréd promluvil tak tiše, aby to slyšely jen Hughovy uši. "To je... to máte tak, pane, král s chlapcem nikdy moc nehovořil. Král Štěpán se nikdy... ehm... necítil se Zmarem příjemně."

Ne, pomyslel si Hugh, Štěpán se určitě cítil nesvůj, když se díval do tváře své hanbě. Snad král viděl ve Zmarových rysech muže, kterého - a královna také - znal až příliš dobře.

Dýmka pomalu vyhasla. Hugh z ní vyklepal popel, našel si krátké dřívko a naostřil ho nožem, pak ho vzal a strčil do ucpané dýmky a snažil se jím ji pročistit. Podíval se po Zmarovi a zjistil, že se chlapec stále přehrabuje ve vaku.

"Ty opravdu věříš, že tenhle kluk umí to, co tvrdí - že vidí ve vzduchu nějaké obrazy?"

"Ale vždyť on to umí!" ujišťoval ho vážně Alfréd. "Už kolikrát jsem viděl, jak to dělá, a nemohu proto pochybovat. A vy tomu musíte věřit také, pane, nebo..."

Hugh přestal čistit dýmku a pohlédl na Alfréda.

"Nebo? To mi připadá jako vyhrožování."

Alfréd sklopil zrak. Poraněnou rukou nervózně trhal listy z keře šálkovníku. "Já... Já jsem to tak nemyslel..."

"Ale myslel," řekl Hugh a vyklepal dýmku o kámen. "Nemá to náhodou něco společného s tím perem, které má na krku, co? S tím, co mu dal ten mysteriarch?"

Alfréd zbledl tak výrazně, že Hugh div nedostal strach, aby mu znovu neodmlel. Komorník musel několikrát polknout, než se mu vrátil hlas. "Já nechápu..."

Přerušilo ho prasknutí větvičky. Zmar se vracel k ohni. Hugh viděl, jak Alfréd vrhl k chlapci vděčný pohled tonoucího, kterému právě hodili lano.

Princ byl zabráný do pojídání zákusku, takže si toho nevšiml. Natáhl se na zem, sebral nějaký klacík a prohrabával jím oheň.

"Nechtěl byste si poslechnout příběh o Bitvě Sedmi polí, Vaše Výsosti?" zeptal se potichu Hugh.

Princ vzhlédl a oči mu zasvítily. "Vsadím se, že jsi byl hrdina, že ano, pane Hughu?"

"Když dovolíte, pane," neodpustil si poznámku Alfréd, "nepovažuji vás za vlastence. Jak jste se vůbec ocitl v bitvě za osvobození naší vlasti?"

Hugh se chystal odpovědět, když vtom sebou komorník trhl a rychle vyskočil na nohy. Sáhl na zem, kam si chtěl sednout, a zvedl velký odštěpek korálovce. Byl ostrý jako nůž a třeptil se v záři plamenů. Naštěstí měl Alfréd na sobě kožené kalhoty, koupené od jednoho ševče, a ty ho nyní ochránily před nepříjemným zraněním.

"Máš pravdu. Politika mě nezajímá." Hughovi stoupala od úst tenká stužka kouře. "Řekněme, že jsem tam měl nějaké pohledávky..."

...Muž vešel do hostince a ve slabém světle několikrát zamrkal. Bylo brzy ráno a pivnice byla prázdná, až na neupravenou ženu, která drhla podlahu, a jakéhosi poutníka, sedícího za stolem v šerém stínu.

"Jsi Hugh, zvaný Ruka?" zeptal se příchozí toho poutníka.

"To jsem."

"Chtěl bych od tebe službu," řekl muž a hodil před Hughu malý ranec. Hugh ho otevřel a chvíli se v něm přehraboval, aby spatřil mince, zlato a dokonce několik stříbrných lžic. Najednou se zarazil, vytáhl něco, co byl očividně snubní prsten nějaké ženy, a ostře se na muže zadíval.

"Museli jsme se všichni složit, protože nikdo nebyl dost bohatý na to, aby si tě najal sám. Dali jsme tam všechno cenné, co máme."

"A kdo je obět'?"

"Jistý velitel, který se nechává najímat šlechtou, aby vycvičil a odvedl vojáky do boje. Je krutý a zbabělý a poslal na smrt už mnoho oddílů, zatímco sám zůstal skrytý a pobíral odměnu. Najdete ho u Warrena z Kurinandistaje; pochoduje spolu s ním a s vojskem krále Štěpána. Doslechl jsem se, že míří k místu na tomto světadíle, které se nazývá Sedm polí."

"A jakou zvláštní službu ode mne požaduješ? Ty a..." Hugh poklepal na vak s penězi, "...ti ostatní."

"Vdovy a příbuzní těch, které posledně vedl, pane," řekl ten muž. Oči se mu zaleskly. "Žádáme za naše peníze toto: aby byl zabit takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že se ho nedotkla žádná nepřátelská ruka, aby se dozvěděl, kdo si koupil jeho smrt, a..." muž Hughovi opatrně podal malý svitek, "...ať je toto položeno na jeho tělo..."

"Pane Hughu?" řekl nedočkavě Zmar. "Pokračuj. Pověď mi o Sedmi polích."

"Bylo to tehdy, když nám vládli elfové. Za ta dlouhá léta jejich útisk trochu povolil." Hugh upíral zrak na kouř, vinoucí se vzhůru do tmy. "Elfové mají za to, že lidé nejsou o nic lepší než zvířata, a tak nás podceňují. V mnoha ohledech mají samozřejmě pravdu, takže jim jen těžko můžete dávat za vinu, že pořád dokola dělají tu stejnou chybu.

Uylandijské souostroví bylo za doby jejich vlády rozděleno na kousky a kousičky, kde každému malému kousku naoko vládl lidský pán, nad kterým ve skutečnosti ještě stál elfí vladař. Elfové nikdy nemuseli vynaložit moc úsilí, aby udrželi rody nejednotné - rody se o to docela dobře postaraly samy."

"Nikdy nepochopím, proč po nás elfové nepožadovali, abychom zničili své zbraně, jak se to dělalo už po staletí," skočil mu do řeči Alfréd.

Hugh zadýmal a zašklebil se. "Proč si dělat násilí? Byla to pro ně výhoda, když nás nechali ozbrojené. Používali jsme svoje zbraně proti sobě samým a ušetřili jsme tak elfům spoustu nepříjemností.

Jejich plány jim vycházely tak dobře, že se elfové ve skutečnosti zavěli do svých krásných hradů a ani se nenamáhali otevřít okna a podívat se, co se kolem nich doopravdy děje. Vím to, protože jsem je o tom kdysi slyšel mluvit."

"Ty jsi je poslouchal?" Zmar si poposedl dopředu a modré oči se mu zaleskly. "Jak ses o elfech tolik dověděl? Jak?" Popel v dýmce se rozžhavl dočervena, pak pomalu pohasínal, až byl zase šedý. Hugh jako by otázku nezaslechl. "Když se Štěpánovi a Anně podařilo sjednotit rody, elfové konečně otevřeli okna. Dovnitř jim vlétly šípy a kopí a lidé s meči přelézali hradby. Povstání bylo rychlé a dobře promyšlené. Než stačily zprávy o něm doletět do Tribu, byli už téměř všichni elfi vladaři pobiti nebo vyhnáni z domovů. Elfové se za to pomstili. Shromáždili svoji flotilu - největší, jakou kdy tento svět spatřil - a rozletěli se k Uylandii. Statisíce vycvičených elfích válečníků a černokněžníků stály proti několika tisícům lidí, opuštěných nejmocnějšími čaroději, protože mezitím utekli všichni mysteriarchové. Náš lid neměl nejmenší naději. Stovky lidí byly pobity. Ještě víc jich bylo uvězněno. Král Štěpán byl zajat živý..."

"On si to tak nepřál!" vykřikl Alfréd, kterého pobouřil opovrhlivý tón Hughova hlasu. Dýmka zažhnula a pohasla. Ruka nic neříkal; ticho Alfréda nutkalo, aby mluvil dál, ačkoli původně už nechtěl říct nic. "Elfí princ Rejšan Štěpána zpozoroval a přikázal svým mužům, aby ho zajali bez zranění. Štěpánovi vojevůdci padli po jeho boku, když ho bránili. A i když pak král stál osamocený, stále bojoval. Prý byl kolem něj kruh mrtvých, protože se elfové neodvažovali vzepřít svému vládci, ale přece se k němu nemohli dostat dost blízko na to, aby ho zajali a nenechali se přitom zabít. Nakonec se na něj sesypali všichni najednou, přitiskli ho k zemi a odzbrojili ho. Štěpán se bil statečně, tak statečně jako všichni ostatní dohromady."

"O tom jsem nějak neslyšel," řekl Ruka. "Vím jenom, že se vojsko vzdalo..."

Zmar se k němu ohromeně otočil. "To se určitě mylíš, pane Hughu! Naše vojsko vyhrálo Bitvu Sedmi polí!"

"Že naše vojsko vyhrálo?" Hugh zvedl obočí. "Ne, nebylo to naše vojsko, kdo vyhrál. Elfý porazila jedna žena - pěvkyně s podivným jménem Havraní slavice. Jmenovala se tak, protože prý měla kůži černou jako havraní pera a její hlas byl jako hlas slavíka vítajícího zpěvem nový den. Její pán ji myslím vzal s sebou, aby mohla opěvovat jeho vítězství, ale nakonec mu zpívala pohřební píseň. Byla zajata a uvězněna stejně jako zbylí lidé. Sehnali je dohromady na cestu, která procházela Sedmi polí, a na které byla poházená mrtvá těla, smáčející ji krví. Vypadali žalostně, protože znali osud, který je čeká - otroctví. Stáli s hlavami svěšenými a sehnutými rameny a záviděli těm, kteří už zemřeli. A pak začala pěvkyně zpívat. Byla to taková známá píseň, kterou si všichni pamatují z dětství."

"Já ji znám!" vykřikl dychtivě Zmar. "Tuhle část jsem už slyšel."

"Tak ji zazpívej," řekl Alfréd a usmál se na chlapce, protože byl rád, že je zase veselý.

"Jmenuje se 'Ruka z plamene'." Chlapec měl pronikavý hlas, zpíval trochu falešně, ale se zaujetím:

Ruko, co mostu oblouk podpírá
Ohni, co jejich ocel obklopí
Ty Srdce z plamene, hory překonej
Na Ellxů pouti vznešené.

Ať Oheň v srdci vede Vůli,
Vůli ohnivou, Rukou danou,
Rukou, co Píseň Ellxů psala,
tu píseň Ohně, Srdce a Skal,
Ohně, co z Konce se vzňal.
Plamen, ten začátek, to volání,
ty těžké kroky, ten měnící se cíl,
Oheň, co vede nás zpět.
Oblouk a Most jsou srdce a mysl,
Hora smrt a Údolí života smysl.

"Naučila mě ji moje chůva, když jsem byl malý. Ale nedokázala mi říct, co ta slova znamenají. Ty to víš, pane Hughu?"

"Pochybují, že to dnes vůbec někdo ví. Ta melodie pohne srdcem. Slavice ji začala zpívat a za chvíli zvedli zajatci hrdé hlavy a napřímili záda. Seřadili se do šiku, odhodlaní důstojně kráčet otroctví nebo smrti vstříc."

"Slyšel jsem někoho říkat, že ta píseň je elfího původu," zamumlal Alfréd. "A vznikla prý ještě před Rozdělením."

Hugh pokrčil lhostejně rameny. "Kdo ví? Všechny stejně zajímá jenom to, že platí na elfy. Jakmile zazněly první tóny, elfové stáli jako vražení do země a zírali před sebe. Vypadali, jako by spali, jen se jim hýbaly oči. Někdo říkal, že 'vidí obrazy'."

Zmar se začervenal a rukou pevně sevřel amulet.

"Když to zajatci uviděli, zpívali dál. Pěvkyně znala slova všech slok. Téměř všichni zajatci už po první nevěděli, jak dál, ale zpívali dál nápěv a mocně se přidávali při refrénu. Elfům vypadly zbraně z rukou. Princ Rejšan klesl na kolena a rozplakal se. A na Štěpánův rozkaz zajatci začali pochodovat pryč, jak rychle je jen jejich nohy unesly."

"Jeho Výsosti dělá čest, že nenařídil pobít bezbranné nepřátele," řekl Alfréd.

Ruka si odfrkl. "Král dobře věděl, že meč zabodnutý do hrdla by mohl zlomit magii, která to hrdlo poutala. Naši vojáci byli poraženi. Jenom se odtamtud chtěli dostat. Král zamýšlel, alespoň co já vím, napadnout jeden nedaleký hrad, shromáždit zpět vojsko a udeřit na ně znovu. Ale nebylo to už nutné. Když se elfové probrali, královští špehové hlásili, že vypadají jako lidé, kteří se probudili z nádherného snu a chtějí znovu usnout. Nechali ležet zbraně i své mrtvé a vrátili se do lodí. Potom pustili své lidské otroky na svobodu a odběhali se domů."

"A to byl začátek elfího povstání."

"Pravděpodobně ano." Hugh pomalu zabafal z dýmky. "Elfí král prohlásil svého syna, prince Rejšana, za vyvrhele a donutil ho odejít do vyhnanství. Rejšan teď podněcuje nepokoje na Aristagonu. Několikrát se ho pokoušeli chytit, ale

on jim pokaždé utekl."

"A říká se, že s ním cestuje ta pěvkyně, která - alespoň podle pověstí - byla tak pohnuta princovým bolem, že si zvolila cestu po jeho boku," dodal tiše Afréd. "Zpívají spolu tu píseň a kamkoli přijdou, nacházejí další následovníky." Chtěl se zády opřít o kmen stromu, špatně ale odhadl jeho vzdálenost a bacíl se do hlavy. Zmar se zachichotal, ale hned si rukou zakryl ústa. "Promiň, Alfréde," řekl kajicně. "Nechtěl jsem se zasmát. Nezranil ses?"

"Ne, Vaše Výsosti," řekl s povzdechem Alfréd. "Děkuji za optání. Ale teď byste měl jít spát, Vaše Výsosti. Zítra máme před sebou dlouhý den."

"Ano, Alfréde," řekl Zmar a odběhl si vzít z rance pokrývku. "Jestli to nevadí, tak budu dnes spát tady," řekl. Podíval se ostýchavě na Hugh a rozprostřel si pokrývku hned vedle zabijákovy.

Hugh náhle vstal a pooděšel k ohni. Vyklepal si o ruku dýmku a popel rozházel kolem. "Vzpoura." Hleděl do plamenů, oči odvrácené od chlapce. "Uběhlo deset let a tribská říše je pořád stejně mocná. A ten jejich princ žije jako pronásledovaný vlk v jeskyních kirikajské provincie."

"To povstání jim alespoň zabránilo, aby nás nerozdrtili svými podpatky," prohlásil Alfréd a zabalil se do přikrývek.

"Jste si jist, že vám nebude takhle daleko od ohně zima, Vaše Výsosti?"

"Ale nebude," řekl vesele hoch, "budu ležet vedle pana Hugh." Posadil se, drobnýma rukama si objal kolena a podíval se zpytavě na Hugh. "Co jsi v té bitvě dělal...?"

"...Kam to míříte, veliteli? Tak se mi zdá, že se bojuje na opačné straně."

"Ehm?" Velitel sebou strachy trhl, jak zaslechl hlas, protože se domníval, že je sám. Tasil meč, otočil se a zadíval se do křoví.

Hugh vyšel zpoza stromu se zbraní v ruce. Vrahův meč byl rudý elfí krví a Hugh sám také utržil v nelítostném boji několik ran. Ani na okamžik však neztratil z očí svoji oběť.

Velitel nečekal, že uvidí člověka a ne elfího válečníka, oddechl si a s úsměvem sklonil meč, který byl stále čistý a neposkvrněný. "Mám tam své chlapce," ukázal za sebe palcem. "Oni už se o ty zmetky postarají."

Hugh hleděl před sebe, oči zúžené.

"Tvoje 'chlapce' právě sekají na kousky."

Velitel pokrčil rameny a kráčel dál. Hugh ho chytil za jilec jeho meče, vytrhl mu zbraň z ruky a otočil jej. Ohromený velitel zaklel a ohnal se po Hughovi tlustou pěstí. Přestal kolem sebe bít, až když na krku ucítil hrot Hughovy dýky.

"Co to má být?" zakrákal. Potil se a přerývaně dýchal a oči se mu poulily.

"Jmenuji se Hugh Ruka. A toto," Hugh pozvedl dýku, "je od Torna Bučiny a Henryho Přitele a Neda Tesaře a ovdovělé Tannery a Gilesey..." Hugh předříkával jména. Do nedalekého stromu se zabodl elfí šíp. Vrah zůstal stát. Dýka se nepohnula.

Velitel zakňučel. Snažil se vykroutit a křičel o pomoc. Ten den však křičelo o pomoc mnoho lidí, takže mu nikdo neodpověděl. Jeho smrtelný křik se smísel s mnoha dalšími.

Jakmile Hugh dokončil svou práci, vytratil se. Za sebou slyšel hlasy, zpívající jakousi píseň, ale nevěnoval jim žádnou pozornost. Představoval si údiv kirkských mnichů, kteří naleznou velitelovo tělo daleko od bitevního pole, s dýkou zabodnutou v hrudi a s dopisem v ruce: "Už nikdy nepošlu statečné muže do záhuby."

"Pane Hughu!" Za rukáv ho zatahala něčí drobná ruka. "Co jsi v té bitvě dělal?"

"Měl jsem doručit jednu zprávu."

Kapitola dvacátá druhá

Pitrinovo útočiště, Střední říše

Cesta, po které Hugh zpočátku šel, byla široká, rovná silnice. Cestou potkávali hodně lidí, protože ve vnitrozemí ostrova byly silnice docela rušné. Jak se ale blížili k pobřeží, cesta se zúžila. Byla nerovná, málo udržovaná a pokrytá zlámanými větvemi a suť. V těch místech rostly hargasty, nebo křišťálníky, jak se jim také říkalo, divoce, a byly úplně jiné než s velkou péčí pěstované stromy, rostoucí v hargastových sadech.

Není nic krásnějšího než hargastový sad, kde stříbřitě bílá kůra stromů září na slunci a pečlivě prořezané krystalinové větve se s melodickým cinkáním dotýkají jedna druhé. Sadaři procházejí mezi nimi, prořezávají je a brání jim, aby vyrostly do té neuvěřitelné výše, která je činí neužitečnými. Hargast nejenže má přirozenou schopnost shromažďovat vodu, ale také ji v omezeném množství vytváří. Když se takový strom nenechá vyrůst a roste nanejvýš do šesti nebo sedmi stop, k růstu nespotřebuje všechnu vodu, kterou vytváří. Voda, která tak přebývá, se získává pomocí trubek, zarážených do kůry stromu. Plně vzrostlý hargast, který bývá víc než sto stop vysoký, spotřebuje všechnu vodu sám a jeho kůra je navíc příliš tlustá na to, aby se do ní dala zarazit trubka. Větve divoce rostoucích hargastů dorůstají do nesmírné délky. Protože jsou ale tvrdé a křehké, snadno se odlamují a při dopadu na zem se tříští, rozsévající všude kolem smršť smrtících střepů tvrdé krystalinové kůry. Hargastový les je pro poutníky velmi nebezpečný, a Hugh a jeho společníci tak na cestě potkávali čím dál méně lidí.

Vítr byl silný, jako už blízko pobřeží vždycky bývá, a mezi rozeklanými útesy tančily a vířily vzdušné proudy, stoupající zpod ostrova. Silné poryvy větru podrážděly třem poutníkům nohy, stromy se kývaly a skřípaly a víc než jen jednou bylo slyšet zvonivý třeskot padající větve. Alfréd byl čím dál nervóznější a neustále hledal na nebi elfí lodě a v lese elfí válečníky, přestože ho Hugh pobaveně ujišťoval, že ta bezcenná část Pitrinova útočiště neleží na srdci dokonce ani jim. Bylo to divoké a opuštěné místo. Vysoko do vzduchu se tyčily korálovcové útesy. Kolem cesty se tísnily mohutné hargasty a zakrývaly slunce svými dlouhými, jako kůže hnědými tenkými listy. Ty listy zůstávaly na stromech i přes zimu a opadávaly teprve na jaře, těsně předtím, než vyrašily nové, které měly znovu začít sát ze vzduchu vlhkost. Bylo

už skoro poledne, když Hugh, věnující celou dobu neobvyklou pozornost kmenům stromů kolem cesty, náhle nařídil zastavit.

"Hej!" zakřičel na Aldréda a na prince, kteří se unaveně plahočili před ním. "Tudy!"

Zmar se otočil a zkoumavě se na něj zadíval. I Alfréd se otočil - přinejmenším tedy jedna jeho část. Horní polovina jeho těla se otočila přesně podle Hughova příkazu, kdežto ta dolní dál plnila rozkaz, který dostala předtím. Než se podařilo uposlechnout celému Alfrédovi, už dávno ležel na prašné cestě. Hugh trpělivě čekal, až se komorník zvedne. "Sejdeme tady z cesty," řekl klidně zabíják a mávl rukou k lesu.

"To půjdeme tam?" Alfréd se s obavami zahleděl do spleti hustého podrostu a těsně u sebe rostoucích hargastů, nehnutě stojících s větvemi melodicky cinkajícími jedna o druhou. Ty zvuky zněly ve vyjícím vichru příšerně.

"Alfréde, já se o tebe postarám," řekl Zmar, vzal komorníka za ruku a pevně ji stiskl. "Tak co, už se nebojíš, že ne? Já se nebojím ani trochu."

"Děkuji, Vaše Výsosti," řekl velmi vážně Alfréd. "Už je mi mnohem lépe. Přesto, pane Hughu, smím se zeptat, co nás vede k tomu, abychom se vydali právě tím směrem?"

"Je tam ukrytá má loď."

Zmar jen vydechl. "Elfí loď?"

"Běžte," mávl rukou Hugh. "A hněte sebou." Rozhlédl se po prázdné cestě. "Rychle, než se někdo objeví."

"Alfréde! Pospěš si, pospěš si!" Princ zatahal komorníka za ruku.

"Ano, Vaše Výsosti," řekl nešťastně Alfréd. Jednu nohu položil na hromadu tlejícího loňského listí u kraje cesty.

Ozvalo se zašustění, malé stromky se zachvěly a rozkývaly a Alfréd udělal totéž. "Co... co to bylo?" vypravil ze sebe, ukazuje kamsi třesoucím se prstem.

"Tak už běž!" zavrčel Hugh a postrčil Alfréda nešetrně kupředu.

Komorník uklouzl a zavravoral. Sice se mu podařilo v hustém podrostu udržet rovnováhu, daleko spíš než šikovnosti za to ale vděčil nesmírné hrůze ze střemhlavého pádu do neznáma. Princ vyrazil za ním a stále přižívoval paniku v komorníkově duši, vyháněje další hady snad zpod každého kamene a klády. Hugh se za nimi díval, dokud mu husté větve nezakryly výhled - a nezakryly ho také jim. Sehnul se, zvedl jeden kámen a vyndal zpod něj kousek dřeva, aby ho vzápětí zase zastrčil do zářezu ve kmeni stromu.

Když vstoupil mezi stromy, nebylo to pro něj obtížné zase ty dva najít. Větší rámus by snad nedokázal dělat ani divoký kanec, prodírající se houštím.

Hugh kráčel jako obvykle téměř nehluchně a dostal se až k nim mnohem dřív, než si byt' jen jeden z nich uvědomil, že tam je. Úmyslně si nahlas odkašlal, protože měl pocit, že kdyby se nějak neozval, komorník by mohl zemřít hrůzou. I tak ale Alfréd při tom zvuku bezmála vyletěl z kůže a když zjistil, že to je Hugh, téměř se rozplakal úlevou.

"Kam... kudy teď, pane?"

"Běžte pořád rovně. Ještě nějakých dvacet stop a narazíte na prosekanou cestu."

"Dva - dvacet stop!" koktal Alfréd a ukázal rukou na husté křoví, ve kterém byl celý zapletený. "Tak daleko se dostaneme nejdřív za hodinu!"

"Když do té doby něco nedostane nás," posmíval se mu Zmar, oči doširoka otevřené vzrušením.

"Vaše Výsosti, to je tedy opravdu zábavné!"

"Hni sebou! Pořád jsme ještě příliš blízko cesty!" osopil se na něj Hugh.

"Ano, pane," zamumlal komorník.

Byli na té cestě mnohem rychleji než za hodinu, i tak to ale nebylo lehké. Přestože byly šlahouny ostružiníku teď v zimě suché a bez života, podobaly se rukám nemrtvých, škrábajících svými ostrými nehty, rozdírajícími kůži a trhajícími šaty. Tak hluboko v lese bylo dobře slyšet to slabé krystalinové bzučení, způsobované větrem, otírajícím se o větve hargastů. Znělo to skoro stejně, jako když někdo přejíždí mokřím prstem po skle, a člověk při tom zatínal zuby odporem.

"Na tohle prokleté místo by žádný rozumný člověk nikdy nevstoupil!" zabručel nespokojeně Alfréd a rozechvěle se rozhlédl po stromech kolem.

"Souhlasím," řekl Hugh a dál si prosekával cestu křovím.

Alfréd šel před Zmarem a přidržoval ostré větve, aby princ mohl bezpečně projít. Ostružiní však bylo tak husté, že to často nebylo možné. Zmar snášel škrábance na tvářích a rozedrané ruce bez jediného slova, a jen si sál rány, aby zmírnil bolest.

Jak statečně bude čelit bolesti umírání?

Hugh si tu otázku nechtěl položit, teď se na ni ale donutil odpovědět. Bude jí čelit stejně statečně jako jiné děti, které jsem viděl umírat. Jak říkají křesťanští mnichové, je lepší zemřít mladý. Proč by měl být dětský život považován za cennější než život dospělého muže? Logicky by měla jeho cena být mnohem menší, protože dospělý společnosti něco dává, kdežto dítě je parazit. Asi je to pudové, napadlo Hugh. Je v tom ta zvířecí potřeba zachování rodu. Je to jenom další práce. To, že to je dítě, by nemělo - a nebude - o ničem rozhodovat!

Ostružiní je nakonec přece jen propustilo, a to tak náhle, že na to Alfréd očividně nebyl připravený. Když k němu Hugh došel, komorník ležel tváří k zemi na úzkém pruhu vysekané země.

"Kterým směrem teď? To je ono, že ano?" pokřikoval Zmar a nadšeně poskakoval kolem Alfréda. Cesta vedla jen jedním směrem. Princ si domyslel, že musí vést k lodi, a než Hugh stačil odpovědět, už se po ní rozběhl.

Hugh otevřel ústa, aby ho přivolal zpátky, pak je ale zase prudce zavřel.

"Ach, pane, copak ho nezastavíme?" neklidně se zeptal Alfréd, zatímco Hugh čekal, až se komorník zvedne ze země.

Kolem nich svištěl vítr, ječel a sténal a vrhal jim do tváří jemné úlomky ostrého korálovce a hargastové kůry. Kolem

nohou jim vířilo listí a nad hlavami se jim houpaly krystalinové větve. Hugh se zadíval skrz oblaka prachu a spatřil, jak se chlapec žene pořád dál po stezce.

"Bude v pořádku. K lodi už to není daleko. Nezahloudí."

"Ale... co vřazí?"

To děcko utíká od jediného skutečného nebezpečí, které mu tady hrozí, zabručel v duchu Hugh. Ať si utíká. "Tady v těch lesích nikdo není. Viděl bych stopy."

"Pane, promiňte, ale za Jeho Výsost odpovídám já." Alfréd pomalu vykročil po cestě. "Poběžím za ním..."

"Jen běž," mávl rukou Hugh.

Alfréd se šťastně usmál, ponížene se uklonil a rozběhl se po cestě. Ruka napůl očekával, že si komorník vzápětí zlomí vaz, Alfrédovi se ale přece jen nějak podařilo udržet nohy pod tělem a mířit stejným směrem jako jeho nos. Dlouhými pažemi mával ve vzduchu, až se dlaněmi plácal do boků, a utíkal po cestě za princem.

Hugh zůstal pozadu. Úmyslně zpomalil a pak se úplně zastavil, čekaje na něco neznámého a nejistého. Právě takový pocit míval, když se blížila bouře - cítil napětí a ježily se mu vlasy na zátylku. Ve vzduchu ale přece nebyl cítit déšť, a ani nebylo cítit tu štiplavou vůni, jakou za sebou zanechávají blesky. Tak silný vítr býval u pobřeží vždycky...

Praskot, který vzápětí roztříštil vzduch, byl tak hlasitý, že Hughu ze všeho nejdřív napadlo, že někde něco vybuchlo, a hned potom, že elfové objevili jeho loď. Rachot, který následoval okamžik poté, a zoufalý zděšený výkřik, uťatý v půli, však Hughovi prozradily, co se skutečně odehrálo.

Cítil jen ulehčení.

"Pomoc, pane Hughu! Pomoc!" Alfrédův hlas, odnášený větrem, bylo sotva slyšet. "Strom! Na mého... prince... spadl strom!"

Ne strom, pomyslel si Hugh, ale větev. Podle toho zvuku nejspíš velká větev. Ten vítr ji ulomil a ona se s třeskotem zřítila na stezku. Něco takového už v tom lese viděl mnohokrát, když sám pokaždé vyvázl jen se štěstím.

Neutíkal. Vypadalo to, jako by mu ten černý mch za jeho zády položil ruku na rameno a zašeptal: "Nemá cenu spěchat." Střepey rozbité hargastové kůry byly ostré jako hroty šípů. I kdyby byl Zmar ještě naživu, dlouho už nebude. V tom lese byly rostliny, které mohly utišit bolest, chlapce uspat, a přestože by se to Alfréd nikdy nedozvěděl, dovést ho k lehké smrti.

Hugh dál pomalu kráčet po stezce. Alfréd už přestal volat o pomoc. Možná si uvědomil, jak je to zbytečné. Možná zjistil, že princ je už mrtvý. Vezmou chlapcovo tělo na Aristagon a tam ho nechají, přesně jak si Štěpán přál. Vypadalo by to, jako by elfové chlapce před smrtí zle ztýrali, a to by lidi ještě víc rozzuřilo. Král Štěpán by měl svou válku, která mu měla přinést mnoho dobrého.

To ale nebyla Hughova starost. Vezme toho blekotajícího Alfréda s sebou, aby mu pomohl, a zároveň z komorníka dostane všechno, co ví o tom temném spiknutí, do kterého byl zapletený, a kterému napomáhal. A pak, s Alfrédem u sebe, by se z nějakého bezpečného úkrytu spojil s králem a požadoval zdvojnásobení své odměny. A...

Hugh prošel záhybem stezky a spatřil, že se Alfréd opravdu velmi mýlil, když říkal, že spadl strom. Ve větru se ulomila obrovská větev, velká jako vzrostlý strom, a při pádu rozštípla kmen prastarého hargastu vpůli. Ten strom musel být shnilý, že se tak zlomil. Když Hugh došel blíž, spatřil ve zbytcích kmene chodbičky hmyzu, který byl tím skutečným vrahem starého stromu.

Přestože zlomená větev ležela na zemi, některé boční větve čněly vysoko nad Hughovu hlavu. Větve, které dopadly na zem, se roztříštily a vyžaly v lese široký kruh, ve kterém panovala naprostá zkáza. Zbytky lesa zcela úplně zasypaly vysekanou stezku. Ve vzduchu se stále ještě vznášela oblaka zvířeného prachu. Hugh se zadíval mezi větve, nic však neviděl. Vylezl na rozštípnutý kmen, přešel na druhou stranu, zarazil se a jen zíral.

Chlapec, který měl být mrtvý, seděl na zemi, třel si hlavu, vypadal trochu omráčeně a velmi živě. Šaty měl pomačkané a ušpiněné, pomačkané a ušpiněné je však měl už tehdy, když vstoupili do lesa. Hugh přelétl pohledem chlapcovu postavu a všiml si, že nemá ve vlasech ani úlomky kůry, ani listí. Na hrudi a na potrahané košili měl trochu krve, nikde jinde už ale ne. Ruka se podíval na rozštípnutý kmen a zkoumavým pohledem si změřil stezku. Zmar seděl přímo na místě, kam ta větev musela spadnout. Všude kolem něj byly smrtící ostré úlomky.

A ten chlapec nebyl mrtvý.

"Alfréde!" zvolal Hugh.

Vzápětí komorníka spatřil. Krčil se na zemi kousek od chlapce, obrácený k zabijákovi zády, a soustředěně dělal něco, co Ruka neviděl. Když uslyšel jeho hlas, celý sebou překvapeně trhl a vyskočil na nohy, jako kdyby ho někdo vytáhl vzhůru na provaze, přivázaném k límci. Teď už Hugh viděl, co komorník dělá - zavazoval si řeznou ránu na ruce.

"Ach, pane! Jsem tak rád, že jste tady!"

"Co se stalo?" zeptal se ostře Hugh.

"Princ Zmar měl nesmírně štěstí, pane. Jen náhodou nedošlo k hrozné tragédii. Zřítila se větev a jen o vlas minula Jeho Výsost."

Hugh Zmaru pozorně sledoval, a tak mu neušel zmatený pohled, který chlapec vrhl po svém komorníkovi. Alfréd si toho nevšiml, protože se díval jen na svou zraněnou ruku. Očividně bez velkého úspěchu si pokoušel ovázat ránu kusem plátna.

"Slyšel jsem, jak chlapec vykřikl," řekl Hugh.

"Hrůzou, pane," vysvětloval Alfréd. "Běžel jsem..."

"Je zraněný?" Hugh se zachmuřeně podíval na prince a ukázal na krvavé skrvny na chlapcově hrudi a košili.

Zmar se na sebe podíval. "Ne, já..."

"To je má krev, pane," skočil mu rychle do řeči Alfréd. "Běžel jsem Jeho Výsosti na pomoc, upadl jsem a trochu jsem si poranil ruku."

Alfréd ukázal Hughovi pořezanou ruku. Rána byla hluboká a kapala z ní krev na rozbité úlomky zlomené větve. Hugh sledoval, jak princ přemýšlí, co má na Alfrédův výrok říct, a všiml si, že se chlapec upřeně dívá na svou hrud'. Ruka se snažil zjistit, co tak upoutalo chlapcovu pozornost, viděl však jen rozmazanou krvavou skvrnu.

Byla to ale krev? Hugh se už chtěl sklonit k princovi a podívat se na to zblízka, když vtom Alfréd zasténal, zapotácel se a spadl na zem. Hugh šťouchl do komorníka špičkou boty, nedostal však žádnou odpověď. Alfréd už zase omdlel.

Hugh zvedl hlavu a spatřil, jak si Zmar cípem košile stírá tu skvrnu z hrudi. Takže ať už to bylo cokoli, je to pryč. Hugh se přestal zabývat bezvědomým Alfrédem a otočil se k princovi.

"Vaše Výsosti, co se opravdu stalo?"

Zmar se na něj podíval a v očích měl jenom zmatek. "Pane Hughu, já nevím. Vzpomínám si, že se ozvalo nějaké praskání, a pak..." Chlapec pokrčil rameny. "To je všechno."

"Ta větev na tebe spadla, nebo ne?"

"To nevím. Opravdu to nevím."

Zmar se vyškřábal na nohy, dáváje přitom velký pozor na střepy, které byly ostré jako sklo, oprášil si šaty a vydal se za Alfrédem.

Hugh odtáhl komorníkovo bezvládné tělo kousek od cesty a opřel ho o strom. Několikrát ho plácl po tváři a komorník se začal probírat. Omámeně přitom na Hughu mžikal.

"Je... je mi to velice líto, pane," mumlal Alfréd, pokoušeje se vstát. Zle se mu však nevedlo. "Je to ten pohled na krev. Nikdy jsem to nedokázal snést..."

"Tak se na to nedívej!" odsekl Hugh, zároveň však spatřil, jak Alfrédův zděšený pohled zase zamířil ke zraněné ruce a oči se mu začaly obracet v sloup.

"Ne, pane. Já... nebudu." Komorník křečovitě sevřel víčka.

Hugh si k němu klekl, aby mu ránu zavázal a využil příležitosti k tomu, aby si ji prohlédl. Byl to čistý, hluboký řez.

"O co ses pořezal?"

"Myslím, že o kus kůry, pane."

Mizerný lhář! To by udělalo ošklivý, nerovný řez. Tuto ránu měl na svědomí ostrý nůž...

Ozvalo se další praskání a po něm rachot.

"U Sartanů! Co to bylo?" Alfréd prudce otevřel oči a třásl se tak, že mu Hugh musel ruku pevně sevřít a držet, aby ji vůbec mohl ovázat.

"Nic," zavrčel Hugh. Byl z toho všeho úplně zmatený. Ten pocit se mu nelíbil o nic víc než o chvíli předtím pocit ulehčení, že nebude muset prince zabít. Vůbec nic z toho se mu nelíbilo. Ten strom na Zmara padl stejně jistě, jako déšť padá z nebe. Princ měl být mrtvý.

Co se to tady u všech řasů vlastně stalo?

Hugh rozčileně škubl za obvaz. Čím dříve se toho děcka zbaví, tím lépe. Ať už kdysi při představě, že bude muset zabít dítě, cítil jakékoli rozpaky, rychle mizely.

"Au!" vykřikl Alfréd. "Děkuji vám, pane," dodal pokorně.

"Vstávej. Jdeme k lodi," nařídil mu Hugh.

Mlčky se vydali po cestě dál a ani jeden z nich se nedíval na ty ostatní.

Kapitola dvacátá třetí

Pitrinovo útočiště, Střední říše

"Je tohle ono?" princ chytil Hughu za paži a ukázal na dračí hlavu, která se vznášela nad korunami stromů. Trup lodi však neviděli, protože ho stínily vysoké hargasty stojící okolo.

"Ano, to je ono," odpověděl Hugh.

Chlapec civěl s otevřenými ústy. Hugh ho musel postrčit, aby šel dál po cestě.

Nebyla to skutečná dračí hlava, ale jen vyřezaná a namalovaná napodobenina. Avšak elfí řemeslníci umějí své řemeslo, a tak hlava vypadala dokonce opravdověji a mnohem zuřivěji než nejjeden drak letící po obloze. Byla asi tak velká jako hlava skutečného draka, protože Hughova loď byla malá, jednomístná loď určená k letům mezi ostrovy a světadíly Střední říše. Hlavy na gigantických lodích, na kterých elfové létali do boje nebo slétali do Víru, byly tak velké, že do řvoucí tlamy mohl klidně vejít sedm stop vysoký člověk, aniž by se při tom musel sehnout.

Dračí hlava byla natřená načerno, měla červeně svítící oči a bílé zuby, vyceněné v bojovném zavrčení. Vznášela se nad nimi, se zlověstným výrazem hleděla zuřivě před sebe a dívala se tak hrozivě, že se Alfréd i Zmar cestou k lodi nemohli ubránit, aby na ni čas od času nepohlédli. (Když se na ni Alfréd podíval potřetí, šlápl do díry a spadl na kolena. Hugh mu přikázal, aby se raději díval na cestu.)

Úzká cesta, po které šli lesem, je dovedla k průrvě vymleté ve skále. Prošli jí na druhou stranu a objevili se v malé kruhovitě úžlabině. Vůbec zde nefoukal vítr; strmé skalní stěny ho odřízly. Dračí loď se vznášela uprostřed úžlabiny, hlava a ocas jí přečnívaly přes vršky nad mýtinou a za trup byla připevněna několika silnými provazy ke stromům pod ní, aby neuletěla. Zmar vydechl radostí a Alfréd nechal princův ranec bez povšimnutí vyklouznout z prstů, jak se jen podíval na tu věc nad sebou.

Lesklý dračí krk s hřívou z bodců, která měla funkční i okrasný účel, sbíhal ladnou křivkou k trupu lodi, kterým bylo drakovo tělo. Podvečerní slunce jiskřilo na lesklých černých šupinách a rozžihalo červené oči.

"Vypadá jako opravdový drak!" vykřikl Zmar. "Jenom je trochu silnější."

"Měla by vypadat jako skutečný drak, Vaše Výsosti," řekl Alfréd s náznakem neobvyklé přisnlosti v hlase. "Je vyrobená z kůže opravdových draků a její křídla jsou křídla draků, které k tomu elfové pobili."

"Křídla? Kde jsou křídla?" Zmar natáhl krk a málem se překulil dozadu.

"Jsou složená na bocích. Teď je nemůžete vidět. Ale až vzlétne, tak je uvidíte." Hugh je nutil přidat do kroku.

"Honem. Chci odletět dnes večer, ale předtím musíme ještě udělat plno práce."

"Na čem teď letí, když ne na křídlech?" zeptal se Zmar.

"Drží ji magie," zavrčel Hugh, "a teď už běžte!"

Princ vyrazil kupředu a jenom jednou se zastavil, vyskočil a pokusil se chytit jedno z vyvažovacích lan. Nepodařilo se mu to, a tak pelášil až pod břicho lodi a díval se nad sebe, dokud se mu nezatočila hlava.

"Tak proto jste toho o elfech tolik věděl, pane," řekl tiše Alfréd.

Hugh na něj rychle pohlédl, ale komorníkova tvář byla přátelská a jen trochu ustaraná.

"Přesně tak," opáčil vrah. "Loď potřebuje každý rok obnovit svoji magii, a navíc k tomu přijdou nějaké menší opravy.

Natržené křídlo, někdy se kůže odtrhne od kostry a tak dál."

"Kde jste se s lodí naučil létat? Slyšel jsem, že to vyžaduje velkou zručnost."

"Byl jsem tři roky jako otrok na vodní lodi."

"Dobrý Sartane!" Alfréd se zastavil a zíral na něj. Hugh se na něho podrážděně podíval, komorník se vzpamatoval a klopýtal dál.

"Tři roky! Nikdy jsem neslyšel o nikom, kdo by to přežil tak dlouho! A i po tom všem s nimi dokážete dělat obchody?

Já bych si myslel, že je budete všechny nenávidět!"

"Co bych měl z nenávisť? Elfové udělali, co měli, a já také. Naučil jsem se řídit jejich loď. Naučil jsem se výborně jejich jazyk. Ne, zjistil jsem, že nenávist stojí většinou člověka víc, než si může dovolit."

"A co láska?" zeptal se tiše Alfréd.

Hugh se ani nenamáhal odpovídat.

"A proč loď?" považoval komorník za moudré obrátit list. "Proč tak riskovat? Lidé z Volkaranu by vás roztrhali na kousky, kdyby na to přišli. Nehodil by se vašim potřebám i pouhý drak?"

"Draci se unaví. Musíš je nechat odpočinout, musíš je nakrmit. Můžou se zranit, můžou onemocnět nebo umřít. A mimoto se vždycky může stát, že magie pomine, a tobě zbývá bránit se té potvoře, přemlouvat ji nebo uklidňovat její nervy. U téhle lodi magie vydrží rok. Jestli ji zasáhnou, já ji dám do pořádku. Na téhle lodi jsem vždycky pánem."

"A o to tu běží, že ano?" řekl Alfréd, ale dal si dobrý pozor, aby to nebylo slyšet.

Komorník se ani nemusel tolik namáhat. Hugh byl plně zabrán svou lodí. Procházel pod ní a pečlivě prohlížel každou její část od hlavy po ocas (od přídě po zád). Zmar poskakoval za nimi a s každým nadechnutím se na něco ptal.

"Co dělá tady to lano? A proč to dělá? Jak to funguje? Proč si nepospíšíme a hned neodletíme? Co děláš?"

"Protože kdybychom našli nějakou závadu tam nahoře, Vaše Výsosti," ukázal Hugh na nebe, "nemělo by už smysl ji spravovat."

"Proč?"

"Protože už bychom byli mrtví."

Zmar se na chvilku odmlčel a pak začal znovu. "Jak se ta loď jmenuje? Nepřečtu ten nápis. Dra... Dračí..."

"Dračí křídlo."

"Jak je dlouhá?"

"Padesát stop." Hugh pohlédl vzhůru na dračí kůži pokrývající trup. Jak se měňavě černomodrých šupin dotýkalo slunce, duhově se leskly. Hugh prošel pod celou lodí na délku i na šířku a se zadostiučiněním zjistil, že žádná šupina nechybí.

Odešel k přídě, přičemž mu Zmar téměř zakopával o paty, a upřeně se zahleděl na dvě křišťálové desky vsazené do místa, kde draci mají hrud'. Tyto desky byly vyrobené tak, aby vypadaly jako pláty brnění na dračí hrudi, ale ve skutečnosti to byla okna. Hugh na jednom uviděl škrábance a zamračil se. Nějaká větev se musela ulomit a spadnout na okno.

"Co je za nimi?" zeptal se Zmar, když uviděl, jak si je Hugh prohlíží.

"Kormidlo. Tam sedí letec."

"Můžu se tam podívat? Naučíš mě s tím létat?"

"Než se naučíte létat, musíte se to dlouhé měsíce učit, Vaše Výsosti," řekl Alfréd, protože viděl, že Hugh má příliš mnoho práce, než aby mohl odpovídat. "A nejen to. Letec musí být silný, aby mohl ovládat křídla."

"Měsíce?" Zmar vypadal zklamaně. "Ale co je na tom k učení? Jenom si vylezeš tam nahoru," mávl rukou, "a letíš."

"Musíte vědět, jak se dostat tam, kam chcete letět, Vaše Výsosti," řekl komorník. "Na nebi, alespoň mi to tak bylo řečeno, nejsou žádné orientační body. Je tam velmi málo věcí, podle kterých se letec může řídit. Někdy je složité rozeznat, kde je nahoře a kde dole. Musíte umět používat navigační zařízení, která máte na palubě, a také musíte dobře znát vzdušné cesty a silnice..."

"Není to zase tak složité. Já vás to naučím," řekl Hugh, když viděl zklamání v chlapcově tváři.

Zmar se rozveselil. Tahal za amulet z per sem a tam a poskakoval za Hughem, který šel podél celé lodi a prohlížel spoje, kde byly kov a kosti připevněny k epsolovému kýlu. Žádný nebyl prasklý. Hugh by také byl překvapený, kdyby nějaký takový našel. Byl zkušený a opatrný letec. Na vlastní oči viděl, co se stalo s těmi, kteří nebyli a kteří se o své loď nestarali.

Popošel k zádí. Trup se tam ladnou křivkou zvedal vzhůru a vytvářel tak zadní palubu. Jedno dračí křídlo - kormidlo lodi - viselo na zádí. Lana připevněná ke konci kormidla vlála lenivě ve větru. Hugh popadl provaz a vyhoupl se na první žebro kormidla. Pak se ruku po ruce vyšplhal po laně.

"Já chci jít s tebou! Prosím!" Zmar vyskakoval na zemi pod ním, pokoušel se chytit lano a mával při tom rukama, jako by hrozilo, že bez pomoci uletí.

"Ne, Vaše Výsosti!" řekl pobledlý Alfréd, chytil prince za rameno a pevně ho držel. "Stejně tam nahoru půjdeme za chvíli také. Nechte pana Hughu dokončit jeho práci."

"Dobře," řekl Zmar s veselou, vycouvanou elegancí. "Poslyš, Alfréde, proč se nepodíváme po nějakém ovoci, které bychom si vzali s sebou?"

"Po ovoci, Vaše Výsosti?" řekl Alfréd poněkud užasle. "Jakém ovoci?"

"Prostě... ovoci. Na sněžení po večeri. Víš, že roste v takových lesích, jako je tento. Řekl mi to Drogl." Chlapcovy modré oči byly široce otevřené - jako vždy, když něco navrhoval; jejich modré duhovky se leskly v poledním slunci. Rukou si pohrával s amuletem.

"Podoměk ze stáje není pro Vaši Výsost vhodný přítel," namítl Alfréd. Letmo pohlédl na lákavé provazy, uvázané ke stromům na dosah ruky a jakoby přesně pro malé chlapce, aby po nich šplhali. "Jak si tedy přejete, Vaše Výsosti. Půjdu s vámi sbírat ovoce."

"Nechodte daleko," napomenul je shora Hughův hlas.

"Nemějte strach, pane," odpověděl prázdňě Alfréd.

Pomaloučku odešli do lesa. Komorník sklouzával do roklin a narážel do stromů, chlapec vbíhal do houštin a ztrácel se v hustém podrostu.

"Ovoce," zamumlal Ruka.

Byl rád, že už jsou pryč, a soustředil se na loď. Chytil se za zábradlí a vytáhl se přes ně na horní palubu. Neúplná podlaha - laťky byly položeny vždy tři stopy od sebe - sice umožňovala chůzi, ale rozhodně ji neusnadňovala. Hugh byl na to zvyklý a kráčet z laťky na laťku, přičemž si vštlipil do paměti, že tam nesmí pustit neohrabaného Alfréda. Pod laťkami bylo něco, co oku krysy z pevné země připomínalo spleť divoce rostoucích šlahounů. Hugh si lehl na břicho na palubu a prohlédl provazy, jestli se netřepí nebo nejsou potřhané.

Nikam nespěchal. Uspěchat tuto práci mohlo znamenat přetržení lana ke křídlu, a tím ztrátu vlády nad lodí. Nedlouho poté, co Hugh tu práci dokončil, se vrátili Alfréd se Zmarem. Z toho, jak chlapec vzrušeně štěbetal, Hugh usoudil, že výprava za ovocem byla úspěšná.

"Můžeme teď už jít nahoru?" zavolal Zmar.

Hugh kopl nohou do hromady lana, ležícího na palubě. To se překulilo přes okraj a vytvořilo provazový žebřík, který visel téměř až k zemi. Hoch po něm začal nedočkavě šplhat. Alfréd na žebřík vrhl jeden pohled plný hrůzy a oznámil, že hodlá setrvat dole a hlídat rance.

"To je nádherna!" řekl Zmar, přelezl zábradlí a málem propadl mezi laťkami. Hugh ho vytáhl.

"Zůstaňte tady a nikam nechodte," přikázal Ruka a postavil chlapce k zábradlí.

Zmar se naklonil přes pažení a podíval se na trup. "K čemu je ten dlouhý kus dřeva tam dole...? Aha, už vím! To jsou křídla, že?" vykřikl vzrušeně vysokým hláskem.

"To je nosník," vysvětlil Hugh a po očku na něj kriticky mrkl. "Jsou dva, připevněné k hlavnímu stožáru tam na přidi," ukázal.

"Jsou jako dračí křídla? Máchají nahoru a dolů?"

"Ne, Vaše Výsosti. Když se roztáhnou, jsou spíš jako netopýři. Loď drží ve vzduchu magie. Zůstaňte tak ještě chvíli. Budu zvedat stožár. Odtamtud to uvidíte."

Nosník se začal zvedat do strany a táhl s sebou dračí křídlo. Hugh pevně držel lano, aby je nezvedl příliš a nespustil magii, protože jinak by předčasně odletěli. Uvolnil nosník na levoboku, ujistil se, že středový stožár, který byl delší než loď sama a ukotvený ve zvláštním držáku, se může v pořádku zvedat a že všechno pracuje hladce. Potom se podíval přes bok lodi.

"Alfréde, spustím dolů provaz na rance. Přivaž je pevně. A až to uděláš, odvaž lana. Loď se trochu vznese, ale neboj se. Neodletí, pokud nejsou křídla po stranách natažená a pokud není křídlo uprostřed vztyčené. Až odřežeš všechna lana, tak můžeš nahoru."

"Nahoru po tomhle?!" Alfréd zděšeně zíral na provazový žebřík, kterým cukal lehký vítr.

"Pokud tedy neumíš létat," řekl Hugh a hodil přes palubu dlouhý provaz. Komorník na něj přivázał rance a pak dal zataháním znamení, že jsou připravené. Hugh je vytáhl na palubu. Podal jeden chlapci, řekl mu, aby šel za ním, a přeskákal po laťkách na zád. Otevřel poklop v podlaze a sešplhal po silném dřevěném žebříku s rozveseleným Zmarem za zády.

Vstoupili do úzké chodby, která procházela pod horní palubou a která spojovala kormidelní prostor s kajutami cestujících, zásobním oddělením a kajutou pro letce na zadní palubě. Chodba se po jasném denním světle venku jevila tmavá, a muž s chlapcem se zastavili, aby si oči zvykli.

Hugh ucítil na ruce stisk drobné dlaně.

"Nemůžu uvěřit, že opravdu poletím v takové lodi! Víš, pane Hughu," dodal Zmar s toužebnou radostí, "jak se jednou poletím v dračí lodi, tak jsem udělal všechno, co jsem chtěl v životě udělat. Myslím, že bych potom mohl docela spokojeně umřít."

Škrťavá bolest v prsou Hughu málem udusila. Nemohl dýchat, dlouhou chvíli nic neviděl, avšak nebyla to tma uvnitř lodi, co ho oslepovalo. Je to strach, uvědomil si zabiják. Strach, že chlapec všechno ví. Zatřásl hlavou, aby se zbavil šera v očích, které na ně padlo, a s tvrdým pohledem se otočil ke chlapci.

Avšak Zmar k němu vzhlížel s nevinnou náklonností, nikoli s prohnanou lstivostí. Hugh hrubě vytrhl ruku z chlapcova stisku.

"Budete s Alfrédem spát tam v té kajutě," řekl. "Dejte si tam své rance." Nad sebou uslyšeli ránu a potlačené zaúpění.

"Alfréde? Pojd' sem a postarej se o Jeho Výsost, já mám práci."

"Ano, pane," přišla rozechvělá odpověď a Alfréd sjel - doslova - po žebříku a přistál jako žok na podlaze.

Hugh se otočil na patě, beze slova prošel kolem Alfréda a odkráčel ke kormidelnímu prostoru.

"Milosrdný Sartane," řekl komorník a raději ustoupil, aby ho Hugh nesrazil. Díval se za ním a pak se otočil ke Zmarovi.

"Řekl jste, nebo udělal něco, co by ho tak rozčililo, Vaše Výsosti?"

"Ne, vůbec ne, Alfréde," řekl chlapec. Natáhl ruku a chytil komorníka za loket. "Kam jsi dal naše ovoce?"

"Můžu dovnitř?"

"Ne. Zůstaňte v chodbičce," rozkázal Hugh.

Zmar nakoukl do kormidelního prostoru a oči se mu rozšířily úžasem. Pak se zachichotal. "Vypadáš, jako by ses zamotal do velké pavučiny! K čemu jsou připojena všechna ta lana? A proč máš na sobě tu věc?"

Ta věc, kterou si Hugh na sebe připevňoval, připomínala kožený prsní krúnýř brnění, jenom z ní navíc vycházela rozličná lana. Lana se táhla různými směry, ale všechna vedla vzhůru ke složitému kladkostroji na stropě.

"Nikdy v životě jsem neviděl tolik dřeva!" doletěl na můstek Alfrédův hlas. "Dokonce ani v královském paláci. Už jenom to dřevo musí dělat loď hodnou své váhy. Vaše Výsosti, zůstaňte venku. Nedotýkejte se těch lan!"

"Nemohl bych se alespoň jít podívat z okna? Alfréde, prosím! Nebudu se nikam plést."

"Ne, Vaše Výsosti," řekl Hugh. "Kdyby se vám některé lano omotalo okolo krku, vmžiku by ho utrhlo."

"Odsud, kde stojíme, máte docela dobrý výhled. Docela dobrý," řekl Alfréd a v obličeji mírně zezelenal. Země byla hluboko pod nimi. Viděli pouze vršky stromů a okraj korálovcové skály.

Když si Hugh upevnil postroj, posadil se na dřevěnou židli s vysokým opěradlem, stojící na jediné noze přesně uprostřed kormidelní kajuty. Židle se mohla otáčet nalevo a napravo, a usnadňovala tak letci řízení. Z podlahy před ním vyčnívala dlouhá kovová páka.

"Proč musíš mít na sobě tu věc?" zeptal se Zmar a civěl na postroj.

"Drží lana na dosah ruky, zabrání jim v tom, aby se zamotala, a dá mi vědět, kam které lano jde." Hugh posunul nohou páku. Loď otřásla několik znepokojivých ran. Kladky se otočily a lana se prasknutím napjala. Hugh zatáhl za několik lan připevněných na hrudi. Ozvalo se rozličné skřípění a rachot, ostře to trhlo a ucítili, jak se jim loď pod nohama mírně zvedla.

"Roztahují se křídla," řekl Hugh. "Magie se spouští."

Křišťálová koule sextantu, visící přímo nad pilotovou hlavou, začala vyzářovat modravé světlo. Objevily se v ní nějaké znaky. Hugh přitáhl lana ještě víc a najednou začaly koruny stromů a skály ubíhat dolů. Loď stoupala.

Alfréd zalapal po dechu. Ztratil rovnováhu, zapotácel se a musel se chytit pažení, aby nespádl. Zmar radostně poskakoval a tleskal rukama. Znenadání vršky stromů a skály zmizely a do nekonečné dálky se rozprostřela obrovská klenba jasně modrého nebe.

"Prosím, pane Hughu, můžu jít na horní palubu? Chci se podívat, kam letíme."

"To nepřichází v úvahu, Vaše Výs..." nedořekl Alfréd.

"Samozřejmě," přerušil ho Hugh. "Vylezte po žebříku, po kterém jsme sem přišli. Když se budete držet zábradlí, tak vás to neodfoukne."

Zmar se vyšplhal nahoru a zanedlouho už nad hlavou slyšeli dusot jeho bot.

"Neodfoukne!" vydechl Alfréd. "Vždyť je to nebezpečné!"

"Ale není. Elfi čarodějové udělali kolem paluby kouzelnou kopuli. Nemohl by ani vyskočit. Dokud budou křídla roztažená a magie bude fungovat, nemůže se mu nic stát." Hugh pobaveně mrkl na Alfréda. "Ale možná bys přesto rád šel nahoru a dal na něho pozor."

"Ano, pane," polkl komorník, "já... já tam půjdu."

Ani se ale nepohnul. Držel se brlení jako klíště, tvář měl strnulou a bílou jako oblaka plující kolem nich a vytřeštěné oči upíral na modré nebe.

"Alfréde?" řekl Hugh a zatahal za lano.

Loď se naklonila doleva a před očima náhle vyskočily vršky stromů, až se točila hlava.

"Už jdu. Hned, pane. Už jdu," řekl komorník a nehnul ani prstem.

Nahoře na palubě se Zmar naklonil přes zábradlí, jak mu ten pohled učaroval. Viděl, jak mu Pitrinovo útočiště mizí za zády. Pod a před ním byla modrá obloha s bílými mraky, nad ním jiskřila klenba nebes. Dračí křídla byla vytažená po obou stranách a jejich šupinatý povrch se téměř ani nezavlnil, jak se loď hýbala. Středové křídlo stálo přímo za ním a kolébalo se sem a tam.

Chlapec držel v dlaních pero a přejížděl si jím jen tak po bradě. "Tak loď se ovládá postrojem. Magie ji drží ve vzduchu. Křídla vypadají jako netopýři. Křišťál na stropě ti poví, kde jsi." Stoupnul si na špičky, zahleděl se dolů a pomyslel si, jestlipak uvidí z takové výšky Vír. "Je to opravdu jednoduché," poznamenal a zammul přitom peříčko svého amuletu.

Kapitola dvacátá čtvrtá

Volné nebe, Střední říše

Dračí loď pronikala perlet'ovou nocí, šedou jako holubí pera, nesená magií a vzdušnými proudy, stoupajícími kolem břehů ostrova Djern Herevy. Hugh si zapálil dýmku, odpočíval, zavěšený v řemeni pro letce v pohodlí malé řídicí kabiny, a víceméně nechával dračí loď, ať letí sama. Jen čas od času popotáhl za šňůry, přivázané k řemeni, a natočil křídla tak, aby se loď lépe prořezávala vzdušnými proudy a bez viditelného úsilí klouzala nebem od jednoho stoupavého víru ke druhému, plachtíc po dráze tam, kde byl Aristagon.

Ruka se líně rozhlížela kolem, jestli neuvidí nějaké jiné okřídlené vzduchoplavce, ať už živé, nebo mechanické. Vzhledem k tomu, že seděl v elfí lodi, největší nebezpečí mu hrozilo od jeho vlastních soukmenovců, protože lidští drakoletci by ho bez váhání považovali za elfa, a to nejspíš za špeha. Hugh to ale nijak zvlášť neznepokojovalo. Dobře znal vzdušné cesty, kterými drakoletci létali při svých nájezdech na Aristagon nebo útocích na elfí loď. Úmyslně letěl vysoko, aby

se jim vyhnul, a byl přesvědčený o tom, že je velmi nepravděpodobné, že by ho někdo obtěžoval. Pokud by narazil na hlídku, vždycky se před ní ještě mohl schovat v mracích.

Počasí bylo dobré, let snadný a Hugh tak měl čas na přemýšlení. Právě tehdy se rozhodl, že to dítě nezabije. Tou dobou už dlouho věděl, že se musí rozhodnout, až doposud to ale odkládal. Teď byl sám a všechno kolem něj bylo klidné a tiché a povzbuzovalo myšlení. Ještě nikdy se mu nestalo, že by nedostal smlouvě, a potřeboval si být jistý, že jeho argumenty jsou rozumné a platné a nejsou ovlivněné city.

City. I když něco uvnitř Ruky mělo soucit s dětstvím, jaké musel Zmar prožívat - dětstvím bez lásky, chladným a pochmurným - zabiják už byl příliš necitelný na to, aby dokázal cítit svou vlastní bolest, natož bolest někoho jiného.

Nechá to děcko žít z toho prostého důvodu, že pro něj bude Zmar mít větší cenu živý než mrtvý.

Hugh ještě neměl své plány úplně hotové. Potřeboval čas na přemýšlení, čas na to, aby z Alfréda dostal pravdu, čas na to, aby rozpletl předivo záhad, ovijející prince. Ruka měl na Aristagonu skříš, kterou používal, když jeho loď potřebovala opravu. Ukryje se tam a bude čekat tak dlouho, dokud nezjistí všechno, co potřebuje. Pak se buď vrátí, aby Štěpánovi sdělil, co ví, a žádal ještě víc peněz za to, že bude mlčet, nebo se možná spojí s královnou a zjistí, co by byla ochotná zaplatit, aby svého syna dostala zpátky. Ať už ale bude jeho rozhodnutí jakékoli, Hugh měl pocit, že bohatství, které chtěl, už získal. Pomalu se dostával do rytmu řízení lodi, na které mu stačilo jen jeho tělo a část mysli, a zbytek svých myšlenek nechával volně plynout, když vtom strčil průlezem do kabiny svou střapatou hlavu právě předmět jeho úvah.

"Alfréd ti posílá něco k jídlu."

Chlapcovy oči byly dychtivé a zvědavé a jeho pohled přeskakoval po lanech, přivázaných k řemeni, na kterých klidně spočívaly Hughovy ruce.

"Pojď nahoru," pozval ho Hugh. "Jenom dávej pozor na to, na co saháš a kam šlapeš. A nechod' k těm provazům."

Zmar udělal, co mu Hugh nařídil, proklouzl průlezem a váhavě se postavil na palubu. V rukou držel mísu s masem a zeleninou. Jídlo bylo studené. Alfréd ho uvažil ještě předtím, než odletěl z Pitrinova útočiště, a schoval ho na později. Člověku, zvyklému na poutnický chleba a sýr, případně na tučné pokrmy v hostincích, to ale vonělo docela dobře.

"Dej mi to." Hugh vyklepal popel z dýmky do kameninového hrnku, který s sebou nosil právě k tomu účelu, a natáhl ruce po misce.

Zmarovi se zaleskly oči. "Ty ale máš řídit loď."

"Poletí sama," řekl Hugh, vzal mísu a rohovinovou lžici a začal si rychle cpát jídlo do úst.

"To nespadneme?" Zmar vykoul ven kříšťálovými okénky.

"Magie nás udrží ve vzduchu, a i kdyby selhala, v tak klidném vzduchu nás udrží křídla. Musím jenom dávat pozor na to, aby zůstala rozevřená. Kdybych je zatáhl, tak to bychom určitě začali klesat."

Zmar zamyšleně přikývl a zase se svýma modrýma očima zadíval na Hughu. "Kterými lany se zatahují?"

"Tady těmi." Ruka ukázal na dvě silná lana, přivázaná k řemeni na jeho hrudi, jedno u pravého a druhé u levého ramene. "Takhle za ně zatáhnu, směrem před sebe, a tím křídla zatáhnu. Těmi ostatními lany řídím. Křídla se jimi buď zvedají, nebo spouštějí. Tady tohle lano ovládá hlavní stěžeň a tady toto je přivázané k ocasu. Když ho přitáhnu na jednu nebo na druhou stranu, loď letí tam, kam potřebuji."

"Jak dlouho by to tak mohlo zůstat ve vzduchu?"

Hugh pokrčil rameny. "Řekl bych, že donekonečna, nebo aspoň do té doby, než bychom narazili na nějaký ostrov. Tam by nás zachytily vzdušné proudy, které by nás mohly stáhnout na útesy nebo pod ostrov a tam nás rozbít o korálovec."

Zmar vážně přikývl. "Stejně si myslím, že bych s tím dokázal létat."

Hugh byl sám se sebou tak spokojený, že si dovolil sebevědomě se usmát. "Ne, nejsi na to dost silný."

Chlapec se toužebně zadíval na řemení.

"Tak si to tedy zkus," vybídl ho Hugh. "Stoupni si sem vedle mě."

Zmar udělal, co mu Hugh řekl. Kráčel velmi opatrně a dával si pozor, aby se náhodou nedotkl některého z provazů. Postavil se na plošinu před Hughu a chytil jeden z provazů, kterým se zvedala a sklápěla křídla. Zatáhl za něj. Lano sebou lehce trhlo, křídlo se zachvělo, a to bylo všechno.

Princ nebyl zvyklý na to, že se něco přičilo jeho vůli. Zaťal zuby, popadl lano oběma rukama a vši silou zatáhl. Dřevěná kostra zaskřípala a křídlo o zlomek palce kleslo. Zmar se vítězně usmál, rozkročil se na palubě a zatahal ještě silněji. V tu chvíli křídlo zachytil vzhůru mířící poryv větru. Lano proklouzlo Zmarovi sevřenýma rukama. Princ s výkřikem povolil a nešťastně se zadíval na své rozedřené a krvácející dlaně.

"Pořád si ještě myslíš, že bys s tím mohl létat?" řekl chladně Ruka.

Zmar zamžikal, aby zadržel slzy, a tiše a smutně řekl: "Ne, pane Hughu." Prsty zraněné ruky omotal pero svého amuletu, jako kdyby v něm hledal útěchu. Možná mu to pomáhalo, protože polkl a podíval se svýma lesknoucíma se modrýma očima do Hughových. "Děkuji ti, že jsi mě to nechal zkusit."

"Byl jste docela dobrý, Vaše Výsosti," řekl Hugh. "Už jsem viděl muže, kteří byli dvakrát tak velcí jako vy, a přitom byli horší."

"Opravdu?" Slzy rázem zmizely.

Hugh byl teď bohatý a mohl si tu lež dovolit. "Jistě. A teď běžte dolů a podívejte se, jestli Alfréd nepotřebuje pomoc."

"Pro tu misku se vrátím!" řekl Zmar a zmizel v průlezu. Hugh slyšel jeho vzrušený hlas, jak volá na Alfréda a vypráví komorníkovi, jak řídil dračí loď.

Jedl dál a v nastalém tichu se lhostejně rozhlížel po nebi. Rozhodl se, že ze všeho nejdříve hned po přistání na Aristagonu zaneše to pero ke Kevamě, elfi čarodějnici, a zeptá se jí, co si o tom myslí. Byla to jedna z méně důležitých záhad, které musel vyřešit.

Anebo si to alespoň v té době myslel.

Uplynuly tři dny. V noci letěli a ve dne se skrývali na malých nezmapovaných ostrůvcích. Hugh říkal, že to bude trvat celý týden, než se dostanou k Aristagonu.

Zmar každou noc přicházel za Hughem a sedal si k němu, aby se díval, jak Ruka řídí loď, a kladl mu nejrůznější otázky. Hugh podle nálady buď odpovídal, nebo neodpovídal. V první řadě se věnoval svým plánům a řízení lodi, a tak Zmarovi nevěnoval víc pozornosti, než musel. Na tomto světě byla každá náklonnost nebezpečná a nemohla přinést nic jiného než bolest a zármutek. Ten chlapec byl hromada chladných zlatých mincí, a to bylo vše.

Ruku ovšem velmi mátl Alfréd. Komorník prince celou dobu nervózně a neklidně sledoval. Mohla by to snad být přehnaná reakce na tu nehodu se zlomeným stromem, Alfréd se ale Zmara nesnažil chránit. Hughovi to silně připomnělo, jak kdysi přes hradby hradu, ve kterém ho věznili, přeletěla při elfím nájezdu zápalná nádoba. Když se ta černá kovová věc kutálela po dláždění, vypadala celkem neškodně, každý ale věděl, že může každým okamžikem vybuchnout v moři plamenů. Lidé se tehdy na ni dívali přesně tak, jako se teď Alfréd díval na Zmara.

Když Hugh o tom Alfrédově podivném neklidu přemýšlel, ne poprvé ho napadlo, o kolik víc toho komorník ví než on. Když byli na pevné zemi, zabíják chlapce sledoval ještě pozorněji než obvykle, protože si myslel, že by se mohl pokusit utéct. Zmar pokorně plnil Hughův příkaz, že nesmí opustit tábor bez Alfréda, a i tak směl odejít jen tehdy, když chtěl v lese sbírat bobule, které očividně rád hledal.

Hugh na takové výpravy nikdy nechodil. Považoval je za úplně nesmyslné. Kdyby si musel opatřovat jídlo sám, stačilo by mu cokoli, co by našel, jen když by mu to udrželo život v těle. Komorník nicméně trval na tom, že Jeho Výsost by měla mít, co si přeje, a tak se ten neobratný Alfréd každý den vydával do lesa, aby tam sváděl urputný boj s převislými větvemi, propletenými šlahouny psiho vína a zrádnými rostlinami. Hugh zůstával v táboře a odpočíval. Naplň přitom bděl a naplň pospával, v tom stavu však byl schopen zaslechnout každé zašustění a zapraskání.

Té čtvrté noci přišel Zmar do kormidlovny, postavil se ke křišťálovým oknům a podíval se na úchvatné panoráma mraků a obrovských prostor volného nebe pod nimi. "Alfréd říká, že za chvíli bude večer."

Hugh zabafal z dýmky a něco nezávazně zabručel.

"Co je tamhle ten velký stín?" ukázal prstem Zmar.

"Aristagon."

"Opravdu? Už tam brzy budeme?"

"Ne. Je to mnohem dál, než to vypadá. Ještě den nebo dva."

"Ale kde se zastavíme mezi tímhle místem a tam tím? Nevidím tam žádné ostrůvky."

"Nějaké tam jsou. Teď je nejspíš skryla mlha. Jsou to malé ostrůvky, a zastavují se na nich jenom přes noc lodě jako ta naše."

Zmar se postavil na špičky a podíval se pod dračí loď. "Hrozně hluboko pod námi jsou vidět veliké černé mraky. Točí se pořád kolem dokola. To je Vír, že ano?"

Hugh neviděl důvod, proč by měl potvrzovat něco tak samozřejmého. Zmar se zadíval dolů ještě o něco upřeněji.

"Ty dvě věci tam dole - vypadají jako draci, jsou ale větší než ten největší drak, kterého jsem kdy viděl."

Hugh se opatrně zvedl z křesla, aby se nedotkl řídících lan, a vyhlédl ven. "Jsou to buď elfí piráti, nebo lodě s vodou."

"Elfové!" Princ to slovo řekl s napětím a dychtivostí a rukou se dotkl pera, které nosil na krku. Když ale ústa znovu otevřel, mluvil s nacıveným klidem. "Neměli bychom letět pryč?"

"Jsou daleko, a nejspíš nás ani nevidí. A jestli nás vidí, myslí si, že patříme k nim. Kromě toho to vypadá, že toho mají sami dost co dělat."

Princ se znovu podíval z okna, jenže pořád viděl jenom ty dvě lodě. Hugh ovšem věděl, co se tam odehrává.

"Jsou to vzbouřenci, a snaží se uniknout říšské válečné lodi."

Zmar už jim věnoval jen jediný pohled. "Myslím, že jsem slyšel Alfréda něco volat. Bude asi čas k jídlu."

Hugh souboj dál se zájmem sledoval. Válečná loď dostihla vzbouřence, z její paluby jako dlouzí hadi vyletěly háky a přistály na palubě lodi vzbouřenců. Podobnému útoku, ovšem provedenému lidmi, vděčil Hugh za vysvobození z otroctví na elfí vodní lodi.

Několik vzbouřenců začalo ve snaze zvýšit úroveň magie své lodi a uniknout zajetí provádět nebezpečný manévr, kterému se říkalo 'procházka po dračím křídle'. Hugh se díval, jak rychle a jistě vybíhají na nosník křídla. V rukou měli amulety, které jim připravil lodní čaroděj, a jejich úkolem bylo dotknout se těmi amulety konce nosníku.

Podnik to byl nebezpečný, zoufalý a velmi odvážný. Tak daleko od středu lodi nemohla elfy ochránit síť lodní magie. Každý poryv větru nebo - jak tomu bylo v tomto případě - nepřátelský šíp, je mohl zasáhnout, srazit z křídla a poslat do hlubin Víru.

'Procházka po dračím křídle.' Mezi elfy se tak začalo říkat každému nebezpečnému dobrodružství, které stálo za to podniknout. Hugh měl celý život pocit, že pro něj samotného a jeho způsob života má to rčení zvlášť velký význam, a pojmenoval podle něj i svou loď.

Zmar se vrátil s miskou s jídlem.

"Kde jsou elfové?" zeptal se a podal misku Hughovi.

"Za námi. Už jsme je minuli." Hugh si strčil do úst první sousto, okamžitě se zakuckal a zase jídlo vyplivl. "Zatraceně! Co s tím ten Alfréd udělal? To do toho svinstva vysypal celou pepřenku?"

"Já jsem mu říkal, že to je příliš kořeněné. Ale přinesl jsem ti víno."

Princ podal Hughovi měch s vínem. Hugh se zhluboka napil, polkl a znovu se napil. Vrátil měch princovi a strčil k němu nohou misku s nedojezeným jídlem. "Vezmi si ten hnus zpátky a nakrm tím Alfréda."

Zmar si vzal misku, z kormidlovny však neodešel. Rukou si pohrával s amuletem a s podivným, klidným očekáváním

Hugha sledoval.

"Co je zas?" vyštěkl na něj Ruka.

Právě tehdy se to ale dozvěděl.

Chuť jedu neucítil, překryl ji pepř. Jeho první účinky už ale cítil. Útroby mu sevřela křeč. Celým jeho tělem se přehnala vlna plamenů a jazyk jako by mu otekl v ústech. Všechny věci se mu před očima prodloužily a pak zase zploštily. Chlapec nesmírně vyrostl, se sladkým a okouzlujícím úsměvem se nad něj naklonil a v ruce se mu kýval amulet z ptačího pera.

Hughovo tělo zaplavil hněv, nebyl však tak silný jako jed, a ani ne tak rychlý.

Ruka dosedl na zem a zrak se mu zakalil. Viděl už jen ptačí pero a slyšel chlapcův zděšený hlas, přicházející z velké dálky.

"Otče, účinkuje to! On umírá!"

Hugh natáhl ruku, že svého vraha chytí a vymačká mu duši z těla, ta ruka však byla příliš těžká a jen mu bezvládně a bez života visela u boku. A to už u něj nestál malý chlapec, ale černý mnich s rukou napřaženou k němu.

"Tak pověz, kdo je tu pánem?"

Kapitola dvacátá pátá

Volné nebe, Střední říše

Hugh se sesul na palubu a zatáhl přitom za lana připevněná k postroji, který měl na sobě. Loď se ostře naklonila a hodila Zmara proti pažení. Miska s jídlem vypadla chlapci se zařinčením z ruky. Kajutou pod ním otfásla ozvěna rány, následovaná zděšeným výkřikem.

Princ se vyškřábal na nohy, chytil se boku lodi a omámeně se kolem sebe rozhlédl. Paluba se nakláněla v ostrém úhlu.

Hugh ležel na zádech, zapletený do lan. Zmar rychle vyhlédl ven, spatřil dračí zobák mířící přímo dolů a uvědomil si, co se stalo. Jak Hugh spadl, zatáhl křídla, magie byla narušena a oni se nyní neovladatelně řítili nebem a obrovskou rychlostí padali dolů do Víru.

Zmara nenapadlo, že by se toto mohlo stát. A zjevně to nenapadlo ani jeho otce. Nebylo to překvapující. Lidský mág Sedmého stupně žil v říších daleko nad boji a nepokoji zbytku světa, a proto nemohl nic vědět o mechanických věcech, které tento svět používal. Sinistrad snad ani nikdy neviděl elfí dračí loď. A Hugh chlapce ujišťoval, že loď může letět sama.

Zmar se vrhl na všechny čtyři mezi spletená lana. Chopil se Hughova těla a vši silou tahal a cukal za provazy, pohnout jimi ale nedokázal. Křídla sebou ani nehnula.

"Alfréde!" vykřikl princ, "Alfréde, pojď sem, honem!"

Zespoďu se ozvala další rána a šouravé kroky, a pak vykoukla poklopem Alfrédova mrtvolně bledá tvář. "Pane Hughu! Co se děje!? Padáme..." Spočinul pohledem na mužově tele. "Dobrý Sartane!" Alfréd vystřelil z poklopu s lehkostí na tak nemotorné tělo nevidanou, přeběhl přes stočená lana a poklekl vedle Hugha.

"Nestarej se o něho! Je mrtvý!" vykřikl princ. Chytil Alfréda za plášť a trhnutím ho otočil tváří k přední lodi. "Podívej se tam! Musíš nás zastavit! Sundej mu ten postroj a řiď tu věc místo něho!"

"Vaše Výsosti!" Alfréd byl popelavě šedý. "Neumím řídit loď! Musel bych s tím mít zkušenosti, celá léta cviku!"

Komorníkovy oči se zúžily. "Co tím myslíte, že je mrtvý?"

Zmar na Alfréda vzdorně upíral vzteklé oči, před jeho pohledem však nakonec musel uhnout. Komorník najednou přestal být tím starým hlupákem, jeho pohled byl podivně neústupný a ostrý a chlapec se náhle cítil velmi nepříjemně.

"Má, co si zasloužil," řekl neústupně Zmar. "Byl to vrah, najatý králem Štěpánem, aby mě zabil. Prostě jsem ho jenom zabil první."

"Vy?" Alfréd sklouzl očima na peříčko. "Vy, nebo váš otec?"

Zmar byl celý zmatený. Otevřel ústa a zase je zavřel. Pevně stiskl amulet, jako by ho chtěl skrýt, a začal koktat.

"Není třeba lhát," řekl s povzdechem Alfréd. "Už to vím dlouho. Déle než vaši rodiče, nebo bych měl říci vaši adoptivní rodiče, ačkoli osvojení znamená možnost volby, a oni žádnou neměli. Jaký jed jsi mu dal, Zmare?"

"Jemu? Proč se o něho tak bojíš? Chceš nás nechat ztroskotat?" zaječel pronikavě princ.

"Jen on nás může zachránit! Co jsi mu dal?" trval na svém Alfréd a natáhl ruku, aby mohl chlapce chytit a odpověď z něj třeba i vytřást.

Princ začal rychle ustupovat. Nohy mu sklouzávaly a podjížděly po nakloněné palubě, aby se nakonec zastavil o pažení. Otočil se a podíval se oknem ven. Z úst mu vylétlo záupění.

"Elfí loď! Míříme přímo k nim! Nepotřebujeme toho ničemného vraha. Elfové nás zachrání!"

"Ne! Počkej, Zmare! Bylo to to ovoce, že ano?"

Chlapec vyrazil z kormidelního prostoru. Za sebou slyšel volat Alfréda, že elfové jsou nebezpeční, ale nevěnoval mu pozornost.

"Jsem princ z Uylandie," řekl rozhodně a vyšplhal po žebříku na horní palubu. Rukama se pevně chytil zábradlí a zaklesl se i nohama, aby nevypadl. "Neodvází se na mě vztáhnout ruku. Pořád ještě mám to kouzlo. Trian si myslí, že ho zlomil, ale to jenom proto, že jsem chtěl, aby si to myslel. Otec říká, že se nic nesmí riskovat, a tak jsme museli vraha zabít, abychom se zmocnili jeho lodi. Já ale vím, že mám to kouzlo pořád s sebou! Ted' budu mít elfí loď. Přinutím je, aby mě dovezli k mému otci, a my jim pak spolu budeme vládnout. Budeme vládnout všem! Přesně tak, jak jsme si to plánovali!"

"Hej!" vykřikl Zmar. Sevřel nohama zábradlí, rukama se pustil a zamával. "Hej, vy tam! Pomoc! Pomozte nám!"

Elfové byli daleko pod ním, příliš daleko, než aby slyšeli chlapcovo volání. A navíc měli v hlavě jiné, důležitější věci - jako například, jak zůstat naživu. Zmar se na ně díval ze své pozorovatelné, viděl loď vzbouřenců a říšskou válečnou loď zahákované jedna k druhé a nebylo mu jasné, co se děje. Byl příliš vysoko a neviděl krev, valící se přes palubu.

Neslyšel nářek lanotahačů, uvězněných ve svých postrojích a vytahovaných z roztříštěných trupů, a neslyšel ani zpěv elfích povstalců, kteří se pokoušeli naplnit srdce svých soukmenovců strachem, ačkoli se sami museli bránit.

Jasně zbarvená dračí křídla horečně біla do vzduchu, některá se však už ulomila a houpala se na lanech. Dlouhé hákovací kotvice na provazech držely loď pevně u sebe. Elfí válečníci ručkovali po lanech na druhou loď nebo skákali vzduchem na palubu. Hluboko pod nimi vířil a vrěl Vír a jeho černá mračna s bílými nakadeřenými okraji byla stálou září blesků zbarvená doruda.

Zmar dychtivě shlížel na elfy. Necítil strach, jen opojnou radost z větru vanoucího mu do tváře, dosud nepoznaného zážitku a vzrušení z toho, že plány jeho otce se pomalu vyplňují. Dračí loď začala klesat o něco pomaleji. Alfrédovi se podařilo vytáhnout křídla alespoň tak, že se loď už neřítla střemhlav do Víru. Ale stále ještě byla neovladatelná a lenivě klesala, tentokrát po spirále.

Zesponu k němu dolehl Alfrédův hlas. Byl nezřetelný a Zmar nedokázal rozeznat jednotlivá slova, ale něco v jeho melodii nebo rytmu mu nejasně připomnělo tu chvíli, jak na něho spadl strom. Zmar si toho příliš nevšímal. Blížili se teď každým okamžikem k elfům. Viděl, jak zvedají hlavu a ukazují na něho. Znovu zavolal, když vtom se mu obě elfí lodě rozlomily před očima.

Štíhlé postavy padaly do nicoty a Zmar byl už tak blízko, že slyšel křik, který utichne, až je Vír pohltí. Všude kolem se vznášely kusy obou lodí, nadnášené ve vzduchu jejich vlastní magií. Viděl, že se jich mnoho elfů stále drží, a na větších kusech spolu elfové dokonce bojovali.

A Zmar se se svou malou lodí řítí přímo doprostřed toho zmatku.

Kirští mnichové se nesmějí. Nevidí na životě nic veselého a rádi zdůrazňují, že když se lidé smějí, je to často při neštěstí druhých. Smích není v klášterech kirkých mnichů zakázán. Tam se jednoduše nesměje. Když se dítě poprvé dostane do síní černých mnichů, směje se den či dva, ale nikdy déle.

Černý mnich, který držel Hughu za ruku, se neusmíval, ale Hugh viděl smích v jeho očích. Byl rozružený a bil se a zápasil s tím protivníkem urputněji, než jak kdy proti komu bojoval. Tento protivník nebyl z masa a kostí. Nic ho nezranilo. Nic ho nezastavilo. Byl věčný a pevně ho držel.

"Nenáviděl jsi nás," řekl černý mnich a sípavě se na něj zasmál, "ale sloužil jsi nám. Celý život jsi nám sloužil."

"Nesloužím nikomu!" vykřikl Hugh. Jeho síly už ochabovaly. Slábl a byl stále více unavený. Potřeboval si odpočinout. Jen hanba a vztek mu bránily v úniku do kýženého zapomnění. Hanba, protože věděl, že mnich má pravdu. Vztek, že byl tak dlouho jejich otrokem.

Byl zahořklý a zoufalý, ale sebral všechny slábnoucí síly a učinil poslední pokus, aby se osvobodil. Byla to slabá a žalostná rána, která by ani dítěti nevehnala slzy do očí. Ale mnich povolil.

Ohromený Hugh zbavený opory upadl. Neměl v srdci ani trochu strachu, protože měl takový divný pocit, že nepadá dolů, ale nahoru. Nepropadal se do tmy.

Řítí se do světla.

o o o

"Pane Hughu?" Nad ním se vznášela Alfrédova vystrašená a úzkostná tvář. "Pane Hughu? Ach, díky Sartanům! Jste v pořádku! Jak se cítíte, pane?"

Hugh se s Alfrédovou pomocí posadil. Rychle se kolem sebe rozhlédl a hledal mnicha. Nespatřil nikoho, jen komorníka, hromadu zamotaných lan a svůj postroj.

"Co se stalo?" Hugh potřásl hlavou, aby se mu trochu pročistila. Necítil bolest, jenom byl trochu malátný. Hlava mu připadala příliš malá na mozek uvnitř, ústa zase příliš malá na jazyk. Čas od času se probouzel v nějakém hostinci s přesně stejným pocitem, prázdný měch na víno vedle sebe.

"Chlapec vám dal nějaký lék, ale už to přestává působit. Víím, že se necítíte nijak dobře, pane Hughu, ale máme jisté potíže. Loď letí..."

"Lék?" Hugh pohlédl na Alfréda a snažil se na něho skrze mlhu soustředit obě oči. "Nedal mi žádný lék. Byl to jed."

Přimhouřil oči. "Já jsem umíral."

"Ne, pane Hughu, vůbec ne. Víím, že to tak vypadá, ale..."

Hugh se mírně předklonil. Popadl Alfréda za límec, přitáhl si ho k sobě a díval se do očí odrážejících světlo, jako by skrz ně chtěl dohlédnout až na dno jeho duše. "Byl jsem mrtvý." Hugh ho stiskl ještě pevněji. "A ty jsi mě přivedl k životu!" Alfréd klidně opětoval Hughův pohled. Posmutněle se usmál a zavrtěl hlavou. "Mýlíte se. Byl to jen lék. Já jsem nic neudělal."

Jak by tenhle blábolivý, nemotorný člověk mohl lhát, aniž by to Hugh poznal? Co však bylo důležitější, jak mu mohl Alfréd zachránit život? Jeho tvář byla naprosto bezelstná a mužovy oči na něho pohlížely se soucitem a smutkem a ničím jiným. Alfréd zřejmě nebyl schopen nic skrývat. Kdyby byl Hugh někdo jiný, určitě by mu uvěřil.

Jenže nájemný vrah ten jed znal. Už ho sám dával jiným. Už je viděl umírat, tak jako umíral on. Nikdo z nich se už neprobudil.

"Pane Hughu, ta loď!" opakoval Alfréd. "Padáme! Křídla... se zatáhla. Snažil jsem se je znovu vytáhnout, ale už to nešlo."

Ted, když mu to Alfréd řekl, Hugh ucítil, jak se loď kolébá. Podíval se na něj a povolil stisk. Další záhada, ta se však nevyřeší tím, že se zřítí do Víru. Hugh se nejistě postavil a rukou si držel brnici hlavu. Byla příliš těžká a Hugh měl podivný omámený pocit, že když ji pustí, odskočí mu od krku a skutálí se na podlahu.

Letný pohled z okna mu ukázal, že jim nehrozí žádné bezprostřední nebezpečí, alespoň tedy ne nebezpečí ztroskotání. Alfrédovi se podařilo loď zčásti ovládnout a Hugh ji bez potíží dokázal ovládnout úplně, přestože se předtím utrhlo několik lan.

"Tak pádu do Víru se teď musíme bát ze všeho nejméně."

"Co tím myslíte, pane?" Alfréd honem přiběhl k Hughovi a podíval se ven.

Hleděli na ně tři elfí válečníci. Byli tak blízko, že se daly rozeznat i ty nejmenší detaily jejich potřhaného a zakrváceného oděvu, a také háky, které svírali v rukou.

"Tady, hoďte je sem nahoru! Postarám se o to, aby se zahákly!" ozval se z horní paluby Zmarův hlas.

Alfréd zalapal po dechu. "Jeho Veličenstvo říká něco o hledání pomoci u elfů..."

"Pomoci!" Hughova ústa se zkrivila v uštěpačném úsměvu. Vypadalo to, že přišel znovu k životu, jen aby hned zase zemřel.

Kotvice zasvištěly vzduchem. Zaslechl duté rány, jak dopadly na palubu, a pak skřípot železných bodců sunoucích se po dřevě. Loď sebou trhla a ještě zesláblý Hugh upadl. Háky se zachytily. Sáhl si rukou k boku, avšak jeho meč byl pryč.

"Kde...?"

Alfréd si všiml jeho posunků a opatrně se k němu vydal po kymácející se palubě. "Tady, pane. Neměl jsem čím vás odřezat, tak jsem použil tohle."

Hugh popadl zbraň a málem ji upustil. Kdyby mu Alfréd podal kovadlinu, nemohla se mu ve slabé a roztřesené ruce zdát o nic těžší než jeho meč. Háky zastavily loď a přidržovaly ji ve vzduchu vedle zničeného elfího plavidla. Loď se zakymácela a o něco poklesla - to elfové šplhali po lanech nahoru na palubu. Hugh nad sebou zaslechl Zmaru, jak cosi vzrušeně štěbetá.

Vzal meč, vyšel z kormidelního prostoru a opatrně našlapoval chodbou, až nad sebou uviděl poklop. Alfréd škobrtal za ním a z jeho hlasitých a neohrabaných kroků naskakovala Hughovi husí kůže. Zlověstně na komorníka pohlédl, aby byl zticha. Pak vytáhl z boty dýku a podal ji Alfrédovi.

Alfréd se zarazil, zavrtěl hlavou a dal ruce za záda. "Ne," řekl třesoucími se rty. "To bych neudělal! Nemůžu... vzít někomu život!"

Hugh pohlédl nad sebe, odkud se ozývalo dupání těžkých bot, dusajících po palubě.

"Ani kdyby sis tak zachránil svůj?" zasyčel.

Alfréd sklopil oči. "Je mi líto."

"Jestli ti to není líto teď, tak za chvíli ti bude líto víc než dost," zamumlal Hugh a potichu se vyhoupl na žebřík.

Kapitola dvacátá šestá

Volné nebe, loď klesá

Zmar se díval, jak tři elfové ručkují po lanech a svírají je koleny a kotníky svých štíhlých nohou. Pod nimi byl jen prázdný vzduch a hluboko dole ta temná a děsivá věčně zuřící bouře. Elfové však byli v přelézání z lodi na loď na slovo vzatými odborníky a tak se ani jednou nezastavili, ani nepodívali dolů. Když se dostali k malé dračí lodi, přehodili nohy přes zábradlí a lehce přistáli na palubě.

Princ elfy ještě nikdy neviděl, a tak si je prohlížel stejně pozorně, jako si ho elfové nevšímali. Byli skoro stejně vysocí jako průměrný člověk, protože však byli velmi štíhlí, vypadali vyšší. Rysy měli jemné, ovšem tvrdé a chladné, jako by někdo jejich obličej vytesal z mramoru. Byli svižní a nesmírně obratní a i na houpající se palubě dračí lodi se pohybovali lehce a elegantně. Kůži měli světle hnědou, vlasy a obočí bílé, zdobené stříbrem, lesknoucím se na slunci. Na sobě měli něco, co vypadalo jako vesty a krátké suknice, ušité jako jemně tkané tapisérie, zdobené bizarními obrazy ptáků, květin a zvířat. Lidé se pestrobarevnému elfímu šatu často posmívali, většinou ovšem ke své pozdní lítosti poznávali, že to ve skutečnosti je elfí brnění. Elfí čarodějové mají totiž moc svou magií proměnit obyčejné hedvábné nitě tak, že jsou pevné a tvrdé jako ocel.

Elf, který vypadal jako vůdce těch tří, mávl na své společníky, aby se porozhlédli po lodi. Jeden doběhl na záď a podíval se z boku na křídla, nejspíš proto, aby zjistil rozsah škod, které způsobily, že se loď nedala dál ovládat. Druhý se vrátil na před. Elfové byli ozbrojení, zbraně však nedrželi v rukou. Koneckonců byli na lodi, kterou vyrobili jejich soukmenovci.

Když elfí velitel viděl, že se jeho lidé rozestavili, konečně si byl ochoten všimnout i chlapce.

"Co dělá lidský zmetek na lodi mých lidí?" Velitel se přes svůj dlouhý orlí nos ostře zadíval na chlapce. "A kde je kapitán téhle lodi?"

Lidskou řečí mluvil velice dobře, křivil však přitom ústa, jako by ta slova byla nechutná a on byl rád, že se jich konečně zbavil. Hlas měl zpěvný a melodický, zároveň však mluvil vladařsky a pohrdavě. Zmaru to rozvzteklilo, dobře však věděl, jak hněv skrýt. "A kde je kapitán téhle lodi?"

"Jsem korunní princ Volkaranu a Uylandie. Můj otec je král Štěpán." Zmar měl dojem, že bude nejlepší začít právě takto, přinejmenším nyní, když ještě elfy nestačil přesvědčit, že je někdo důležitý. Teprve potom jim řekne pravdu a řekne jim, že je opravdu velmi důležitý - důležitější, než by si dokázali představit.

Elfí kapitán sledoval jedním okem své muže a druhou polovinu své pozornosti věnoval Zmarovi. "Tak že by mí lidé chytili lidské princátko? Nevím, nevím, co si myslí, že za tebe dostanou."

"Zajal mě zlý člověk," řekl Zmar a do očí se mu hned vehnaly slzy. "Chtěl mě zabít. Vy jste mě ale zachránili. Budete hrdinové! Vezměte mě ke svému králi, abych mohl i jemu vyjádřit svou vděčnost. Toto by mohlo být začátkem míru mezi našimi národy."

Elf, který prohlížel křídla, se právě vrátil a chystal se podat hlášení. Když zaslechl, co chlapec říká, podíval se na svého kapitána. Oba se zároveň rozesmáli.

Zmar vyjeveně zatajil dech. Za celý život se mu ještě nikdo nesmál! Co se to dělo? To kouzlo by mělo působit. Dobře věděl, že ho ani Trian nedokázal zlomit. Proč jenom jeho kouzlo nepůsobí na elfy?

A pak Zmar spatřil ty talismany. Elfové je nosili kolem krku, talismany vytvořené mocnými elfími čaroději, které měly

chránit jejich vojáky proti lidské válečné magii. Zmar tomu příliš nerozuměl, když ale viděl ochranný talisman, poznal ho, a věděl, že takový talisman elfy před jeho kouzlem zcela jistě ochrání.

Než stačil cokoli udělat, kapitán ho popadl a mrštil jím vzduchem jako pytle se smetím. Chytil ho druhý elf, jehož štíhlé tělo zastíralo jeho skutečnou sílu. Elfí kapitán cosi nedbale rozkázal a druhý elf, držící chlapce v natažené ruce na délku paže od těla, jako by to byl skunk, došel i se Zmarem k zábradlí. Zmar elfsky nemluvil, přesto však pochopil rozkaz, který dal kapitán gestem ruky.

Měl být hozen přes palubu.

Zmar se pokusil vykřiknout, strach mu však sevřel hrdlo. Zmítal sebou a usilovně se bránil. Elf ho držel za zátylek a zdálo se, že se dobře baví jeho zoufalými pokusy se osvobodit. Zmar měl magické schopnosti, protože ale nebyl vychován v domě svého otce, neuměl je použít. Cítil, jak mu magie jako adrenalin protéká žilami, neměl však vědomosti potřebné k tomu, aby ji dokázal přinutit sloužit.

Měl však někoho, kdo mu je mohl dát. Zmar sevřel svůj amulet. "Otče!"

"Ten ti teď moc nepomůže," zasmál se elf.

"Otče!" znovu vykřikl Zmar.

"Měl jsem pravdu," řekl elfí kapitán svým průvodcům. "Na palubě je ještě někdo - otec toho zmetka. Běž ho najít!" rozkázal třetímu elfovi, který se spěšně vrátil od přídě.

"A ty dělej a hoď už toho malého mizeru dolů," vyštěkl kapitán.

Elf držící Zmaru zvedl chlapce přes zábradlí a pak ho náhle pustil.

Zmar se rozletěl vzduchem. Zoufale se nadechl a zaječel hrůzou, když vtom mu nějaký hlas ostře rozkázal, aby byl zticha. Ten hlas se chlapci ozval stejně jako vždycky a slova, která říkal, mu zněla jen hluboko v mysli. Nikdo jiný je slyšet nemohl.

"Zmare, ty jsi schopen se zachránit. Nejdříve však musíš zvítězit nad strachem."

Zmar celý ztuhl a znehybněl hrůzou. Padal rychle jako blesk, pod sebou viděl vznášející se trosky elfí lodi a ještě hlouběji ty černé mraky Víru.

"Otče, já... já to nedokážu," zasténal.

"Jestli to nedokážeš, zemřeš, což bude jen užitečné. Nepotřebuji syna, který je zbabělý."

Zmar se celý svůj život snažil potěšit muže, který k němu promlouval skrze amulet a který byl jeho skutečným otcem. Ze všeho nejvíce toužil po tom, aby ho potěšil.

"Zavři oči," nařídil mu vzápětí Sinistrad.

Zmar poslechl.

"Teď budeš pracovat se svou magií. Mysli si, že jsi lehčí než vzduch. Tvé tělo není z těžkého masa, ale je jako pěna, lehké a nadýchané. Tvé kosti jsou duté jako kosti ptáků."

Princi se chtělo smát, něco uvnitř jeho mysli mu však řeklo, že pokud to udělá, nikdy se už neovládne a bude padat vstříc smrti. Polkl ten divoký, hysterický smích a pokusil se udělat to, co mu jeho otec nařídil. Vypadalo to naprosto směšně. Jeho oči nechtěly zůstat zavřené, stále se otevíraly a zoufale pátraly po nějakém kusu rozbité lodi, kterého by se mohl zachytit a čekat, dokud ho nezachrání. Vítr, který kolem něj svištěl, mu však hnal do otevřených očí slzy a Zmar stejně nic neviděl. Z hrdla se mu draly vzlyky.

"Zmare!" Sinistradův hlas švihl jako bič chlapcovou myslí.

Zmar zalapal po dechu, zavřel oči a snažil se představit si sebe sama jako ptáka.

Zpočátku to bylo těžké a vypadalo to jako úplně nemožné. Zmarovi však přišly na pomoc celé generace dávno mrtvých čarodějů a jeho vlastní schopnosti a inteligence. Nejdůležitější bylo vypudit z mysli skutečnost a přesvědčit ji, že to tělo neváží přes šedesát kamenů, ale že neváží nic nebo ještě méně než nic. Bylo to umění, které se mladí čarodějové musí učit celé roky, než ho ovládnou, Zmar se to však musel naučit za několik vteřin. Ptáci učí svá mláďata létat tak, že je vyhodí z hnízda, a Zmar se teď učil umění magie přesně stejným způsobem. Byl to šok a čirá hrůza, co přimělo jeho přirozené nadání, aby mu přišlo na pomoc a zachránilo ho.

Mé tělo je mrak. Má krev je lehká mlha. Mé kosti jsou duté a vyplněné vzduchem.

Princovým tělem proběhla vlna vzrušení. Zdálo se mu, že ho jeho magie mění na mrak, protože měl pocit, že nic neváží a lehce se vznáší. Čím byl ten pocit silnější, tím silnější byla jeho víra v iluzi, že se otáčí kolem dokola. Magie ještě zesílila, byla stále silnější a stále pevněji ho držela ve svém sevření. Zmar otevřel oči a ke své radosti spatřil, že už nepadá. Byl lehčí než sněhová vločka a jen se vznášel na nebi.

"Dokázal jsem to! Já jsem to dokázal!" Rozjařeně se rozesmál a zamával rukama jako skutečný pták.

"Soustřed se!" vyštěkl na něj Sinistrad. "Tohle není hra! Když se přestaneš soustředit, zase tu schopnost ztratíš!"

Zmar rázem vystřízlivěl. Slova jeho otce ho však nezasáhla ani zdaleka tak silně jako náhlé zděšení, které mu způsobil pocit, že zase těžkne. Rozhodně napřel všechny síly své mysli k tomu, aby ho udržela mezi lehkým chmýřím mraků.

"Otče, co mám udělat teď?" zeptal se, teď už mnohem pokorněji.

"Zatím zůstaň tam, kde jsi. Elfové tě zachrání."

"Oni se mě ale pokusili zabít!"

"To ano, ovšem teď zjistíš, že skutečně ovládáš magii. Budou tě chtít vzít ke svým čarodějům. Tak se dostaneš k jejich dvoru. Koneckonců bys tam mohl nějakou dobu zůstat, než se ke mně vrátíš. Mohl by ses tam dozvědět mnoho užitečných věcí."

Zmar zvedl hlavu a pokusil se zjistit, co se děje na lodi. Ze svého místa ale viděl z celé lodi jen kýl a napůl roztažená křídla. Dračí loď ovšem ještě pořád klesala.

Zmar se uvolnil, dál se vznášel ve vzduchu a čekal, až loď doletí k němu.

Kapitola dvacátá sedmá

Volné nebe, loď klesá

Hugh s Alfrédem se krčili pod schody. Slyšeli, jak elfové prohledávají loď, a vyslechli rozhovor mezi elfím velitelem a Zmarem.

"Ten malý spratek," zamumlal si pro sebe Hugh.

Potom zaslechli Zmarův křik.

Alfréd zbledl.

"Jestli ho chceš zachránit, měl bys mi s tím pomoci," řekl Hugh komorníkovi. "Drž se za mnou."

Hugh se vyšplhal po žebříku a jedním pohybem otevřel poklop. S mečem v ruce se vyřítíl na palubu, následován Alfrédem. První, co uviděl, byl elf, házející Zmaru přes pažení na boku lodi. Alfréd vykřikl hrůzou.

"Pusť to z hlavy!" zařval Hugh a rychle se kolem sebe díval po něčem, co by se hodilo jako zbraň. "Kryj mě záda - u předků! Ne, to nesmíš!"

Alfréd obrátil oči v sloup. Tvář měl popelavě šedou a nohy mu podklesávaly. Hugh natáhl ruku, popadl ho a zuřivě jím zatřásl, ale bylo pozdě. Komorník padl jako podřatý a žalostně se svalil na palubu.

"Zatraceně!" zaklel vztekle Hugh.

Elfové byli ztuhlí a unavení po boji s povstalcí. Nečekali, že na palubě dračí lodi narazí na lidi, a tak byla jejich odpověď pomalá. Hugh se natáhl po ráhnu a ve stejný okamžik se o to pokusil jeden z elfích válečníků. Ruka byl rychlejší. Zvedl břevno, vši silou se rozpráhl a udeřil elfa do obličeje. Bojovník se zapotácel a jak padal, uhodil se hlavou o poklop.

Vypadalo to, že bude chvíli neschopen dalšího boje. Hugh se ho neodvažoval dobít, protože před ním stáli ještě další dva.

Elfové nejsou nijak výjimečně nadaní šermíři. Mají raději luk a šípy, kde se ukazuje zručnost a úsudek, ne pouhá fyzická síla - a šermování pro ně není nic víc než to. Krátké meče, které elfové nosí u boku, používají jen pro boj zblízka nebo k doražení obětí zraněných šípů.

Protože Hugh věděl, jak elfové nesnášejí šermování, divoce mával svým mečem a donutil je držet se z jeho dosahu.

Pomalou se posunoval dozadu - skákal z laťky na laťku - dokud nenarazil na pažení. Elfové na něho doráželi, ale nechystali se zaútočit. Ještě ne. Vše, co jim chybí v umu, si elfové vynahradí trpělivostí a obezřetností. Hugh musel napnout všechny své ubývající síly, aby vůbec udržel meč v ruce. Elfové viděli, že není v pořádku a že slábne.

Předstírali, že útočí, bodali a ubírali mu síly. Mohli si dovolit počkat, dokud únava nesníží jeho ostražitost.

Hughovi bolely paže, v hlavě mu bušilo. Věděl, že dlouho nevydrží. Musí se to nějak skončit. Pohnul očima.

"Alfréde!" zařval Hugh. "To je ono! Běž na ně zezadu!"

Byl to starý trik a žádného lidského bojovníka hodného své cti by neošálil. Elfí velitel stále upřeně hleděl na Hugha, ale druhý válečník ztratil rozvahu a otočil se. Namísto hrozivého člověka hrnoucího se na něj spatřil Alfréda, jak sedí na zemi a přihloupě se kolem sebe rozhlíží...

Hugh se na toho elfa vrhl jako blesk, vyrazil mu meč z ruky a udeřil ho do tváře zaťatou pěstí. Tento výpad ho nechal nechráněného vůči veliteli útoku, s tím ale nemohl nic dělat. Velitel elfů vyrazil vpřed a zaútočil. Nohy se mu sesmekly na nakloněné palubě a neobratný výpad minul Hughovo srdce a zasáhl jen svaly na paži, ve které Ruka držel meč. Hugh se otočil, jílcem meče uhodil velitele do brady, vyrazil mu zbraň z ruky a srazil ho na palubu, kde elf zůstal nehybně ležet na zádech.

Hugh klesl na kolena a bojoval se závratí a nevolností.

"Pane Hughu! Vy jste zraněný! Pomůžu..." Alfréd se dotkl Hughovy paže, Ruka se mu ale vytrhl.

"Jsem v pořádku," odsekl. Vyškrábal se na nohy a vztekle pohlédl na komorníka. Ten se začervenal a svěsil hlavu.

"Já... Je mi líto, že jsem vám nepomohl," vykotal. "Nevím, co to na mě přišlo..."

"Hoď tu špinu přes palubu, než přijde k sobě," odsekl mu Hugh a ukázal na elfy.

Alfréd tak zbledl, až si Hugh pomyslel, jestli znovu neomdlí. "To nemohu udělat, pane. Hodit bezbranného muže... na smrt."

"Hodili na smrt toho tvého kluka!" Hugh zvedl meč a podržel ho na krku bezvládného elfa. "Tak je budeme muset zabít tady. Nemůžu riskovat, že se proberou."

Už se chystal proříznout hubený krk, když ho zastavila podivná nechuť. Z obrovské, děsivé temnoty k němu dolehl něčí hlas.

Celý život jsi nám sloužil.

"Prosím, pane!" žebronil Alfréd a chytil ho za ruku. "Jejich loď je stále spojená s naší." Ukázal na místo, kde zbytky elfího korábu vyčnívaly po straně dračího křídla, pevně držené kotvicemi. "Mohl bych je tam přetáhnout. Alespoň budou mít naději, že je někdo zachrání."

"Tak dobře," vzdal se Hugh s nepovedenou blahovůlí, příliš unavený na to, aby se hádal. "Dělej, co chceš. Hlavně se jich zbav. Proč se vůbec o elfy tak staráš? Vždyť zavraždili toho tvého drahého prince."

"Každý život je posvátný," řekl tiše Alfréd, sklonil se a zvedl omráčeného elfího velitele za ramena. "Už jsme na to přišli. Ale pozdě. Příliš pozdě."

Hugh se alespoň domníval, že Alfréd něco takového říká. Vítr skučel v lanoví, jemu bylo zle a měl bolesti, a koho to vlastně zajímalo.

Alfréd vykonal úkol svým obvyklým neohrabaným způsobem - zakopával o laťky, upouštěl těla a jednou se málem uškrtl, když se zamotal do smyčky lana. Nakonec se mu podařilo přitáhnout bezvládné elfy k pažení a přemístit je na jejich vlastní loď. Dělal to s takovou silou, jakou by Hugh u toho vysokého, vyzábělého muže nikdy nečekal.

Ovšem okolo Alfréda toho bylo velmi mnoho nevysvětlitelného. Byl jsem doopravdy mrtvý? Přivedl mě Alfréd zpátky k životu? A jestli ano, jak? Ani mysteriarchové nemají moc vzkřísit mrtvé.

Život je posvátný... Pozdě. Příliš pozdě.

Hugh zavrtěl hlavou a hned toho litoval, protože měl najednou pocít, že mu oči vyletí z důlků.

Alfréd se vrátil a našel Hughu, jak si kolem paže uvazuje neumělý obvaz.

"Pane Hughu?" začal ostýchavě.

Hugh ani nevzhlédl od své práce. Komorník se jí opatrně ujal sám a zkušeně obvaz utáhl.

"Myslím, že byste se měl jít na něco podívat, pane."

"Já vím. Pořád padáme. Ale já nás vytáhnou. Jak blízko je Víř?"

"To ale není úplně všechno, pane. To princ. Je v pořádku!"

"V pořádku?" Hugh na Alfréda vytřeštil oči a pomyslel si, že se určitě zbláznil.

"Je to velice zvláštní, pane. I když ne až tak podivné, když se vezme v úvahu, kdo to je a kdo je jeho otec."

Kdo to k čertu je? chtěl se zeptat Hugh, ale teď na to nebyl čas. Nebylo mu dobře, všechno ho bolelo, ale přesto vykročil po palubě, která se čím dál tím víc kymácela, jak se loď blížila k bouři. Podíval se dolů a nedokázal potlačit ohromené zahvívnutí.

"Jeho otec je mysteriarch z Horní říše," řekl Alfréd. "Myslím, že to byl on, kdo chlapce tohle naučil."

"Mluví spolu tím amuletem," řekl Hugh, když si vybavil sebe sama, jak se snaží zaostřit slábnoucí zrak na chlapce, svírajícího v rukou pero amuletu.

"Ano."

Hugh spatřil, jak se na ně Zmar, očividně spokojený se sebou samým, vítězoslavně dívá.

"Teď bych ho měl asi zachránit. Kluka, který se mě pokusil otrávit. Kluka, který mi zničil loď. Kluka, který nás chtěl všechny vydat elfům!"

"Koneckonců, pane," odvětil Alfréd, oči pevně upřené na Hughu, "souhlasil jste, že ho zabijete - za peníze."

Hugh pohlédl zpět na Zmaru. Blížili se k Víru. Už rozeznával nebezpečná mračna prachu a trosek vířící nad ním a slyšel neutichající burácení hromu. Chladný, vlhký vítr s vůní deště narážel do ocasního kormidla, které sebou divoce zmítalo. Teď by měl Hugh jít prohlédnout přetržená lana a měl by se je pokusit uvázat, aby pak mohl vytáhnout křídla a zachytit jimi vzestupný proud, než loď sletí příliš nízkou a větry bouře jim zabrání odlétnout. Jenže jemu se dělalo špatně a bušilo mu v hlavě.

Hugh se otočil a odešel od zábradlí.

"Nemám vám to za zlé," řekl Alfréd. "Je to rozmazlené dítě..."

"Rozmazlené?" zasmál se Hugh. Pak toho nechal a zavřel oči, jak se mu paluba naklonila pod nohama. Jakmile se vzpamatoval, zhluboka si oddechl. "Vezmi tamto ráhno a podej mu ho. Pokusím se dostat s lodí blíž. Dáváme při tom v sázku svoje vlastní životy. Hrozí nám nebezpečí, že nás zachytí vítr a vtáhne nás do bouře."

"Ano, pane Hughu." Alfréd odběhl pro tyč - najednou šly nohy i tělo stejným směrem.

Ruka se spustil poklopem do kormidelního prostoru a stál s očima vytřeštěnými na tu spoušť. Proč tohle dělám? zeptal se sám sebe. Je to jednoduché, zněla odpověď. Jeden otec je takový, že zaplatí za to, aby se mu syn nevrátil, a druhý za to, aby se mu dítě dostalo do rukou.

To dává smysl, připustil Hugh. Samozřejmě ovšem za předpokladu, že neskončíme ve Víru. Podíval se ven křišťálovým oknem a uviděl chlapce, jak poletuje v mracích. Dračí loď mu padala naproti, ale kdyby Hugh nezměnil směr letu, minuli by ho dobře o délku křídla.

Ruka zasmušile prohlédla trosky a nutil svou bolavou mysl pracovat, aby mohl rozmotat velké množství lan, spletených a plazících se po podlaze jako hadi. Když našel ta, která potřeboval, rozpletl je a natáhl po zemi, aby průvlastky procházely bez potíží. Jakmile lana napnul, odsekl je mečem od postroje a obtočil si je kolem paží. Už ale viděl mnoho mužů, kteří si díky tomu zlámali kosti. Jestliže ztratí nad těžkými křídly vládu, vmžiku se roztáhnou, trhnou provazy a přelomí mu ruce jako párátko.

Hugh se usadil, nohama se zapřel o palubu a pomalu začal popouštět lano. Provaz na jeho levé ruce se rychle a hladce sunul průvlastkem. Křídlo se pomalu zvedalo a magie začínala pracovat. Lano na Hughově pravé paži však bylo stále volné a bez života se táhlo po palubě. Hřbetem ruky si utřel pot z čela. Křídlo se zaseklo a nechtělo dál.

Hugh vši silou cloumal za lano a doufal, že se škubnutím uvolní. Nebylo to však k ničemu a on si uvědomil, že jedno z venkovních lan připevněných k řídícímu provazu se muselo přetrhnout. Ruka polohlasem zaklel, pustil přetržené lano a plně se soustředil na to, aby loď určil jen s jedním křídlem.

"Blíž!" vykřikl Alfréd. "Trochu doleva - nebo se tomu říká pravobok? Nikdy si to nemůžu zapamatovat. Tak levobok?"

Ano, tam, už ho skoro držím... Už! Držte se pevně, Vaše Výsosti!"

Hugh zaslechl princův pronikavý hlas, proti čemusi reptající, a pak dupot malých bot po palubě.

Pak uslyšel Alfrédův hlas, tichý a vyčítavý, a Zmarovo bránící se zafňukání.

Hugh znovu zatáhl za lano a ucítil, jak se křídlo zvedlo a dračí loď začala s pomocí magie stoupat vzhůru. Mračna Víru vířila pod nimi a jako by zuřila, že jim kořist unikla. Hugh zadržel dech, a jak stále pomalu stoupali, snažil se vši silou udržet křídlo v klidu.

Najednou jako by se napřáhla obrovská ruka a ohnala se po nich jako po bodavém komáru. Loď se náhle závratnou rychlostí propadla do hlubin a řítila se střemhlav tak rychle, že se jim zdálo, že oni sami padají s ní, ale jejich vnitřnosti zůstaly nahoře. Hugh zaslechl vyděšený výkřik a těžkou ránu, podle kterých poznal, že někdo spadl na zem. Doufal, že Alfréd i chlapec našli něco, za co by se chytili, ale jestli se jim to nepodařilo, pak stejně nemohl nic dělat.

Zuřivě tahal za lana a snažil se, seč mohl, aby udržel křídlo vytažené, a zpomalil tak pád. Pak uslyšel zlověstné zapraskání a strašidelný pískot, při kterém stydne krev v žilách všech dračích letců. Křídlo se protrhlo a hnul se jím vítr. Hugh popustil lano, jak to jen šlo, a nechal křídlo vytažené. Nemohl je už použít k řízení, jeho magie však alespoň pomůže zmírnit náraz, až dopadnou na zem - když dopadnou na zem a když je předtím Víř neroztrhá na kusy.

Hugh si odmotal provaz z paže a hodil ho na palubu. Ještě se nedostali do Víru a už jimi vítr divoce házel. Neudržel se

na nohou a musel se po dřevěné podlaze plazit. Pak se chytil lan a přitáhl se za ně do chodby. Jakmile se tam dostal, s námahou se vyšplhal po žebříku a vyhlédl ven. Alfréd a Zmar leželi jak širocí, tak dlouzí na horní palubě. Komorník chlapce jednou rukou pevně objímal.

"Pojďte sem dolů!" zařval Hugh do náporu větru. "Protrhlo se křídlo. Padáme do bouře!"

Alfréd se doplazil po břiše přes palubu a přitáhl Zmaru s sebou. Hugh s jistou dávkou chmurné radosti zpozoroval, že chlapec jako by oněměl hrůzou. Komorník se dostal až k poklopu a strčil prince před sebe. Hugh ho nezachytil nijak něžně, vtáhl ho dovnitř a postavil ho na zem. Zmar zaskočel bolestí, ale vzápětí přestal, protože se loď převrátila, hodila ho na pažení a vyrazila mu dech. Rychlé trnutí shodilo Alfréda po hlavě do průlezu a Hugh pod ním se zapotácel.

Spadl ze žebříku a dopadl na palubu pod sebou.

Pak se vyškrábal na nohy a znovu vyšplhal po žebříku nahoru - nebo to bylo dolů? Loď se neustále otáčela a on už ztratil orientaci. Popadl držadlo poklopu. Do lodi udeřil přívál deště a voda ji bičovala silou elfích kopí. Blesk rozčísil vzduch tak blízko nich, že se mu z toho pachu málem ucpal nos. Úder srážejících se vzduchových mas ho málem ohlušil. Zašmátral rukou po poklopu - byl kluzký a mokrý - a konečně se mu ho podařilo otevřít. Vyčerpaně se svezl ze žebříku a zhroutil se na podlahu.

"Ty... Ty jsi naživu!" Zmar na něho zíral v naprostém ohromení. Pak se však jeho výraz změnil na radostný úsměv. Přiběhl k Hughovi, objal ho pažemi okolo krku a pevně ho k sobě přimákl. "Ach, já jsem tak rád! Měl jsem takový strach! Zachránil jsi mi život!"

Hugh ze sebe sundal princovy ruce a podržel chlapce na délku paže od sebe. O upřímnosti v tom zajímavém se hlase a v té nevinné tváři nešlo pochybovat. V modrých očích nebyla lest ani přetvářka. Ruka si téměř dokázal představit, že se mu všechno jenom zdálo.

Téměř, ale ne docela.

Ten Zmar, tak případně pojmenovaný, se ho pokusil otrávit. Hugh uchopil rukou chlapcův bílý krk. Bude to jednoduchá záležitost. Jednou zakroutit. Zlomit mu krk. Smlouva bude splněna.

Loď sebou házela v bouři. Trup skřípal a sténal a zdálo se, že se snad každou chvíli rozletí na kusy. Kolem nich zazářil blesk a do uší jim zaduněl hrom.

Celý život jsi nám sloužil.

Hugh sevřel prsty o něco pevněji. Zmar se na něho důvěřivě díval a plaše se usmíval, jako by ho vrah utěšoval láskyplným pohledem.

Ruka rozezněle odstrčil prince k Alfrédovi, který ho instinktivně zachytil.

Hugh potácivě prošel kolem nich a zamířil ke kormidelnímu prostoru, klesl však na všechny čtyři a žaludek mu vypověděl poslušnost.

Kapitola dvacátá osmá

Drevlin, Dolní říše

První přišel k sobě Zmar. Otevřel oči, rozhlédl se po dračí lodi a podíval se, kde jsou jeho dva společníci. Uslyšel dunivé zahřmění a na chvíli se ho opět zmocnila hrůza, pak si ale uvědomil, že bouře je ještě daleko. Vyhlédl ven a spatřil, že vítr utichl a o trup lodi pleská jen slabý déšť. Ten hrozný pohyb ustal. Všechno bylo klidné a nic se nepohybovalo.

Hugh ležel na palubě, zamotaný do lan, oči měl zavřené a hlavu a jednu ruku zkrvavenou. Druhou rukou svíral jedno z lan, jako kdyby se je v poslední chvíli ještě pokoušel zachránit. Alfréd ležel natažený na zádech, nevypadal však, že by byl zraněný. Zmar si z toho hrozného sestupu bouří příliš mnoho nepamatoval, něco mu ale říkalo, že Alfréd cestou omdlel.

I Zmar měl strach, ba dokonce mnohem větší strach, než když ho ten elfí kapitán nechal hodit přes palubu. To se událo rychle a na strach nebyl čas, kdežto ten pád do bouře jako by trval věčně a jeho děs jako by každou vteřinou sílil. Zmar si opravdu myslel, že by mohl zemřít. Teprve teď si vzpomínal na šeptající hlas svého otce, který ho pomalu uspal.

Princ se pokusil posadit. Cítil se hodně zvláštně - nic ho nebolelo, jenom se cítil divně. Jeho tělo jako by bylo příliš těžké a nějaká velká síla ho tlačila k zemi, přestože na něm nic neleželo. Zmar tiše zasténal strachem a pocitem osamění.

Ty podivné pocity chlapce děsily a Zmar rychle dolezl k Alfrédovi, aby se ho pokusil vzbudit. V tu chvíli spatřil Zmar Hughův meč, ležící na palubě pod zabijákovým tělem, a dostal nápad.

"Mohl bych je oba zabít," řekl a pevně sevřel otcův amulet. "Otče, mohli bychom se jich zbavit."

"Ne!" To slovo bylo přísné a velmi ostré a naprosto ho překvapilo.

"Proč ne?"

"Protože je budeš potřebovat, aby tě dostali z toho místa a pak zpátky ke mně. Nejdříve ale chci, abys vykonal jeden úkol. Přistáli jste na ostrově Drevlinu v Dolní říši. Tu zemi obývají lidé, kteří si říkají Gegové. Popravdě řečeno mě docela potěšilo, že tě náhoda dostala právě tam. Chtěl jsem se tam sám vypravit, až bych získal létající loď."

Na tom ostrově je velký stroj, který mě velice zajímá. Postavili ho v dávných dobách Sartani, nikdo však zatím nebyl schopen zjistit, jaký je jeho účel. Chtěl bych, abys tu věc během svého pobytu na Drevlinu prozkoumal. Kromě toho zjistíš o těch Gezích všechno, co jenom budeš moci. I když dost pochybuji, že mi mohou být při dobývání světa k něčemu užiteční, je dobré vědět o těch, které se chystám porazit, tolik, kolik jen budu moci. A možná je dokonce budu moci využít. Synu, musíš mít oči otevřené a čekat na svou příležitost."

Hlas zmlkl. Zmar se ušklíbl. Kéž by tak Sinistrad zapomněl na ten rozčilující zvyk říkat 'Až dobudu, až budu vládnout'. Raději měl říkat 'Až dobudeme, až budeme vládnout'. Zmar už o tom pro sebe dávno rozhodl.

"Můj otec toho o mně samozřejmě ještě mnoho neví, proto mě ještě nikdy nezahrnul do svých plánů. Až se setkáme, pozná mě. Bude na mě hrdý a bude rád, když se bude moci se mnou podělit o moc. Naučí mě všechnu svoji magii."

Budeme všechno dělat společně. Už nebudu sám."

Hugh zasténal a pohnul sebou. Zmar si rychle zase lehl na palubu a zavřel oči.

Hugh se s námahou zvedl a opřel se rukama o palubu. Jeho první myšlenkou byl naprostý úžas nad tím, že zjistil, že je naživu. Hned poté ho napadlo, že zaplatí tomu elfimu čaroději, který očarovával jeho loď, dvakrát tolik, než kolik chtěl obvykle, a bude to považovat za dobrý obchod. Jeho další myšlenka patřila jeho dýmce. Hugh sáhl do ušpiněné a mokré sametové haleny a vytáhl tu křehkou věc, našťásti celou a nepoškozenou.

Ruka se podívala na své společníky. Alfréd ležel na zemi jako špalek. A to Hugh za celý svůj život ještě neviděl nikoho, kdo by omdlával. Jak jedinečný to musí být společník, když jde do tuhého. Chlapec byl také v bezvědomí, dýchal však pravidelně a jeho tváře měly zdravou barvu. Zraněný tedy nebyl. Hughově směnce splatné někdy v budoucnosti se vedlo dobře.

"Jestli to ale je tak, jak to vypadá," zamumlal Ruka a posunul se po palubě ke chlapci, "tak se nejdřív ze všeho budeme muset zbavit tatíčka." Hugh pomalu a opatrně, aby chlapce neprobudil, zastrčil prsty pod stříbrný řetízek, na kterém měl Zmar zavěšený svůj amulet, a pohnul rukou, aby mu ho stáhl z krku.

Řetízek mu proklouzl skrz prsty.

Hugh jen nevěřícně zíral. Řetízek mu neproklouzl mezi prsty, ale skrze ně - doslova skrze ně! Hugh na vlastní oči viděl, jak proniká pevným masem a kostí stejně snadno, jako kdyby jeho ruka byla stejně nehmotná jako ruka ducha.

"Mám vidiny. To bude ta rána do hlavy," řekl a popadl řetízek, tentokrát vší silou.

V ruce držel jen vzduch.

Hugh si uvědomil, že Zmar otevřel oči. Chlapec se na něj upřeně díval, zdaleka však ne rozzlobeně nebo podezřívavě, spíš smutně.

"Nejde sundat," řekl. "Sám jsem to zkoušel." Princ se posadil. "Co se stalo? Kde to jsme?"

"Jsem v bezpečí," řekl Hugh, posadil se a vytáhl dýmku. Všechno sterego už vykouřil, i kdyby ho ale nevykouřil, stejně by ho neměl čím zapálit. Stiskl zuby troubel a potáhl z prázdné dýmky.

"Zachránil jsi nám oběma život," řekl Zmar. "A to jsem tě chtěl zabít. Je mi to líto. Opravdu je mi to líto." Zmar zvedl hlavu a svýma mírnými modrými očima se zadíval na Hughu. "Udělal jsem to jenom proto, že jsem se tě bál."

Hugh potáhl z dýmky a neřikal nic.

"Připadám si tak divně," pokračoval princ v nezávazné konverzaci, když už ta malá nepříjemnost mezi nimi byla konečně vyřešena. "Jako bych byl na své tělo příliš těžký."

"To je ten tlak tady dole, váha toho vzduchu. Zvykneš si na to. Jenom sed' a nehýbej se."

Zmar zůstal sedět a jen se neklidně vrtěl. Jeho pohled přelétl k Hughovu meči. "Ty jsi válečník. Můžeš se bránit jako čestný člověk. Já jsem ale slabý. Co bych jinak mohl dělat? Však přece jsi nájemný vrah? Přece tě najali, abys mě zabil, nebo ne?"

"A ty zase nejsi Štěpánův syn," odsekl Hugh.

"Ne, pane, není." Ten hlas patřil Alfrédovi. Komorník se posadil a zmateně se kolem sebe rozhlížel. "Kde to jsme?"

"Řekl bych, že jsme v Dolní říši. A jestli jsme měli štěstí, budeme na Drevlinu."

"Proč jestli jsme měli štěstí?"

"Protože Drevlin je jediný kus země, který je tady dole obydlený. Dolní říši neustále sužují hrozné bouře," dodal na vysvětlenou Hugh. "Kdyby nás taková bouře zastihla někde venku..." Ruka jen pokrčil rameny.

Alfréd zbledl a vyděšeně se podíval ven. Zmar se celý zkroutil a stočil, aby se také mohl podívat. "Teď žádná bouře není. Nebylo by lepší vyrazit?"

"Počkáme, dokud se tvoje tělo nepřizpůsobí změně tlaku. Až někam půjdeme, budeme muset jít rychle."

"Takže vy si myslíte, že jsme na tom Drevlinu?" zeptal se Alfréd.

"Podle místa, kam jsme dopadli, bych řekl, že ano. Ta bouře nás sice honila tam a zpátky, Drevlin je ale tady dole ten největší kus země a bylo by obtížné ho minout. Kdyby nás to odfouklo příliš daleko, nebyli bychom teď nikde."

"Takže tys už tady byl." Zmar se zpřímá posadil a podíval se na Hughu.

"Ano."

"Jaké to tady je?" zeptal se dychtivě princ.

Hugh hned neodpověděl. Jeho oči se nyní upíraly na Alfréda, který si držel ruku před očima a zmateně si ji prohlížel, jako by si byl docela jistý, že musí patřit někomu jinému.

"Běžte ven a podívejte se sám, Vaše Výsosti."

"To myslíš vážně?" Zmar se vyškrábal na nohy. "To smím jít ven?"

"Podívej se, jestli neuvidíš nějakou gegskou vesnici. Na tomto ostrově je obrovský magický stroj, a jestli uvidíš nějakou jeho část, tak Gegové určitě nebudou daleko od ní. Ale drž se blízko lodi. Když tě bouře zastihne někde, kde se nebude mít kam schovat, je po tobě."

"Je to opravdu moudré, pane?" Alfréd se neklidně zadíval za chlapcem, který se právě soukal ven skrz díru, proraženou do trupu lodi.

"Daleko nedorazí. Unaví se mnohem dřív, než si myslí. Ale zatímco bude pryč, ty mi řekneš pravdu."

Alfréd velice zbledl. Nervózně si poposedl, sklopil oči a zadíval se na své příliš velké ruce. "Když jste říkal, pane, že Zmar není synem Štěpána a Anny, měl jste pravdu. Řeknu vám, co vím - i když zrovna to ví zcela jistě každý, přestože Trian bezpochyby vymyslel hned několik teorií, co se vlastně stalo. Musím ovšem říct, že se mi nezdálo, že by zcela úplně vysvětlovaly všechny okolnosti..." Alfréd si všiml, že Hughova tvář potěměla a Ruka netrpělivě sraštil obočí.

"Před deseti lety se Štěpánovi a Anně narodilo dítě. Byl to chlapec, krásný chlapec, po otci měl tmavé vlasy a po matce oči a uši. Budeš si asi myslet, že to je zvláštní, že se zmiňuji o jeho uších, později to ale bude velmi důležité. Abys věděl, Anna má na levém uchu takový mělký zářez, zrovna tady, na boltci. Dědí se to v její rodině. Říká se, že před

dávnými lety, v dobách, kdy ještě žili Sartani, jeden z nich se štěstím ušel zranění, když oštěp, který po něm hodili, vychýlil svým tělem z dráhy jeden z Anniných předků. Hrot oštěpu usekl tomu muži kus levého ucha. Všechny děti, které se v rodině od té doby narodily, byly poznamenány tím zářezem jako symbolem rodinné cti.

Annino dítě ten zářez mělo. Viděl jsem ho na vlastní oči, když to dítě přinesli, aby nám ho ukázali." Alfréd snížil hlas.

"Dítě, které jsme našli v kolébce druhý den, ho ale nemělo."

"Podvrženec," řekl suše Hugh. "Předpokládám, že to poznali?"

"Ano, poznali to. Všichni jsme to poznali. To dítě vypadalo stejně staré jako princ, mohlo mít tak jeden nebo dva dny. Toto dítě ale mělo světlé vlasy a oči jasně modré, ne ty kalné modré, které za nějakou dobu zhnědnou. A obě uši toho dítěte měly dokonalý tvar. Vyslechli jsme všechny lidi v paláci, nikdo ale nevěděl, jak k té záměně mohlo dojít. Strážní přísahali, že kolem nich nikdo neproklouzl. Byli to spolehliví muži a Štěpán vůbec nepochyboval o tom, co mu říkali. Chůva spala v pokoji s dítětem celou noc a jen jednou se probudila, aby ho donesla ke kojné. Ta říká, že si přiložila k prsu Annina tmavovlasého chlapce. Podle toho a ještě podle dalších důkazů Trian usoudil, že to dítě tam bylo přeneseno pomocí kouzel."

"Jakých dalších důkazů?"

Alfréd si povzdychl a pohledem zabloudil někam pryč. Zmar stál na skalním výstupku a upřeně hleděl do dálky. Na obzoru se kupila temná mračna, kterými probleskovaly blesky. Zvedal se vítr.

"To dítě bylo očarováné nějakým mocným kouzlem. Každý, kdo se na něj podíval, ho ihned musel milovat. Ne, milovat není to správné slovo." Komorník nad tou věcí chvíli uvažoval. "Lepší by bylo zbožňovat nebo být jím posedlý. Nebyli jsme schopni si představit, že by mohl být nešťastný. Stačila jediná slza, která mu vyklouzla z oka, a už jsme byli celé dny zoufalí. Raději bychom se rozloučili s vlastními životy než s tím dítětem." Alfréd zmlkl a přejel si rukou po holé lebce. "Štěpán i Anna věděli, jak bude nebezpečné přijmout to dítě za vlastní, ani oni, ani nikdo z nás však nemohl dělat nic jiného. A proto ho pojmenovali Zmar."

"A proč to bylo tak nebezpečné?"

"Rok poté, co nám někdo poslal toho podvržence, v den, kdy by mělo narozeniny Annino pravé dítě, mezi nás přišel mysteriarch z Horní říše. Nejdříve jsme se cítili poctěni, protože se již mnoho let nestalo, že by se některý z mocných mágů Sedmého stupně snížil k tomu, aby se uvolil opustit svou nádhernou říši tam nahoře a navštívit nás dole. Naše hrdost a naše potěšení se nám však měly v ústech změnit na popel. Sinistrad je zlý člověk. Řekl, že přišel vzdát čest mladému princovi a přinesl mu dárek. Když pak ale Sinistrad zvedl dítě na rukou, všichni do jednoho jsme poznali, čím dítě Zmar opravdu je."

Proti mocnému čaroději Sedmého stupně pochopitelně nikdo nic nezmohl. Trian sám je jeden z nejučenějších čarodějů v království a přesto je jen čarodějem Třetího stupně. Ne, museli jsme se dívat s úsměvy nalepenými na tvářích, jak ten mysteriarch navléká chlapci kolem krku ten svůj amulet z ptačího pera. Sinistrad poblahopřál Štěpánovi k jeho dědici a pak nás opustil. Důraz, jaký položil na to slovo, námi všemi otrásl. Štěpán však nemohl dělat nic jiného, než to dítě zbožňovat ještě horoucněji než předtím, přestože i pohled na něj v něm vyvolával nenávist."

Hugh se mračil a zamyšleně si tahal za vousy. "Proč by ale čaroděj z Horní říše chtěl nějaké království ve Střední? Opustili nás před mnoha běhy, a bylo to jejich svobodné rozhodnutí. A jak nám všem říkali, je jejich říše bohatá tak, že se to vymyká veškeré naší představivosti."

"Jak jsem říkal, my to nevíme. Trian na to má své teorie - nejvíce pravděpodobná je samozřejmě ta, že se nás budou snažit ovládnout. Kdyby to ale opravdu chtěli, mohli by na nás poslat armádu mysteriarchů a snadno nás porazit. Ne, jak říkám, to nedává smysl. Štěpán ví, že Sinistrad je se svým synem ve spojení. Zmar je prohnáný špeh. Jsme si jistí, že vyzvěděl všechna tajemství království a sdělil je dál. Samozřejmě s tím bylo možné žít, protože k tomu došlo už před deseti běhy a naše síla stále roste. Kdyby nás mysteriarchové chtěli ovládnout, už by to bývali udělali. Stalo se však něco, co Štěpána přimělo, aby se podvržence pokusil co nejrychleji zbavit." Alfréd vyhlédl ven a zjistil, že chlapec je stále ještě zaměstnán hledáním města, i když byl zjevně unavený a už jen posedával na své skále. Komorník mávl na Hughu, aby přišel k němu, a zašepal mu do ucha: "Anna čeká dítě!"

"A tak." Hugh pokýval hlavou. Najednou mu bylo všechno jasné. "Takže se rozhodli zbavit jednoho dědice, protože je další na cestě. Ale co to kouzlo?"

"Trian ho zlomil. Potřeboval na to deset let studia, nakonec se mu to ale přesto podařilo. Díky tomu Štěpán mohl..."

Alfréd se zarazil a začal zmateně blekotat "...mohl..."

"Mohli si koupit nájemného vraha, aby jeho syna zabil. Odkdy jsi to věděl?"

"Odpočátku." Alfréd zrudl. "Proto jsem tě také sledoval."

"A pokusil by ses mi v tom zabránit."

"To nevím určitě." Alfréd svrátil obočí a rozpačitě zavrtil hlavou. "Já... já nevím."

Do Hughovy mysli zapadlo semeno zla a rychle vzklíčilo. Rychle to rostlo, obtáčelo se to kolem jeho mozku, kvetlo a rodilo jedovaté plody. Já jsem se přece rozhodl porušit tu smlouvu. Proč? Protože ten chlapec má větší cenu živý než mrtvý. Tu ale měly celé zástupy lidí, které jsem slíbil zabít. Nikdy jsem ještě nezradil něčí důvěru. Ještě nikdy jsem neporušil smlouvu, přestože by mi to několikrát bývalo vyneslo desetinásobek odměny, kterou mi zaplatili. Proč zrovna teď? Dal jsem v sázku vlastní život, abych toho zmetka zachránil! Nedokázal jsem ho zabít, i když se on předtím pokusil zabít mě!

A co když to kouzlo nebylo zlomeno? Co když Zmar pořád s námi všemi, počítaje v to i krále Štěpána, dělá, co se mu líbí?

Hugh se na Alfréda upřeně zadíval. "A jakou pravdu mi řekneš o sobě, komorníku?"

"Vidíte ji před sebou, pane. Mám strach," řekl pokorně Alfréd a natáhl ruce k Hughovi dlaněmi vzhůru. "Celý život jsem jím sloužil. Sloužil jsem u rodiny Její Královské Výsosti na jejich hradě v Uylandii. Když se Její Veličenstvo stalo

královnou, byla tak laskavá, že si mě vzala s sebou." Alfréd lehce zčervenál a sklopil oči k palubě. Neobratnými prsty nervózně tahal za cípy svých ošumělých šatů.

Lhaní tomu muži příliš nejde, pomyslel si Hugh, stejně jako nejde tomu dítěti. Ale na druhé straně se zdá, že to dítě i Alfréd žijí ze lži.

Zabiják to prozatím nechal být a zavřel oči. Rameno ho bolelo, cítil se celý malátný a nebylo mu dobře od žaludku.

Mohl za to jak jed, tak ten hrozný tlak těžkého vzduchu. Když si Hugh vzpomněl, co se s ním všechno odehrálo, zkrivil rty ve smutném úsměšku. Za všeho nejhorší bylo, že on, muž s rukama potřísněnými krví nesčetných obětí, muž, který si myslel, že nemá žádného pána, byl ovládnut. Malým chlapcem.

Princ Zmar strčil hlavu rozbitým bokem do lodi. "Myslím, že to vidím! Ten veliký stroj je vidět! Je to dost daleko, tam tím směrem. Teď už to neuvídíte, protože to zakryly mraky, ale já si pamatuju, kde to bylo. Pojdte, půjdeme tam hned teď. Jak by to mohlo být nebezpečné - vždyť je to jenom déšť..."

Z nebe se se zasyčením svezl blesk a vyrazil do korálovce velkou jámu. Hrom otřásl ostrovem a téměř chlapce povalil na zem.

"Proto," řekl Hugh.

Se zničující silou udeřil další blesk. Zmar se rozběhl přes palubu a skrčil se vedle Alfréda. Trup lodi bičoval déšť a s úděsnou prudkostí do něj tlouklo krupobití. Zanedlouho začala dovnitř dírami v rozbitých prknech proudit voda. Zmar měl oči doširoka rozevřené a tvář bledou jako stěna, ani jednou ale nevykřikl. Když si všiml, že se mu třesou ruce, zatáhl je v pěst. Hugh se na chlapce díval a viděl sebe sama, jak kdysi dávno bojuje proti strachu hrdostí - jedinou zbraní, která mu zbývala.

A napadlo ho, že mu Zmar možná právě to chtěl ukázat.

Zabiják nahnát jilec svého meče. Potřeboval by na to jenom pár vteřin. Sevřít zbraň, mávnout jí a vbodnout ji hluboko do chlapcovy těla. Pokud by ji měla zastavit magie, chtěl to vidět, chtěl si být jistý.

Anebo to už také viděl.

Hugh stáhl ruku z meče. Zvedl k ústům dýmku a všiml si, že ho Zmar pozoruje. Chlapcovy rty se ohnuly ve sladkém, okouzlejícím úsměvu.

Kapitola dvacátá devátá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Nejvyšší fromistr měl smutné časy. Byl celý zaplavený bohy. Doslova padali z nebe a přšeli na jeho bezbrannou hlavu. Nic nešlo, jak by mělo. Jeho kdysi poklidná říše, která v uplynulých několika staletích nepoznala ani špetku potíží, teď dočista zešílela.

Nejvyšší fromistr se plahočil po korálovci, skupina jeho polníků kráčela neochotně za ním, vrchní výstojník pochodoval vedle něj a on sám dlouze a úporně přemýšlel o bozích a zjistil, že mu příliš nepadnou do oka. Především mu na nich vadilo to, že místo aby se Bláznivého Limbeka potichu zbavili, byli dokonce tak troufalí, že ho poslali zpět a živého. A navíc přišli s ním! Lépe řečeno jeden z nich - bůh, který si říkal Haplo. A ačkoli se k uším nejvyššího fromistra dostaly nějaké zmatené zprávy, že ten bůh se sám za boha nepovažuje, Darral Nakladač jim ani za mák nevěřil.

Ať už ale Haplo bůh byl nebo ne, naneštěstí všude, kam zavítal, působil potíže - a všude znamenalo skoro úplně všude, teď dokonce i v gegském hlavní městě Vombeji. Limbek a jeho zdivočelí supovci se tahali s bohem po celém venkově a řečnili k lidem, že prý jsou zneužíváni, je s nimi špatně zacházeno, jsou zotročováni a Zakladatelé vědí, co ještě. Bláznivý Limbek o tom samozřejmě rozvášněně vykřikoval už poněkud delší dobu, ale teprve teď, když měl po boku boha, mu začínali Gegové naslouchat!

Limbek už získal na svou stranu dobrou polovinu všech výstojníků. Když vrchní výstojník viděl, že se mu jeho církev rozpadá pod rukama, žádal nejvyššího fromistra, aby s tím něco dělal.

"A co mám udělat?" zeptal se kysele Darral. "Mám nechat uvěznit Hapla, toho boha, který říká, že bohem není? To nepomůže ničemu, jenom to ty, kteří v něj věří, přesvědčí, že měli celou dobu pravdu, a ty, kteří nevěří, že by s tím asi měli začít!"

"Kecy!" odfrkl si vrchní výstojník, který sice z toho, co nejvyšší fromistr říkal, nepochopil ani slovo, přesto ale věděl, že s tím nesouhlasí.

"Kecy! Nic jiného neumíš! A stejně je to všechno tvoje chyba!" zařval nejvyšší fromistr a začal se rozpalovat vztekem.

"Říkal jsi, že ať si Zakladatelé udělají s Limbekem, co chtějí. Tak si to teda udělali! Poslali ho zpátky, aby nás zničil!"

Vrchní výstojník rozmrzele oddusál. Ale když se objevila loď, rychle se zase vrátil.

Dračí loď se přirýtila z nebe, kde neměla co pohledávat, protože ještě nenastal čas každoměsíční slavnosti, a přistála v provincii nedaleko vnější části Vombeje, které se říkalo Břich. Nejvyšší fromistr ji uviděl z okna své ložnice a zmocnila se ho úzkost. Další bohové - přesně to, co potřeboval!

Darral si zpočátku myslel, že ji třeba zahlédl jen on a že může předstírat, že ji vůbec neviděl. Takové štěstí mu ale nebylo dopřáno. Spousty dalších Gegů ji viděly také, včetně vrchního výstojníka. A co bylo ještě horší, jeden jeho bystrozraký, ale na chytrost chudý polník rozhlásil, že z ní spatřil vylézat Něco Živého. Teď se onen polník za trest belhal za svým pánem, který se vydal věc prošetřit.

"Tohle tě naučí!" obořil se Darral na nešťastného polníka. "To máš za to, že ses tady musel objevit. Kdybys byl jenom držel jazyk za zuby! Ale ty ne! Ty tam musíš jít a jednoho z nich vidět! Kdyby jenom to, ale ty to ještě musíš vytroubit do půlky říše!"

"Řek sem to jenom vrchnímu výstojníkovi," protestoval polník.

"To je to samé," zabručel Darral.

"Teda, já si ale myslím, že je to jenom dobře, že máme teď svého vlastního boha, pane fromistr," nedal se polník.

"Myslím, že to nejní fěr, že ti burani tam v Hetu maj boha a my houbeles. Řek bych, že jim todlencto ukáže!"

Vrchní výstojník zvedl obočí. Nyní už beze vzteku se přitočil k nejvyššímu fromistrovi. "On ale má tak trochu pravdu," zamumlal výstojník Darralovi do ucha. "Když budeme mít svého vlastního boha, můžeme ho použít proti tomu Limbekovu."

Nejvyšší fromistr se drápal přes rozpukaný a proděravělý korálovec a musel uznat, že jeho švagr poprvé v životě přišel s něčím, co znělo alespoň napůl rozumně. Můj vlastní bůh, přemítal Darral Nakladač a čvachtal kalužemi k dračí lodi. Musí být nějaký způsob, jak to zaonačit k mému prospěchu.

Nejvyšší fromistr upozoroval, že se blíží k dračí lodi, zpomalil krok a zvedl ruku, aby na totéž upozornil ty za sebou - nebylo to však nutné. Polníci se už zastavili asi deset stop za svým velitelem.

Nejvyšší fromistr upřel na své muže podrážděný zrak a začal jim spílat do zbabělců, ale pak se zarazil a pomyslel si, že to je jen dobře, že jeho muži zůstali za ním. Bude to vypadat mnohem lépe, když bude s bohy vyjednávat sám. Pohlédl na vrchního výstojníka.

"Myslím, že bys měl zůstat tady," prohlásil. "Může to být nebezpečné."

Darral Nakladač se nikdy v celém svém životě nestaral o blaho vrchního výstojníka, který naprosto správně nedůvěřoval takové náhlé útloučnosti, a jednoznačně odmítl. "Je nanejvýš vhodné, aby tyto nesmrtelné bytosti přivítal kněz," řekl vznešeně vrchní výstojník. "Zároveň tímto navrhuji, abys mě nechal mluvit."

Bouře utichla, ale další už byla na cestě (na Drevlinu byla vždycky nová bouře na cestě!), a Darral neměl čas na hádky. Nejvyšší fromistr si sám pro sebe pro klid duše bručel, že prý ať si vrchní výstojník povídá svými nevymáchanými ústy, co chce, otočil se a s pozoruhodnou odvahou, která měla později být opěvována v písních a pověstech, odkráčel v doprovodu jednoho svého stoupence přímo k poškozenému trupu ztroskotané lodi. (Odvaha, kterou ukázali ti dva Gegové, by však neměla být považována za tak pozoruhodnou, neboť polník předtím rozhlásil, že Tvor, kterého viděl vycházet z lodi, byl malý a jako za groš kudla. Jejich skutečná odvaha měla být vyzkoušena o několik tůek později.) Nejvyšší fromistr stál vedle zničeného trupu a na chvíli byl v rozpacích, co dělat. Nikdy ještě s žádným bohem nemluvil. Velfové se při oslavách přistání, pořádaných jednou měsíčně, objevili ve svých obrovských okřídlených lodích, nasáli vodu, shodili za ni odměnu a odletěli. Ne zase tak špatný způsob, jak to dělat, pomyslel si lítostivě nejvyšší fromistr. Stačil pouze otevřít ústa, aby oznámil tomu pidibohu, že jeho služebníci jsou zde, když vtom z lodi vyšel bůh, který byl všechno, jen ne malý a útlé postavy.

Tento bůh byl vysoký a celý hrozivě temný, měl černé vousy spletené na bradě do dvou copů a dlouhé černé vlasy, splývající mu na ramena. Jeho tvář byla tvrdá a pohled chladný jako korálovec, na kterém Geg stál. Bůh držel v ruce zbraň z lesklé a nablýskané oceli.

Když vrchní výstojník spatřil tu hrůznou a děsuplnou stvůru, úplně zapomněl na církevní pořádek, otočil se a utekl. Když polníci viděli církev vyklízet pole, většinou to pochopili tak, že nastal konec světa, a vzali nohy na ramena. Zůstal tam pouze jeden neohrožený polník - ten, který uviděl prvního boha a rozhlásil, že je malý a jako za groš kudla. Snad si myslel, že už nemá co ztratit.

"Ufff! Tak ty bychom měli z krku," zamumlal Darral. Otočil se k božskému tvorovi a uklonil se mu tak hluboce, až se mu vousy urousaly o mokrou zem. "Vaše Uctivosti," řekl pokorně, "vítáme vás v naší říši. Přišel jste kvůli Soudu?" Bůh na něho chvíli zíral, pak se otočil k druhému bohu (fromistr v duchu zasténal - kolik jich tam vůbec bylo?) a řekl mu něco slovy, které byly pro nejvyššího fromistra nicneřekajícím zvatláním. Druhý bůh - v očích Darrala Nakladače plešatý, pohublý bůh jemných způsobů - zavrtěl hlavou s prázdným výrazem ve tváři.

A nejvyššího fromistra napadlo, že bohové z toho, co jim říkal, nerozuměli ani slovu.

V tu chvíli si Darral Nakladač uvědomil, že Limbek Blázen přece jenom nebyl blázen. Tohle nebyli bohové. Bohové by mu rozuměli. Tohle byli smrtelníci. Přiletěli dračí lodí, což znamenalo, že i Velfové ve svých dračích lodích byli pravděpodobně smrtelní. I kdyby Kapsej-vysej najednou přestal pracovat, kdyby se každé točíkolo přestalo otáčet, každé soukolí do sebe přestalo zapadat a každý píšťalník přestal pískat, nejvyšší fromistr by nemohl být zděšenější. Bláznivý Limbek měl pravdu! Žádný Soud nebude! Nikdy nebudou odneseni na Naději Gegů. Darral nasupeně hleděl na bohy a jejich rozbitou loď a pochopil, že se z Drevlinu nedokáží dostat ani oni sami!

Tlumený rachot hromu nejvyššího fromistra upozornil, že ani on, ani tyto 'bohové' nemají čas tady jen tak stát a dívat se jeden na druhého.

Nejvyšší fromistr byl rozčarovaný, vzteklý a potřeboval si všechno promyslet, a tak vyrazil směrem ke svému městu, "Počkej!" ozval se nějaký hlas. "Kam jdeš?"

Darral se vystrašeně otočil. Objevil se třetí bůh. To musel být ten, kterého viděl polník, protože tento bůh byl malý a vypadal křehce. Tento bůh byl dítě! A to si to Darral jen představoval, nebo k němu dítě opravdu mluvilo slovy, kterým rozuměl?

"Dobrý den. Já jsem princ Zmar," řeklo to dítě čistou, ale trochu zajímavou gegštinou, téměř jako by mu někdo napovídal. Jednou rukou pevně svíralo pero, které mělo na prsou jako amulet. Pak chlapec natáhl druhou ruku s rozevřenou dlaní, což bylo obřadní gegské gesto přátelství. "Můj otec je Sinistrad, mysteriarch Sedmého stupně, vládce Horní říše."

Darral Nakladač se zhluboka a roztřeseně nadechl. Nikdy v životě ještě neviděl tak krásnou bytost. Světlé, zlatavé vlasy, světle modré oči - dítě se lesklo jako blyštivý kov Kapseje-vyseje.

Asi jsem se spletl. Limbek se nakonec zmýlil. Tahle bytost je nesmrtelná! Darralovi přišla z hlubin paměti na mysl věta, pohříbená pod staletými Rozdělení, bratrovraždy a rozpolcení: "A malé dítě je povede."

"Zdravím vás, princí Z - Zmare," odpověděl nejvyšší fromistr a zaškolitl o jméno, které v jeho jazyce nemělo žádný význam. "Přišel jste nad námi vynést Soud?"

Chlapec zamrkal a pak klidně řekl: "Ano, přišel jsem vás soudit. Kde je váš král?"

"Já jsem nejvyšší fromistr, Vaše Uctivosti, vládce mého lidu. Byla by to pro mne velká čest, kdybyste naše město poctil

svou návštěvou, Vaše Uctivosti." Pohled nejvyššího fromistra nepokojně zabloudil k blížící se bouři. Bohům pravděpodobně nijak nevadily údery blesků syčících z nebe a Darral jim musel s trapným pocitem naznačit, že nejvyšším fromistrům ano. Dítě si však zřejmě uvědomovalo Gegovo tíživé postavení a slitovalo se nad ním. Princ Zmar pohlédl dozadu na své dva společníky, které nyní Darral považoval za bohovy sluhy nebo strážce, naznačil, že je připraven na cestu, a rozhlížel se po nějakém dopravním prostředku.

"Je mi líto, Vaše Uctivosti," zamumlal nejvyšší fromistr a silně se zapýřil, "ale musíme... ehm... jít pěšky."

"Ale to je v pořádku," řekl bůh a vesele skočil do kaluže.

Kapitola třicátá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Limbek seděl v průvanem sužovaném sídle SUPPu a psal si řeč, kterou měl ten den pronést. Geg usilovně škrábal po papíře, brýle velmi nejistě posazené kdesi na hlavě, šťastně šplíchal inkoust po všem, po čem to jen šlo, a naprosto nevnímal chaos, propukající všude kolem. Haplo seděl kousek od něj se psem u nohou.

Klidný, zamlklý, nikomu nepřekážející, opravdu, bezmála zcela přehlížený Patryn se usadil v gegském křesle, které na něj bylo trochu příliš malé. Dlouhé nohy měl natažené a líně pozoroval ten organizovaný zmatek. Jeho šátkem obalená ruka občas poškrábala psa na hlavě nebo ho poplácáním uklidnila, když ho něco vyrušilo.

Za supповský hlavní stan v gegském hlavním městě Vombeji sloužila - a to doslova - díra ve zdi. Kopsej-vysej se kdysi rozhodl, že se potřebuje poněkud rozšířit jistým směrem, prorazil díru ve stěně jednoho gegského obydlí a pak se z nějakého neznámého důvodu očividně rozhodl, že tím směrem pokračovat vůbec, ale vůbec nechce. Díra ve zdi ovšem zůstala a těch nějakých dvacet gegských rodin, které to obydlí obývaly, se přestěhovalo jinam, protože jisté bylo jediné to, že Kopsej-vysej může zase změnit názor.

Až na několik zanedbatelných nevýhod - mezi něž patřil například ten věčný průvan - to však bylo naprosto ideální místo pro hlavní stan SUPPu. V hlavním městě Drevlinu žádné supповské ústředí nebývalo, církev a nejvyšší fromistr tam mívali drtivou převahu. Ovšem poté, co i do Vombeje dorazila zpráva o Limbekově triumfálním zmrtvýchvstání a o tom, že s sebou přivedl boha, který o sobě tvrdí, že žádný bůh není, Gegové houfně zatoužili dozvědět se něco víc o SUPPu i o jeho vůdci. Samotná Jarra se vydala do Vombeje, aby tam založila odbočku Spojenectví, rozdávala letáky a našla dům, který by se hodil jako velitelské stanoviště a zároveň by se v něm dalo bydlet. Jejím nejdůležitějším (a zároveň tajným) úkolem však bylo zjistit, jestli jim nejvyšší fromistr nebo církev nebudou dělat potíže.

Jarra doufala, že budou. Už málem slyšela vyzpěvovače, jak po celé zemi rozkřikují „Polníci pronásledují pravověrné!“ K Jarřinu velkému zklamání však k ničemu takovému nedošlo a když Limbek, Haplo a pes vstoupili do města, vítaly je nadšené davy, provolávající jim slávu. Jarra se pokoušela naznačit, že to nepochybně bude jen špinavá léčka nejvyššího fromistra, který je chce dostat všechny, Limbek ale řekl, že to jenom dokazuje, že Darral Nakladač je muž slušný a osvícený.

Nyní stály před dírou ve zdi celé zástupy Gegů a natahovaly krky ve snaze zahlédnout slavného Limbeka nebo boha, který bohem nebyl. Z díry důležitě vybíhali a zase do ní vbíhali členové SUPPu, přinášející zprávy Jarře a roznášející její vlastní. Jarra byla tak zaneprázdněná řízením toho všeho, že už ani neměla čas pronášet řeči.

Byla ve svém živlu a vedla SUPP s bezohlednou rozhodností. Byl to její organizační talent, znalost Gegů a řízení Limbekova talentu, co založilo v gegském světě požár hněvu a volání po revoluci. Jarra došťouchala, dostrkala a dotloukla Limbeka do veliké formy, posílala ho pronášet brilantní projevy a zase ho tahala zpátky, když již bylo potřeba skončit. Hapla se zanedlouho přestala bát také a začala s ním jednat úplně stejně, jako jednala s Limbekem - což znamenalo, že mu říkala, co má říkat, a jak dlouho to má říkat.

Haplo se jí ve všem podřizoval se svou klidnou, přirozenou poddajností. Jak Jarra záhy zjistila, moc toho nenamluvil, ovšem to málo, co řekl, se nějakým způsobem prodíralo přímo do srdce, a zanechávalo tam vypálené znamení, které pálilo ještě dlouho poté, co železo vychladlo.

"Haplo, už máš připravenou tu řeč na dnešek?" Jarra na chvíli přestala psát odpověď na výpad, který proti nim podnikla církev - útok tak prostomyslný, že mu nejdříve ze všeho budou muset dodat větší význam, než jaký si zasloužil.

"Jestli vám to nevádí, paní, tak řeknu, co říkám vždycky," odpověděl Haplo s tou klidnou úctou, která pronikala veškerým jeho jednáním s Gegy.

"Nevadí," řekla Jarra a poškrábala se po bradě koncem brku, se kterým psala. "Řekla bych, že by to bylo úplně výborné. Váš víš, že nejspíš přijde nejvíc lidí, co nám kdy přišlo. Mezi některými škrifty se prý dokonce mluví o tom, že by odešly z práce - něco takového dějiny Drevlinu ještě nepoznaly!"

Limbeka tón jejího hlasu tak vyděsil, že odtrhl své krátkozraké oči od papíru a vykuleně zazíral tam, kde by podle všeho měla být. Popravdě řečeno z ní viděl jenom rozmazanou obdélníkovou skrvnu a nad tou skrvnou jakousi hroudu, což byla její hlava. Její oči neviděl, znal ji ale natolik dobře, že tušil, že budou zářit nadšením.

"Miláčku, je to opravdu moudré?" zeptal se. Psací brk přitom držel přímo nad papírem, takže velká kapka inkoustu, která z něj ukápla, mohla plesknout přímo doprostřed textu. "Nejvyššího fromistra a výstojníky to určitě rozzuří..."

"To doufám!" prohlásila důrazně Jarra. Limbeka to tak vyvedlo z míry, že se nervózně opřel loktem o právě vyrobenou kaňku.

"Ať si na nás pošle ty svoje polníky," řekla dál Jarra. "Získáme stovky dalších stoupenců!"

"Ale mohlo by se něco stát!" Limbek byl naprosto zděšený. "Někdo by se mohl zranit!"

"Zranil by se ve jménu naší věci," pokrčila rameny Jarra a vrátila se ke své práci.

Limbek vyrobil další kaňku. "Ale naši věci byl přece vždycky mír. Nikdy jsem nechtěl, aby se někomu ubližovalo!"

Jarra vstala a významně se poohlédla po Haplovi, aby Limbekovi připomněla, že bůh - co - není - bůh naslouchá.

Limbek zrudl a skousl dolní ret, ovšem také tvrdohlavě zavrtěl hlavou. Jarra došla k němu, vzala hadr a setřela mu z

nosu jednu zvlášť velkou inkoustovou skvrnu.

"Miláčku," řekla a znělo to docela laskavě, "přece jsi vždycky mluvil o tom, že je potřeba něco změnit. Jak sis myslel, že se to může podařit?"

"Postupně," řekl Limbek. "Postupně a pomalu, tak, aby si na to každý mohl zvyknout a měl čas pochopit, že to je jenom dobré.

"Jako bych tě neznala," povzdechla si Jarra.

Dírou ve zdi strčil dovnitř hlavu nějaký supovec a chtěl něco po Jarře. Jarra se na něj přísně zamračila a Geg se zatvářil polekaně, zůstal ale stát tam, kde byl, a čekal. Jarra se k němu otočila zády a mozolnatou rukou zhrublou těžkou prací se dotkla Limbekova svraštělého obočí.

"Ty vlastně pořád chceš, aby změna přišla jen hezky a příjemně. Chtěl bys, aby se k lidem jenom tak pomalu připlížila, aby si jí vlastně vůbec nevšimli, dokud by se jednoho dne neprobudili a nezjistili, že jsou šťastnější než předtím. Je to pravda, Limbeku?"

Vzápětí si na tu otázku sama odpověděla. "Ovšemže je to pravda. Je to od tebe opravdu krásné a velkorysé, ale také velmi naivní a hloupé." Sklonila se k němu a aby ta slova trochu zmírnila, políbila ho na plešatější hlavu. "A právě proto tě miluji, můj drahý. Limbeku. Limbeku, copak jsi Hapla vůbec neposlouchal? Haplo, přednes nám kousek té své řeči."

Supovec, který přišel za Jarrou, otočil hlavu k davu a zakřičel: "Haplo bude mluvit!"

Gegové stojící na ulici začali Haplovi hlasně provolávat slávu a tolik, kolik se jich tam jenom vešlo, nastrkalo hlavy, ruce, nohy a další části těla do díry ve zdi. Pes při tom poněkud děsivém pohledu vyskočil na nohy, jako by ho píchli šídlem. Haplo zvíře poplácal po hlavě, aby ho uklidnil, a poslušně začal řečnit. Mluvil co nejhlasitěji, aby překřičel křoupání, hvízdání a bouchání Kopseje-vyseje.

"Vy, Gegové, znáte své dějiny. Víte, že vás sem přivedli lidé, kterým říkáte Zakladatelé. V mém světě jsou známi jako Sartani a zacházeli s námi stejně, jako zacházeli s vámi. Zotročili vás a donutili vás pracovat pro tuto věc, které říkáte Kopsej-vysej. Myslíte si, že to je živá bytost, ale já vám říkám, že to je jen stroj! Nic víc než to! Stroj, který pracuje díky vašim mozgům, vašim svalům a vaší krvi!

A kde jsou Sartani? Kde jsou ti takzvaní bohové, kteří tvrdí, že vás, poctivý, mírumilovný lid, přivedli do těchto míst, aby vás ochránili před Velfy? Oni vás ale sem přivedli, protože věděli, že vás budou moci využívat!

Kdo jsou to ti Sartani? Kdo jsou to ti Zakladatelé? To je otázka, kterou si musíme klást! Zdá se, že odpověď nikdo nezná. Byli tady a zase odešli, aby vás tu nechali vydané na milost a nemilost svým oblíbencům Velfům, těm Velfům, o kterých vás stále učí, že je máte vzývat jako bohy! Velfové však nejsou bohové, nejsou bohové o nic víc, než jím jsem já - až na to, že si jako bohové žijí. Žijí si jako bohové, protože jste jejich otroci! A jen tak o vás Velfové uvažují!

Je čas povstat, setřást okovy a vzít si to, co vám poprávu náleží. Vzít si to, co vám bylo po staletí odepíráno!"

Přerušil ho divoký potlesk Gegů, nahlízejících dovnitř dírou ve zdi. Jarra tam stála se zářícíma očima a rukama sepjatýma a pohybovala rty současně se slovy, která už uměla zpaněti. Limbek také poslouchal, oči měl ale zasmušilé a tvářil se, jako by ho něco trápilo. Přestože i on sám už Haplovu řeč slyšel několikrát, připadalo mu, že teprve teď slyší, jak opravdu zní. Slova jako 'krev', 'povstat', 'setřást', 'vzít si' mu vyskakovala před očima a přitom vrčela jako pes u Haplových nohou. Znal je, možná je někdy dokonce sám vyslovil, tehdy to ale byla jen slova. Teď v nich viděl klacky a obušky a kameny a viděl Gegy ležící na ulicích, odváděné do vězení a nucené běhat po Schodech Terrel Fenu.

"To jsem nikdy nechtěl!" vykřikl. "Nic z toho!"

Jarra pevně stiskla rty, přešla na druhou stranu místnosti a prudkým trhnutím stáhla deku, kterou zakrývali díru ve zdi. Z řad davu, kterému tak zakryli výhled, se ozvalo nespokojené mumlání.

"Limbeku, ať už jsi chtěl nebo nechtěl, teď už to došlo příliš daleko na to, abys to mohl zastavit!" vyštěkla na něj. Když ale viděla utrápenou tvář svého milovaného, zase ztišila hlas. "Můj drahý, každé narození provází bolest a krev a slzy. Když dítě opouští to bezpečné, tiché vězení, vždycky křičí. Kdyby ale zůstalo v matčině těle, nikdy by nedospělo, nikdy by nedozrálo. Byl by to jen parazit, živící se tělem jiného. A to jsme my. Tím jsme se stali! Copak to nevidíš? Copak to nechápeš?"

"Ne, má drahá," řekl Limbek. Ruka, ve které držel pero, se mu třásla a kapky inkoustu létaly všude kolem. Odložil ho křížem přes papír, na který psal, a pomalu vstal. "Myslím, že se půjdu projít."

"Nechodila bych," řekla Jarra. "Ty davy..."

Limbek jen zamžikal. "Ach, ano. Jistě. Máš pravdu."

"Jsi celý vyčerpaný - to je vším tím cestováním a neustálým rozčilováním. Běž si lehnout a trochu se vyspi. Já ti tu řeč dopíšu. Mimochodem, brýle máš tady," řekla kvapně Jarra, sundala Limbekovi brýle z hlavy a posadila mu je na nos.

"Vylez po schodech nahoru a rovnou do postele."

"Ano, miláčku," řekl Limbek a narovnal si brýle, které mu Jarra s dobře míněnou laskavostí usadila na nose hodně nakřivo. Když se skrze ně podíval - s jedním sklem příliš vysoko a druhým příliš nízko - dělalo se mu zle. "Já... řekl bych, že by to mohl být dobrý nápad. Opravdu se cítím... unavený." Povzdechl si a svěsil hlavu. "Hrozně unavený." Když Limbek vykročil k chatrným provizorním schůdkům, s překvapením ucítil, že mu kotník líže nějaký mokrý jazyk. Byl to Haplův pes, díval se na něj a mával ocasem.

"Já tě chápu," jako by řeklo to zvíře, a jeho nemá slova zněla v Limbekově mysli až překvapivě jasně. "Promiň."

"Pse!" ostře na psa promluvil Haplo a přivolal si ho k sobě.

"Ale ne, to je v pořádku," řekl Limbek a váhavě psa pohládl po štíhlé hlavě. "Mně to nevadí."

"Pse! Ke mně!" V Haplově hlase zazněl téměř hněvivý tón. Pes se rychle vrátil ke svému pánovi a Limbek odešel po schodech nahoru.

"On je tak idealistický!" řekla Jarra. Dívala se za Limbekem a v jejím pohledu se mísil obdiv s vyčerpaním. "A není

vůbec praktický. Já vůbec nevím, co s ním mám dělat."

"Drž si ho u sebe," navrhl Haplo a přitom pohladil psa po dlouhém čenichu na znamení, že je všechno odpuštěno a zapomenuto. Zvíře si lehlo, položilo se na bok a zavřelo oči. "Dodává té tvé revoluci velkou mravní výši. Až začne téct krev, budeš to potřebovat."

Jarra vypadala velmi znepokojeně. "Ty si myslíš, že dojde až na to?"

"Nevyhnutelně," řekl, krčíc rameny. "Sama jsi to Limbekovi říkala."

"Já vím. Jak říkáš, zdá se to být nevyhnutelné. Vypadá to, že je to přirozený konec toho, co jsme tak dávno začali. Není to ale tak dlouho, co mě napadlo..." Jarra se podívala na Hapla "...že než jsi přišel, nikdy jsme o násilí opravdu nepřemýšleli. Někdy mě napadá, jestli náhodou opravdu nejsi bůh."

"Proč?" usmál se Haplo.

"To, co říkáš, má nad námi zvláštní moc. Slyším ta slova pořád znovu a znovu, a neslyším je v hlavě, ale v srdci." Jarra si přitiskla ruku k hrudi, jako by ji něco zbolelo. "A protože je mám v srdci, nedokážu o nich rozumně uvažovat. Chci jenom jednat, jít ven a něco... něco udělat! Chci někomu oplatit to, co jsme museli vytrpět a čím jsme museli projít."

Haplo se zvedl z křesla, přešel k Jaře a klekl si před ní tak, že měl oči na stejné úrovni jako ta malá, podsaditá Gegština.

"Ale proč bys to neměla chtít?" řekl tiše, tak tiše, že to pro bušení a odfukování Kopseje-vyseje ani nemohla slyšet.

Dobře ale věděla, co říká, a bolest v jejím srdci ještě zesílila. "Proč bys je neměla donutit, aby vám za to zaplatili? Kolik vašich lidí tady dole vůbec žilo a zemřelo, a proč? Jenom proto, aby sloužili stroji, který pojíždá vaši zemi, který ničí vaše domovy a oplátkou vám za to nedává zhora nic. Byli jste zneužíváni a zrazováni! Máte právo, ba máte přímo povinnost se za to pomstít!"

"Já to udělám!" Jasně modré oči toho muže Jarra zachytily a držely ve svém sevření. Ruka, kterou Jarra tiskla k hrudi, se pomalu zaťala v pěst.

Haplo se usmál tím svým klidným úsměvem, vstal a protáhl se. "Myslím, že se připojím k našemu příteli a taky se půjdu vyspat. Vypadá to, že to bude dlouhá noc."

"Haplo," zavolala na něj Jarra, "říkáš, že jsi k nám přišel zezdola, z říše, o které... o které nikdo neví, že tam dole je."

Haplo neodpovídal a jen se na ni díval.

"Řekl jsi nám, že jste bývali otroky. Ale ještě jsi nám neřekl, jak se to stalo, že jsi ztroskotal na našem ostrově." Jarra se odmlčela a olízla si rty, jako kdyby chtěla, aby jí ta slova snadněji vyšla z úst. "Neutíkal jsi?"

Jeden koutek mužových úst se zachvěl. "Ne, neutíkal jsem. Jarro, my jsme svůj boj vyhráli. Už nejsme otroky, a mě poslali, abych pomáhal na svobodu dalším."

Pes zvedl hlavu a ospale se na Hapla podíval. Když zjistil, že jeho pán odchází, zazíval a vstal. Nejdříve natáhl zadní nohy a vydatně si protáhl ty přední. Pak zase zív, zhoupl se dopředu, protáhl si zadní nohy a lenivě se vydal do schodů za svým pánem.

Jarra se za nimi chvíli dívala, pak pokývala hlavou a už už si sedala ke stolu, aby dokončila Limbekovu řeč, když vtom ji bušení na závěs připomnělo její povinnosti. Bylo třeba se setkat s lidmi, rozdat letáky, prohlédnout sál a zorganizovat program.

Jenom ta revoluce už nebyla až tak zábavná.

Haplo opatrně stoupal po schodech a držel se u středového sloupu. Sukovcová prkna byla rozpukaná a napůl shnilá. Rozšklebené mezery mezi prkny jen čekaly na chvíli, kdy budou moci polapit neopatrného návštěvníka a s rámusem ho shodit na zem hluboko pod schody. Když se Haplo dostal do svého pokoje, uložil se na postel, ne však proto, aby spal. Pes si vyskočil na postel vedle něj, položil si hlavu na pánovu hrud' a svýma lesklýma očima se mu zadíval do tváře.

"Ta žena je schopná, naší věci ale příliš neposlouží. Jak by řekl můj pán, až příliš přemýšlí, a je proto nebezpečná. My v této zemi potřebujeme vyvolat chaos, a na to potřebujeme fanatika. Limbek by byl dokonalý, nejdříve ale musí prasknout ta jeho idealistická bublina. A já odtud navíc musím odejít, abych pokračoval v plnění svého úkolu. Musím prozkoumat horní říše a udělat všechno, co bude v mých silách, abych připravil cestu svému pánu. Má loď je zničená, takže si budu muset opatřit novou. Ale jak... jak?"

Haplo uvažoval a přitom hladil psa po uších. Zvíře dobře cítilo pánův neklid a poskytlo mu svou nevelkou podporu, a Haplo se pomalu uvolnil. Nějaká příležitost se naskytne, to věděl zcela jistě. Bude na ni jen muset počkat a využít ji. Pes s uspokojeným povzdechnutím zavřel oči a usnul, a zanedlouho usnul i Haplo.

Kapitola třicátá první

Vombej, Drevlin, Dolní říše

"Alfréde!"

"Pane?"

"Víš, o čem mluvím?"

Hugh ukázal na Zmara, který mluvil s Gegem a plahočil se po korálovci vedle něj. Za zády se jim stahovaly bouřkové mraky, vítr silil a s podivně rezavým zvukem se prodíral mezi kusy a kousky bleskem roztržštěného korálovce. Před nimi bylo město, které Zmar zpozoroval. Nebo spíše stroj než město. Nebo snad stroj, který byl městem.

"Ne, pane," řekl Alfréd, podíval se přímo na Zmarova záda a promluvil mnohem hlasitěji, než měl ve zvyku. "Neznám jazyk těchto lidí. Myslím, že ho zná jen málo lidí, a ani moc elfů ho neumí."

"Někteří elfové ho znají - ti, kteří velí vodním lodím. Ale jestli ho neumíš ty a jestli ho neumí ani Štěpán, od koho se ho pak naučila Jeho Výsost?"

"Jak se na to můžete ptát, pane?" řekl Alfréd s významným pohledem na nebe.

Neměl na mysli bouřkové mraky. Tam nahoře, vysoko nad Virem, byla Horní říše, kde v dobrovolném vyhnanství

pobývali mysteriarchové, ve světě podle pověsti tak bohatém, že se o tom nesnilo ani těm nejhrabivějším, a tak překrásném, že by předčil očekávání i těch s největší představivostí.

"Porozumět jazyku jiného národa nebo jiné kultury patří k jednodušší magii. Nepřekvapilo by mne, kdyby ten amulet, který nosí... Ouvej!"

Alfrédovy nohy se rozhodly, že se svezou do nějaké díry a že s sebou vezmou i zbytek Alfrédova těla. Když Geg zaslechl komorníkův výkřik, zastavil se a vyděšeně se rozhlédl kolem. Zmar něco řekl, zasmál se a pobídl Gega, aby šel dál. Hugh vyprostil Alfréda, vzal ho za paži a rychle ho vedl po hrbolaté zemi dál. Z nebe začaly padat první kapky deště a hlasitě šplíchaly na korálovci.

Alfréd nejistě pohlédl na Hugh a Ruka přečetl nevyslovenou prosbu, aby držel jazyk za zuby. V té prosbě našel Hugh odpověď, která se však neshodovala s tou, kterou mu dal Alfréd kvůli Zmarovi. Ovšemže Alfréd znal jazyk Gegů. Nikdo nenaslouchá tak pozorně rozhovoru, kterému nerozumí. A Alfréd poslouchal Zmaru s Gegem velmi pozorně. Ještě zajímavější bylo - alespoň pro Hugh - že Alfréd svou znalost skrýval před princem.

Hugh naprosto souhlasil se špehováním Jeho Výsosti, to však kladlo tu druhou neodbytnou otázku. Kde - a proč - se komorníci učí mluvit gegsky? Kdo - nebo co - vlastně byl Alfréd Montbank?

Bouře se rozpoutala v celé své smrtící zuřivosti a lidé a Gegové se zběsilým úprkem rozběhli k Vombeji. Padající déšť před nimi vytvářel šedou stěnu a vidět toho bylo jen pramálo. Hluk vydávaný strojem byl našťastí tak hlasitý, že ho slyšeli i v bouři. Pod nohama cítili chvění stroje a věděli, že míří správným směrem.

Před otevřenou branou je očekával zástup Gegů, který je všechny spěšně pustil dovnitř stroje. Hluk bouře ustal, ovšem zvuky stroje byly ještě silnější a ozývaly se hned nad nimi, hned kolem nich, hned pod nimi, zkrátka všude to klapalo a bušilo. Několik Gegů, kteří vypadali jako nějaké strážce, čekalo u brány spolu s Gegem oblečeným po způsobu zbrojnoše elfího vládce, aby přivítali přichozí.

"Co se děje, Zmare?" zeptal se nahlas Hugh, protože musel křičet, aby ho bylo v rachotu stroje vůbec slyšet. "Kdo je ten člověk a co chce?"

Zmar vzhlédl na Hugh s nevinným úsměvem, očividně na nejvyšší míru spokojený sám se sebou a nově nabytou mocí. "Je to jejich král!" zakřičel Zmar.

"Cože?"

"Král! Chce nás uvést do nějakého soudního sálu."

"Nemůže nás zavést někde, kde je klid?" řekl Hugh, protože už mu začínala třeštit hlava.

Zmar se otočil ke králi, aby se na to pozeptal. K Hughovu ohromení na něj všichni Gegové vytřeštili oči hrůzou a významně kroutili hlavami.

"Co to s nimi ksakru je?"

Princ se rozesmál.

"Myslí si, že jsi je požádal o nějaké místo, kam bys mohl jít umřít!"

V tuto významnou chvíli představil gegský král Zmarovi jistého Gega oděného do hedvábných punčoch, kalhot po kolena a obnošeného sametového kabátce. Geg v sametovém šatu se vrhl na kolena, chytil Zmaru za ruku a přitiskl si ji na čelo.

"Co si myslí, že jsi, chlapče?" zeptal se Hugh.

"Bůh," odpověděl bezstarostně Zmar. "A toho pravděpodobně hledali. Vynesu nad nimi soud."

Gegové vedli své znovunalezené bohy ulicemi Vombeje - ulicemi, které procházely po, pod i přímo skrz Kopseje-vyseje. Hughova Ruka toho na tomto světě mnoho překvapit nemohlo - ani samotná smrt se ho příliš nedotýkala - ovšem ten stroj mu učaroval. Vydával záblesky, třpytil se a jiskřil. Bušil a pleskal a syčel. Pumpoval a točil se a vyfukoval oblaka nesmírně horké páry. Vytvářel oblouky praskajícího modrého blesku. Tyčil se výš, než Ruka dohlédl, a nořil se hlouběji, než si dokázal představit. Obrovská ozubí do sebe zapadala, obrovská kola se otáčela, obrovské kotle vřely. Měl ruce a pařáty a nohy. Všechny byly vyrobené z lesklého kovu a všechny se posunovaly někam jinam, než kde právě byly. Měl oči, které vydávaly oslňující světlo, a chřtány, které řičely a houkaly. Gegové se po něm plazili, šplhali na něj, slézali do něj, ovládali ho, hladili ho a starali se o něj se zjevně láskyplnou péčí a oddaností.

Zmar také žasl. Oči se mu rozšířily a ústa otevřela dokořán v bohu nepodobném údivu.

"To je úžasné!" vydechl chlapec. "Ještě nikdy jsem nic takového neviděl!"

"Neviděl, Vaše Uctivosti?" zvolal nejvyšší fromistr a pohlédl ohromeně na dítě - boha. "Ale vždyť vy bohové jste to sami postavili!"

"Ach, ehm, jistě," vykoktal Zmar. "Jenom jsem tím prostě myslel, že jsem nikdy neviděl... nic tak výborně udržovaného!" dokončil ve spěchu, přičemž poslední slova vydechl úlevou.

"Ano," řekl důstojně vrchní výstojník a zapýřil se hrdostí. "Staráme se o něj velice pečlivě."

Princ se kousl do jazyka. Velice rád by se zeptal, co ten úžasný stroj dělá, ale bylo jasné, že tenhle miniaturní jakobykrál ho považuje za vševědoucího - což u boha nebylo přehnané. Zmar byl v tomto ohledu ponechán bez pomoci, ačkoli mu jeho otec řekl všechno, co o stroji v Dolní říši věděl. Být bohem nebylo tak snadné, jak se zpočátku zdálo, a princ začínal litovat, že se toho tak rychle ujal. A teď tu ještě byla ta věc s tím okolosoudem. Koho měl soudit a proč? Bude muset někoho uvrhnout do žaláře? Nutně se to potřeboval dozvědět, ale jak?

Miniaturní král byl podle Zmarova uvážení až příliš prohnáný. Byl velmi uctivý a pozorný, ovšem chlapec zjistil, že kdykoli se nedívá, Geg si ho něžně ostrým a pronikavým pohledem. Po princově pravé straně však kráčel další Geg, který princovi připomínal cvičenou opici, kterou kdysi viděl v paláci. Z toho, co slyšel, Zmar pochopil, že Geg s nabíranou náprsenkou, pentlemi a sametovým lemováním má něco společného s náboženstvím, do kterého se on tak najednou

zapletl.

Tento Geg zřejmě nebyl tak bystrý a Zmar se rozhodl, že se s otázkami bude obracet na něj.

"Omlouvám se," řekl chlapec a s okouzlejícím úsměvem se otočil k vrchnímu výstojníkovi, "ale nezaslechl jsem tvé jméno."

"Jmenuji se Wes Hasákotoč, Vaše Uctivosti," řekl Geg a uklonil se tak hluboce, jak jen mu to tlusté břicho dovolilo. Málem při tom zakopl o své vousy. "Mám tu čest být vrchním výstojníkem Vaší Uctivosti."

Ať už to je, co chce, zamumlal v duchu Zmar. Navenek se usmál a pokývl hlavou a tvářil se, jako by nikde na Drevlinu nemohl najít Gega, který by se pro takové postavení hodil lépe.

Zmar se posunul blíže k vrchnímu výstojníkovi a vsunul Gegovi ruku do dlaně - vrchní výstojník se až znepokojivě nadmul a vrhl na nejvyššího fromistra, svého švagra, pohled plný naprostého sebeuspokojení.

Darral tomu nevěnoval příliš velkou pozornost. Davy po stranách ulice, které se na ně přišly podívat, se začaly bouřit. Byl rád, že s tím polnicí něco dělají. Nyní to vypadalo, že mají vše pod kontrolou, on však věděl, že bude muset dávat na všechno bedlivý pozor. Jenom doufal, že to božské dítě nerozumí, co někteří Gegové volají. Ale ať jde Limbek stejně k čertu!

Naštěstí pro Darrala bylo božské dítě napohled plně zaměstnáno svými problémy.

"Snad mi pomůžeš, vrchní výstojníku," řekl Zmar a plaše a hezky se začervenal.

"Bude mi ctí, Vaše Uctivosti!"

"Víš, už je to dlouho, co jsme my - vaši bohové... Ech, jak nám to jenom říkáte?"

"Zakladatelé, Vaše Uctivosti. Tak si přece říkáte sami, nemám pravdu?"

"Ano, ovšem, samozřejmě! Zakladatelé. Zkrátka, jak jsem říkal, my Zakladatelé jsme zde nebyli velmi dlouho..."

"...po staletí, Vaše Uctivosti," řekl vrchní výstojník.

"Ano, po staletí, a zpozorovali jsme, že se v době naší nepřítomnosti změnilo hodně věcí." Zmar se zhluboka nadechl.

Už mu to pomalu začínalo jít lépe. "A proto jsme se rozhodli, že se věc jménem Soud musí změnit také."

Vrchní výstojník cítil, jak se z něho začíná vytrácet část jeho povýšenosti. Neklidně pohlédl na nejvyššího fromistra.

Kdyby on, vrchní výstojník, pozměnil Soud, byla by to ta poslední změna, kterou by provedl.

"Nejsem si jist, kam tím míříte, Vaše Uctivosti."

"Zmodernizovat ho, aby nebyl tak zastaralý," navrhl Zmar.

Vrchní výstojník vypadal navýsost zmatený. Jak byste mohli změnit něco, co se ještě nikdy nestalo? Přesto se ale domníval, že si to bohové dozajista dobře promysleli. "Myslím, že by to nebylo špatné..."

"Nevadí. Vidím, že se ti ten návrh příliš nezamlouvá," řekl princ a pohládl vrchního výstojníka po paži oděné v sametu.

"Ale mám pro tebe návrh. Řekneš mi, jak bys chtěl, abych to udělal, a já to právě tak udělám."

Tvář vrchního výstojníka se rozjasnila. "Nevěřil byste, jak je tento okamžik pro mě nádherný, Vaše Uctivosti! Snil jsem o něm tak dlouho. A nyní, nyní má Soud proběhnout tak, jak si to přeji..." Otřel si slzy z očí.

"Ano, jistě," řekl Zmar. Všiml si, že je nejvyšší fromistr pozoruje s přimhouřenýma očima a že se k nim stále krůček po krůčku blíží. Už dávno mohl jejich rozhovor ukončit, jenže nebylo pochyb, že přerušovat boha při důvěrné poradě je považováno za krajně neslušné. "Pokračuj."

"Vždycky jsem si zkoušel představit, jak jsou všichni Gegové - nebo alespoň tolik, kolik se jich je schopno dostat dovnitř - oblečení do svých nejlepších šatů a stojí ve Fabrice. Vy tam samozřejmě budete také a budete sedět v Zakladatelově křesle."

"Ovšem, a..."

"A já tam budu stát před zástupem ve svých nových výstojnických šatech, které si nechám udělat zvlášť pro tuto příležitost. Bílé by myslím byly vhodné, s černými motýlky nad koleny, nic přehnaného..."

"Velmi vkusné. A dále..."

"Dále se domnívám, Vaše Uctivosti, že tam s námi bude stát i nejvyšší fromistr. Pokud tedy pro něho samozřejmě nenajdeme něco jiného. Víte, Vaše Uctivosti, pro něho bude problém, co by si měl obléknout. Snad bychom se bez něj s ohledem na modernizaci, o které jste hovořil, mohli obejít."

"Budu o tom přemýšlet." Zmar uchopil amulet a všemožně se snažil být trpělivý. "Pokračuj dále. Všichni jsme před zástupem. Já povstanu a..." S očekáváním pohlédl na vrchního výstojníka.

"No přece nás budete soudit, Vaše Uctivosti."

Princ si náhle představil, jak se zadostiučiněním prokusuje Gegovu sametovou ruku. S námahou na to přestal myslet a zhluboka se nadechl. "Dobrá. Budu vás soudit. A co bude potom? Už vím! Vyhlásíme svátek!"

"Na to snad ani nebude čas, co myslíte, Vaše Uctivosti?" řekl Geg a zmateně se na Zmara zahleděl.

"Asi ne," vykoktal princ. "Zapomněl jsem na... na to ostatní. Když budeme mít všechno..." Chlapec se pustil vrchního výstojníka a utřel si zpoceně čelo. Uvnitř stroje bylo velké horko. Horko a hluk. Z toho křiku už ho začínalo bolet v krku. "Co uděláme po tom soudu?"

"To přece záleží na tom, jestli nás shledáte hodnými, Vaše Uctivosti."

"Řekneme, že vás shledám hodnými," řekl Zmar a zaťal zuby. "A co bude potom?"

"Potom budeme stoupat, Vaše Uctivosti."

"Stoupat?" Princ pohlédl na visuté mosty procházející sem a tam nad jejich hlavami.

Vrchní výstojník si ten pohled špatně vyložil a vzdychl štěstím. Ve tváři zrůžověl blahem a zvedl ruce.

"Ano, Vaše Uctivosti. Nahoru na nebe!"

Hugh kráčel za Zmarem a jeho gegskými obdivovateli, jedním okem si hlídal okolí a druhým prince. Brzo zanechal veškerých snah sledovat, kde právě jsou, a musel si přiznat, že by nikdy bez pomoci nenašel cestu ven. Zpráva o jejich

příchodu se zjevně rychle šířila před nimi. Sály a chodby stroje lemovaly tisíce Gegů, dívaly se, pokřikovaly a ukazovaly. Gegové zabrání do práce otáčeli hlavy, a tím, že na chvíli zapomněli na své úkoly - kdyby to jen byli věděli - prokazovali Hughovi a jeho druhům velkou úctu. Ohlasy Gegů však byly smíšené. Někteří radostně vykřikovali, ale ostatní vypadali rozzlobeně.

Hugh se ovšem mnohem víc zajímal o prince Zmara a o to, co se dělo při jeho tajnůstkářské poradě s ovolávaným Gegem. Potichu sám sebe proklínal, že se nikdy u elfů nenamáhal naučit něco z gegštiny, a vtom ucítil slabé zatahání za rukáv a obrátil pozornost k Alfrédovi.

"Pane," řekl Alfréd, "rozuměl jste, co ti lidé křičí?"

"Pro mě je to stejně jen hatmatilka. Ale ty tomu rozumíš, Alfréde, nebo ne?"

Alfréd sytě zrudl. "Je mi líto, že jsem před vámi musel skrývat svoje znalosti, pane Hughu. Ale považoval jsem za důležité, abych to nikomu neprozradil." Pohlédl na prince. "Když jste mi položil tu otázku, nedalo se vyloučit, že zaslechne moji odpověď, takže jsem cítil, že nemám na vybranou..."

Hugh mávl omluvně rukou. Alfréd měl pravdu. To Ruka udělal fatální chybu. Měl si uvědomit, co Alfréd dělal a nikdy neprozradil. Jenomže Hugh se nikdy v životě necítil tak bezmocný.

"Kde ses tu gegštinu naučil?"

"Studium Gegů a Dolní říše bylo vždy mým koníčkem, pane," odvětil Alfréd se stydlivou, hrdou vědoucností čirého nadšence. "Troufám si říct, že mám jednu z nejvybranějších sbírek knih o jejich kultuře ve Střední říši. Kdyby vás to zajímalo, mohu vám je s radostí po návratu ukázat..."

"Jestli jsi ty knížky nechal v paláci, můžeš na ně klidně zapomenout. Pokud se tedy nechystáš požádat Štěpána, aby tě pustil zpátky do paláce, protože si je chceš vzít."

"Máte samozřejmě pravdu, pane. Já jsem tak nerozumný." Alfrédovi poklesla ramena. "Všechny mé knihy... Myslím, že už je nikdy neuvidím."

"Co jsi to říkal o tom davu?"

"Ach, ano." Komorník se rozhlédl po zdravících a místy posměšně volajících Gezích. "Někteří volají 'Pryč s fromistrovým bohem!' a 'My chceme Limbekova boha!'"

"Limbek? Co to znamená?"

"To je myslím gegské jméno, pane. Znamená to 'destilovat nebo vyzískat'. Mohl bych něco navrhnout? Myslím..." Instinktivně ztlumil hlas a Hugh v tom hluku a vřavě neslyšel, co říká.

"Mluv hlasitěji. Nám přece vůbec nikdo nerozumí, nebo snad ano?"

"Ne, myslím, že ne," řekl Alfréd, když mu to konečně došlo. "To mě nenapadlo. Jen jsem říkal, pane, že tam dole by mohl být člověk jako my."

"Nebo elf, což je mnohem pravděpodobnější. Každopádně ale mají loď, na které se odsud můžeme dostat."

"Ano, pane. Taky jsem na to myslel."

"Musíme vidět Limbeka a toho jeho boha, nebo co to je."

"To by neměl být problém, pane. Ne když to náš malý 'bůh' přikáže."

"Náš malý bůh se podle všeho dostal do nějakých potíží," řekl Hugh a očima ukázal na prince. "Podívej se na jeho obličej."

"Ach, můj bože," zamumlal Alfréd.

Zmar otočil hlavu a podíval se po svých společnících. Tváře měl bledé a modré oči se mu rozšířily. Kousal se do rtu a uspěchaně na ně mával, aby k němu přišli.

Mezi nimi a princem pochodovala celá armáda ozbrojených Gegů. Hugh zavrtěl hlavou. Zmar se na něho prosebně zahleděl. Alfréd se soucitným výrazem ukázal na dav. Zmar byl přece jen princ. Věděl, co se pro obecnost sluší. S povzdechem se otočil a začal chabě a bez nadšení mávat rukou.

"Toho jsem se bál," řekl Alfréd.

"Co si myslíš, že se stalo?"

"Chlapec řekl něco v tom smyslu, že si Gegové myslí, že je ten bůh, který je přišel 'soudit'. Mluvil o tom jen tak, ale pro Gegy je to velmi důležité. Podle jejich pověstí postavili jejich Velký stroj Zakladatelé. Gegové mu měli sloužit, než přijde Soudný den, kdy budou odměněni a vyneseni do horních říší. Podle toho má ostrov Naděje Gegů své jméno."

"Zakladatelé. Kdo jsou ti Zakladatelé?"

"Sartani."

"K čertu s námi!" zaklel Ruka. "To jako že si myslí, že chlapec je jedním ze Sartanů?"

"Tak se to jeví, pane."

"Nemohl si to s tatíkovou pomocí všechno vymyslet?"

"Ne, pane. Ani mystériach Sedmého stupně, kterým jeho otec je, se magickou mocí nemůže rovnat Sartanům. Koneckonců," řekl Alfréd a ukázal na věci kolem sebe, "oni tohle všechno postavili."

Hugh se o to v tu chvíli příliš nestaral. "Vynikající! Prostě vynikající! A co myslíš, že udělají, až zjistí, že jsme podvodníci?"

"Nejsem si jist, pane. Obvykle jsou Gegové mírumilovný a jemný národ. Ale na druhou stranu si myslím, že se ještě nikdo nevydával za jednoho z jejich bohů. Navíc se mi zdá, že se jim něco nelíbí." Alfréd se rozhlédl po stále nepřátelštějším davu a zavrtěl hlavou. "Řekl bych, pane, že jsme přišli poněkud nevhod."

Kapitola třicátá druhá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Gegové dovedli 'bohy' do fabraky, na to stejné místo, kde se konal proces s Limbekem. Vejít dovnitř ovšem nebylo jednoduché, protože před vchodem se tísnily celé davy Gegů. Hugh nerozuměl z toho, co na ně křičeli, ani slovo,

navzdory tomu mu ale bylo jasné, že se obyvatelstvo Drevlinu rozdělilo na dvě velmi odlišné a velmi hlučné části, mezi kterými byla ještě část třetí, která se očividně nemohla rozhodnout. Ty dvě strany vypadaly, že si opravdu stojí za svým přesvědčením, protože si Hugh hned několikrát všiml, jak mezi nimi propukají bitky a šarvátky. Hned nato si vzpomněl, že mu Alfréd říkal, že Gegové jsou obvykle jemní a mírumilovní.

Přišli jsme v dost špatné době. To bylo úplně jasné. Vypadalo to, že se ocitli přímo uprostřed nějaké revoluce!

Polníci vytvořili mezi davy průchod a princ i a jeho doprovodu se podařilo protlačit mezi podsaditými Gegy do poměrně tiché Fabraky - poměrně proto, že v pozadí stále bouchal a řinčel Kopsej-vysej.

Když se dostali dovnitř, nejvyšší fromistr krátce a spěšně promluvil s polníky. Ten malý král se tvářil velmi vážně a Hugh několikrát zpozoroval, jak vrtí hlavou. Ruka by za Gegy nedal ani půl barlu, žil ale už dost dlouho na to, aby věděl, že když se někdo nedobrovolně ocitne v zemi zmítané politickými bouřemi, jeho vyhlídkám na dlouhý a spokojený život to rozhodně neprospěje.

"Promiňte." Hugh došel k nejvyššímu výstojníkovi, který se uklonil a zazíral na něj s tím prázdným, ale milým úsměvem člověka, který z toho, co mu říkají, nerozumí ani slovu, ale aby neurazil, pokouší se vypadat, jako by rozuměl. "Musíme si promluvit s vaším bohem."

Ruka pevně sevřel Zmarovo rameno a nevšímaje si chlapcových protestů a pokusů vyklouznout z jeho sevření, dovlekl prince na druhou stranu prázdné Fabraky, tam, kde stál Alfréd a díval se na sochu muže s hlavou zakrytou kápí. Socha držela v ruce něco jako lidské oko.

"Víš, co si myslí, že udělám?" vychrlil Zmar na Alfréda, sotva k němu došli. "Čekají, že je odnesu do nebe!"

"Smím Vaši Výsosti připomenout, že si to přivodil sám, protože jim řekl, že je bůh?"

Chlapci klesla brada. Příklad se k Alfrédovi a chytil ho za ruku. Když znovu promluvil, rty se mu chvěly: "Alfréde, je mi to líto. Báť jsem se, že chtějí tobě a panu Hughovi ublížit, a tam to byla jediná věc, na kterou jsem si dokázal vzpomenout."

Vtom ho čísi silné ruce otočily a do ramen se mu zaryly hrubé prsty. Hugh si klekl na zem a podíval se chlapci přímo do očí. Chtěl v nich spatřit zlobu a vychytralost, viděl však jen oči vyděšeného malého dítěte. Rozčílilo ho to.

"Tak dobře, Vaše Výsosti, jen si ty Gegy ohlupujte tak dlouho, jak jen se vám to bude líbit, když nás to odtud dostane. Ale zároveň vám chceme říct, abyste už nezkoušel vodit za nos nás. Ty pitomé slzy si nechte a raději nás poslouvejte - vy i váš milý tatík." Hugh při těch slovech přešel pohledem po chlapcově amuletu a Zmar ho rychle sevřel v dlani, jako by ho chránil. "Měl byste rychle začít přemýšlet - samozřejmě pokud ty trpaslíky nedokážete vysadit na nebe. Neřekl bych, že ti lidé vám budou děkovat za to, že jste z nich udělal hlupáky."

"Pane Hughu," varoval ho Alfréd, "sledují vás."

Hugh se ohlédl po nejvyšším fromistrovi, který se zájmem sledoval, co se děje. Pustil chlapce, poplácal ho po ramenou a usmál se.

"Vaše Výsosti, co máte v plánu teď?" zamumlal přes rameno k princovi.

Zmar polkl slzy. Naštěstí nebylo třeba, aby se snažili mluvit tiše. Rytmičké bušení a dusání toho stroje dokázalo přehlušit úplně všechno, včetně myšlenek.

"Rozhodl jsem se, že jim řeknu, že jsem je podrobil soudu a shledal je nehodnými. Ještě si nevysloužili právo vystoupit na nebesa."

Hugh se letmo podíval na Alfréda. Komorník zavrtěl hlavou. "Vaše Výsosti, to by bylo velmi nebezpečné. Kdybyste v tom zmatku, jaký tu jejich říši očividně zachvátil, řekl něco takového, ti Gegové by se mohli docela dobře obrátit proti nám."

Chlapec několikrát rychle zamžikal a jeho pohled přeskočil z Alfréda na Hugh a pak zase zpátky. Bylo jasné, že je naprosto vyděšený. Spadl do toho po hlavě a teď má pocit, že se topí. A co bylo ještě horší, musí vědět, že ti dva, co ho jedině mohou zachránit, mají velmi dobré důvody pro to, aby ho nechali utopit.

"Co budeme dělat?"

My! Hugh by ze všeho nejraději nechal toho podvržence na tom bouřemi bičovaném kusu skály. Na druhé straně ale věděl, že by to nikdy neudělal. Kouzlo? Anebo toho zmetka prostě a jednoduše litoval? Ani jedno, ani druhé, ujistil sebe sama. Ještě stále počítal s tím, že to dítě mu bude klíčem k bohatství.

"Mluví o tom, že tady mají ještě nějakého jiného boha. Říkají mu 'Limbekův bůh'," řekl Alfréd.

"Jak to víš?" zamařil se Zmar. "Ty rozumíš tomu, co říkají?"

"Ano, Vaše Výsosti. Mluví trochu gegsky..."

"Ty jsi lhal!" Chlapec se na něj zadíval, jako by nevěřil svým uším. "Alfréde, jak jsi mohl? Já jsem ti důvěřoval!"

Komorník potřásl hlavou. "Řekl bych, že by nám všem prospělo, kdybychom si přiznali, že ani jeden z nás nedůvěřuje těm ostatním."

"Já za to nemůžu!" vykřikl Zmar, v tu chvíli sama uražená nevinnost. "Ten člověk mě chtěl zabít, a pokud vím, ty, Alfréde, jsi mu pomáhal!"

"Vaše Výsosti, to není pravda, navzdory tomu ale chápu, jak jste k tomu přesvědčení mohl dospět. Nechtěl jsem ale nikoho obviňovat. Myslím si, že bychom si měli uvědomit, že ačkoli si navzájem nedůvěřujeme, naše životy teď závisí na tom, co udělají ti ostatní. Řekl bych..."

"...že by to stačilo," vpadl mu do řeči Hugh. "Ten kluk tomu rozumí. Že mám pravdu, Zmare? A už si přestaň hrát na děťátko ztracené v černém lese. Oba víme, kdo a co jsi. A jsem si jistý, že se chceš dostat odtud, odletět tam nahoru a navštívit toho svého tatíka. Jenomže odtud se můžeš dostat jenom lodí, a jediný pilot na celém ostrově jsem já. Alfréd celkem něco ví o těch lidech a o tom, jak uvažují - alespoň to tedy tvrdí. Když říká, že každý z nás je v téhle hře jednou nadějí těch ostatních, má pravdu. A to znamená, že bych tobě a tvému tatíkovi navrhol, abyste hráli pěkně podle pravidel."

Zmar se na něj upřeně zadíval. Jeho oči náhle přestaly být očima chlapce, který si dychtivě prohlíží okolní svět, a staly se z nich oči toho, který o něm ví všechno a víc než to. Hugh v těch očích spatřil sám sebe - chladné dětství bez lásky a dítě, které rozbalilo všechny dárky, které mu život dal, a přišlo na to, že ve všech krabicích je jen smetlí.

Stejně jako já, pomyslel si Hugh, už ani on nevěří v to, co je jasné, světlé a krásné. Ví, co je pod tím.

"Nezacházíš se mnou jako s dítětem," řekl Zmar, opatrně a obezřetně.

"Copak jsi dítě?" zeptal se bez obalu Hugh.

"Ne." Když to Zmar říkal, pevně svíral svůj amulet. Pak to ještě jednou o něco hlasitěji zopakoval: "Ne, to nejsem. Slibuji ti, že ti budu pomáhat, alespoň do té doby, dokud mě nezradíš. A jestli mě zradíš - jestli mě kterýkoli z vás zradí - donutím ho, aby toho litoval." Chlapcovy modré oči se zaleskly zcela nedětskou tvrdostí.

"To je celkem přijatelné. Já vám oběma slibuji totéž. Co ty, Alfréde?"

Komorník se na ně nešťastně podíval a povzdechl si. "Opravdu to tak musí být? To si opravdu musíme důvěřovat, protože každý z nás drží těm ostatním pod krkem nůž?"

"Lhal jsi nám, že nemluvíš gegsky. O tom dítěti jsi mi řekl pravdu, až už bylo skoro pozdě. Alfréde, o čem všem jsi nám ještě lhal?" zeptal se tvrdě Hugh.

Komorník zesinal. Rty se mu pohybovaly, odpovědět však nedokázal. Nakonec se mu však přece jen podařilo promluvit: "Slibuji."

"Dobrá. To bychom měli. Teď by ale bylo dost dobré, kdyby se nám podařilo najít toho druhého boha. Třeba nás z téhle skály dostane právě on. Může to být třeba tak, že to je elf, který se ztratil v bouři a Vír ho stáhl sem."

"Mohl bych tomu nejvyššímu fromistrovi říct, že bych s tím bohem chtěl mluvit." Zmar chápal rychle a ihned viděl možnosti, které se jim naskýtal. "Řeknu mu, že nemohu Gegy soudit, dokud nezjistím, co si o té věci myslí ten můj ,spolubůh'." Chlapec se sladce usmál. "A kdo ví, třeba nám to bude trvat celé dny, než na něco přijdeme. Ale co ten elf, pomohl by nám?"

"Kdyby na tom byl stejně mizerně jako my, tak asi ano. Má loď je rozbitá a ta jeho nejspíš bude taky. Možná by se nám ale mohlo podařit použít něco z jedné lodi a spravit tím tu druhou. Pozor - máme společnost."

Připojil se k nim nejvyšší fromistr, za kterým důležitě kráčel vrchní výstojník. "Kdy se Vaše Uctivost rozhodla zahájit Soud?"

Zmar se celý napřimil a podařilo se mu vyloudit na tváři nanejvýš rozhořčený výraz. "Slyšel jsem tvé lidi pokřikovat cosi o jiných bozích, kteří by prý měli také být ve tvé zemi. Proč jste mi o nich neřekli?"

"Vaše Uctivosti," řekl nejvyšší fromistr, vyčítavě se ohlížeje po vrchním výstojníkovi, "máme tady boha, který tvrdí, že žádný bůh není. A také říká, že ani jeden z vás není bůh, ale že jste smrtelníci, kteří nás zotročili."

Hugh během celého toho rozhovoru, kterému nerozuměl, jen trpělivě stál. Alfréd Gegy pozorně poslouchal a Ruka nespouštěl oči z jeho tváře. Neušlo mu, jak zasmušile se ten muž tváří na to, co slyší. Zabíják skřípal zuby a rozčilený byl tak, že téměř ztrácel rozum. Jejich životy závisely na nějakém desetiběhu starém děcku, které se mohlo každou chvíli rozbrečet!

Princ Zmar se nicméně dokázal ovládnout. Vystrčil bradu do vzduchu a řekl něco, co nejspíš celé věci ubralo na vážnosti, protože Hugh spatřil, jak se Alfrédova vážná tvář zase rozjasnila. Než si komorník uvědomil, že by se neměl nijak projevovat, dokonce krátce přikývl.

To děcko se nedá a docela rychle mu to myslí, pomyslel si Hugh a zamyšleně si přitom probíral prsty vousy. A já jsem možná ,očarovaný', napomenul se.

"Předvedte toho vašeho ,boha' přímo přede mne," řekl Zmar tónem tak vladařským, že na chvíli připomínal krále Štěpána.

"Jestli si ho Vaše Uctivost přeje vidět, on i ten Geg, který ho přivedl, budou dnes večer mluvit na tom jejich shromáždění. Můžete ho tam před všemi odhalit."

"Velmi vhodná myšlenka," řekl Zmar. Přiliš se mu to nelíbilo, neměl ale tušení, co jiného by měl říct.

"Nyní by si Vaše Uctivost možná chtěla odpočinout. Vidím, že jeden člen vaší družiny je zraněný." Gegův pohled zamířil k Hughovu roztrhanému a zakrvácenému rukávu. "Mohl bych poslat pro ranhojiče."

Hugh ten pohled viděl, pochopil a odmítavě mávl rukou.

"Děkuji ti, jeho zranění není vážné," řekl Zmar, "ale mohl bys nám poslat vodu a jídlo."

Nejvyšší fromistr se uklonil. "Nic víc si Vaše Uctivost ode mě nežádá?"

"Ne, děkuji. To je vše," řekl Zmar a ani nedokázal zakrýt ulehčení, které mu zaznělo v hlase.

Bohové byli dovedeni ke křeslům, postaveným - snad kvůli inspiraci - přímo u nohou Zakladatele. Vrchní výstojník by velmi rád zůstal, Darral ale chytil svého švagra za sametový rukáv a navzdory jeho hlasitým protestům ho táhl pryč.

"Co to děláš?" běsnil vrchní výstojník. "Jak se můžeš opovážít vystavovat nás nebezpečí, že Jeho Uctivost takovými žvásty urazíš? Ty se opovážíš naznačit, že není bohem! A ještě tam to o těch otrocích!"

"Ztichni a poslouchej mě!" osopil se na něj Darral Nakladač. Už měl bohů plné zuby. Měl pocit, že kdyby ještě jednou řekl ,Vaše Uctivosti', určitě by se z toho zalkl. "Buď jsou to bohové, nebo nejsou. Jestli nejsou a ukáže se, že ten Limbek má pravdu, co si asi myslíš, že se s námi stane, když jsme lidem celý život říkali, že sloužíme bohům?"

Vrchní výstojník se podíval na svého švagra a z tváře mu pomalu zmizela všechna barva. Zalapal po dechu.

"Přesně tak," důrazně pokýval hlavou Darral, až se mu rozevlály vousy. "Teď řekněme, že to bohové jsou. Opravdu chceš být souzený a odnesený někam do nebe, anebo se ti to líbilo tady dole, jak to tady bývalo, než začal celý tenhle cirkus?"

Vrchní výstojník nad tím chvíli přemítal. Byl opravdu rád vrchním výstojníkem. Žilo se mu dobře. Gegové ho ctili a když šel po ulici, ukláněli se před ním a sundávali si čepice. Nemusel sloužit Kopseji-vyseji a sloužil mu jen tehdy, když

považoval za vhodné někde se ukázat. Zvali ho do té nejlepší společnosti. Když na to přijde, co víc může takové nebe jednomu nabídnout?

"Máš pravdu." Musel to přiznat, i když ho to páliło v krku. "Co budeme dělat?"

"Už na tom pracuji," řekl nejvyšší fromistr. "Jenom to nech na mně."

"Dal bych aspoň sto barlů za to, kdyby mně někdo řekl, o čem se ti dva baví," řekl Hugh, dívaje se za odcházejícími Gegy, kteří spolu šeptem hovořili.

"Vůbec se mi to nelíbí," řekl Alfréd. "Ten druhý bůh, ať už je to kdokoli, tady dole jenom živí chaos a rebelii. Docela by mě zajímalo, proč. Elfové přece nemají důvod, proč by měli tady v Dolní říši způsobovat zmatek, nebo snad mají?"

"Ne. Když budou Gegy držet pěkně zticha a u práce, budou z toho mít jenom výhody. Na druhé straně si ale myslím, že nemůžeme nic dělat - nanejvýš můžeme jít na to dnešní shromáždění a poslechnout si, co ten bůh říká."

"Jistě," řekl nepřítomně Alfréd.

Hugh se ohlédl po komorníkovi. Mužovo vysoké, klenuté čelo se lesklo potem a oči mu horečnatě svítily. Kůži měl sinalou a rty šedivé. Hughu najednou napadlo, že Alfréd už alespoň celou hodinu neomdlel.

"Nevypadáš dobře. Není ti něco?"

"Já... necítím se příliš dobře, pane Hughu. Není to nic vážného, jenom otřes z toho pádu. Brzy budu v pořádku. Prosím, nestarejte se o mě. Chápe vůbec Vaše Výsost vážnost dnešního setkání?"

Zmar věnoval Alfrédovi jeden zahloubaný a přemýšlivý pohled. "Ano, chápu. Udělám všechno, co bude v mých silách, abych vám pomohl, i když přesně nevím, co bych tak asi měl dělat."

Zdalo se, že mluví upřímně, Hugh ale stále ještě viděl ten nevinný úsměv na tváři dítěte, které mu podalo jed. Je to opravdu tak, že Zmar hraje tu hru s nimi? Anebo je oba jenom posouvá o políčko dál?

Kapitola třicátá třetí

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Vřava před otvorem ve zdi přilákala Jařinu pozornost. Právě dokončila poslední potřebné úpravy Limbekovy řeči.

Odložila ji, přešla k závěsu, který jim sloužil místo dveří, a vykoukla ven. S uspokojením zjistila, že davy na ulici zmohutněly. Ovšem členové SUPPu, kteří měli strážit dveře, se hlasitě dohadovali s několika dalšími Gegy snažícími se dostat dovnitř.

Jakmile uviděli Jarra, přestali křičet.

"Co chcete?" zeptala se.

Gegové začali křičet jeden přes druhého a Jaře nějakou dobu trvalo, než je utišila. Když se jí to podařilo a zjistila, co jí chtěli povědět, vydala rozkazy a vrátila se do hlavního stanu SUPPu.

"Co se děje?" Haplo stál na schodech se psem po boku.

"Je mi líto, že tě ten hluk vzbudil," omlouvala se Jarra. "Nic se neděje, opravdu."

"Nespal jsem. Co se děje?"

Jarra pokrčila rameny. "Nejvyšší fromistr přišel se svým vlastním bohem. Něco takového jsem mohla od Darrala Nakladače očekávat. Prostě to nepůjde, no."

"Se svým vlastním bohem?" Haplo sešel po schodech svižně a lehce jako kočka. "Pověz mi o tom."

"Snad to nechceš brát vážně? Přece víš, že žádní bohové nejsou. Darral pravděpodobně řekl Velfům, že je ohrožujeme, a oni poslali někoho dolů, aby přesvědčil můj národ, že 'Ano, my Velfové jsme vskutku bohové'."

"Nevím. Většina našich lidí nikdy žádného Velfa neviděla. Myslím, že ani nikdo neví, jak vypadají. Já vím jenom to, že tenhle bůh je asi nějaké dítě a všem říká, že nás přišel soudit a že to udělá při dnešním shromáždění a že nám dokáže náš omyl. Samozřejmě si s ním můžeš promluvit."

"Ovšem," zamumlal Haplo.

Jarra pobíhala sem a tam. "Musím se ujistit, že je ve Společné síni všechno přichystané." Přehodila si přes ramena šál. Když procházela otvorem ve stěně, zastavila se a ohlédl se po Haplovi. "Neříkej o tom Limbekovi. Zbytečně by se vyplašil. Bude lepší, když mu to připravíme jako překvapení. Nebude tak mít čas přemýšlet."

Odsunula židli a vyšla ven do halasu hlasitých pozdravů.

Jakmile Haplo osaměl, ztěžka se posadil na židli. Pes vycítil pánovu náladu a čumákem muže přátelsky šťouchl do ruky. "Že by to byli Sartani? Co myslíš, kamaráde?" přemítal Haplo a nezúčastněně škrábal psa pod bradou. "Mají tak blízko k bohům, jak blízko se jim jen mohou ve vesmíru bez bohů přiblížit. A co budu dělat, když to je bůh? Nemůžu se měřit s tímto 'bohem' a ukázat mu svou skutečnou moc. Nesmíme Sartany upozornit na náš útek z jejich vězení. Rozhodně ne do té doby, dokud není můj pán úplně připravený."

Seděl v zadumaném, zahloubaném tichu. Ruka, která hladila psa, začala laskat pomaleji a nakonec přestala úplně. Pes viděl, že už ho není potřeba, uvelebil se u mužových nohou, položil si čumák na packy a ve vodnatých očích se mu odrážela obava z očí pánových.

"Ironické, že?" řekl Haplo a pes nastražil uši, vzhlédl k němu a mírně zvedl jedno bílé obočí. "Mám moc boha, ale nemohu ji využít." Sundal si obvaz, kterým měl stáhnoutou ruku, a prstem přejel po červenomodré pavučině čar sigla, jehož úžasné spirály a obrazce mu zdobily pokožku. "Loď bych dokázal postavit během jediného dne. Kdybych chtěl, mohu odtud odletět třeba zítra. Mohl bych těm trpaslíkům ukázat sílu, o jaké se jim ani nesnilo. Mohl bych se stát jejich bohem. Mohl bych je vést do války proti lidem a těm Velfům." Haplo se usmál, vzápětí ale zase vystřízlivěl. "A proč ne? Čemu by to vadilo?"

Náhle zatoužil užít síly, kterou vládl. Netoužil však použít svou magii jen tak mimochodem, ale použít ji, aby mohl dobývat, ovládat a vést. Gegové byli mírumilovní, ale Haplo věděl, že to není skutečná povaha trpaslíků. Sartanům se pouze nějak podařilo z nich tu odvahu vytlout, ponížít je na nemyslicí gegské sluhy stroje. Nemělo by být složité

odhalit nezlomnou hrdost a pověstnou odvahu trpaslíků. Popel vypadal chladný, ale někde se přece musely mihotat plameny!

"Mohl bych shromáždit vojsko, postavit loď. Ne! Co jen to do mě vjelo!?" Haplo si vztekle stáhl obvaz zpět. Pes se při ostrém tónu jeho hlasu přikrčil a omluvně vzhledl, snad proto, že si myslel, že na tom nese nějakou vinu. "Tohle je má pravá povaha, povaha Patrynů, která mě přivede do záhuby! Můj pan mě před ní varoval. Musím postupovat opatrně. Gegové nejsou připravení. A já nejsem tím, kdo by je měl vést. Tím je někdo jiný. Limbek. Někakým způsobem musím foukat na uhlík, který se jmenuje Limbek!"

A co se týče toho božského dítěte, nelze dělat nic jiného, než čekat a dívat se a důvěřovat sobě samému. Jestliže je to Sartan, pak to může být jen dobře. Vid', kamaráde?" Haplo se sklonil a poplácal zvíře po boku. Pes byl rád, že se pánovi vrátila dobrá nálada, zavřel oči a zhluboka vydechl.

"A jestliže je to Sartan," zamumlal polohlasem Haplo, zaklonil se v té malé, pohodlné židli a natáhl nohy, "ať mě můj pán chrání, abych tomu darebákovi nevytrhl srdce z těla!"

Když se Jarra vrátila, Limbek už byl vzhůru a pečlivě pročítal svůj projev. Haplo se rozhodl.

"Takže," řekla vesele Jarra a sundala si šál z rozložitých ramen, "všechno je na dnešek připravené. Myslím, drahý, že tohle bude zatím největší shromáždění..."

"Musíme si promluvit s tím bohem," přerušil ji svým tichým hlasem Haplo.

Jarra na něho vrhla pohled, který ho upomínal, že se o tomto nesmí mluvit před Limbekem.

"S bohem?" Limbek se na ně zahleděl skrze brýle, které měl nejistě usazené na nose. "S jakým bohem? O co tady jde?"

"Měli jsme mu to říct," mrmal Haplo rozezenou Jarru. "Vždycky je nejlepší vědět toho o nepříteli co nejvíc."

"O nepříteli? O jakém nepříteli?" Limbek vstal, pobledlý, ale klidný.

"Snad si vážně nemyslíš, že jsou, co o sobě tvrdí, že jsou Zakladatelé? Nebo snad ano?" zeptala se Jarra a s rukama v bok si Hapla měřila přímhouřenýma očima.

"Ne, a to je právě to, co musíme dokázat. Sama jsi řekla, že tohle je určitě spiknutí nejvyššího fromistra, které založil s cílem znevážit tvoje hnutí. Jestli se zmocníme té bytosti, která si říká bůh, a která může veřejně dokázat, že jím není..."

"...pak můžeme svrhnout nejvyššího fromistra!" vykřikla Jarra a nedočkavě zatleskala.

Haplo předstíral, že chce poškrábat psa, ale sklonil se, aby skryl úsměv na tváři. Zvíře se nejistě a smutně podívalo na svého pána.

"Je zde samozřejmě taková možnost, ale my v tomhle musíme postupovat krůček po krůčku," řekl po chvíli Haplo, aby se zdálo, že se nad tím vážně zamyslel. "Nejprve musíme zjistit, kdo ten bůh ve skutečnosti je a proč je tady."

"Kdo má být kdo? A proč je kdo tady?" Limbekovi sjely brýle z nosu. Nasadil si je zpátky a zvýšil hlas. "Rekněte mi..."

"Je mi líto, miláčku. Všechno se to stalo, když jsi spal." Jarra mu pověděla o příchodu boha nejvyššího fromistra a jak ho fromistr s okázalostí prováděl ulicemi města a co lidé říkali a dělali a jak někteří z nich věřili, že dítě je bůh, a někteří zase ne a..

"...a budou potíže, to jsi chtěla říct, že?" dokončil za ni Limbek. Klesl zpět na židli a vyčerpaně se na Jarru zahleděl. "Co když to opravdu jsou Zakladatelé? Co když se mýlím a oni přišli, aby... aby nad námi vynesli Soud? Urazí se a možná nás zase opustí!" Svinul svůj proslov. "Způsobil bych všem našim lidem velkou újmu!"

Jarra rozmrzele otevřela ústa, ale Haplo zavrtěl hlavou.

"Limbeku, proto přece s nimi potřebujeme mluvit. Jestli jsou to Sar... Zakladatelé," opravil se, "pak to můžeme vysvětlit. Jsem si jistý, že to pochopí."

"Byl jsem si tak jistý," vykřikl zbědovaně Limbek.

"A máš pravdu, drahý!" Jarra si klekla vedle něj, položila mu ruce na obličej a otočila mu hlavu, takže se na ni musel dívat. "Věř si! Tohle je podvodník, kterého přivedl nejvyšší fromistr! Dokážeme to a dokážeme i to, že se on a výstojníci spojili s těmi, kteří nás zotročili! Tohle je naše velká šance! Šance, jak změnit náš svět!"

Limbek na to neodpověděl. Něžně se vyprostil z Jařiných rukou, pevně je stiskl a tiše jí poděkoval za útěchu. Pak však zvedl hlavu a vrhl na Hapla ustaraný pohled.

"Zašel jsi už příliš daleko na to, abys couvl, příteli," řekl Patryn. "Tvoji lidé ti věří, důvěřují ti. Nesmíš je zklamat."

"Ale co když se mýlím?"

"Nemýlíš se," řekl přesvědčivě Haplo. "I kdyby to byl Zakladatel, Zakladatelé stejně bohy nejsou a nikdy nebyli. Jsou to lidé jako já. Byla jim sice dána velká kouzelná moc, ale byli smrtelní. Jestli nejvyšší fromistr tvrdí, že ten Zakladatel je bůh, pak se prostě zeptej Zakladatele. Pokud jím je, řekne ti pravdu."

Zakladatelé vždycky mluvili pravdu. Prošli světem s tvrzením, že nejsou božského původu, ale přesto na sebe brali povinnosti bohů. Byla to ale jen falešná pokora, kterou zakrývali hrdost a ctizádostivost. Jestli toto je skutečný Sartan, pak své božství zapře. Jestliže ne, pak bude Haplo vědět, že lže, a nebude těžké ho odhalit.

"Nemůžeme se k nim dostat?" zeptal se Jarry.

"Drží je ve Fabrace," řekla zamyšleně. "Moc o tom nevím, ale někteří z našich lidí ano. Zeptám se jich."

"Měli bychom si pospíšet. Už je skoro tma a shromáždění má začít již za dvě hodiny. Měli bychom je vidět ještě předtím."

Jarra už byla na nohou a mířila k otvoru ve zdi. Limbek si povzdychl a opřel si hlavu o ruku. Brýle se mu sesunuly z nosu a spadly mu bez povšimnutí do klína.

Ta žena má sílu a odhodlání, napadlo Hapla. Jarra ví, kam až může zajít. Dokáže z vidiny udělat skutečnost, ale je to Limbek, kdo má oči - i když napůl slepé. To jemu musím tu vidinu ukázat.

Jarra se vrátila s několika dychtivými a nasupenými Gegy. "Dovnitř se dostaneme tudy. Podzemní chodby procházejí pod podlahou a vyúsťují poblíž sochy Zakladatele."

Haplo kývl směrem k Limbekovi. Jarra pochopila.

"Slyšel jsi mě, miláčku? Můžeme se dostat do Fabraky a promluvit si s tím samozvaným bohem. Půjdem?"

Limbek zvedl hlavu. Tvář měl pod vousy bledou, byl na ní však výraz naprostého odhodlání. "Ano." Zvedl ruku, aby ho nepřerušovala. "Uvědomil jsem si, že nezáleží na tom, jestli se mylím, nebo ne. Záleží jen na tom, aby pravda vyšla najevo."

Kapitola třicátá čtvrtá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Dva gegští průvodci, Limbek, Jarra, Haplo a samozřejmě pes putovali bludištěm křivolakých tunelů, které půlily, protínaly a provrtávaly skálu pod Kopsejem-vysejem. Tunely byly prastaré a velkoryse postavené, obložené kameny, jejichž pravidelné tvary svědčily o tom, že je opracovaly buď ruce lidí, nebo kovové ruce Kopseje-vyseje. Tu a tam byly do kamenů vyryté podivné symboly. Limbeka zcela fascinovaly a Jarra ho jen s obtížemi, a nakonec i s pomocí několikerého zatažení za vousy, přesvědčila, že by si měli pospíšet.

Haplo by jim toho o těch symbolech mohl hodně vyprávět. Mohl jim říct, že to jsou ve skutečnosti sigla, runy Sartanů, a že právě díky těm siglům bylo v tunelech sucho i navzdory tomu, že houbovitým korálovcem neustále protékala dešťová voda. Byla to sigla, díky níž tunely existovaly i stovky běhů poté, co je opustili jejich tvůrci.

Patryna ty tunely zajímaly skoro stejně jako Limbeka. Bylo mu čím dál jasnější, že Sartani své dílo opustili. A nejen to, dokonce ho nechali nedokončené... To bylo u lidí, kteří získali moc a postavení polobohů, něco zcela neobvyklého.

Haplo si uvědomil, že ten obrovský stroj, jehož hučení, bušení a dunivý tep bylo cítit i tak hluboko pod povrchem, pracuje jen sám pro sebe, podle své vůle a pro své vlastní cíle.

A nedělá nic. Přinejmenším si Haplo nevšiml, že by ta věc dělala něco tvůrčího. Společně s Limbekem a suppovci procestoval celý Drevlin a všude, kam se dostal, si ten stroj prohlížel. Bořil domy, kopal jámy, stavěl nové domy, zasypával jámy, řval a vyfukoval oblaka páry a pískal a hučel a dělal, co právě dělal, a spotřebovával nesmírné množství energie. Celkově vzato ale nedělal nic.

Podle toho, co Haplo slyšel, sestupovali jednou za měsíc z nebe 'Velfové' v létajících lodích a železných šatech a odnášeli si drahocennou tekutinu, vodu. Velfové už to dělali celá staletí a Gegové začínali věřit, že konečným účelem jejich milovaného a svatého stroje není nic jiného, než vyrábět vodu pro ty bohům podobné Velfy. Haplo ale rychle pochopil, že voda je jen vedlejším produktem Kopseje-vyseje, a možná i jen pouhým odpadem. Skutečným účelem toho velkolepého stroje bylo něco většího, něco mnohem skvělejšího než jenom pouhé vyplivování vody k uhašení žízně elfího národa. Co ale bylo tím účelem a co Sartani opustili ještě předtím, než to stačili dokončit, to Haplo nebyl schopen odhalit.

V tunelech odpověď nenašel, možná ale ležela někde před ním. Jako všichni Patrynové se i on naučil, že netrpělivost - i to sebenepatrnější vyklouznutí z pevně svíraných otežů, kterými člověk ovládá sebe sama - může vést ke katastrofě.

Trpělivost, nekonečná trpělivost, to byl jeden z darů, které Patrynové dostali od Labyrintu, i když ten dar byl potřísněný jejich vlastní krví.

Gegové byli vzrušení, hluční a dychtiví. Haplo kráčet tunely kus za nimi a jeho kroky nebyly o nic hlučnější než kroky stínu, který jeho postava vrhala ve světle gegských zářilamp. Pes klusal za ním, stejně mlčenlivý a pozorný jako jeho pán.

"Opravdu jste si jistí, že tohle je ta správná cesta?" ptala se Jarra pokaždé, když se jí zdálo, že chodí pořád v kruhu.

Její gegští průvodci ji pokaždé ujistili, že ano. Bylo to tak, že před několika lety si Kopsej-vysej vzal do své mechanické hlavy, že by měl tunely otevřít. Okamžitě tak učinil a svými železnými rukama a nohama proboural jejich stropy.

Gegové se nahnuli dovnitř, podepřeli stěny tunelů a začali stroji pomáhat. Zanedlouho však Kopsej-vysej najednou změnil názor a vyrazil úplně jiným směrem. Tito Gegové patřili k oněm tunelářským škriftům a znali tunely stejně dobře jako své vlastní domy.

Naneštěstí pro Hapla však tunely nebyly opuštěné, jak předtím doufal. Gegové jimi nyní cestovali z jedné strany Drevlinu na druhou a suppovci cestou do Fabraky naráželi na celé spěchající zástupy. Haplův zjev vyvolával všeobecné vzrušení a gegští průvodci cítili povinnost každému vysvětlovat, kdo je on a kdo je Limbek, takže se k nim přidávali téměř všichni Gegové, kteří zrovna neměli na práci nic naléhavějšího.

Brzy už dupalo tunely celé procesí Gegů, mířících k Fabrace, čímž bylo po utajení a překvapení. Haplo se mohl jen utěšovat vědomím, že tunely mohla pochodovat celá armáda Gegů na řvoucích dracích a tam nahoře by se kvůli rámusu toho stroje stejně nikdo nic nedozvěděl.

"Konečná," zvolal silným hlasem jeden z Gegů a ukázal na kovový žebřík, vedoucí šachtou vzhůru a ztrácející se ve tmě. Haplo se podíval dál do tunelu a spatřil řadu dalších žebříků, rozmístěných v pravidelných rozestupech. Bylo to vůbec poprvé, co na něco takového narazili, a Haplo tušil, že ten Geg měl pravdu. Ty žebříky určitě musely někam vést. Zbývalo mu jenom doufat, že tím místem byla ona Fabrika.

Haplo ukázal průvodcům, Jaře a Limbekovi, aby přišli k němu. Jarra mávla rukou na ostatní Gegy, aby zůstali stát.

"Kam vede ten žebřík? A jak se dostaneme do Fabraky?"

Gegové mu vysvětlili, že v podlaze Fabraky je díra, zakrytá kovovým víkem. Když to víko odsunou, dostanou se přímo do hlavního sálu Fabraky.

"Tahle Fabrika je dost velká," řekl Haplo. "Ve které části vystoupíme? A kterou část vyhradili tomu svému bohu?"

O té otázce se začalo dlouze diskutovat. Jeden z Gegů se doslechl, že bůh byl v Zakladatelově sálu, dvě poschodí nad hlavním sálem Fabraky. Druhý naopak slyšel, že boha podle rozkazů nejvyššího fromistra odvedli do Znuděné síně.

"To je co?" trpělivě se zeptal Haplo.

"To je to místo, kde se konal můj proces," řekl Limbek a při vzpomínce na ten nanejvýš důležitý okamžik se mu rozzářila tvář. "Je tam socha Zakladatele a křeslo, ve kterém sedává nejvyšší fromistr, když někoho soudí."

"Kterým směrem to je?"

Gegové si mysleli, že to je o nějaké dva žebříky dál, a všichni tam hned zamířili. Gegové se ještě mezi sebou o něčem přeli, dokud jim Jarra s rozpačitým ohlednutím po Haplovi nepřikázala, aby už konečně byli zticha.

"Mysli si, že je to tenhle," řekla a položila ruku na ocelové příče žebříku.

Haplo přikývl. "Půjdu první," řekl tak tiše, jak to ještě šlo, aby ho v řevu Kopseje-vyseje bylo slyšet.

Jeden z gegských průvodců hlasitě zaprotestoval. Toto bylo jejich dobrodružství, oni vedli a jen oni tedy měli jít nahoru jako první.

"Tam nahoře by mohly být hlídky nejvyššího fromistra," řekl Haplo. "Anebo by ten takzvaný bůh mohl být nebezpečný."

Gegové se podívali jeden na druhého, pak se podívali na Hapla a stáhli se od žebříku. Už nic nenamítali.

"Ale já je chci vidět!" rozčilil se Limbek, který začínal mít pocit, že celou tu cestu šlapal pro nic za nic.

"Tiše!" napomenul ho Haplo. "Uvidíš je. Jenom tam vylezu, abych... abych se tam porozhlédl. Prozkoumám to. Když to bude bezpečné, vrátím se a vezmu tam i vás."

"Limbeku, on má pravdu," zasyčela Jarra. "Už buď zticha. Svou šanci dostaneš, a už dost brzo. Nejvyššímu fromistrovi by to udělalo velkou radost, kdyby nás mohl před dnešním shromážděním zatknout."

Haplo jim ještě nařídil, aby byli zticha - všichni Gegové se na něj přitom dívali, jako by úplně přišel o rozum - a otočil se k žebříku.

"Co máme dělat s tím psem?" zeptala se Jarra. "Po žebříku lézt nedovede, a ty ho nést nemůžeš."

Haplo lhotejně pokrčil rameny. "On se o sebe postará, že, pse?" Sklonil se a pohládl psa po hlavě. "Zůstaneš, pse, ano? Zůstaň."

Pes se s otevřenou tlamou a vyplazeným jazykem uložil na zem, nastražil uši a se zájmem se rozhlédl kolem.

Haplo začal šplhat po žebříku. Lezl pomalu a opatrně a dopřával svým očím dost času na to, aby se přizpůsobily tmě, která byla čím dál hustší, jak ostré světlo zářilamp s každým krokem sláblo. Žebřík nebyl dlouhý a Haplo zanedlouho spatřil, jak se paprsky nepatrných zářilamp pod ním odrážejí od kovové plochy nad jeho hlavou.

Když se Haplo dostal až k víku, položil na něj ruku a jemně a opatrně zatlačil. Povolilo lehce a bez velké námahy a - co Haplovi udělalo největší radost - tiše. Na druhé straně, ne že by očekával nějaké potíže. Chtěl využít příležitosti a podívat se na ty bohy, aniž by byl sám viděn. Smutně si pomyslel, že za starých časů by jakákoli hrozba - nebo slib - nebezpečí okamžitě vedla k tomu, že by trpaslíci jako jeden muž vyrazili k žebříku. Haplo v duchu proklel Sartany, tiše zvedl víko a opatrně vykoul ven.

Zářilampy osvětlovaly Fabraku mnohem lépe než světlo gegského dne. Haplo všechno jasně viděl a s povděkem zjistil, že se jeho průvodci nezmýlili. Přímě před ním stála vysoká socha muže v plášti a kápí. Kolem sochy odpočívaly tři postavy. Byli to lidé, dva muži a jedno dítě. Alespoň to Haplo dokázal zjistit jediným pohledem. Sartani ale byli také lidé.

Jednoho po druhém si je pečlivě prohlédl, i když si musel přiznat, že by takto od pohledu nebyl schopen poznat, jestli jsou ti lidé Sartani, nebo ne. Jeden z mužů seděl ve stínu pod sochou. Oblečený byl v prostých šatech a zdálo se, že je středního věku. Měl řídké, ustupující vlasy, které jen zvýrazňovaly jeho vysoké klenuté čelo a ustaranou vráscitou tvář. Kdykoli jeho ustaraný pohled zamířil k tomu dítěti, neklidně sebou zavrtěl a pokaždé, když se pohnul, Haplo viděl, že jeho pohyby, zvláště pohyby jeho rukou a nohou, jsou neobratné a nemotorné.

Druhý z dospělých byl naprostým opakem toho prvního a Haplo by jej mohl celkem lehce považovat za jednoho těch, kteří, jako on sám, unikli Labyrintu. Muž to byl štíhlý, svalnatý, a byla na něm vidět ostražitost, která naznačovala, že navzdory tomu, že klidně leží na zemi a zapaluje si dýmku, instinktivně stále sleduje své okolí. V jeho obličejích s tmavými stíny propadlých tváří a spletenými černými vousy se odráželo to, co neslo jeho duši - chladné, tvrdé železo.

Dítě bylo obyčejné dítě, pokud tedy člověk nebral v úvahu to, že bylo neobvykle krásné. Hodně podivná trojice. Co je spojovalo? A co je přivedlo sem?

Hluboko dole jeden z příliš vzrušených Gegů zapomněl, že mají nařizeno mlčet, a hlasitě na Hapla zakřičel (ačkoli si očividně myslel, že jenom šeptá), jestli něco vidí.

Muž se spletenými vousy sebou ihned trhl a rychleji než uvolněná pružina vstal. Jeho černé oči se zadívaly do šera kolem a jeho prsty sevřely jílec meče. Haplo pod sebou zaslechl plesknutí a pochopil, že Jarra neukázněného Gega rychle a účinně potrestala.

"Hughu, děje se něco?" zeptal se ten, co seděl pod sochou. Mluvil lidskou řečí a hlas se mu nervózně trásl.

Muž, kterého oslovil jako Hughu, si položil prst na ústa a udělal několik plíživých kroků směrem k Haplovi. Nedíval se na zem, protože jinak by si všiml toho plechu, nýbrž hleděl do šera před sebou.

"Zdálo se mi, že něco slyším."

"To by mě teda zajímalo, jak můžeš něco slyšet přes ten rámus, co dělá ten zatracený stroj," prohlásil chlapec. Jedl chleba a upřeně se přitom díval na sochu.

"Vaše Výsosti, taková slova byste neměl používat," napomenul ho ten nervózní muž. Vstal a vypadalo to, že se chce přidat k Hughovi, pak ale zakopl a sotva se stačil opřít o sochu, aby se neporoučel po hlavě na zem. "Vidíte něco, pane?"

Gegové byli zticha, zcela bezpochyby ale jenom díky tomu, že jim Jarra pohrozila tělesnou újmou. Haplo ztuhl, skoro se ani neodvažoval dýchat, a jen se díval a pozorně poslouchal.

"Ne," řekl Hugh. "Sedni si, Alfréde, než se sám zabiješ."

"Nejpiš to asi byl ten stroj," řekl Alfréd, avšak tvářil se tak, jako by ze všeho nejvíc chtěl přesvědčit sám sebe.

Chlapec znuděně hodil chleba na podlahu, vstal a postavil se přímo před sochu Zakladatele. Vzápětí natáhl ruku a chtěl se jí dotknout.

"Nedělejte to!" vykřikl poplašeně Alfréd.

Chlapec skoro nadskočil a zase ruku rychle stáhl.

"Ty jsi mě vyděsil!" řekl vyčítavě.

"Omlouvám se, Vaše Výsosti. Jenom... jenom kdybyste poodešel od té sochy."

"Proč? Udělá mi to něco?"

"Ne, Vaše Výsosti, to proto, že socha Zakladatele je... pro Gegy posvátná. Byli by velmi neradi, kdybyste se jí dotýkal."

"Cha!" ušklíbl se chlapec a rozhlédl se po Fabrace. "Stejně jsou všichni pryč. Kromě toho to vypadá, jako by si se mnou chtěl potrást rukou." Chlapec se zahihňal. "Má tu ruku tak nataženou - on chce, abych mu jí potrásl..."

"Ne! Vaše Výsosti!" Nemotorný muž ale byl příliš pomalý na to, aby chlapci zabránil se natáhnout a vzít Zakladatele za mechanickou ruku. K chlapcovu velikému potěšení oko zablikalo jasným světlem.

"Podívejte se!" Zmar odstrčil Alfrédovu zoufale se natahující ruku. "Nezastavuj to! Ukazuje to obrázky! Chci je vidět!"

"Vaše Výsosti, musím na tom trvat! Jsem si jistý, že jsem něco slyšel! Gegové..."

"Řekl bych, že ty Gegy dokážeme zvládnout," řekl Hugh a došel k soše, aby se na obrázky sám podíval. "Nezastavuj to, Alfréde. Chtěl bych vidět, co to ukazuje."

Haplo využil zaujetí těch tří, a protože socha i jeho samotného nesmírně zajímala, tiše a opatrně vylezl z šachty.

"Dívejte se, to je nějaká mapa!" vykřikl vzrušeně chlapec.

Všichni tři se v tu chvíli dívali jen na to oko. Haplo tiše došel až k nim a v obrazech míhajících se po povrchu oka poznal mapu Říše nebe, mapu, která se pozoruhodně podobala té, kterou jeho pán objevil v sartanských síních v Nexu. Úplně nahoře byly ostrovy, známé jako Vládcové noci. Pod nimi byla obloha a nedaleko od nich ostrov, na kterém se rozkládala Horní říše. Pak následovala Střední říše, ještě hlouběji Vír a nakonec země Gegů.

Co bylo vůbec nejpozoruhodnější, ta mapa se pohybovala! Ostrovy se pohybovaly po svých oválných drahách, bouřková mračna vířila a Vládcové noci pravidelně zakrývali slunce.

Pak se obraz náhle změnil. Ostrovy a země přestaly nahodile obíhat a seřadily se do úhledného zástupu, každá z říší přesně pod tou nahoře. Pak to celé zablikalo, zachvělo se a zhaslo.

Muže, který si říkal Hugh, to nijak neuchvátilo.

"Je to jenom magická lampa. Něco takového jsem už viděl v království elfů."

"Ale co to znamená?" zeptal se chlapec a dál na tu věc jen užasle hleděl. "Proč se to všechno pořád točí a pak najednou zastavuje?"

Haplo si kladl tutéž otázku. Sám už magické lampy také viděl. Na své lodi měl něco podobného, co ukazovalo mapu Nexu, jenom s tím rozdílem, že tamto vyrobil jeho pán a bylo to mnohem důmyslnější. Haplovi se zdálo, že by toho mohlo být k vidění ještě víc, protože obrazy se zastavily zcela náhle a jakoby uprostřed pohybu.

Vzápětí se ozvalo tiché zavrčení a obrazy se najednou daly znovu do pohybu. Alfréd, kterého Haplo považoval za sluhu, se natáhl, aby sochu chytil za ruku, a nejspíš měl v úmyslu obrazy zase zastavit.

"Prosím, nedělej to," řekl tichým hlasem Haplo. Hugh se bleskurychle otočil s taseným mečem v ruce a vrhl se na útočníka s hbitostí a obratností, které Haplo musel v duchu zatleskat. Nervózní sluha se zhroutil na zem. Chlapec se otočil a zadíval se na Patryna modrýma očima, ve kterých nebyl ani tak strach, jako spíš moudrý zájem.

Haplo zvedl ruce a obrátil dlaně k Hughovi. "Nemám zbraň," řekl. Meč v ruce toho muže Patryna ani v nejmenším neděsil. Tento svět neznal žádnou zbraň, která by jeho runami pokrytému tělu mohla ublížit, Haplo se ale musel vyhýbat boji, protože už jen to, jak by ho runy ochránily, by zkušeným očím prozradilo, kdo a co ve skutečnosti je.

"Nechci nikomu ublížit." Usmál se a pokrčil rameny. Ruce měl stále zdvižené a držel je tak, aby všichni viděli jeho prázdné dlaně. "Jsem jako ten chlapec - chci jenom vidět ty obrázky."

Právě to dítě zajímalo Hapla z celé trojice nejvíce. Ten zbabělý sluha, ležící jako hromádka neštěstí na podlaze, ani nestál za to, aby se jím zabýval. Muže, o kterém si myslel, že je tělesný strážce, mohl vyloučit - dobře si všiml jeho síly a obratnosti. Když se ale Haplo podíval na toho chlapce, runy na jeho hrudi ho začaly lehce svědit. Ten pocit znamenal, že se ho někdo snaží očarovat. Haplo to kouzlo vlastní magií instinktivně odrazil, s pobavením si ale všiml, že ať už to dítě na něj zkoušelo jakékoli kouzlo, stejně by neúčinkovalo. Jeho magie, ať už pocházela z jakéhokoli zdroje, už byla narušená.

"Odkud jsi přišel? Kdo jsi?" zeptal se Hugh.

"Jmenuji se Haplo. Moji přátelé Gegové..." Haplo ukázal na šachtu, kterou přišel. Zaslechl nějaký lomoz a domyslel si, že kromobyčejně zvědavý Limbek leze za ním "... a já jsme se doslechli o vašem příchodu a rozhodli jsme se, že si s vámi musíme promluvit, pokud to tedy bude možné. Jsou tady někde lidé nejvyššího fromistra?"

Hugh nepatrně sklonil meč, i když jeho oči stále sledovaly každý Haplův pohyb. "Ne, už jsou pryč. Ale nejspíš nás někdo sleduje."

"O tom nepochybují. Znamená to, že nemáme moc času, než se zase vrátí."

K Haplovi doklusal Limbek, celý udýchaný z té namáhavé cesty po žebříku. Neklidně se podíval na Hughův meč, jeho zvědavost však byla silnější než strach.

"Jste Zakladatelé?" zeptal se a jeho pohled přelétl z Hapla na chlapce.

Haplo se na něj podíval a spatřil, jak se mu tvář stáhla posvátnou úctou. Gegovy krátkozraké oči, ještě zvětšené skly brýlí, se doširoka otevřely. "Ty jsi bůh, že ano?"

"Ano," odpověděl gegsky chlapec. "Jsem bůh."

"Rozumí tady tihle lidské řeči?" zeptal se Hugh a ukázal přítom na Limbeka, Jarru a ty dva Gegy, kteří právě opatrně vykukovali z šachty.

Haplo zavrtěl hlavou.

"Takže ti můžu říct pravdu. Ten kluk není o nic větší bůh než ty." Pokud se dalo soudit z výrazu Hughových tmavých očí, zřejmě dospěl ohledně Hapla ke stejnému závěru, k jakému dospěl Haplo ohledně Hughy. Byl opatrný, obezřetný a stále ještě toho druhého podezíral. Plně hospody ale lidi obvykle nutí k tomu, aby si buď ustlali vedle divných společníků, nebo celou noc mrznuli venku. "Naše loď se ztratila ve Víru a ztroskotala na Drevlinu nedaleko odtud. Gegové nás našli a mysleli si, že jsme bohové, a my jsme se museli zařídit podle toho."

"Tak jako já," řekl Haplo a kývl. Pak se podíval na sluhu, který právě otevřel oči a udiveně se na něj díval. "A to je kdo?"

"Komorník toho kluka. Mně říkají Hugh Ruka. Tam to je Alfréd a ten kluk je Zmar, syn Štěpána, krále Volkaranu a Uylandie."

Haplo se otočil k Limbekovi a Jaře - která se na ty tři dívala s hlubokou nedůvěrou - a všechny představil. Alfréd se vrávoravě postavil a zíral na Hapla s vzrůstající zvědavostí, která ještě zesílila, když spatřil mužovy zabalené ruce. Haplo si toho pohledu všiml a rozpačitě zatahal za látku, kterou měl ruce ovázané.

"Nejste snad zraněný?" zeptal se uctivě sluha. "Odpusťte mi, že se vás na to ptám, ale povšiml jsem si obvazů na vašich rukou. Trochu se vyznám v ranhojičství..."

"Ne, děkuji. Nejsem zraněný. Je to jen kožní nemoc, mezi mým lidem docela běžná. Není nakažlivá a nepůsobí mi žádnou bolest. Ale na vředy, které způsobuje, není příjemný pohled."

Hugh zkrivil tvář odporem. Alfréd lehce zbledl a musel se hodně přemáhat, aby Haplovi správně projevil soucit. Haplo to zaznamenal s vnitřním uspokojením a byl si celkem jistý, že se ho na ty ruce už nikdo ptát nebude.

Hugh zastrčil meč do pochvy a popošel k Haplovi. "Tvá loď ztroskotala?" zeptal se ho tiše.

"Ano."

"Je zničená?"

"Úplně."

"Odkud jsi?"

"Zdola, z jednoho z ostrovů, které jsou ještě níž než tence. Nejspíš jsi o něm ještě ani neslyšel. Není mnoho lidí, kteří by ho znali. Bojoval jsem tam dole proti svým nepřítelům, moje loď byla zasažena a už se nedala řídit..."

Hugh se vydal k soše a Haplo se k němu připojil. I když byl zjevně zcela zaujatý rozhovorem s Hughem, podařilo se mu letmo ohlédnout po Alfrédovi. Komorník měl sinalou tvář a zoufale upíral oči na Patrynovy ruce, jako by chtěl prohlédnout látkou, kterou je měl Haplo ovázané. "Takže se odtud nemůžeš dostat?" zeptal se Hugh. Haplo přikývl.

"A chceš se..." Hugh zaváhal, možná ale jen proto, že sice znal odpověď, ale chtěl, aby ji vyslovil ten druhý.

"...dostat odtud." Haplo nijak neuhýbal.

Teď to byl Hugh, kdo přikývl. Ti dva muži si rozuměli naprosto dokonale. Nijak si nedůvěřovali, to ale nebylo nutné, přinejmenším ne do té doby, dokud jeden druhého potřebovali k dosažení společného cíle. Podobali se spolunocležníkům, které by ani nenapadlo tahat se o pokrývku. Dál spolu tiše rozmlouvali a probírali problém, kterému museli čelit.

Alfréd dál jen stál a zíral na Haplovy ruce. Zmar se mračil a i on se díval na Patryna. Rukama neustále přejížděl po svém amuletu z ptačího pera. Ze zamyšlení ho náhle vytrhl hlas toho Gega.

"Takže ty nejsi bůh?" Limbeka nějaká neznámá síla dovedla k chlapci a donutila ho na něj promluvit.

"Ne," řekl Zmar a odtrhl oči od Hapla. Otočil se ke Gegovi a rychle zahnal z tváře chmury a pohoršení. "Nejsem, ale řekli mi, abych to řekl tomu vašemu králi, aby nám neublížil."

"Aby vám neublížil?" Limbek vypadal naprosto zděšeně. Něco takového se zcela vymykalo jeho chápání.

"Já jsem vlastně princ z Horní říše," pokračoval chlapec. "Můj otec je mocný čaroděj. Letěli jsme ho navštívit, ale naše loď se zřítla."

"Já bych tak rád někdy viděl Horní říši!" vykřikl Limbek. "Jak to tam vypadá?"

"To nevím. Víš, ještě jsem tam nikdy nebyl. Celý život jsem žil ve Střední říši s mým nevlastním otcem. Je to na hodně dlouhé vyprávění."

"Já jsem nikdy nebyl ani ve Střední říši. Ale v jedné knize, kterou jsem našel ve velfské lodi, jsem viděl její obrázky."

Musím vám říct, jak jsem ji našel..." Limbek začal odříkávat svůj nejoblíbenější příběh - o tom, jak úplně náhodou narazil na elfí loď.

Zmar se zavrtěl a zaklonil hlavu, aby se podíval na Hapla a Hughy, stojící před sochou Zakladatele. Alfréd si pro sebe něco mumlal. Ani jeden z nich se ale nedíval na Jarra.

Nelíbilo se jí to. Vůbec nic z toho se jí nelíbilo. Nelíbilo se jí, že ti dva velcí, silní bohové stojí stranou a domlouvají se jazykem, kterému nerozuměla. Nelíbilo se jí, jak se Limbek dívá na toho malého boha, a nelíbilo se jí, jak se ten malý bůh dívá na všechny ostatní. Dokonce se jí nelíbilo ani to, jakým způsobem se ten vysoký nemotorný bůh složil na zem.

Jarra měla pocit, že ti bohové jsou jako chudí příbuzní, kteří náhodou přišli na návštěvu. Snědí všechno jídlo a až zase odejdou, Gegům zbude jen prázdná spíž.

Jarra pokradmu doběhla ke dvěma Gegům, nervózně postávajícím u šachty.

"Hned sem přiveďte všechny ostatní," nařídila jim tak tiše, jak jen Geg může něco říct. "Nejvyšší fromistr se nás pokusil podvést. Ti jeho bohové jsou falešní! Chytíme je, všem je ukážeme a dokážeme, že nejvyšší fromistr je podvodník."

Gegové se podívali na ty takzvané bohy a pak jeden na druhého. Ti bohové nevypadali příliš božsky. Byli vysocí, to snad, ale na druhou stranu byli příliš hubení. Jeden z nich držel v ruce hrozivě vypadající zbraň. Kdyby se ale na něho vrhl celý dav, neměl by ji šanci použít. Haplo litoval konce gegské odvahy, ta odvaha ale úplně nezmizela. Byla jen pohřbená pod staletími poroby a těžké dřiny. Teď do žhavých uhlíků zase někdo foukal a tu a tam se začínaly objevovat plameny.

Vzrušení Gegové začali slézat po žebříku. Jarra se naklonila nad šachtu a dívala se za nimi. Její hranatá tvář, slabě

ozářená paprsky zářilamp, vypadala zespoda téměř nadpřirozeně a pohled na ni naháněl strach. Nejeden Geg jako by si při tom pohledu náhle vzpomněl na dávné časy, kdy je rodové kněžky volaly do války.

Šplhali sice velmi hlučně, ale zároveň s kázní, které je naučila služba tomu velikému stroji. Díky bušení a dusání rozléhajícímu se všude kolem je ani nikdo neslyšel.

Haplův pes ležel u paty žebříku, ve všem tom zmatku úplně zapomenutý. Čenich měl položený na předních tlapách, díval se a poslouchal a jako by dumal nad tím, jestli jeho pán to slovo „zůstaň“ opravdu myslel vážně.

Kapitola třicátá pátá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Haplo zaslechl zakřučení a ucítil, jak se něco dotklo packou jeho nohy. Přestal si prohlížet obrazy Zakladatelů a podíval se dolů.

"Copak je, kamaráde? Myslel jsem, že jsem ti řekl, abys... Ouha." Patryn se ohlédl a spatřil Gegy, hrnoucí se otvorem. Ruka uslyšel za zády nějaký zvuk a podíval se za sebe - k hlavnímu vchodu Fabraky.

"Máme společnost," řekl Hugh. "Nejvyšší fromistr a jeho strážce."

"A tam také."

Hugh se rychle podíval k průchodu a ruka mu sjela k meči. Haplo zavrtěl hlavou. "Ne, nemůžeme bojovat. Je jich příliš mnoho. Navíc nám ani nechtějí ublížit. Dělalí si na nás nároky. Jsme jejich odměna. Ale teď není čas na vysvětlování. Vypadá to tak, že nás chytí uprostřed nějaké vzpoury. Měl by ses raději jít postarat o toho svého prince."

"Vložil jsem do něho peníze..." začal Hugh.

"Polníci!" zaječela Jarra, když spatřila nejvyššího fromistra. "Rychle, chopte se bohů, než nás zastaví!"

"Tak to aby sis raději ohlídal svůj vklad," navrhl Haplo Hughovi.

"Co se děje, pane?" vylekal se Alfréd, když viděl přibíhat Hugh s mečem v ruce.

Dvě skupiny Gegů křičely a mávaly pěstmi a zvedaly z podlahy Fabraky všechno, co se dalo použít jako zbraň.

"Potiže. Vezmi toho kluka a běž s ním..." Hugh to nedořekl. "Ne, ksakru, nemůžeš omdlít..."

Alfrédovy oči se obrátily v sloup. Hugh se rychle natáhl, aby s ním zatřásl nebo ho poplácal, bylo však pozdě.

Komorníkovo bezvládné tělo se zhroutilo a neohrabaně se překotilo přes nohy sochy Zakladatele.

Gegové se rozběhli k bohům. Nejvyšší fromistr okamžitě poznal hrozící nebezpečí a přikázal polníkům, aby na Gegy zaútočili. Obě skupiny - jedna za SUPP a druhá za fromistra - se s divokým řevem střetly. Poprvé v dějinách Drevlinu dopadly rány a byla prolita krev. Haplo vzal psa do náruče, vytratil se do tmavého kouta Fabraky a s úsměvem vše pozoroval.

Jarra stála blízko průchodu, pomáhala Gegům vylézt a pobízela své lidi do útoku. Jakmile se vyšplhal z podzemní chodby poslední Geg, rozhlédla se a zjistila, že se boj už dávno rozpoutal naplno. Navíc ztratila z očí Limbeka, Hapla a ony tři podivné bytosti. Vyskočila na bednu, rozhlédla se po hlavách bojujícího a zápasícího davu a ke svému zděšení spatřila nejvyššího fromistra a vrchního výstojníka, stojící poblíž sochy Zakladatele, jak využívají nastalého zmatku, aby nepozorovaně odvěkli nejen bohy, ale i vznešeného vůdce SUPPu!

Jarra byla šilená vztekem, seskočila z bedny a rozběhla se k nim, zastavila ji však bojující horda. Jarra si razila pěstmi cestu mezi Gegy a s námahou se prodírala k soše. Zhluboka oddechovala, tvář měla červenou, potrhala si kalhoty, vlasy jí padaly do obličeje a téměř neviděla na jedno oko, jak je měla oteklé, ale nakonec se dostala k cíli.

Bohové byli pryč a Limbek také. Nejvyšší fromistr zvítězil. Jarra zařala pěstí a chystala se udeřit do hlavy prvního polníka, který se jí dostane pod ruku, když vtom zaslechl jakési zasténání. Podívala se tím směrem a spatřila dvě velké nohy trčící do vzduchu. Tohle nebyly gegské nohy. Byly to nohy boha!

Jarra rychle oběhla sochu a nesmírně užasla, když viděla, že v podstavci sochy je velká díra! Jeden fromistrův bůh - ten vysoký a nemotorný - očividně spadl do toho otvoru a teď ležel polovinou těla uvnitř a druhou venku.

"Mám štěstí!" řekla si pro sebe Jarra. "Mám alespoň tohle!"

Bázlivě se otočila a čekala, že spatří fromistrovy polníky, avšak v tom zmatku a vřavě jí nikdo nevěnoval pozornost.

Fromistr se bude zabývat tím, aby dostal své bohy mimo nebezpečí, a pro tohoto si s největší pravděpodobností ještě přijdou.

"Ale nenajdou ho tady. Musíme tě dostat pryč," zamumlala Jarra. Přispěchala k bohovi a uviděla, že leží na schodišti, které vedlo do nitra sochy. Schody klesaly pod úroveň podlahy a představovaly rychlou a snadnou cestu z Fabraky.

Jarra váhala. Chystala se vlastně znesvětit sochu, pro Gegy tu nejposvátnější z posvátných. Neměla ponětí, proč tam je ten otvor, nebo kam by mohl vést. To však nerozhodovalo. Měl to stejně být jen úkryt. Počká tam, než všichni odejdou. Jarra překročila nehybného boha a klopýtla na schodech. Pak se otočila, uchopila sténajícího boha za ramena a táhla ho dovnitř sochy, až na schodech nadsakoval.

Vlastně ale nevěděla, co má dělat. Doufala jenom v to, že se jí podaří propašovat boha zpět do hlavního stanu SUPPu, než se pro něj vrátí nejvyšší fromistr a objeví otvor v soše. Jenomže jakmile Jarra přetáhla bohovy nohy přes podstavec sochy, díra se náhle a tiše zavřela. Gegština se ocitla ve tmě.

Jarra zůstala úplně potichu a pokoušela se přesvědčit sebe samu, že je všechno v pořádku. Ale panika v ní začala nabírat na síle, až se jí zdálo, že ji to roztrhne. Její hrůza nepramenila ze strachu ze tmy - Gegové žili téměř po celý život uvnitř Kopseje-vyseje a byli na tmě zvyklí. Jarra se třásla po celém těle, potily se jí dlaně, dýchala zrychleně, srdce jí bušilo a ona nevěděla proč. A potom jí to došlo.

Bylo тихо.

Neslyšela stroj, neslyšela laskavé pískání a bušení a dunění, které ji uspávalo, už když byla dítě. Nyní ji obklopovalo jen hrozné, šílené тихо. Zrak je smyslem, který míří mimo tělo, je to jen obraz na povrchu oka. Ale zvuk proniká uchem, hlavou, žije uvnitř. Když není zvuk, zní тихо.

Jarra nechala boha na schodech a bez ohledu na bolest a strach z polníků se vrhla zevnitř proti soše. "Pomoc!" křičela. "Pomozte mi!"

Alfréd znovu nabyl vědomí. Posadil se a začal nechtěně sklouzávat po schodišti. Zachránil se jen díky tomu, že se bezděky chytil a držel na schodech pod sebou. Byl naprosto zmatený, obklopovala ho tma černá jako uhlí a v ní byl Geg, ječící jako piskot unikající páry. Alfréd se toho tvora několikrát zeptal, co se děje, ten Geg si ho ale ani nevšímal. Nakonec se komorník ve tmě vydrápal po všech čtyřech po schodech zpátky a natáhl ruku směrem k téměř hysterické Jarře.

"Kde to jsme?"

Bušila dál a křičela a nevšímalá si ho.

"Kde to jsme?" Alfréd chytil svými velkými rukama Gegštinu - nebyl si v té tmě jistý, za co - a zatřásl jí. "Přestaň s tím! To ničemu nepomůže! Řekni mi, kde jsme, a já nás odsud třeba dostanu."

Jarra nerozuměla jasně Alfrédovým slovům, ale rozzuřilo ji jeho hrubé zacházení. Se suchým polknutím se vzpamatovala a silnými rukama od sebe komorníka odstrčila. Ten uklouzl a zapotácel se, a málem zase spadl ze schodů, ale podařilo se mu udržet rovnováhu.

"Teď mě poslouchej!" řekl Alfréd, pečlivě odděloval jednotlivá slova a vyslovoval je pomalu a zřetelně. "Řekni mi, kde jsme, a já ti pomůžu, abychom se odsud dostali."

"Já ale nevím jak!" Jarra ztěžka oddechovala, třásla se a odsunula se od Alfréda na druhou stranu schodiště tak daleko, jak jen mohla. "Jsi cizinec. Co bys mohl vědět?"

"Jen mi to řekni!" zaprosil Alfréd. "Nemůžu ti nic vysvětlovat. Koneckonců, čemu to uškodí?"

"No..." váhala Jarra. "Jsme uvnitř sochy."

"Ach!" vydechl Alfréd.

"Co to znamená, ach?"

"To znamená... ehm... že jsem si myslel, že to pravděpodobně tak bude."

"Dokážeš to znovu otevřít?"

Ne, nedokážu. Nikdo to nedokáže. Ne zevnitř. Ale jak bych to věděl, kdybych tady nikdy předtím nebyl? Co jí mám říct? Alfréd byl rád, že má kolem sebe tmu. Byl hodně mizerný lhář a všechno bylo jednodušší, když neviděl její tvář a ona neviděla jeho.

"Já... já si nejsem jist, ale pochybuji. Víš, ehm... Jak se jmenuješ?"

"Na tom nesejde."

"Ale ano, sejde. Jsme tady spolu ve tmě a měli bychom vědět, jak se ten druhý jmenuje. Já se jmenuji Alfréd. A ty?"

"Jarra. Pokračuj. Už jsi to přece jednou otevřel, tak proč to neotevřeš znovu?"

"Já... já jsem to neotevřel," vykotkal Alfréd. "To jenom náhodou. Víš, mám takový špatný zvyk. Vždycky, když dostanu strach, tak omdlím. Je to něco, s čím nic nemohu dělat. Viděl jsem zkrátka ten boj a někteří vaši lidé se hnali k nám a já... jsem prostě omdlel." Potud to byla pravda. Co následovalo, to už ne. "Myslím, že když jsem padal, musel jsem na soše něco převrátit, a to ji pak otevřelo."

Pak jsem znovu nabyl vědomí. Podíval jsem se nad sebe a uviděl jsem sochu a poprvé za dlouhou, velmi dlouhou dobu jsem se cítil úplně bezpečný a v srdci jsem cítil klid a mír. Tušení, které se mi probudilo v mysli, odpovědnost, vědomí rozhodnutí, která budu muset učinit, jestliže je to tušení správné, to vše mne pohltilo. Chtěl jsem tomu uniknout, zmizet, a má ruka se začala hýbat podle svého vlastního rozumu, aniž bych ji cokoliv přikázal, a v jistém místě a jistým způsobem se dotkla pláště sochy.

Podstavec se otevřel, nesmírnost mého činu ale na mne byla příliš velká. Myslím, že jsem znovu omdlel. Gegové se ke mně seběhli, a protože hledali úkryt před vřavou zuřící okolo, vtáhli mě sem. Podstavec se sám zasunul a tak zůstane. Pouze ti, kdo znají cestu dovnitř, znají cestu ven. Kdokoli by zakopl o vchod jen omylem, nikdy se nevrátí, aby o tom vyprávěl. Samozřejmě nezemřou, magie a stroj se o ně velice dobře postarají, budou však po zbytek svého života vězni. Já naštěstí znám cestu dovnitř, takže znám i cestu ven. Ale jak mám tohle vysvětlit té Gegštině?

Alfréda napadlo něco strašného. Podle všech pravidel by ji zde měl nechat. Nakonec to byla její chyba. Neměla vstoupit do posvátné sochy. Potom ale Alfréda začalo hryzat svědomí a napadlo ho, že třeba šla do nebezpečí kvůli němu - aby mu zachránila život. Nemohl ji tu jen tak nechat. Věděl, že nemůže, ať už zákony říkají cokoli. Ale právě teď bylo všechno tak matoucí. Kdyby se jen nebyl poddal své slabosti!

"Nepřestávej!" Jarra se k němu přitiskla.

"Ale s čím?"

"Nepřestávej mluvit! To je tím tichem! Nevydržím to poslouchat! Proč tady nic neslyšíme?"

"Postavilo se to tak záměrně," řekl s povzdechem Alfréd. "Mělo to sloužit k odpočinku a jako svatyně." Už se rozhodl. Pravděpodobně ne správně, ale ve svém životě se stejně rozhodl správně jen několikrát. "Vyvedu nás odsud, Jarro."

"Ty víš jak?"

"Ano."

"Tak jak?" Hluboce mu nedůvěřovala.

"Nemohu to vysvětlovat. Vlastně uvidíš mnoho věcí, kterým neporozumíš, a které ti nemohu vysvětlovat. Nemohu po tobě ani chtít, abys mi věřila, protože je jasné, že mi nevěříš, a já nemohu čekat opak." Alfréd se odmlčel a promyslel si další slova. "Podívejme se na to tak: ty nás odsud takhle nedostaneš. Pokusila ses o to. Můžeš buď zůstat tady, nebo můžeš jít se mnou a já ti ukážu cestu ven."

Alfréd zaslechl, jak se Gegština nadechla, aby něco řekla, a předešel ji.

"Měla by ses zamyslet ještě nad jednou věcí. Chci se vrátit ke svým stejně zoufale, jako ty se chceš vrátit ke svému lidu. To dítě, které jsi viděla, je v mé péči. A ten snědý muž s ním mě potřebuje, i když to sám neví." Alfréd se na chvíli

odmlčel a přemýšlel o tom druhém muži, který si říkal Haplo, a ticho kolem mu připadalo nesmírně hlasité, hlasitější než předtím.

"Půjdu s tebou," řekla Jarra. "To, co říkáš, dává smysl."

"Děkuji," odpověděl vážně Alfréd. "Teď buď chvíli tiše. Tohle schodiště je strmé a ve tmě může být nebezpečné." Alfréd natáhl ruku a ucítil za sebou zeď. Byla stejně jako chodby kamenná, a byla hladká a rovná. Přejel rukou po jejím povrchu a už téměř dosáhl na místo, kde zeď přecházela ve schody, když prsty zavadil o drážky a spirály vytesané do kamene. Vytvářely zřetelný obrazec, obrazec, který dobře znal. Přejížděl prsty po vystouplých okrajích rytiny, sledoval čáry obrazce, který měl v mysli jasně před sebou, a přečetl tu runu.

Znak mu pod rukou začal žhnout slabým třpytivým světlem modré barvy. Když to Jarra spatřila, nemohla se ani nadechnout, stáhla se zpátky a přitiskla se ke zdi. Alfréd ji konejšivě pohladil po ruce a znovu runu přečetl. Znak, který byl vytesaný vedle prvního a který se ho dotýkal, se zmocnil kouzelný oheň a také on se rozzářil. Po chvíli ze tmy vystoupila dlouhá řada run táhnoucí se podél strmého schodiště. Tam, kde schodiště končilo, zatačely za rohem doprava.

"Teď můžeme bez obav sejít dolů," řekl Alfréd, vstal a oprášil si z šatů letitý prach. Záměrně mluvil a jednal rychle a snažil se o střízlivý tón. Podal Jarře ruku. "Mohu-li být nápomocen?"

Jarra zaváhala, polkla a utáhla si šál pevněji kolem těla. Pak stiskla rty a s neklidnou tváří položila svou malou, upracovanou ruku do Alfrédovy. Modře svítící runy se jí jasně třpytily ve vyděšených očích.

Po schodech sešli rychle, neboť nyní díky runám viděli na cestu. Hugh by v tu chvíli nepoznal nemotorného a klopýtavého komorníka. Alfrédovy pohyby byly jisté, krácel svižně a vzpřímeně. Spěchal kupředu s dychtivým očekáváním, které však mělo nádech stesku a smutku.

Když sešli po schodišti až dolů, zjistili, že ústí do malé, úzké chodby, ze které do všech stran jako vlákna pavučiny vybíhaly chodbičky a tunely. Modré runy je vedly z chodby do nějakého tunelu - třetího napravo. Alfréd jistě krácel podél znaků a ohromenou a užaslou Jarru vedl s sebou.

Gegština zpočátku pochybovala o tom, co jí ten muž říká. Po celý život žila v děrách a chodbách Kopsje-vyseje. Gegové mají výbornou paměť a jejich ostřížím zraku neunikne žádná podrobnost. Co člověku nebo elfovi připadá jako obyčejná zeď, to pro Gega skrývá nesčíslné rozlišující znaky - pukliny, díry, oprýskanou barvu - a jak je Geg jednou spatří, hned tak je nezapomene. Proto se Gegové jen zřídka ztratí, jak nad, tak pod zemí. Ale Jarra v těch uličkách zabloudila téměř okamžitě. Zdi byly netknuté a naprosto postrádaly život, který Geg najde i v kameni. A ačkoli se tunely rozbíhaly všemi směry, nezatačely se a nekroutily a nezabíhaly do neznáma. Nikde nebylo vidět, že by některý z tunelů byl postaven jen pro legraci, z radosti z dobrodružství. Chodby byly přímé a neklíkaly se a skýtaly dojem, že ať se člověk vydal kamkoli, vždycky ho tam bez potíží dovedly tou nejrychlejší cestou. Jarra v tom, jakým způsobem byly chodby vybudovány, rozeznávala jasný úmysl, přesný záměr, který ji děsil svou prázdnotou. Avšak jejímu podivnému společníkovi to napohled připadalo uklidňující a jeho sebevědomí ji uklidnilo.

Runy je vedly mírným záhybem, který stále směřoval napravo. Jarra neměla ponětí, jakou vzdálenost ušli, protože tady dole se nedal vycítit čas. Modré znaky se táhly před nimi a osvětlovaly jim cestu. Kráčeli stále dál a znaky se jeden po druhém probouzely k životu. Jarře přímo učarovaly. Zdálo se jí, jako by kráčela ve snu a mohla jít tak dlouho, dokud jí runy ukazovaly cestu. Alfrédův hlas se přidával k tomu podivnému pocitu, protože ho Jarra požádala, aby po celou cestu mluvil.

Pak najednou zahnuli za roh a Jarra spatřila, jak znaky stoupají do vzduchu a vytvářejí žhnoucí klenbu, která celá zářila a vrhala do tmy záblesky, jako by je zvala dál. Alfréd se zastavil.

"Co se děje?" zeptala se Jarra, vytržená z okouzlení. Zamžikala očima a pevněji stiskla Alfrédovu ruku. "Já tam nechci jít!"

"Nemáme na vybranou. To bude v pořádku," řekl Alfréd a v hlase mu zazněl onen toužebný stesk. "Je mi líto, že jsem tě vystrašil. Nezastavuji se, protože se bojím. Vím prostě, co tam je a... a je mi z toho smutno, to je celé."

"Vrátíme se zpátky," řekla znenadání tvrdě Jarra. Otočila se a vykročila zpět, ale runy za jejích zády, které jim prve ukazovaly cestu, zaplály jasným modrým světlem a pak pomalu zhasly. Zanedlouho byli oba dva obklopeni tmou a to místo osvětlovala už jen záře modravých znaků, vyznačujících průchod.

"Teď můžeme vejít dovnitř," řekl Alfréd a zhluboka se nadechl. "Jsem připraven. Neměj strach, Jarro," dodal a pohladil ji po ruce. "Neměj strach z ničeho, co uvidíš. Nic ti neublíží."

Jarra však měla strach, i když nedokázala říct, z čeho. Vše, co bylo před nimi, skrývala tma, ona ale necítila strach z tělesného utrpení nebo děs z neznámého. Byl to smutek, jak říkal Alfréd. Pravděpodobně pocházel z toho, o čem mluvil během jejich dlouhé cesty, Jarra ale byla tak zmatená a vyvedená z míry, že si nedokázala vzpomenout na nic z toho, co jí vyprávěl. Prožívala však pocit zoufalství, pocit silné lítosti, pocit něčeho ztraceného a nikdy nenalezeného, ba ani nehledaného. V tom žalu cítila bolest ze samoty, jako by všechno a všichni, které kdy znala, bylo najednou pryč. Vrhkl jí slzy do očí a rozplakala se, přestože neměla ponětí, pro koho pláče.

"To bude dobré," řekl znovu Alfréd. "To bude dobré. Půjďme teď dovnitř? Cítíš se na to dost silná?"

Jarra nedokázala odpovědět, nedokázala zadržet slzy. Přesto přikývla, s pláčem se přitiskla k Alfrédovi a prošla s ním průchodem. A pak alespoň zčásti pochopila příčinu svého strachu a smutku.

Stála v hrobce.

Kapitola třicátá šestá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

"To je hrozné! Prostě hrozné! Neslýchané! Cože to chceš udělat? Cože to chceš udělat?"

Vrchní výstojník očividně dostával hysterický záchvat. Darral Nakladač cítil, že ho svědí ruce, a jen s námahou potlačil touhu vážně se zabývat právem silnějšího.

"Krveprolévání už tady bylo dost," zabručel a sepal ruce za zády pro případ, že by se rozhodly jednat na vlastní pěst. A také se mu podařilo nevnímat ten tichý hlas, který mu našeptával: "Tak to by ale ještě trochu krve nikomu nevadilo, nebo snad ano?"

I když by ale sražení jeho švagra k zemi bylo rozhodně mimořádně příjemné, jeho problémy by to nevyřešilo.

"Ovládej se!" zasyčel Darral. "Copak už tak nemám dost problémů?"

"Na Drevlinu ještě nikdy nebyla prolita krev!" vykřikl příšerným hlasem vrchní výstojník. "Všechno je to vina toho zvráceného génia Limbeka! Musí být potrestán! Musíme ho poslat po Schodech Terrel Fenu. Musí být vydán Zakladatelům..."

"Tak už přece buď zticha! Právě to může za tyhle potíže ze všeho nejvíce! Dali jsme ho Zakladatelům, a Zakladatelé udělali co? Vrátili nám ho šupem zpátky! A přihodili k němu ještě nějakého boha! No jistě, pošleme zase Limbeka po Schodech!" Darral divoce zamával rukama. "Tentokrát možná přijde s celou armádou bohů a všechny nás pobije!"

"Ten Limbekův bůh ale není bůh," namítl vrchní výstojník.

"Jestli to chceš vědět, tak ani jeden z nich není bůh," prohlásil Darral Nakladač.

"Ani to dítě?"

Na otázku, kterou tak zasmušilým tónem položil vrchní výstojník, Darral nebyl s to hned odpovědět. Když se ocitl ve Zmarově společnosti, opravdu měl pocit, že konečně našel boha. Jenomže v okamžiku, když modré oči, krásná tvář a sladké rty toho chlapce zase zmizely, nejvyšší fromistr jako by se probudil ze sna. To dítě je prostě jenom obyčejné dítě a on, Darral Nakladač, je pěkný hlupák, že si kdy myslel něco jiného.

"Ne," řekl nejvyšší fromistr, "ani to dítě."

Oba vládcové Drevlinu stáli o samotě ve Fabrace před sochou Zakladatele a zachmuřeným zrakem se rozhlíželi po bitevním poli.

Vlastně to ani žádná bitva nebyla, a nedalo by se to nazvat ani šarvátkou. Krev, o které mluvili, netekla ze srdcí, ale z pár nakrápělých hlav a několika rozbitých nosů. Vrchní výstojník dostal ránu do hlavy a nejvyšší fromistr si pohmoždil palec, který už stačil otéct a teď hrál několika velmi pozoruhodnými barvami. O život nepřišel nikdo a nikdo ani nebyl vážně zraněn. Zvyká-li si někdo celá staletí žít v míru, pak je hodně těžké takový zvyk porušit. Darral Nakladač, nejvyšší fromistr svého národa, však měl dost rozumu na to, aby věděl, že to všechno je jenom začátek. Do společného těla Gegů se dostal jed, a i když to tělo možná přežije, už nikdy nebude zdravé.

"A navíc," řekl Darral a zlověstně svažtil obočí, "jestli ti bohové nejsou bohové, jak to Limbek celou dobu říkal, jak ho pak můžeme potrestat za to, že říkal pravdu?"

Vrchní výstojník se v tak hlubokých filozofických vodách brodil jen velmi nerad, a proto tu otázku raději přešel mlčením a zamířil k pevné zemi. "Netrestali bychom ho za to, že měl pravdu, ale za to, že ji rozšiřoval mezi lidem."

Darral musel přiznat, že na tom něco je. Kysele zauvažoval, jestli je vůbec možné, aby s tak dobrým nápadem přišel jeho švagr, a nakonec dospěl k závěru, že za tím musela být ta rána do hlavy. Zahýbal zraněným palcem a toužebně si přál, aby byl zase doma ve svém nádržníku a nad ním se skláněla paní nejvyšší fromistrová, podávající mu šálek s příjemně uklidňující horkou kůrovou. Zároveň ale dumal nad jistou myšlenkou, zrozenou z naprostého zoufalství, která právě vyhlížela z temných zákoutí jeho mysli.

"Až ho budeme shazovat ze Schodů Terrel Fenu, možná by bylo dobré protentokrát zapomenout na ta křídla," nadhodil vrchní výstojník. "Stejně jsem si vždycky myslel, že jim tím dáváme nefér výhodu."

"Ne," řekl rozhodně Darral. Slaboduché nápady jeho švagra rozhodly za něj. "Nikam Dolů už ho posílat nebudu."

Vypadá to, že Dolů už není bezpečné. Ten Limbekův bůh - co - není - bůh říká, že přichází Zdola. A proto..." nejvyšší fromistr počkal, dokud se nepřežene jedna zvlášť hlučná smršť kopsejo-vysejovského bouchání a řinčení "...ho pošlu Nahoru."

"Nahoru?" Tak teď už vrchnímu výstojníkovi ta rána do hlavy nepomohla. Byl naprosto a kategoricky mimo.

"Já ty bohy dám Velfům," řekl se zlověstným uspokojením v hlase Darral Nakladač.

Nejvyšší fromistr navštívil vězeňský sud, aby zajatcům oznámil, jak budou potrestáni. Podle jeho názoru muselo takové oznámení do jejich černých duší vnést strach a hrůzu.

Pokud tomu ale tak opravdu bylo, věžňové to navenek nijak neprojevovali. Hugh se tvářil pohrdavě, Zmar znučeně a Haplo nezúčastněně. Limbek byl tak ztrápený, že se dalo pochybovat o tom, že nejvyššího fromistra vůbec slyšel. Když nejvyšší fromistr zjistil, že z věžňů nedostane nic jiného než studené pohledy, a ve Zmarově případě zazívání a ospalý úsměv, ve velmi špatné náladě zase odkráčel.

"Předpokládám, že víš, o čem to tady mluvil?" zajímal se Haplo. "Co to znamená, že nás dá těm jeho Velfům?"

"Elfům," opravil ho Ruka. "Jednou měsíčně sem dolů přilétají elfové s vodní lodí a čerpají zásoby vody. Tentokrát by nás měli vzít s sebou. Ovšem my se nechceme stát jejich zajatci - a už vůbec ne tady dole, a aby nás chytily u své drahocenné vody. Ti lotři umí udělat člověku smrt až příliš nepříjemnou."

Zajatci byli zavřeni v místní věznici, skládající se z několika velkých zásobních sudů, které Kopsej-vysej opustil, a ze kterých se po přidání zámku na dveře staly výborné cely. Celkem vzato nebývaly cely příliš zalidněné - skončil v nich jen tu a tam nějaký zloděj nebo Geg, který se provinil liknavostí při službě velkému stroji. Právě probíhající nepokoje ovšem vedly k tomu, že se sudy zcela naplnily rušiteli pořádku. Jeden ze sudů ale nyní musel být vyklizen, aby se našlo místo pro bohy. Gegské vězně natěsnali do jiného sudu, protože se ani jeden z nich nesměl stýkat s bláznivým Limbekem.

Sud měl strmé stěny a byl velmi pevný. Ve stěnách bylo několik zamřížovaných otvorů. Hugh a Haplo je prozkoumali a zjistili, že jimi do sudu proudí čerstvý vzduch vlhce vonící deštěm. To je oba dovedlo k závěru, že mříže uzavírají přístupy k šachtám, které někde musejí ústít na povrchu. Šachty mohly vést na svobodu, útěk skrze ně však narážel na

dvě zásadní potíže: za prvé, mříže byly zašroubované do kovových stěn sudu, za druhé, nikdo se zdravým rozumem by nechtěl utíkat Ven.

"Takže chceš říct, že by bylo nejlepší s nimi bojovat?" zeptal se Haplo. "Předpokládám, že ty elfí lodě mají dost početné posádky, a my jsme čtyři, počítaje v to i komorníka. Pak tady máme jedno dítě a jenom jeden meč, a ten navíc toho času mají naši hlídači."

"Komorník nestojí vůbec za počítání," zabručel Hugh. Opřel se zády o kovovou zeď jejich vězení, vytáhl dýmku a strčil si troubel do úst. "Stačí, aby uviděl něco, co vypadá nebezpečně, a skácí se jako špalek. Však jsi sám viděl, co udělal při té rvačce."

"Nezdá se ti to divné?"

"To on je divný!" prohlásil Hugh.

Haplo si dobře vzpomínal na to, jak se Alfréd zoufale snažil pohledem proniknout skrz látku, kterou měl Patryn zakryté ruce. Skoro jako by věděl, co je pod ní. "Zajímalo by mě, kde skončil. Nevšiml sis?"

Hugh zavrtěl hlavou. "Viděl jsem jenom samé Gegy. Držel jsem se u toho kluka. Ale komorník sem určitě přijde. Nebo spíš doklopýtá. Určitě Jeho Výsost neopustí." Ruka kývl na Zmara, který něco mluvil do neštěstím zničeného Limbeka. Haplo sledoval Hughův pohled a zadíval se na Gega. "Pořád nám zbývá ten Limbek a jeho supповci. Možná by byli ochotni se dát do boje, aby nás zachránili, nebo když ne nás, tak aspoň svého vůdce."

Hugh se po něm pochybovačně ohlédl. "Myslíš? Vždycky jsem si myslel, že Gegové mají asi stejného válečnického ducha jako stádo ovcí."

"Možná teď, ale v minulosti to tak nebývalo. Kdysi dávno, velmi dávno, bývali trpaslíci hrdý a statečný národ." Hugh se znovu podíval po Limbekovi a zavrtěl hlavou. Geg seděl sklesle v koutě, ramena měl svěšená a ruce mu bezvládně visely mezi koleny. Chlapec mu něco říkal, Geg si toho ale očividně vůbec nevšímal.

"Celou tu dobu chodil s hlavou v oblacích," řekl Haplo. "Netušil, že se blíží země, a dopadl na ni dost tvrdě. Přesto je to ale ten, kdo je povede."

"Tebe ta jejich revoluce docela vzala," poznamenal Hugh. "Jednoho by mohlo zajímat, proč se o to vlastně staráš."

"Limbek mi zachránil život," odpověděl Haplo a lenivě poškrábal po hlavě psa, který mu ležel natažený po boku, hlavu položenou na jeho klíně. "Líbí se mi, a líbí se mi i ti jeho lidé. A jak říkám, vím leccos o jejich minulosti." Haplova mírná tvář potemněla. "Nesnáším pohled na to, co se z nich stalo. Ovce, to myslím bylo to slovo, které jsi na to použil."

Hugh zamyšleně potáhl z prázdné dýmky. To, co ten muž říkal, znělo upřímně, Hugh se ale nemohl srovnat s tím, že by tomuhle Haplovi mělo tak ležet na srdci blaho pár trpaslíků. Byl to tichý, skromný muž, a člověk měl sklon si ho nevšímat a zapomínat na to, že vůbec je. A to, řekl si v duchu Hugh, by mohla být ta největší chyba. Ještěrka, která splývá s kamením, to dělá proto, aby snadněji chytala mouchy.

"V tom případě ale musíme dodat Limbekovi trochu odvahy," řekl Hugh. "Jestli se chceme zachránit před elfy, budeme potřebovat, aby nám Gegové pomohli."

"Limbeka můžeš nechat na mně," řekl Haplo. "Cos' vlastně dělal, než ses dostal tady do toho zmatku?"

"Měl jsem za úkol dopravit toho chlapce k jeho otci, k jeho skutečnému otci, mysteriarchovi."

"To od tebe bylo opravdu hezké," usmál se Haplo.

"Hmm," zabručel Hugh a zkřivil rty v opovržlivém úšklebku.

"Zajímají mě ti čarodějové, co žijí v Horní říši. Proč odešli z toho světa pod nimi? Mezi svými lidmi přece museli mít nesmírnou moc."

"Odpověď asi závisí na tom, koho se ptáš. Mysteriarchové tvrdí, že odešli, protože dosáhli vyšší úrovně kultury a moudrosti, kdežto ti ostatní ne. Naše barbarské způsoby se jim hnusily. Nechtěli své děti vychovávat ve světě plném zla."

"A co na to všechno říkají barbaři?" zeptal se s úsměvem Haplo. Pes se otočil na záda, nohy měl vystrčené do vzduchu a jazyk mu samým potěšením přihloupě visel z tlamy.

"My říkáme..." Hugh stále žvýkal prázdnou dýmku, a ta slova vycházela mezerou mezi zuby a troubelí "...my říkáme, že mysteriarchové dostali strach z čím dál větší moci elfích čarodějů a praskli do bot. A ani nemusím dodávat, že nás v tom nechali. Jejich odchod způsobil náš pád. A kdyby nebylo toho, že se jejich vlastní lidé vzbouřili, elfové by dodnes byli našimi pány."

"Takže kdyby se mysteriarchové vrátili, nikdo by je nevítal?"

"Ale vítal. Kdyby to bylo podle toho, co chtějí obyčejní lidé, vítali by je chladnou ocelí. Jenomže jsem se doslechl, že náš král s nimi udržuje přátelské vztahy. Všichni se ptají, proč to dělá." Jeho pohled sklouzl na Zmara.

Haplo podvržencův příběh znal. Zmar mu sám hrdě vysvětlil, jak to všechno je. "Kdyby ale jeden z mysteriarchů byl synem krále lidí, mohli by se vrátit."

Hugh k tak samozřejmě věci neměl co říct. Vytáhl dýmku z úst a strčil si ji zpátky do kazajky. Pak zkřivil ruce na prsou, opřel si bradu o hruď a zavřel oči.

Haplo vstal a protáhl se. Potřeboval se projít a potreboval dostat z nohou začínající křeče. Pomalu přecházel po cele a přemýšlel o všem, co slyšel. Zdálo se, že nebude mít skoro žádnou práci. Celá říše byla přezralá a už už se chystala spadnout. Jeho pán ani nebude muset natáhnout ruku, aby se jí zmocnil. Najde ten plod, jak mu leží u nohou a hnije. A nebyl to snad ten nejpřesvědčivější důkaz, že Sartani už nezasahují do chodu světa? Otazníkem bylo to dítě. Ze Zmara vycházela magická moc, to se ale u syna mysteriarcha Sedmého stupně dalo očekávat. Už kdysi dávno, vlastně už před Rozdělením, dosáhla moc těchto mágů nejnižší úrovně Sartanů a Patrynů. A za tak dlouhou dobu se velmi pravděpodobně ještě zvětšila.

A nebo by Zmar mohl být mladý Sartan, dost chytrý na to, aby se neprozradil. Haplo se ohlédl směrem k místu, kde chlapec cosi horlivě sděloval nešťastnému Gegovi.

Patryn udělal ovázanou rukou téměř nepostřehnutelný pohyb a pes, který ze svého pána jen zřídka spouštěl oči, ihned odběhl k Limbekovi a přejel mu ocasem po bezvládné ruce. Limbek zvedl hlavu a prázdně se na psa usmál. Pes zavrtěl ocasem a pohodlně se uložil vedle Gega.

Haplo přešel na opačnou stranu sudu a zdánlivě zcela zaujatě se zahleděl do jedné z větracích šachet. Z toho místa jasně slyšel každé slovo, které ti dva řekli.

"Nemůžeš to jenom tak vzdát," řekl chlapec. "A už vůbec ne teď! Boj teprve začal!"

"Ale já jsem přece vůbec nechtěl, aby se tady bojovalo," zanařikal ubohý Limbek. "Gegové bojují jeden s druhým! Nic takového se ještě v dějinách Drevlinu nestalo, a všechno je to moje chyba!"

"Tak už přece přestaň sténat!" řekl Zmar. Poškrábal se na břicho, kde ho zrovna něco zasvědilo, rozhlédl se po sudu a zamračil se. "Mám hlad. Docela by mě zajímalo, jestli nás náhodou někdo nechce nechat umřít hladu. Docela se těším, až sem ti Velfové přiletí. Já..."

Chlapec najednou zmlkl, jako kdyby mu někdo nařídil, ať drží jazyk za zuby. Haplo se opatrně ohlédl a spatřil, že Zmar drží v ruce amulet a tře si jím tvář. Když znovu promluvil, jeho hlas už nezněl tak, jako předtím.

"Limbeku, mám nápad," řekl princ a posunul se tak, aby byl co nejblíže Gegovi. "Až odtud budeme utíkat, můžeš jít s námi! Uvidíš, jak si elfové a lidé žijí tam nahoře, zatímco vy Gegové otročíte tady dole. Pak se vrátíš a řekneš svým lidem, co se stalo, a oni budou úplně bez sebe vzteky. Dokonce i ten váš král bude muset jít s vámi. Můj otec a já ti pomůžeme postavit armádu, se kterou bys mohl zaútočit na elfy a lidi..."

"Armádu! A zaútočit?!" Limbek se na prince podíval s hrůzou v očích a Zmar pochopil, že zašel příliš daleko.

"To ale teď není tak důležité," řekl a představu světové války zase šmahem smetl ze stolu. "Teď záleží hlavně na tom, abys mohl poznat pravdu."

"Pravdu," opakoval po něm Limbek.

"Ano," přisvědčil Zmar, protože cítil, že Gega konečně zaujal. "Pravdu. Není to právě to, na čem tady záleží? Ty a ani tví lidé už nemůžete žít dál v takové lži. Počkej. Zrovna mě něco napadlo. Řekni mi něco o tom Soudu, který má být nad Gegy vyneseno."

Limbek se tvářil, jako by usilovně přemýšlel, a už nebyl ani zdaleka tak smutný. Bylo to, jako by si najednou nasadil brýle. Všechno, co bylo předtím rozmazané, bylo teď jasně vidět - byly vidět rovné čáry a ostré hrany. "Když bude vyneseno Soud a my budeme shledáni dobrými, vystoupíme do říší tam nahoře."

"Toto je to, Limbeku!" řekl s posvátnou hrůzou Zmar. "Toto je Soud! Všechno se to stalo přesně podle toho proroctví. Sestoupili jsme sem a shledali vás dobrými, a vy teď vystoupíte do horních říší!"

To je opravdu chytré, chlapče, řekl si v duchu Haplo. Velmi chytré. Zmar přitom už nedržel amulet. Táta nenapovídal. Vypadalo to, že to poslední byl Zmarův vlastní nápad. Je to docela pozoruhodné dítě, tenhle podvrženec. A nebezpečné.

"My jsme si ale mysleli, že se Soud obejde bez násilí."

"Říkalo se to někde?" opáčil Zmar. "Bylo to někde v tom proroctví?"

Limbek obrátil svou pozornost ke psovi. Pohládl ho po hlavě, aby se vyhnul odpovědi, než si zvykne na tohle nové vidění světa.

"Limbeku, co je?" pobídl ho Zmar.

Geg dál hladil psa, který klidně ležel pod jeho rukama. "Nové vidění," řekl a zvedl hlavu. "To je ono. Vím úplně přesně, co udělám, až přijdou Velfové."

"Co?" dychtivě se zeptal Zmar.

"Pronesu řeč."

o o o

O něco později téhož večera, poté, co jim jejich vězňatelé přinesli večeři, Haplo svolal radu. "Nikdo z nás se nechce stát vězněm elfů," řekl zabiják. "Musíme bojovat a pokusit se o útek, a také to můžeme dokázat - pokud nám vy, Gegové, pomůžete."

Limbek neposlušal. Věnoval se literatuře.

"Velfové a suppovci, panidámy a šleche...! Ne, to nejde. Je tam moc těch hloupých oslovení. ...Vážení návštěvníci z jiné říše - to už je lepší. U Sartana, kéž bych to tak dokázal napsat!" Geg přecházel před svými společníky sem a tam, mumlal si pro sebe svou řeč a rozčileně se přitom tahal za vousy. Pes klusal za ním, vypadal soucitně a mával ocasem. Haplo zavrtěl hlavou. "Tam pomoc nehledej."

"Limbeku, to ale skoro žádná bitva nebude," vykřikl Zmar. "Gegů je mnohem víc než elfů. Úplně je překvapíme. Nemám rád elfy. Hodili mě přes palubu a já jsem se skoro zabil!"

"Vážení návštěvníci z cizí říše..."

"Gegové jsou nevycvičení a neukáznění," rozváděl svoji myšlenku Haplo. "Nemají žádné zbraně. A i kdyby je někde sehnali, nemohli bychom jim důvěřovat. Bylo by to totéž, jako kdybychom proti elfům posílali armádu dětí - myslel jsem obyčejných dětí," dodal Haplo, když viděl, jak se Zmar celý naježil. "Gegové na to ještě nejsou připraveni." Důraz, který mimoděk položil na slovo ještě, přilákal Hughovu pozornost.

"Ještě?"

"Až se vrátíme s mým otcem," vložil se do toho Zmar, "rychle zase Gegy dáme do pořádku. Vyrazíme na elfy a vyhrajeme. Pak budeme ovládat všechny zdroje vody na světě a budeme mít takovou moc a takové bohatství, že by tomu teď nikdo nevěřil."

Bohatství. Hugh si zamyšleně kroutil vousy. Něco ho napadlo. Kdyby vypukla opravdová válka, pak by každý člověk, který by měl loď a dost odvahy na let do Víru, na jediném letu zbohatl. Potřebuje vodní loď. Elfí vodní loď a posádku, která by s ní létala. Byla by to škoda ty elfy pobít.

"A co bude s Gegy?" zeptal se Haplo.

"My se o ně postaráme," řekl Zmar. "Budou sice muset bojovat mnohem statečněji, než jak zatím bojovali, ale..."

"Cože, bojovat?" opakoval po něm Hugh a přerušil tak Zmarův diktátorský výlev. "Proč pořád mluvíme o boji?" Sáhl do kapsy, vytáhl dýmku a stiskl ji mezi zuby. "Jak jsi na tom se zpíváním?" zeptal se Hapla.

Kapitola třicátá sedmá

Místo odpočinku, Dolní říše

Jarra malátně pustila Alfrédovu ruku. Nedokázala se ani pohnout a síla jí vyprchávala z těla. Ucouvla k průchodu a opřela se o zed', aby neupadla. Alfréd si toho nevšiml. Kráčel dál a nechal otřesenou a chvějící se Gegštinu, aby tam na něho počkala.

Síň, do které vstoupili, byla obrovská. Jarra si nevzpomínala, že by kdy v životě viděla tak rozlehlé otevřené prostranství - prostranství, které neobývala nějaká točící se, zvonící nebo bušící část Kopseje-vyseje. Stěny sálu byly postavené ze stejně hladkého a neporušeného kamene jako chodby a vydávaly matné bledé světlo, které se rozzářilo, jakmile Alfréd vstoupil do vchodu. V tom světle Jarra spatřila rakve. Byly jich stovky, rakve se skleněnými víky vsazené do zdí, rakve, ve kterých leželi muži a ženy. Jarra na ty lidi dobře neviděla, byli jen o málo víc než pouhé siluety. Poznala však, že jsou stejné rasy jako Alfréd a ostatní bohové, kteří přišli na Drevlin. Jejich těla byla vysoká a štíhlá a odpočívala s rukama podél boků.

Podlaha sálu byla hladká a rozlehlá a rakve ji lemovaly v řadách, které sahaly až k vysokému klenutému stropu. Sál jako takový byl naprosto prázdný. Alfréd se pohyboval pomalu a díval se kolem sebe s posmutnělým poznáním, jak se dívá někdo, kdo se po dlouhé době vrací domů.

Světlo v místnosti se rozjasnilo a Jarra zjistila, že na zemi jsou nějaké znaky, tvarem a vyvedením podobné runám, které jim předtím svítily na cestu. Bylo tam dvanáct znaků, vytesaných jeden vedle druhého, byly však vytesané tak, že se nedotýkaly, ani nepřekrývaly. Alfréd se mezi nimi opatrně pohyboval a jeho vytáhlá a neobratná postava se prodírala prázdným sálem ve vážném tanci, jako by pohyby napodobovala obrysy znaku, přes který šla.

Obešel celý sál kolem dokola, lehce kráčel po podlaze a tančil při neslyšitelné hudbě. Ke každé runě se přiblížil, nikdy se jí ale nedotkl, aby vzápětí odplul k další a jedné po druhé se poklonil, až konečně došel doprostřed sálu. Klekl si, položil ruce na zem a začal zpívat.

Jarra nerozuměla slovům, která zpíval, ale ta píseň ji naplnila radostí, která byla sladká a zároveň hořká, protože nemohla ničím zahnat její nezměrný stesk. Runy na zemi se jasně třpytily a při Alfrédově zpěvu jejich zář téměř oslepovala. Když přestal, jimi vydávané žhnoucí světlo začalo pohasínat a za několik okamžiků se ztratilo docela.

Alfréd, stojící uprostřed místnosti, si povzddechl. Tělo, které se v tanci pohybovalo tak ladně, se nahrbilo a ramena mu poklesla. Alfréd se podíval na Jarru a posmutněle se na ni usmál.

"Snad ještě nemáš strach?" Chabě pokynul rukou k řadám rakví. "Nikdo ti tu neublíží. Už nikdy. Ne že by ti někdy ublížili - alespoň ne záměrně." Povzddechl si, na místě se otočil a dlouze se rozhlédl po místnosti. "Kolikrát jsme ale nechtě ublížili a měli přitom ty nejlepší úmysly? Nejsme bohové, ale máme jejich moc. Čeho se nám nedostává, to je jejich moudrost."

Se svěšenou hlavou pomalu kráčel k řadě rakví, stojících hned vedle vchodu, vedle Jarry. Alfréd položil ruku na jedno kříšťálové víko a prsty ho téměř láskyplně hladil. Povzddechl si a opřel se čelem o rakev. Jarra si všimla, že rakev, které se dotkl, je prázdná. V ostatních rakvích byla mrtvá těla. Jak se na ně teď díky Alfrédovi dívala, všimla si, že všechna vypadají mladě. Vypadají mladší než on, pomyslela si, když pohlédla na holou hlavu, vysoké čelo zbrázděné vráskami úzkosti, obav a strachu, které byly tak zřetelné, že je úsměv jen zvyrazňoval.

"To jsou moji přátelé," řekl Jaře. "Vyprávěl jsem ti o nich, když jsme sem šli." Přejel rukou po kříšťálovém víku. "Řekl jsem ti, že tady možná nebudou. Ale v srdci jsem věděl, že ti neříkám pravdu. Byli tady. Budou tady navždy. Protože jsou zkrátka mrtví, Jarro. Zeměli dřív, než nadešel jejich čas. A já žiji ještě dlouho po něm!"

Zavřel oči a pak si rukou zakryl tvář. Vysokým neohrabaným tělem, opírajícím se o rakev, otrásl vzlyk. Jarra tomu nerozuměla. Alfrédovo vyprávění o jeho přátelích neposlouchala a nedokázala a nechtěla myslet na to, co vidí. Ale ten muž plakal a nad jeho pláčem usedalo srdce. Jarra pohlédla na ty mladé lidi s krásnými tvářemi, tiché a čisté a studené jako kříšťál, za kterým leželi, a pochopila, že Alfréd nepláče jen pro jednoho, ale pro mnohé, i pro sebe.

Odvážila se vyjít z průchodu, po špičkách došla k Alfrédovi a vsunula mu ruku do dlaně. Jarra se hluboce dotkla vážnost, bezútešnost a žal tohoto místa a tohoto muže - jak hluboce, na to přišla až za dlouhou dobu. Příběh o něm, o tom, co ztratil a co ztratil jeho lid, se jí měl vybavit až v budoucnu, v období velkého úpadku, kdy se jí zdálo, že ztrácí úplně vše, co jí je nejdražší.

"Alfréde. Je mi to líto."

Muž se na ni podíval a na řasách se mu zatřpytily slzy. Stiskl jí ruku a řekl něco, čemu nerozuměla, protože to nebylo v její řeči, ani v žádném jiném jazyce, kterým by se na Arianu mluvilo za posledních několik věků.

"Proto jsme to nedokázali," řekl v tom starém jazyce. "Mysleli jsme na mnohé... a zapomněli na jedince. A tak jsem sám. A snad jsem tady zůstal, abych se sám postavil odvěkému nebezpečí. Ten muž se zavázanýma rukama." Zavrtěl hlavou. "Muž se zavázanýma rukama."

Opustil hrobku a ani se neohlédl. Jarra kráčela vedle něj, teď už beze strachu.

Hugh se při tom zvuku probudil. Trhl sebou, vytáhl z boty dýku a vyskočil, aniž by se úplně zbavil spánku. Trvalo mu však jen malou chvíli, než se vzpamatoval. Zamrkal, aby se mu zaostřil zrak a oči přizpůsobily tlumenému světlu zářilamp, které vycházelo ze stále bdělého Kopseje-vyseje.

Opět ten stejný zvuk. Hugh mířil správným směrem - přišlo to zpoza jedné mříže na stěně sudu.

Hugh měl bystrý sluch a rychlé reflexy. Naučil se spát lehce, a proto ho nijak nepotěšilo, když spatřil Hapla, jak klidně

stoje naprosto bdělý u průduchu, jako by tam už byl celé hodiny. Přicházeli blíž. Pes měl zježenou srst na krku. Podíval se na otvor a slabě zakňučel.

"Psst!" zasyčel Haplo a pes ztichl. Neklidně se procházel kolem, aby se pak zase vrátil pod ten otvor. Když Haplo spatřil Hughu, pokynul mu rukou. "Dávej pozor na tamtu stranu."

Hugh nezaváhal a poslechl ten tichý rozkaz. V tuto chvíli by bylo nesmyslné hádat se o to, kdo bude udílet rozkazy, protože se k nim tmou plížilo něco neznámého a oni s tím mohli bojovat jen holýma rukama a jednou dýkou. Když se Hugh přesunul na své místo, uvědomil si, že Haplo nejenže ten zvuk zaslechl a zareagoval na něj, ale dokonce přišel tak tiše a neslyšně, že on, Hugh, který ten zvuk zaslechl také, nezaslechl jeho.

Šoupání zesílilo a přiblížilo se. Pes ztuhl a vycenil zuby. Najednou se ozvalo žuchnutí a tlumené „Au!“.

Hugh si oddechl. "To je Alfréd."

"Jak nás ve jménu Zakladatelů jenom našel?" zamumlal Haplo.

Zevnitř se ke mříži přitiskla bledá tvář.

"Pane Hughu?"

"Má poměrně rozsáhlé schopnosti," poznamenal Hugh.

"Tak o těch bych velice něco rád slyšel," opáčil Haplo. "Jak ho dostaneme ven?" Pohroužil zrak za mříž. "Kdo je to tam s tebou?"

"Jeden Geg. Jmenuje se Jarra."

Gegština vystrčila hlavu vedle Alfrédovy paže. Neměli tam příliš mnoho místa a Alfréd se musel přimáčkout ke kraji, až se téměř rozpůlil, aby udělal Jarře místo.

"Kde je Limbek?" zeptala se Jarra. "Je v pořádku?"

"Je tam, spí. Na téhle straně je ta mříž pevně přišroubovaná. Alfréde, dokázal bys nějaké ty šrouby oddělat z vaší strany?"

"Podívám se na to, pane. Je to trochu těžké... ve tmě. Kdybych do toho třeba kopnul, pane, tak..."

"Dobrý nápad." Haplo ustoupil z cesty se psem v patách.

"Už je pomalu čas, aby nám ty jeho nohy k něčemu byly," řekl Hugh a poodešel ke stěně sudu. "Pořádně nám to tu zařinčí."

"Naštěstí je stroj sám přeborníkem na řinčení. Drž se zpátky, pse."

"Chci vidět Limbeka!"

"Za chvíličku, Jarro," ozval se Alfrédův konejšivý hlas. "Teď si přeběhni támhle a udělej mně trochu místa."

Hugh uslyšel tupou ránu a zahlédl, jak se mříž slabě zachvěla. Pak přišla dvě další kopnutí, Alfréd zasténal a mříž se utrhla ze sudu a spadla na zem.

Mezitím se probudili Limbek a Zmar a ze zvědavosti se přišli podívat na své noční rušitele. Jarra proskočila otvorem nohama napřed. Dopadla na podlahu sudu a rozběhla se k Limbekovi. Vrhla se mu okolo krku a pevně ho objala.

"Ach, miláčku!" zašeptala horečně. "Neumíš si představit, kde jsem byla! To si neumíš představit!"

Limbek ucítil, jak se mu třese v náruči, poněkud užasle ji pohládl po vlasech a lehce ji poplácal po zádech.

"Ale na tom nezáleží!" řekla Jarra a obrátila se k důležitější věci, která se musela vyřešit. "Vyzpěvovači říkají, že se vás nejvyšší fromistr chystá předat Velfům. Ale nemějte strach. My vás odsud dostaneme. Tenhle průduch, který Alfréd našel, vede na okraj města. Sice nevím úplně přesně, kam se vydáme, až odsud odejdeme, ale můžeme se dnes večer vytrhat z Vombeje a..."

"Jsi v pořádku, Alfréde?" Hugh se nabídl, že pomůže komorníka vyprostit z šachty.

"Ano, pane."

Alfréd vypadl ze šachty a pokusil se dopadnout na nohy, svalil se však na zem jako podřátý. "Tedy, abych pravdu řekl, asi nikoli," opravil se ze sedu na podlaze sudu a na tváři měl velmi usouzený výraz. "Obávám se, že jsem si něco udělal, pane. Ale není to nic vážného." S Hughovou pomocí se postavil na jednu nohu a opřel se zády o sud. "Mohu chodit."

"Nemohl jsi chodit, ani když jsi měl obě nohy v pořádku."

"Nic to není, pane. Moje koleno..."

"Tomu bys neuvěřil, Alfréde!" skočil mu do řeči Zmar. "Budeme bojovat proti elfům!"

"Promiňte, Vaše Výsosti?"

"Nebudeme muset utéct, Jarro," vysvětloval Limbek. Já alespoň neuteču. Přednesu před Velfy řeč a požádám je o pomoc a spolupráci. Potom nás Velfové vezmou do horních říší. Uvidím pravdu, Jarro. Uvidím ji na vlastní oči!"

"Ty předneseš řeč před Velfy?" vydechla Jarra. To ohromující vysvětlení jí úplně vzalo dech.

"Ano, miláčku. A ty musíš tu zprávu rozšířit mezi lidi. Budeme potřebovat jejich pomoc. Haplo ti řekne, co máš přesně dělat."

"Nebudeš ale s nikým... bojovat, že ne?"

"Ne, miláčku," řekl Limbek a hladil si vousy. "Budeme zpívat."

"Zpívat!" Jarra se v němém úžasu dívala z jednoho na druhého. "Já... já toho o elfech moc nevím. Mají rádi hudbu?"

"Co říkala?" chtěl vědět Hugh. "Alfréde, musíme s tím plánem pohnout! Pojd' sem a překládej. Musím ji do rána naučit tu písničku."

"Jistě, pane," řekl Alfréd. "Předpokládám, pane, že máte na mysli tu píseň z Bitvy Sedmi polí?"

"Ano. Řekni jí, ať si neláme hlavu, co ta slova znamenají. Budou se to muset naučit v jazyce lidí. Dej pozor na to, aby si ji zapamatovala řádek po řádku a pak nám to zopakuj, abychom se ujistili, že ji zná. Nemělo by to pro ně být tak těžké se ji naučit. Děti ji zpívají v jednom kuse."

"Já vám pomůžu!" nabídl se Zmar.

Haplo dřepěl na zemi, hladil psa a díval se a poslouchal, ale nic neříkal.

"Jarro? Jmenuješ se tak?" Hugh přišel ke oněm dvěma Gegům a Zmar poskakoval vedle něj. Mužova tvář byla v mihotavém světle potměšilá a přísná. Zmarovy modré oči se zaleskly vzrušením. "Můžeš shromáždit svůj lid, naučit ho tuhle píseň a přinutit je, aby přišli na obřad?" Alfréd to přeložil. "Ten váš král řekl, že Velfové tady budou dnes v poledne. Takže ti moc času nezbývá."

"Zpívat!" zamumlala Jarra a hleděla na Limbeka. "Opravdu tam jdeš? Tam nahoru?"

Limbek si sundal brýle, oťel je do rukávu od košile a opět si je nasadil. "Ano, miláčku. Jestli to Velfům nebude vadit..."

"Jestli to Velfům nebude vadit" překládal Alfréd Hughovi a významně se na něho podíval.

"Nestarej se o Velfy, Alfréde," vložil se do toho Haplo. "Limbek přednese řeč."

"Ach, Limbeku!" Jarra byla celá bledá a kousala se do rtu. "Víš jistě, že bys tam nahoru měl jít? Myslím, že bys nás neměl opouštět. Co si bez tebe SUPP počne? Když takhle odejdeš, bude to vypadat, že nejvyšší fromistr zvítězil!"

Limbek se zachmuřil. "Na to jsem nepomyslel." Sundal si brýle a začal je znovu čistit. Místo aby si je zase nasadil, roztržitě je zastrčil do kapsy. Podíval se na Jarru a zamžikal, jako by mu nešlo na rozum, proč je tak rozmazaná. "Nevím. Možná máš pravdu, miláčku."

Hugh vztekle zaskřípal zuby. Nevěděl, o čem se hovořilo, ale viděl, že Geg je na pochybách. Díky tomu ztratí loď a pravděpodobně i svůj život. Netrpělivým pohledem žádal Alfréda o pomoc, ale komorník napadal na jednu nohu, takže vypadal nedůstojně a jako čáp a byl také velmi smutný a nešťastný. Hugh si už začínal připouštět, že se bude muset spolehnout na Hapla, když vtom spatřil, jak muž pokynem ruky pobídl psa vpřed.

Zvíře se ladnými skoky přeneslo přes podlahu sudu, došlo až k Limbekovi a strčilo čumák do Gegovy ruky. Limbek se lekl, jak se ho náhle dotkl studený čenich, a stáhl ruku zpět. Pes však zůstal na svém místě, upřeně na něho hleděl a huňatým ocasem pomalu vrtěl sem a tam. Limbek nedokázal odolat nutkání a krátkozrakým pohledem přešel ze psa na jeho pána. Hugh rychle pohlédl zpět na Hapla, aby zjistil, jakou zprávu předává, mužova tvář ale byla mírná a klidná a byl na ní tichý úsměv.

Limbek zamyšleně hladil psa a upřeně hleděl na Hapla. Hluboce si povzdechl.

"Miláčku?" Jarra se dotkla jeho paže.

"Pravdu. A tu řeč. Musím přednést svou řeč. Půjdu, Jarro. A spoléhám na tebe a naše lidi, že mi pomůžete. A až se vrátím s tím, že jsem spatřil pravdu, povstaneme."

Jarra poznala ten známý zarytý tón a věděla, že je zbytečné se přit. Ani si nebyla jistá, že se chce hádat. Jedna její polovina se zaradovala při pomýšlení, co Limbek zamýšlí udělat. Byl to skutečný a opravdový začátek revoluce. Ale opustí ji Limbek. Až doposud si neuvědomila, jak moc ho miluje.

"Třeba bych mohla jít taky," nabídla se.

"Ne, miláčku." Limbek na ni láskyplně pohlédl. "Nebylo by dobré, kdybychom byli pryč oba dva." Udělal krok vpřed a natáhl ruce do místa, kde se jeho krátkozrakým očím zdálo, že jsou její ramena. Jarra už na to byla zvyklá a přesunula se tam, kde si myslel, že ji najde. "Musíš připravit lidi na můj návrat."

"Spolehni se!"

Psa najednou něco zasvědilo, sedl si a podrbal se zadní tlapou v kůžiše.

"Teď už ji můžete naučit tu píseň, pane," řekl Alfréd.

Alfréd překládal, Hugh dával Jarře pokyny, naučil ji píseň a pak ji vysadil zpět do průduchu. Limbek stál pod ním a ještě než odešla, natáhl se a vzal ji za ruku.

"Děkuji ti, miláčku. Dobře to dopadne. Vím to!"

"Ano, já vím."

Jarra chtěla zakrýt obavy ve svém hlase, sklonila se a plaše políbila Limbeka na tvář. Zamávala rukou Alfrédovi, který jí odpověděl mírnou slavnostní úklonou, potom se spěšně otočila a začala šplhat průduchem.

Hugh s Haplem zvedli mříž a vrátili ji zpět na své místo, jak nejlépe dovedli, používající přitom rány pěstí.

"Jsi hodně zraněný, Alfréde?" zeptal se Zmar a zápolil s ospalostí a chutí vrátit se do postele, aby mu náhodou něco neuteklo.

"Ne, Vaše Výsosti, děkuji za optání."

Zmar kývl a zazíval. "Myslím, že si půjdu lehnout, Alfréde. Nemyslím spát, víš, jen si odpočinout."

"Když dovolíte, narovnáám vám pokrývku, Vaše Výsosti." Alfréd po očku mrkl na Hugh a Hapla, kteří bušili do mříže.

"Nevadilo by Vaší Výsosti, kdybych se na něco zeptal?"

Zmar zív tak, že mu v čelistech zapraskalo. S klesajícími víčky sebou práskl na podlahu sudu a řekl ospale: "Jen se ptej."

"Vaše Výsosti..." Alfréd ztišil hlas a očima upřeně hleděl na přikrývku, kterou jako obvykle nemotorně kroutil a mačkal a dělal s ní všechno, co se s ní dělat dalo, jen ji nerovnal, "...když se podíváte na toho muže, který se jmenuje Haplo, co vidíte?"

"Nějakého muže. Který nevypadá moc dobře, ale zase ne moc škaredě, na rozdíl od Hugh a. Na tom Haplovi podle mě není nic moc zajímavého. A dávej pozor, zase tu deku rozházíš."

"Ne, Vaše Výsosti. Já to zvládnou." Komorník dál zápasil s pokrývkou. "A co se týče mého dotazu - měl jsem na mysli něco trochu jiného, Vaše Výsosti." Alfréd se odmlčel a navlhl si si rty jazykem. Věděl, že po následující otázce začne Zmar dumat. Ale přesto cítil, že v tuto chvíli nemá na vybranou. Musel se dozvědět pravdu.

"Co vidíte vašim... zvláštním zrakem?"

Zmarovy oči se rozšířily, pak se zase zúžily a zaleskly se vychytralostí a důvtipem. Poznání v nich však překrylo zářivé pozlátko nevinnosti tak rychle, že kdyby je v nich Alfréd už jednou neviděl, stěží by uvěřil, že je nyní spatřil znovu.

"Proč se ptáš, Alfréde?"

"Jen ze zvědavosti, Vaše Výsosti. Kvůli ničemu jinému."

Zmar si ho zahloubaně měřil a buď zvažoval, kolik dalších informací ještě z komorníka vymámí, nebo snad byl na vážkách, jestli získá víc, když řekne pravdu nebo když bude lhát - nebo když šikovně poví obojí zároveň.

Zmar se obezřetně podíval na Hapla vedle sebe, naklonil se důvěrně k Alfrédovi a potichu řekl: "Nic."

Alfréd se znovu posadil na paty a jeho strhaná tvář se protáhla a zachmuřila. Upřeně se zahleděl na Zmara a snažil se rozpoznat, jestli je chlapec upřímný nebo ne.

"Ne," pokračoval Zmar, který si komorníkův pohled vyložil jako otázku. "Nic nevidím. A poznal jsem jenom jednoho podobného člověka, jako je on - tebe, Alfréde. Co si o tom myslíš?" Chlapec k němu vzhledl rozjasněným, zářícíma očima.

Pokrývka jako by se najednou sama rozprostřela. Najednou byla hladká a rovná a nebyl na ní ani jeden záhyb. "Můžete si teď lehnout, Vaše Výsosti. Vypadá to, že zítra budeme mít vzrušující den."

"Na něco jsem se tě ptal, Alfréde," řekl princ a poslušně se natáhl.

"Ano, Vaše Výsosti. Musí to být náhoda. Nic víc."

"Asi máš pravdu, Alfréde." Zmar se sladce usmál a zavřel oči. Úsměv mu zůstal na rtech. Snad se v duchu smál nějakému vlastnímu šprýmu.

Alfréd se držel za koleno a měl pocit, že jako obvykle všechno spletl. Naznačil jsem Zmarovi pravdu. A přes všechny výslovné zákazy jsem dovedl bytost jiné rasy do Srdce a Rozumu a přivedl ji odtamtud zpátky. Ale vadí to ještě? Vadí to vůbec?

Nedokázal neobrátit zrak k Haplovi, který se ukládal ke spánku. Alfréd nyní znal pravdu, a přece jí odolával. Říkal si, že to je jen náhoda. Ten chlapec nezná všechny lidi na světě. Mohou tu být takoví, do jejichž minulého života nemůže nahlédnout ani prostřednictvím své jasnozřivosti. Komorník pozoroval Hapla a spatřil, jak hladí psa a jak se mu pes přesouvá k boku, aby ho chránil.

Musím na to přijít. Musím to vědět určitě. Potom bude má mysl v pokoji. Mohu se svému strachu smát.

Nebo se mu připravit čelit.

Ne, přestaň takhle myslet. Pod obvazy najdeš jen rány, jak to sám říkal.

Alfréd zpozorněl. Limbek s Hughem se vraceli na lůžka a Hugh se podíval Alfrédovým směrem. Komorník předstíral spánek. Princ už podle všeho usnul, ale nebylo na škodu se o tom přesvědčit. Limbek ležel s očima otevřenými, díval se na strop sudu a s obavami si znovu opakoval všechno, co chtěl říct. Hugh se opřel zády o stěnu sudu. Vytáhl dýmku, vsunul si ji mezi zuby a rozladěně se díval do neurčita.

Alfréd neměl příliš mnoho času. Vzepřel se na lokti s rameny schoulenými a s rukou podél těla se podíval na Limbeka. Zvedl ukazováček a prostředník a nakreslil do vzduchu magický znak. Šeptem vyslovil jeho jméno a nakreslil ho ještě jednou. Limbekova víčka poklesla, zvedla se, poklesla, trochu se zachvěla a nakonec Geg zavřel oči. Začal dýchat klidně a pravidelně. Alfréd se pootočil a dával si při tom pozor, aby se pohyboval pomalu a nenápadně. Podíval se na vraha a nakreslil tentýž znak. Hughovi klesla hlava na prsa. Dýmka mu vyklouzla z úst a dopadla mu do klína. Alfréd se otočil ke Zmarovi a nakreslil do vzduchu tentýž znak. Jestliže chlapec předtím nespal, teď už ano.

Potom se Alfréd obrátil k Haplovi, znovu nakreslil do vzduchu runu a zašeptal ta slova, jen do nich vložil více síly a víc se na ně soustředil.

Na psovi pochopitelně záleželo nejvíce. Ale jestliže bylo Alfrédovo tušení správné, všechno bude v pořádku.

Trpělivě se přinutil počkat ještě chvíli a nechal kouzlo, aby všechny vtáhlo do hlubokého spánku. Nikdo se nehýbal.

Všude bylo ticho.

Alfréd pomalu a obezřetně vstal. Ta magie byla velmi silná, mohl klidně běhat po celém sudu a křičet a ječet, mohl troubit na roh a tlouct do bubnu a nikdo z nich by ani nemrkl okem. Ale jeho nepochopitelné obavy ho zadržely a zastavily jeho kroky. Potichu vyrazil. Pohyboval se bez potíží a nekulhal, protože bolest v koleni jen předstíral. Ale pohyboval se tak pomalu, jako by ho to opravdu bolelo a zranění jako by ho skutečně oslabovalo. Srdce mu bušilo až v krku. Před očima se mu roztančily skvrny a kalily mu zrak.

Přinutil se jít dál. Pes měl zavřené oči a asi spal, protože jinak by se mu nikdy nepodařilo doplížit k jeho pánovi. Alfréd se neodvažoval ani nadechnout. Zápasil s dusivými křečemi na prsou a klekl si na zem vedle spícího Hapla. Natáhl ruku a ta se tak třásla, že ji stěží dovedl tam, kam měla sáhnout. Pak se zastavil a kdyby existoval bůh, který by ho vyslyšel, pomodlil by se. Byl tam však jen on sám.

Odsunul obvaz, který měl Haplo pevně obtažený kolem ruky.

Jak předpokládal, byly tam runy.

Slzy začaly pálit Alfréda do očí a oslepily ho. Musel sebrat všechnu sílu své vůle, aby přetáhl obvaz zpět přes tetovanou ruku a aby muž nepozoroval, že s ním někdo pohnul. Alfréd bezněma ani neviděl, kam jde, jen doklopýtal ke své dece a svalil se na zem. Měl pocit, že se jeho padající tělo nezastavilo o podlahu, ale že se po spirále řítí do temné studny nepopsatelné hrůzy.

Kapitola třicátá osmá

Volné nebe nad Vírem

Kapitán elfí lodi Karfašonu byl členem královského rodu. Ne sice příliš významným, ale přece jen členem - což byla skutečnost, kterou si mimořádně silně uvědomoval. Ode všech kolem sebe přitom očekával, že si jí budou vědomi přinejmenším stejně jako on. Na druhé straně ale nebylo moudré příliš se vynášet s jednou drobnou záležitostí, která s jeho královskou krví také souvisela, totiž s tím nešťastným přibuzenstvím k princí Rejšanovi, vůdci elfích vzbouřenců. Za oněch blažených dnů dávno minulých by si kapitán možná dovolil skromně poznamenat, že není nikým menším než vzdáleným bratrancem odvážného a krásného mladého prince. Teď, když Rejšan upadl v nemilost, kapitán Zankorel každého ujišťoval, že je jenom vnukem sestřenice Rejšanovy babičky, a ani to že ještě není úplně jisté.

V souladu se zvyky a obyčejí elfů, patřících ke královskému rodu, ať už byli bohatí nebo chudí, sloužil kapitán Zankorel celý život tvrdou a činorodou prací svému národu. A rovněž v souladu se zvyky a obyčejí těch, kteří měli v sobě královskou krev, předpokládal, že bude svým lidem sloužit i po smrti. Vznešení páni a paní z královského rodu nesmějí u elfů smrti jen tak uniknout do zapomnění. Než stačí jejich duše uniknout k radostným dnům uprostřed věčných jarních luk, královští čarodějové je polapí a drží je v zajetí, aby z nich čerpali sílu, s jejíž pomocí pak provozují svoji magii. Je proto nezbytné, aby čarodějové na členy královské rodiny neustále dohlíželi a byli neustále připraveni polapit unikající duše, pokud by došlo ke smrti, ať už by nastala ve dne nebo v noci, v míru nebo uprostřed zuřící bitvy. Čarodějové, kteří plní tuto zvláštní povinnost, mají zvláštní titul „višam“, který slouží jako zdvořilé oslovení. Jinak jsou ale známi jako „geirové“, což je slovo, které v dávném jazyce znamenalo „sup“.

Geirové doprovázejí elfy královské krve od narození až do smrti a nikdy je neopouštějí. Geir poprvé vidí svého svěřence při narození, sleduje jeho první kroky, putuje s ním v letech jeho mládí, každou noc sedává u jeho postele - i manželského lože - a je s ním i ve chvíli jeho smrti.

Čarodějové, kteří plní tuto povinnost, která je v očích elfů posvátná, musejí projít velmi pečlivým výcvikem. Jsou vedeni k tomu, aby si k těm, na které jejich křídla vrhají svůj temný stín, vytvořili úzký přátelský vztah. Geirové nesmějí uzavírat manželství a jejich svěřenci se jim tak stávají vším - manželkou, manželem, dětmi, celou rodinou. Geirové bývají starší než jejich svěřenci, protože v okamžiku, když přebírají odpovědnost za nemluvně, jim bývá mezi dvaceti a třiceti lety, a tak na sebe často berou i role mentora a důvěrníka. Mezi stínem a stíněným v mnoha případech vzniká hluboké a trvalé přátelství. V takových případech geir svého svěřence obvykle dlouho nepřezije, jen odnese duši do Chrámu Albedu a uchýlí se do ústraní, aby zemřel žalem.

Elfové královské krve tak od narození žijí s tím, že jim za zády neustále stojí všudypřítomná připomínka jejich vlastní smrtelnosti. Tito elfové se však naučili být na své geiry hrdí. Černě oděný čaroděj je zosobněním královské krve a pro ostatní elfy symbolem toho, že jim jejich vůdcové slouží nejen za života, ale i po smrti. Přítomnost geira navíc posiluje královskou moc. Není jednoduché elfimu králi cokoli odmítnout, je-li po jeho boku neustále přítomna postava v černém. Jestliže jsou členové královské rodiny, zvláště ti mladší, poněkud divocí a nespoutaní, a žijí podle hesla „po nás potopa“, je to celkem pochopitelné. Královské večírky bývají často událostmi plnými naprostého chaosu. Víno teče proudem a zábava má divoký, až hysterický nádech. Elfí dívky, oblečené do blyštivých pestrobarevných šatů, tančí a pijí a nezřikají se ničeho, co by je mohlo potěšit. Ať už se však dívají, kam chtějí, nikdy se nemohou ztratit z očí svého geira, klidně se opírajícího o zed', geira, který nikdy nespustí oči z toho, jehož život - a co je nejdůležitější, smrt - mu byl svěřen.

Kapitán elfí vodní lodě měl také svého geira, a je třeba říct, že na palubě lodi byli tací, kteří čaroději v jeho práci přáli mnoho úspěchů. Většina těch, co sloužili pod kapitánem Zankorelem, zastávala (samozřejmě pouze pro sebe) názor, že kdyby kapitánova duše nebyla spojena s kapitánovým tělem, byla by elfimu království mnohem užitečnější.

Kapitán Zankorel byl vysoký, štíhlý a hezký, choval k sobě samotnému nesmírnou úctu a naprosto si nevážil těch, kteří měli to velké neštěstí, že nedosáhli vysoké hodnosti, nebyli královské krve a - stručně řečeno - nebyli kapitánem Zankorelem.

"Kapitáne!"

"Poručíku?" Něco takového bylo vždy pronášeno s lehkým opovržením.

"Vlétáme do Víru."

"Děkuji vám, poručíku, ale já nejsem slepý. A ani nejsem tak tupý, jak asi byl váš nešťastně zemřelý poslední kapitán.

Jakmile jsem spatřil bouřkovou mračna, byl jsem schopen téměř okamžitě usoudit, že jsme v bouři. Pokud byste chtěl, mohl byste tuto zprávu sdělit posádce, která si toho možná ještě ani nestačila všimnout."

Poručík ztuhl a jeho bledá tvář lehce zčervenala. "Směl bych kapitána se vši úctou upomenout na skutečnost, že je mou zákonnou povinností neprodleně mu oznámit, že jsme se dostali do nebezpečné oblasti?"

"Pokud chcete, můžete, ale já bych to nedělal, protože kapitán má pocit, že balancujete na samém okraji subordinace," opáčil kapitán a s dalekohledem u oka vyhlédl z okna. "Nyní sejděte do podpalubí a ujměte se řízení otroků.

Přínejmenším tuto povinnost byste měl být schopen zastat." Tu poslední větu kapitán neřekl nahlas, každý ji však slyšel v tónu, jakým mluvil. Poručík i všichni ostatní na můstku ji slyšeli víc než dobře.

"Provedu, pane," řekl poručík Botharin. Červen mu zmizela z tváře a poručík už jen dál bledl potlačovaným vztekem. Nikdo z ostatních členů posádky by se mu v tu chvíli neodvážil podívat do očí. Bylo naprosto neslychané, aby byl zástupce velitele poslán během sestupu do podpalubí. Tuto nanejvýš nebezpečnou povinnost vždy plnil sám kapitán, protože správné ovládání křídel bylo pro bezpečnost lodi naprosto nezbytné. Být ovšem v podpalubí během sestupu bylo velmi riskantní - však tak přišel o život i bývalý kapitán. Pro dobrého kapitána však byla bezpečnost lodi a posádky přednější než jeho vlastní, a když Zankorelovi elfové viděli, jak poručík sestupuje do podpalubí a kapitán zůstává klidně stát na můstku, začali si vyměňovat významné a zlověstné pohledy.

Dračí loď se snesla do bouře. Její křídla se začala divoce zmitat. Blesky se míhaly nebem a téměř je oslepovaly, hromy duněly a bezmála je připravovaly o sluch. Lidští galejníci v podpalubí, uvázaní v postrojích, které byly silnými lany spojené s křídly, dělali všechno, co bylo v jejich silách, aby udrželi loď palubou vzhůru. Křídla musela být zatažena tak, jak to jen šlo, aby se zmenšila magie a loď mohla klesat. Na druhé straně ale nemohla být zatažena úplně, protože v tom případě by magie přestala účinkovat, loď by se nedala ovládat a zřítla by se na Drevlin. Bylo tedy třeba hledat nejistou a obtížně udržitelnou rovnováhu. Za klidného počasí to nebylo obtížné, uprostřed zuřící bouře téměř nemožné.

"Kde je kapitán?" zakřičel na poručíka dohlížitel.

"Velení tady přebírám já," odpověděl poručík.

Dohlížiteli stačil jen jediný pohled na poručíkovu bledou, napjatou tvář, stisknuté rty a naběhlé lícni svaly, aby pochopil.

"Asi to není úplně správný, když to řeknu, pane, ale sem rád, že ste tady vy a ne tam ten."

"Ne, dohlížiteli, opravdu to není správné, že to říkáte," odsekl poručík a postavil se na své místo na přídi.

Dohlížitel už velmi prozíravě mlčel. Podíval se na lodního čaroděje, jehož úkolem bylo udržovat lodní magii, a ten se podíval na něj. Čaroděj lehce pokrčil rameny a dohlížitel zavrtěl hlavou. Vzápětí se ale opět vrátili ke své práci, která byla tak obtížná, že vyžadovala veškerou jejich pozornost a soustředění.

Nahoře na můstku zatím kapitán Zankorel stál s nohama široce rozkročenýma, aby na houpající se palubě neztratil rovnováhu, a s dalekohledem u oka hleděl na vířící záplavu mračen pod nimi. Jeho geir seděl na skládací židli vedle něj. Čaroděj byl zelený hrůzou a mořskou nemocí a zoufale se snažil držet všeho, co mu přišlo pod ruku.

"Višame, myslím, že jsem zahlédl Zvednivýše. Jen letmo, tam uprostřed těch vířících mračen." Zankorel nabídl čaroději dalekohled. "Chceš se podívat?"

"Ať mě duše tvých předků ochraňují!" řekl čaroděj a celý se roztřásl. Už to, že musel cestovat v tomhle křehkém a nepevném vynálezu z kůže, dřeva a magie, bylo samo o sobě dost zlé, a teď by se ještě měl dívat, do čeho letí. "Co to bylo?"

Čaroděj poplašeně zvedl hlavu a špičatá, bezvousá brada se mu zachvěla. Zdola se ozýval hrozný rachot. Loď se náhle celá vzepjala a kapitán Zankorel upadl.

"K čertu s tím Botharinem!" zaklel Zankorel. "Tohle si zodpoví!"

"Jestli je ještě vůbec naživu," roztřeseně vydechl sinálý čaroděj.

"Na jeho místě bych se modlil, abych už nebyl," zavřel kapitán, zatímco se s námahou škrábal na nohy.

Lodníci si mezi sebou opět vyměnili pohoršené pohledy a jeden zbrklý mladý elf dokonce otevřel ústa a chtěl něco říct, jeden kamarád ho ale rychle šťouchl do zad. Plavčík svá vzpurná slova polkl ještě dřív, než se mu stačila dostat na jazyk.

Jeden dlouhý hrozný okamžik se zdálo, že se loď už nedá ovládat a je vydaná na milost a nemilost větrným vírům. Hrozivě klesla, pak ji zachytil prudký poryv větru a téměř ji převrátil. Stoupavý vzdušný proud ji vynesl o něco výš, aby ji pak zase nechal padat do hlubin. Kapitán hulákal směrem do podpalubí nadávky a vzájemně si odporující rozkazy, sám si ale dával dobrý pozor na to, aby ani na okamžik neopustil bezpečí můstku. Geir se křčil na palubě a z výrazu jeho tváře se dalo soudit, že si ze všeho nejvíc přeje, aby se býval dal na úplně jinou práci.

Pak se loď konečně narovнала a vplula do oka Víru, kde panoval klid a mír a svítilo slunce, jehož paprsky dodávaly vířícím mračnům kolem ještě víc černi a děsivosti. Hluboko dole na Drevlinu se na slunci jasně leskly Zvednivýše. Zakladatelé postavili Zvednivýše tak, aby vždy stály přesně v oku věčně zuřící bouře. Zvednivýše tak byly jediným místem na celém světě, kde Gegové mohli zvednout hlavy, aby spatřili jasnou oblohu a cítili teplo slunečních paprsků. Nebylo se tak čemu divit, že to místo bylo pro Gegy posvátné a nedotknutelné, dvojnásob posvátné díky tomu, že na něm každý měsíc přistávali 'Velfové'. Uplynulo několik okamžiků, během nichž lodníci zase začali dýchat pravidelněji a do pobledlých tváří se jim vrátila barva, a poručík se objevil na můstku. Onen zbrklý mladý plavčík měl dokonce tolik kuráže, že začal jásat. Vysloužil si tím od kapitána záštipný pohled, který mladému elfovi velmi výmluvně sděloval, že nejspíš už dlouho plavčíkem nebude.

"Tak co jste to tam dole zase udělal za zmatek, když pomínu to, že jste nás málem všechny zabil?" otázal se kapitán.

Poručíkovi stékala po tváři krev, světlé vlasy měl rozčuchané a celé červené, tvář popelavě šedou a oči plné bolesti.

"Jedno z lan se přetrhlo, pane, a pravé křídlo na chvíli vyklouzlo. Podařilo se nám tam ale dát náhradní lano a všechno je zase v pořádku." Poručík neřekl ani slovo o tom, jak byl sražen na palubu, jak stáli bok po boku s lidským otrokem a oba se zoufale snažili přitáhnout křídlo zpátky a zachránit životy celé posádky. Nebylo třeba o tom mluvit. Zkušená posádka dobře věděla, jaký boj na život a na smrt se musel pod jejich nohama odehrát. A možná to věděl i kapitán, navzdory tomu, že do té doby nikdy žádné lodi nevelel, anebo to možná vyčetl z tváří svých lodníků. V každém případě nezačal soptit nad poručíkovou neschopností a jenom se zeptal: "Zabilo to nějaká zvířata?"

Poručíkova tvář potměla. "Jeden člověk je velmi vážně zraněný, pane - ten, jehož lano se přetrhlo. Strhlo ho to na zem a mrštilo jím to o trup. Lano se mu omotalo kolem těla a než jsme ho stačili vyprostit, skoro ho přefřízlo v půli."

"Ale mrtvý není?" Kapitán sraštil dobře pěstěné obočí.

"Ne, pane. Lodní čaroděj se s ním snaží něco udělat."

"Nesmysl! Mrháte tím čas. Hodte ho přes palubu. Tam, odkud přišel, je jich víc než dost."

"Ano, pane," řekl poručík, oči upřené kamsi nad kapitánovo levé rameno.

Mandlové oči elfí posádky si opět pokradmu vyměnily významné pohledy. Popravdě řečeno, nikdo z nich ty lidské otroky nijak nemiloval, přesto však měli elfové k lidem jistou nevrlou úctu, nemluvě pak o tom, že se posádka dosti zvráceně rozhodla mít ráda každého, koho neměl rád její kapitán. Všichni, kdo v tu chvíli stáli na můstku - včetně samotného kapitána Zankorela - věděli, že poručík v žádném případě nemá v úmyslu rozkaz splnit.

Loď se už blížila místu, kde se měla setkat s Životečem, a kapitán Zankorel tak z té věci teď ani nemohl udělat osudový problém, ani nemohl sejít do podpalubí, aby se osobně přesvědčil, že jeho rozkaz byl vykonán. Něco takového by navíc snížilo jeho důstojnost a ještě ke všemu by si mohl ušpinit uniformu od krve.

"To je vše, poručíku. Vraťte se na své místo," řekl kapitán a s dalekohledem v ruce se otočil k oknu, aby se podíval, jestli už je vodní trubka v dohledu. Na poručíka ale ani nezapomněl, ani mu neodpustil.

"Tohle mi zaplatí svou hlavou," zamumlal ke svému geirovi, který jen přikývl, zavřel oči a pomyslel si, že asi hodně rychle začne zvracet.

Konečně spatřili vodní trubku snášející se z nebe, a loď zaujala postavení jejího vůdce a doprovodu. Trubka byla prastará věc, postavená Sartany v dobách, kdy na Arianus přivedli první z těch, co přežili Rozdělení. Na Arianu bylo ovšem dost vody pouze v Dolní říši, říše nad ní jí měly nedostatek. Trubka byla vyrobená z kovu, na kterém se nikdy neobjevila ani stopa po rzi. Byla to slitina, která pro elfí alchymisty stále ještě zůstávala záhadou, přestože strávili celé

věky v marném úsilí o její napodobení. Pohyboval s ní obrovský mechanismus, který ji spouštěl šachtou, pronikající celým světadílem Aristagonem. Jednou za měsíc se trubka automaticky spouštěla přes Volné nebe na Drevlin. I když se trubka dokázala spustit sama, bylo vždy nutné, aby ji jedna z elfích lodí dovedla ke Zvednivýšům, kde ji elfové připojili k velikému kohoutu. Když byla trubka spojená s kohoutem, Kopsej-vysej dostal nějaký záhadný signál a pustil vodu. Spojené magické a mechanické síly ji pak hnaly až nahoru na Aristagon, kde ji elfové napouštěli do velkých zásobních nádrží.

V dobách bezprostředně po Rozdělení žili elfové a lidé na Aristagonu a okolních ostrovech v míru. Pod moudrým vedením Sartanů si obě plemena dělila životodárnou tekutinu spravedlivým dílem. Když ale Sartani zmizeli, jimi pečlivě opatrovaný sen o míru se zhroutil. Lidé tvrdili, že vina byla na straně elfů, které čím dál víc ovládala mocná skupina čarodějů. Elfové tvrdili, že vina byla na straně lidí, nepolepšitelných válečníků a barbarů.

Elfové, kteří žijí déle, jsou početnější a znají umění magické mechaniky, nakonec zvítězili a vyhnali lidi z Aristagonu, zdroje vody pro Střední říši. Lidé jim s pomocí draků jejich úderu opláceli, útočili na elfí města a loupili vodu, nebo přepadali elfí vodní lodě, dopravující drahocennou tekutinu na sousední elfí ostrovy.

Vodní lodě, jako byla ta, které velel kapitán Zankorel, měly na palubě osm velkých sudů vyrobených ze vzácného dubového dřeva (jen Sartani vědí, odkud to dřevo vlastně pochází) obepnutých železnými obručemi. Když loď létala mezi ostrovy, byla v sudech voda. Teď však byly plné toho smetí, které elfové dávali Gegům výměnou za vodu.

Elfům byli Gegové zcela lhostejní. Lidé byli zvířata, Gegové jen obtížný hmyz.

Kapitola třicátá devátá

Vombej, Drevlin, Dolní říše

Kopsej-vysej postavili sartani. Proč a jak, to nikdo neví. Elfí čarodějové ten stroj před mnoha lety pečlivě prozkoumali a přišli se spoustou teorií, ale s žádnými odpověďmi. Kopsej-vysej měl něco společného s oním světem, ale co? Čerpání vody do horních říší bylo jistě důležité, avšak mágům bylo jasné, že takový počín bylo možné dokázat pomocí kouzelného stroje mnohem menšího a ne tak složitého (i když jistě ne tak nádherného).

Nejpoutavějšími, nejtajemnějšími a nejnevysvětlitelnějšími sartanskými stavbami byly Zvednivýše. Z korálovce vyčnívalo devět obrovských rukou z mosazi a oceli - některé z nich se tyčily i několik metrů vysoko. Na konci každé ruky byl ohromný pařát, jehož drápy byly vyrobené ze zlata. Mezi jednotlivými články byly mosazné klouby a stejně byly připojeny i prsty k zápěstí. Pařáty byly vidět z klesajících elfích lodí a každému, kdo je spatřil, bylo jasné, že zápěstí a prsty - které byly dost velké na to, aby uchopily jednu obrovskou vodní loď a držely ji ve zlaté dlani - jsou pohyblivé.

Na co byly pařáty sestaveny? Děly to? Budou to dělat pořád? Nezdálo se to pravděpodobné. Všechny pařáty až na jeden, se kývaly v bezvládné ztuhlosti jako ruce mrtvol. Jediný pařát, který oplýval nějakým životem, náležel k ruce, která byla kratší než všechny ostatní. Stála v rozlehlém kruhu rukou, které obklopovaly otevřené prostranství, svým rozměrem přibližně odpovídající oku bouře. Ta ruka čněla nedaleko ústí vodní trubky. Pařát na ní byl rozevřený, prsty byly u sebe a dlaň byla otočená vzhůru, takže vytvářela dokonalou plošinu, na které mohl stát kdokoli, kdo na to měl chuť. Uvnitř byla ruka dutá a jejím středem procházela šachta. Průchodem u základny ruky se dalo vejít dovnitř a stovky schodů, točících se vzhůru okolo středové šachty, umožňovaly těm s dlouhým dechem a silnými nohama vystoupat až nahoru.

Kromě schodů vedly do šachty uvnitř ruky ještě vybraně zdobené zlaté dveře. Gegové měli jednu pověst, která tvrdila, že když někdo vstoupí těmito dveřmi, dostane se v nížku díky velké síle a rychlosti vody, stříkající z gejzíru, až nahoru. Odtud gegský název pro ten vynález - Zvednivýš - ačkoli si nyní nikdo nepamatoval, že by se kdy nějaký Geg odvážil ony zlaté dveře otevřít.

Zde na této ruce se každý měsíc shromáždili nejvyšší fromistr, vrchní výstojník a ostatní Gegové, kteří byli považováni za toho hodni, aby pozdravili Velfy a převzali odměnu za poskytnuté služby. Všichni Gegové z města Vombeje a ti, kteří přicestovali ze sousedních oddílů Drevlinu, se vydávali do zuřící bouře, shromáždili se u základny rukou a čekali, až z nebe spadne mona, jak tomu říkali. Gegové se často během tohoto obřadu zranili, neboť nebylo možné vědět, co spadne ze sudů na velfích lodích. (Jedna těžká sametová pohovka s nohama ve tvaru pařátu kdysi zažehlila do země celou rodinu.) Avšak všichni Gegové se shodovali na tom, že za to nebezpečí určitě stojí.

Dnes ráno přišlo na obřad obzvláště mnoho lidí, protože vyzpěvovači a krákomluvy rozšiřovali zprávy, že Limbek a jeho bohové, co nebyli bohové, budou vydáni pravým bohům - Velfům. Nejvyšší fromistr očekával potíže a pořádně ho zaskočilo, že se žádné neobjevily. Dav, který přispěchal přes korálovec v mezeře mezi bouřemi, byl klidný a poslušný - příliš klidný, pomyslel si nejvyšší fromistr, když se brodil kalužemi.

Vedle něj krácel vrchní výstojník - jeho tvář byla obrazem upjatého pohoršení. Za ním byli bohové - nebohové, kteří vše brali s nadhledem a o něčem dumali. Byli také potichu, a mlčel i ten problémový Limbek. Alespoň vypadal zaražený a vážně. Nejvyšší fromistr, který si myslel, že ten vzpurný mladík nakonec dostal za vyučenou, tak mohl konečně cítit nějaké zadostiučinění.

Ruky už byly vidět mezi ženoucími se mraky. Železo a mosaz se jasně leskly ve slunečním svitu, který dopadal z celého Drevlinu jen právě na toto místo. Haplo na ně hleděl v nepokrytém úžasu.

"Co je ve jménu Stvoření zase tohle?"

Zmar se na ně také díval s otevřenými ústy a rozšířenými očima. Hugh stručně vyložil všechno, co o nich věděl - tedy to, co slyšel od elfů a co téměř nestálo za řeč.

"Teď už chápete, proč je to tak zničující," řekl Limbek, vytržený ze svých obav, a téměř vztekale se zadíval na Zvednivýš, blýskající se na obzoru. "Vím, že kdybychom my Gegové dali hlavy dohromady a prozkoumali Kopsej-vysej, možná bychom porozuměli tomu proč a jak. Oni to ale neudělají. Oni to prostě neudělají."

Naštvaně nakopl osamocené kus korálovce, který se roztočil a rozletěl se po zemi. Pes byl v dobré náladě a rozběhl se

za ním, rozradostněle skákal a šplouchal se v kalužích, až na něho polníci stojící okolo věžňů vrhali obezřelé, znepokojené pohledy.

"Takové ‚proč‘ je nebezpečná věc," řekl Haplo. "Zpochybňuje to staré, pohodlné způsoby. Nutí to lidi, aby přemýšleli o tom, co dělají, místo aby to bezmyšlenkovitě udělali. Není divu, že se toho tvoji lidé bojí."

"Myslím, že nebezpečí nespočívá ani tak v otázce ‚proč‘, jako v důvěře, že jsi sem přišel s tou jedinou odpovědí," řekl Alfréd. Vypadalo to, jako by téměř mluvil k sobě.

Haplo ho zaslechl a to prohlášení mu z úst člověka znělo hodně podivně, ovšem tenhle Alfréd byl přece jen podivný člověk. Komorník přestal tékat očima k Patrynovým obvázaným rukám. Místo toho jako by od nich odvracel zrak a jako by odvracel zrak i od Hapla, jak jen to bylo možné. Pravděpodobně to nebylo příliš neobvyklé na muže, který měl příští ráno svést bitvu o svůj vlastní život.

Haplo si pudově popotáhl obvazy, aby bylo jisté, že zrádné znaky na jeho rukou zůstanou skryty. Nešlo mu však přitom na rozum, proč mu ten pohyb najednou připadá prázdný a zbytečný.

"Neměj strach," zakřičel Zmar, protože zapomněl, že jsou z dosahu veškerého bušení a dusání ohromného stroje. "Až se dostaneme k mému otci, mysteriarchovi, na všechno dostanete odpověď!"

Hugh nevěděl, co chlapec říká, ale spatřil Limbeka, jak sebou trhl a vystrašeně pohlédl na strážce kolem sebe, a viděl, že se strážce podezřívavě dívají na prince a jeho společníky. Jeho Výsost řekla jistě něco, co neměla. Kde byl u všech dašů Alfréd? Měl na toho kluka dávat pozor.

Otočil se, strčil Alfréda do ruky a když muž vzhlédl, ukázal směrem ke Zmarovi. Komorník na Hugha zamžikal, jako by na chvíli nevěděl, kdo před ním stojí, a pak porozuměl. Rozběhl se kupředu, klopýtal, škobrtal a jeho nohy se rozutíkaly různými směry, až by jeden nevěřil, že je to u člověka možné. Doběhl ke Zmarovi, a aby rozptýlil chlapcovu pozornost, začal odpovídat na princovy otázky ohledně ocelových rukou.

Naneštěstí se Alfrédova mysl upírala na děsivý objev z předešlého večera a nikoli na to, co říká. Zmar soustředěně objevoval na svou pěst, a jak využíval komorníkových nepromyšlených odpovědí, rychle se k objevu blížil.

Jarra kráčela spolu se členy SUPPu za polníky, kteří pochodovali za vězni. Pod pláště a šály a dlouhými vlajícími vousy byly ukryty hromovníky, řinčiníky, několik pišťal a tu a tam dokonce knikopisk. Na shromáždění SUPPu, které bylo svoláno nahonem a v tajnosti předešlý večer, naučila Jarra členy píseň. Gegové byli hudební národ - zpívající vyzpěvovači sdělovali Gegům novinky už po staletí - a proto se členové SUPPu učili rychle a snadno. Přišli s písní domů, kde ji zazpívali svým ženám, dětem a důvěryhodným sousedům, kteří se ji naučili také. Nikdo přesně nevěděl, proč zpívají právě tuto píseň. Jarra jim v tom příliš neporadila, protože to nevěděla ani ona sama.

Mezi Gegy se šířila zvěst, že tímto způsobem bojují lidé s Velfy - jedni na druhé zpívají a hvízdají a řinčí. Až budou Velfové poraženi (a oni mohli být poraženi, protože nebyli nesmrtelní), budou přinuceni k tomu, aby Gegům dávali víc pokladů.

Když se Jarra doslechla, jaké zprávy se šíří mezi členy SUPPu, nevyvracela je. Byla to koneckonců vlastně pravda. Členové SUPPu pochodovali směrem k Zvednivýšům a vypadali tak dychtivě a tak nedočkavě, až si Jarra pomyslela, že polníci musejí z jejich lesknoucích se očí a samolibých úsměvů jasně vyčíst jejich plány (nemluvě o tom, že ti, kteří nesli nástroje, velmi tajuplně řinčeli a chřestili a čas od času stiskli knikopisky). Gegové měli pocit, že mají k narušování této slavnosti jistou dávku oprávnění. Tyto každoměstíční obřady s Velfy odrážely, že zacházejí s Gegy jako s otroky. Ti Gegové, kteří žili na Drevlinu (z velké části z fromistrova vlastního škriřtu) dostávali pravidelně každý měsíc monu, a přestože nejvyšší fromistr stále tvrdil, že všichni Gegové mohou přijít a vzít si svůj podíl, věděl stejně dobře jako zbytek Drevlinu, že Gegové byli pevně spjati s Kopsejem-vysejem a že pouze několik z nich - a to především výstojníci - může na tak dlouhou dobu opustit svoji těžkou dřinu, aby se vyhřívali v očích Velfů a dělili se o velfí monu. Nyní však šli Gegové nadšeně do boje a zbraně jmi cinkaly a řinčely a skřípaly v rukou.

Jarra kráčela vedle nich a vzpomněla si na pokyny, které jim dala.

"Až začnou zpívat lidé, vyrazíme nahoru po schodech a budeme z plna hrdla zpívat s nimi. Limbek přednese řeč..." Nesmělý potlesk.

"...a pak spolu s bohy, co žádní bohové nejsou, vejde do lodi..."

"My chceme lod!" vykřiklo několik Gegů.

"Ani náhodou," odpověděla příkře Jarra. "Chceme odměnu. Tentokrát už monu dostaneme. Všechnu."

Ozval se ohlušující potlesk.

"Nejvyšší fromistr nedostane ani ručně pletenou dečku! Limbek se ujme lodi a odletí do horních světů, kde se dozví Pravdu, a vrátí se, aby ji rozhlásil a osvobodil svůj lid!"

Žádný potlesk. Poté, co jim byl slíben poklad (a zejména pletené dečky, po nichž byla právě velká shánka), se o Pravdu už nikdo nestaral. Jarra to pochopila a rozesmutnilo ji to, protože věděla, že kdyby se to někdy dozvěděl Limbek, rozesmutnilo by ho to také.

Myslela na Limbeka a postupně se prodírala davem, dokud nekráčela přímo za ním. Šál měla ovázaný okolo hlavy, aby ji nikdo nepoznal, a oči i myšlenky upírala na Limbeka.

Jarra chtěla jít s ním - alespoň si říkala, že chce. Ale nehádala se příliš urputně a ztichla úplně, když jí Limbek řekl, že musí zůstat, aby v jeho nepřítomnosti stála v čele hnutí.

Ve skutečnosti měla Jarra strach. Jako by nahlédla škvírou dovnitř, zachytila koutkem oka kus Pravdy už tam v chodbách s Alfrédem. Pravda nebyla něco, pro co se dá zajít a přinést. Byla ohromná a rozsáhlá a hluboká a nekonečná a všechno, v co mohla doufat, že uvidí, byla jen její maličká část. A spatřit tuto část a splést si ji s celkem znamenalo učinit z Pravdy lež.

Jarra však přísahala. Nemohla zkrátka Limbeka zklamat, natož když to pro něj tolik znamenalo. A pak tu byli její lidé -

žijící ve lži. I jen zlomek Pravdy by jim pomohl a neublížil.

Gegové kráčejí okolo Jarry si povídali o tom, co udělají se svým podílem z odměny. Jarra nemluvila a s očima upřenýma na Limbeka hloubala, jestli si sama myslí, že uspějí, nebo že odejdou poraženi.

Nejvyšší fromistr došel ke dveřím v podstavci ruky. Otočil se k vrchnímu výstojníkovi a formálně převzal velký klíč, téměř tak velký jako jeho ruka, kterým otevřel zámek.

"Přivedte vězně," zvolal, a polníci nahnali všechny dovnitř.

"Dávej si pozor na toho psa!" vyštěkl vrchní výstojník a kopl psa, který mu s velkým zájmem očíhával nohy.

Haplo si přivolał psa k sobě. Nejvyšší fromistr, vrchní výstojník, část fromistrovy osobní stráže a věžňové se nahrnuli do Zvednivýše. Limbek se na poslední chvíli zastavil ve dveřích, otočil se a rozhlížel se po davu. Našel Jarru a dlouze se na ni vážně zadíval. Vypadal klidně a odhodlaně. Neměl na nose brýle, ale Jarra cítila, že ji vidí naprosto ostře.

Zamrkala, aby zahнала slzy, a vše zdvihla ruku na pozdrav. Druhou rukou svírala pod pláštěm svoji zbraň - tamburínu.

Kapitola čtyřicátá

Zvednivýše, Drevlin, Dolní říše

"Kapitáne," hlásil poručík, který upřeně hleděl na zemi pod sebou, "na Dlaní na nás čeká neobvykle velké množství Gegů."

"To nejsou Gegové, poručíku," řekl kapitán s očima přitisknutýma k dalekohledu. "Podle toho, jak vypadají, by to mohli být lidé."

"Lidé!" Poručík se zadíval na Dlaň ještě pečlivěji a ruce ho svědily touhou vytrhnout kapitánovi dalekohled a také se podívat.

"Co si o tom myslíte, poručíku?" zeptal se kapitán.

"Pane, řekl bych, že s tím budou potíže. Sloužím v tomto postavení už mnoho let a přede mnou v něm sloužil můj otec, ale nikdy jsem neslyšel, že by se v Dolní říši nacházeli nějakí lidé. Dovolil bych si navrhnout..." Poručík se zarazil a stiskl rty.

"Dovolil byste si navrhnout?" opakoval hrozivým tónem kapitán Zankorel. "Vy byste si něco dovolil navrhnout svému kapitánovi? A co byste si tak dovolil navrhnout, poručíku?"

"Nic, pane. Nechoval jsem se podle předpisů."

"Ne, ne, poručíku, já na tom trvám," prohlásil Zankorel a pokradmu se přitom podíval na svého geira.

"Dovolil bych si navrhnout, abychom nepřistávali, dokud nezjistíme, co se vlastně děje."

Ten návrh byl naprosto rozumný a logický, a kapitán Zankorel to dobře věděl. Na druhé straně by to ale znamenalo, že bude třeba mluvit s Gegy, a Zankorel gegsky neuměl ani slovo. Zato poručík gegsky mluvil. Kapitán Zankorel okamžitě dospěl k závěru, že to je jen další z poručíkových triků, kterými se ten chlap jemu, kapitánu Zankorelovi, členovi královského rodu, před celou posádkou vysmívá. Poručík to už jednou dokázal tím svým bláznivým hrdinstvím.

Kapitán se rozhodl, že raději uvidí svou duši v té malé, lazuritem a chalcedonem vykládané krabičce, kterou měl jeho geir neustále při sobě, než aby dopustil, aby se něco takového stalo ještě jednou.

"Netušil jsem, poručíku, že se tolik bojíte lidí," řekl povýšeně kapitán. "Nemohu si dovolit jít někam, kde to může být nebezpečné, a zároveň mít po svém boku někoho tak ustrašeného. Odeberte se do své kajuty, poručíku Botharine, a zůstaňte tam po zbytek cesty. S těmi zvířaty se vypořádám sám."

Na můstku zavládlo zděšené ticho. Nikdo nevěděl, kam se má dívat, a tak se elfové raději nedívali nikam. Obvinění ze zbabělosti znamenalo po návratu na Aristagon pro elfího důstojníka smrt. Poručík se před Tribunálem samozřejmě směl hájit, jedinou jeho obranou by však bylo obvinění jeho kapitána, člena královské rodiny. Komu by asi soudci uvěřili?

Poručík Botharin měl tvář jako z kamene a jeho mandlové oči se ani nepohnuly. Jeden šokovaný plavčík později prohlásil, že už viděl mrtvé, kteří vypadali mnohem živěji.

"Podle rozkazu, pane." Poručík se otočil na podpatku a odešel z můstku.

"Zbabělost je něco, co nehodlám snášet!" vyhlásil kapitán Zankorel. "Všichni moji muži si to musejí pamatovat."

"Ano, pane," odpověděli mu zaraženě a bez nadšení muži, kteří sloužili pod svým poručíkem v několika bitvách proti lidem i vzbouřeným elfům a lépe než kdokoli jiný věděli, jak statečný Botharin ve skutečnosti je.

"Pošlete pro lodního čaroděje," rozkázal kapitán a podíval se dalekohledem na malou skupinku, stojící v dlaní té obrovské ruky.

Lodníci poslali pro čaroděje, který se okamžitě objevil. Vypadal poněkud znejistěle a rychle se rozhlédl po mužích na můstku, jako kdyby si chtěl ověřit, zda jsou pověsti, které zaslechl cestou, skutečně pravdivé. Nikdo se na něj nepodíval - nikdo se neodvážil. A nikdo ani nemusel. Jakmile čaroděj spatřil ty zasmušilé tváře a odvrácené oči, hned věděl všechno, co potřeboval.

"Magiko, čeká nás setkání s lidmi." Kapitán promluvil lhostejným a bezvýrazným hlasem, jako by se ani vůbec nic nestalo. "Přepokládám, že všichni muži na palubě dostali píšťalky?"

"Ano, kapitáne."

"Umí je všichni používat?"

"Domnívám se, že ano," odpověděl lodní čaroděj. "Když byla tato loď v boji naposledy, musela čelit hordě vzbouřených elfů, kteří nás přepadli..."

"Já jsem tě ale nežádal, abys mi vyprávěl historii této lodě, Magiko, nebo snad ano?" zeptal se kapitán Zankorel.

"Ne, kapitáne."

Lodní čaroděj se nemusel omlouvat. Na rozdíl od posádky nebyl povinen poslouchat rozkazy žádného z lodních důstojníků. Protože jen čaroděj opravdu rozuměl svému tajemnému umění, každý z lodních čarodějů nesl plnou

odpovědnost za veškerou lodní magii. Kapitán, který by nebyl spokojen s prací svého čaroděje, by jej mohl volat k odpovědnosti. Takového čaroděje by však nesoudil Válečný tribunál, ale Rada tajných umění. Při takovém procesu by už nezáleželo na tom, jestli je kapitán členem královské rodiny. Každý věděl, kdo jsou skuteční vládcové Aristagonu. "Lodní magie je tedy v pořádku?" ptal se dál Zankorel. "Je plně účinná?"

"Stačí, aby si členové posádky přiložili pišťalky k ústům." Lodní čaroděj se napřimil v celé své výšce a zadíval se na kapitána hluboko pod sebou. Mág přitom ani neuznal za vhodné dodat to obvyklé „pane“. Někdo se pokusil zpochybnit jeho nadání.

I geir, samotný čaroděj, viděl, že Zankorel překročil své pravomoci.

"Konal jsi velmi dobře, lodní čaroději," vložil se do rozhovoru měkkým, sametovým hlasem. "Až se vrátíme domů, rozhodně se o tobě nezapomenu pochvalně zmínit."

Lodní čaroděj si opovržlivě odfrkl. Jako kdyby na tom záleželo, co si ten geir myslí o jeho práci! Maří celý život tím, že se honí za rozmazlenými spratky a snaží se pochyťat pár duší. Stejně tak by mohl být sluhou, který běhá za nějakým mopslíkem s křivými nožičkami a chytá jeho bobky.

"Budeš tak laskav a zůstaneš s námi na můstku?" zeptal se zdvořile kapitán, který přece jen pochopil, co mu geir naznačuje.

Lodní čaroděj ani nechtěl být nikde jinde. Toto bylo místo, na kterém měl stát v boji, a i když v tomto případě bylo kapitánovo pozvání přesně podle pravidel, čaroděj se ho rozhodl považovat za urážku.

"Ovšemže," řekl odměřeným a ledovým tónem, přešel k oknu a podíval se na Dlač s jejím zástupcem Gegů a lidí.

"Domnívám se, že bychom se měli spojit s těmi Gegy a zjistit, co se děje," dodal.

Věděl lodní čaroděj, že právě toto navrhoval i poručík? Věděl, že právě to vedlo ke krizi, která právě nastala? Kapitán se na něj zuřivě zadíval, obličej celý rudý, ale lodní čaroděj k němu byl otočený zády a ničeho si nevšiml. Kapitán otevřel ústa, ale ještě si stačil všimnout, jak jeho geir varovně vrtí hlavou, a raději je zase zavřel.

"Výborně!" Zankorel se očividně usilovně snažil svůj hněv skrýt. Za zády zaslechl nějaký zvuk, prudce se otočil a přejel po lodnicích záštiplným pohledem. Všichni však byli zcela zaujatí plněním svých povinností.

Lodní čaroděj se prkenně uklonil a postavil se na před, hned za galionovou figuru. Před sebou měl hláskou troubu, vyřezanou z grenčího zubu. Jeden konec trouby byl potažený blánou z týří kůže, magicky upravené tak, aby zesilovala hlas, který do trouby mluvil. Zvuky vycházely z otevřené tlamy draka na předí a dokázaly ohromit i ty, kteří věděli, jak to celé funguje. Gegové to považovali za zázrak.

Čaroděj se sklonil k troubě a něco do ní zakřičel tou nelibozvučnou řečí trpaslíků, která elfím uším zní jako rachocení kamenů v prázdném sudu. Kapitán celou tu dobu jen stál jako vytesaný z kamene a svým postojem zdůrazňoval, že to považuje za pochybený nesmysl.

Ze zdola k nim dolehlo hlasité skřehotání - to odpovídali Gegové. Elfi čaroděj chvíli naslouchal, pak začal hovořit a otočil se přitom ke kapitánovi.

"Je to všechno zmatené. Pokud tomu rozumím, vypadá to tak, že ti lidé přišli na Drevlin a řekli Gegům, že my ‚Velfové‘ nejsme bohové, ale otrokáři, kteří Gegy celou dobu jenom vykořisťovali. Gegský král nás žádá, abychom od něj přijali ty lidi jako dar. Na oplátku ovšem máme udělat něco, čím bychom je ubezpečili o svém božském původu. Navrhuje," dodal čaroděj, "abychom zdvojnásobili množství cenností, které jim obvykle dáváme."

Elfímu kapitánovi se zase vrátila dobrá nálada. "Tak lidské vězně nám chce dát!" Spokojeně si zamnul rukama. "A navíc vězně, kteří se zjevně pokoušeli narušit naše zásobování vodou! To je cenný nález! Za to mě určitě vyznamenají. Řekni Gegům, že jim rádi vyhovíme."

"Ale co ten poklad?"

"Pche. Dostanou stejně tolik co jindy. A co si vůbec myslí? Víc toho stejně nemáme."

"Mohli bychom jim slíbit, že sem pošleme další loď," řekl nevrle čaroděj.

Kapitán zrudl rozčilením. "Kdybych takovou dohodu uzavřel, celá flotila by se mi smála! Riskovat další loď jenom proto, abychom těm tupcům dovezli další poklady? K smíchu!"

"Pane, k něčemu takovému ještě nikdy nedošlo. Zdá se mi, že lidé přišli na nějaký způsob, jak bezpečně proplout Vírem, a teď se kvůli vlastnímu prospěchu pokoušejí narušit gegskou společnost. Kdyby se lidem opravdu podařilo ovládnout naše zdroje vody..." Čaroděj potřásl hlavou. Slovy se vážnost takové situace nejspíš ani nedala vyjádřit.

"Narušit gegskou společnost!" Zankorel se rozesmál. "Půjdu tam a naruším ji sám! Přistanu a celou tu jejich přihlouplou společnost ovládnou. Koneckonců jsme to měli udělat už dávno. Řekni těm červům, že si ty jejich vězně vezmeme. To by jim mělo stačit."

Lodní čaroděj se zamračil, v tu chvíli ale nemohl dělat nic jiného. Vyslání další lodi s pokladem nařídít nemohl a neodvážil se slíbit něco, co nemohl dodržet. To by celou věc jenom zhoršilo. Na druhé straně ale mohl okamžitě podat hlášení Radě a doporučit jí, aby ihned přijala patřičná opatření - a to jak ohledně pokladu, tak i ohledně toho slabomyslného kapitána.

Čaroděj promluvil do trouby a odmítnutí zahalil do takových slov, že pokud nad tím člověk nepřemýšlel, znělo jako souhlas. Jako většina elfů si i on myslel, že gegské myšlení je podobné tomu, jak zní jejich jazyk - že je jako pár kamenů, rachotících v prázdném sudu.

Vodní loď se pomalu snášela s roztaženými křídly a působila přitom tak majestátně, až to budilo hrůzu. Elfi lodníci stáli na palubě s háky v rukou a opatrně tahali a tlačili klesající trubku nad kohout. Když trubka zamířila přesně na ústí uzávěru, magie začala účinkovat. Ze země vyšlehlo modré světlo a ohnulo se do jakéhosi průhledného žlabu, kterým voda tekla vzhůru, aby byla vzápětí nasávána do trubky a čerpána o tisíce metrů výše na Aristagon, kde na ni čekali elfové. Tímto elfí loď splnila svůj nejdůležitější úkol. Až budou zásobní nádrže plné, magický proud vody se zastaví a trubka bude vytažena vzhůru. Vodní loď nyní mohla složit poklad a vydat se na zpáteční cestu, nebo, jako v tomto

případě, přistát a chvíli ohromovat zaostalé Gegy.

Kapitola čtyřicátá první

Zvednivýše, Drevlin, Dolní říše

Nejvyššímu fromistrovi se na tom vůbec nic nelíbilo. Nelíbilo se mu, že to věžňové berou příliš povolně. Nelíbila se mu slova, která na něho shazovali Velfové místo pokladu. Nelíbily se mu občasné zvuky hudebních nástrojů, které vycházely z davu pod Dlaní.

Nejvyšší sledoval loď a pomyslel si, že ještě neviděl žádnou loď, aby se pohybovala tak pomalu. Slyšel vrzat lana, která zatahovala obrovská křídla do útrob lodi a tak zrychlovala její klesání, ale pro Darrala Nakladače to stále nebylo dost rychlé. Ze srdce doufal, že jakmile tito bohové spolu s Limbekem zmizí, život se navrátí k normálu. Chtělo to jen vydržet následujících několik okamžiků.

Loď dosedla na zem a vznášela se kousek nad Dlaní s křídly vytaženými jen tolik, aby magie byla dostatečně silná a držela ji ve vzduchu. Nákladový prostor se otevřel a mona se začala sypat na Gegy stojící dole. Několik Gegů se jí začalo dožadovat, jak padala, a ti s ostrým zrakem a dobrým smyslem pro peníze se sáпали po cenných kusech. Většina Gegů si jí ale nevšímala. Zůstali stát a dívali se na konec ruky v napjatém, dychtivém a poněkud hlučném očekávání.

"Rychle, rychle!" mumlal nejvyšší fromistr.

Trvalo celé věky, než se otevřel poklop. Vrchní výstojník byl netečný ke všemu okolo a hleděl na dračí loď s obvyklým výrazem nesnesitelně domýšlivé nadutosti. Darral prudce zatoužil nacpat ten výraz (i zuby) švagrovi do žaludku.

"Už jdou!" vypravil ze sebe vzrušeně vrchní výstojník. "Už jdou." Vmžiku se otočil a přísně si změřil vězně. "A nezapomeňte se chovat k Velfům uctivě. Oni jsou na rozdíl od někoho bohové!"

"Ó, jistě!" usmál se sladce Zmar. "Zapíváme jim jednu píseň."

"Tiše, prosím, Vaše Výsosti!" napomenul Zmara Alfréd a položil mu ruku na rameno. Pak dodal něco v jazyce lidí, čemu nejvyšší fromistr nerozuměl, a stáhl chlapce zpět, aby nezavazel. Aby nezavazel čemu?

A co to bylo za nesmysl s tou písničkou?

Nejvyššímu fromistrovi se to nelíbilo. Ani za mák se mu to nelíbilo.

Poklop se otevřel, z boku lodi vyjel můstek a byl pevně připoután k prstům Dlaně. Objevil se elfí kapitán. Stál ve východu z lodi, prohlížel si věci před sebou a v bohatě zdobeném železném šatu, který zakrýval jeho štíhlé tělo od krku až k patám, vypadal velmi působivě. Tvář mu vidět nebylo, protože mu hlavu chránila helmice ve tvaru dračí hlavy. Na rameni měl zavěšený meč, ukrytý v pochvě posázené drahokamy, která visela na roztřepeném vyšívaném pásu z hedvábí.

Když elf viděl, že je vše zřejmě v pořádku, předupal těžkopádně po můstku, až mu pochva řinčela o stehno. Došel až k prstům Dlaně, zastavil se a rozhlížel se kolem sebe. Dračí helmice mu dodávala přísný a panovačný vzhled. Železný oděv přidal elfovi ještě asi stopu výšky navíc, ačkoli byl i bez ní dost vysoký a tyčil se vysoko nad Gegy i nad lidmi. Helmice byla vyrobená tak důmyslně a hrozivě, že dokonce i Gegové, kteří ji neviděli poprvé, byli celí vyděšení. Vrchní výstojník padl na kolena.

Nejvyšší fromistr byl ale příliš neklidný, než aby nad něčím žasl.

"Teď na to není čas," vyštěkl Darral Nakladač a natáhl se po svém švagrovi, aby ho zase postavil na nohy. "Polníci, přiveďte bohy!"

"Zatraceně!" zaklel šeptem Hugh.

"Co se děje?" zeptal se Haplo a naklonil se k němu.

Velitel dořinčel až k prstům. Vrchní výstojník klesl na kolena a nejvyšší fromistr ho tahal. Limbek si rovnal stoh papírů.

"Podívej se na toho elfa. Vidíš tu věc, co má kolem krku? Je to pišťalka."

"No a co?"

"Výrobili ji jejich kouzelníci. Když prý na ni elfové zapískají, vydává zvuk, který magií potlačuje účinek písně!"

"Což znamená, že elfové budou bojovat."

"Ano." Hugh by se nejraději proklel. "Věděl jsem, že je nosí válečníci, ale ne posádky na vodních lodích! A my nemáme nic, čím bychom proti nim bojovali, jen holé ruce a jednu dýku!"

Nic. A přece všechno. Haplo nepotřeboval žádnou zbraň. Kdyby si odmotal obvazy z rukou, mohl by jen svou magií zahubit všechny elfy na palubě té lodi, případně je očarovat, aby pro něj dělali, co se mu zamane, nebo na ně seslat kouzelný spánek. Svou magii však nesměl používat. První znak, který nakreslí do vzduchu, v něm prozradí Patryna - odvěkého nepřítele Sartanu, který před dávnými časy málem ovládl starý svět.

Vol raději smrt, než bys zradil. Jsí natolik poslušný a odvážný, abys tak volil. Máš takové schopnosti a tolik rozumu, abys volit nemusel.

Nejvyšší fromistr přikázal polníkům, aby přivedli bohy. Polníci vyrazili směrem k Limbekovi, který je neoblomně a zdvořile loktem odstranil z cesty. Předstoupil před zástup, zašustil papíry a zhluboka se nadechl.

"Vážení návštěvníci z jiné říše. Nejvyšší fromistře, vrchní výstojníku. Kolegové ze SUPPu. Je mi velkým potěšením..."

"Alespoň zemřeme v boji," řekl Hugh. "Proti elfům, to už zní."

Haplo nemusel zemřít v boji. Vůbec nemusel zemřít. Nečekal, že to bude tak zoufalé.

Krákmluv, který byl sestrojen k tomu, aby zesiloval požehnání Velfů, nyní zesiloval Limbekův projev.

"Zavřete mu hubu!" zařval nejvyšší fromistr.

"...zahodte svůj poutač. Ne, to asi není správně." Limbek se zarazil. Upřel zrak na papír, vytáhl brýle a zahákl si je za uši. "Odhodte svá pouta!" zakřičel, když už viděl dobře. Polníci se přihnuli k němu a popadli ho za paže.

"Začněte zpívat!" zasyčel Haplo. "Mám nápad!" Hugh otevřel ústa a začal hlubokým barytonem hřmít první tóny písně. Zmar se připojil a jeho pisklavý hlásek se nesl jako pronikavý jakot kdesi vysoko nad Hughovým. O melodii sice

nic netušil, nevynechal ale ani jediné slovo. Alfrédův hlas kolísal a téměř ho nebylo slyšet. Starý muž byl bledý strachy jako deštěm vybělená kost a vypadal, jako by snad byl na pokraji zhroutení.

Ruko, co mostu oblouk podpírá
Ohni, co jejich ocel obklopí...

Při prvním tónu ze sebe Gegové stojící dole vyrazili souhlasný pokřik, chopili se svých zbraní a začali hvízdát a řinčet a knikat a zpívat, seč jim síly stačily. Polníci zaslechli zdola zpěv a zneklidněli a znejistěli. Jakmile elfí kapitán zaslechl tóny obávané písně, uchopil píšťalku, kterou měl pověšenou kolem krku, zvedl hledí přilby a přiložil si píšťalku k ústům. Haplo se lehce dotkl psovy hlavy, udělal široké gesto a ukázal na elfa. "Vezmi si ho."

Ty Srdce z plamene, hory překonej
Na Ellxů pouti vznešené...

Pes, hbitý, rychlý a tichý jako letící kopí, proběhl hustým davem a skočil přímo na elfa. Elfí železný oděv byl starodávny a prastarý a měl v první řadě zastrašovat. Byl to pozůstatek dávných dní, kdy se takové oděvy musely nosit jako ochrana před bolestivou chorobou, které se říkalo 'tlačence' a která postihovala ty, co rychle létali z Dolní říše do říší nad ní. Když ho kapitán uviděl, letěl už pes vzduchem a mířil přesně na něho. Instinktivně se připravil na ránu, ale jeho tělo v neohrabaném brnění nedokázalo zareagovat dost rychle. Pes mu těžce dopadl na prsa a kapitán se zvrátil dozadu jako podřátý. Haplo pospíchal za psem a Hugh se držel těsně za ním. Patryn neměl na rtech píseň, zabíjác ale zpíval tak hlasitě, že to vydalo za oba.

Ať Oheň v srdci vede Vůli,
Vůli ohnivou, Rukou danou...

"Uctívači, semkněte se!" křičel Limbek a setřásal nepohodlné polníky. Byl tak ponořený do své řeči, že nedával pozor na zmatek kolem sebe. "Já, Limbek, vystoupím do horních říší, abych tam objevil Pravdu, nejcennější z pokladů..."
"Pokladů..." opakoval krákomluh.
"Poklad?" Gegové stojící pod Dlaní se podívali jeden na druhého. "Řekl poklad. Budou rozdávat další! Nahoru! Nahoru!"

Gegové stále zpívali a hrnuli se ke dveřím v podstavci ruky. Několik polníků mělo za úkol strážit vchod, dav je ale snadno pohltil (jednoho později našli v bezvědomí s tamburínou okolo krku). Zpívající Gegové se řítili nahoru po schodech.

Rukou, co Píseň Ellxů psala,
tu píseň Ohně, Srdce a Skal...

První Gegové se už valili dveřmi na vrcholu ruky a řítili se k začátku zlaté Dlaně. Povrch Dlaně byl kluzký od spršky vody prýštící do vzduchu. Gegové klouzali a vrávorali a taktak, že nepadali přes okraj. Polníci vyrazili kupředu, snažili se je zastavit a neúspěšně se je pokoušeli zahnat dolů ze schodů. Darral Nakladač stál uprostřed hučícího a křičícího davu a v němém vzteku a pobouření sledoval, jak se stovky let klidu a míru hrouť v jediné písní. Než ho Alfréd mohl zastavit, rozběhl se Zmar vzrušeně za Hughem a Haplem. Alfréd se v té vřavě nemohl ani pohnout a zoufale zápolil s Gegy kolem, aby prince dostihl. Limbekovi někdo v té rvačce shodil brýle. Podařilo se mu je zachránit, ale protože to s ním házelo na všechny strany, nemohl si je nasadit. Stál tam, mžoural a omámeně se rozhlížel, nebyl schopen rozeznat přitele od nepřitele a nevěděl, kde je dole a kde nahoře. Alfréd si všiml Gegových potíží, chytil Limbeka za rameno a odtáhl ho k lodi.

Ohně, co z Konce se vzňal.
Plamen, ten začátek, to volání...

Elfí kapitán ležel na zádech na prstech Dlaně a bez naděje na úspěch zápasil se psem, který se tesáky snažil najít cestu mezi helmici a brněním na prsou. Haplo se dostal k můstku a s jistotou obavou pohlédl na elfího čaroděje, pobíhajícího kolem padlého elfa. Kdyby kouzelník použil svoji magii, neměl by Patryn na vybranou a musel by odpovědět stejným způsobem. Možná by se mu to ale podařilo ve zmatku provést tak, aby ho při tom nikdo neviděl. Kouzelník ale jen svíral v ruce drahokamy vykládanou skříňku a tvář mu zářila dychtivostí.

Haplo si jedním okem hlídal toho podivného kouzelníka a rychle poklekl vedle bojujícího elfa. Vyhnul se psím tesákům, vsunul ruku pod tělo oděné do železa a horečně hledal meč. Pak ho chytil a zatáhl. Pás, ke kterému byl meč připevněný, povolil a zbraň byla jeho. Haplo si meč chvíli zamyšleně prohlížel. Patryn v tomto světě nerad zabíjel, a tím méně elfy. Začínal chápat, jak je jeho pán v budoucnu využije. Otočil se a hodil zbraň Hughovi.

S mečem v jedné a s dýkou v druhé ruce utíkal Hugh se zpěvem po můstku a pak proběhl poklopem.

"Pse! Tady jsem! Ke mně!" zvolal Haplo.

Pes okamžitě poslechl rozkaz, odrazil se od železných elfích prsou a nechal kapitána, ať se bezmocně převaluje na zádech jako obrácená želva. Zatímco Haplo čekal na psa, podařilo se mu chytit Zmara, běžícího kolem něj. Princ byl

divoce rozvášněný a z plných plic ječel píseň.

"Pust' mě! Chci se dívat, jak bojuj!"

"Kde jsi ksakru nechal svou chůvu? Alfréde!"

Haplo hledal v davu komorníka, pevně tiskl kroutícího se a protestujícího chlapce a nepouštěl. Alfréd nemotorně vedl Limbeka zmatkem zuřícím na Dlaní. Geg zápolil sám se sebou, aby se udržel na nohou, a nepřestával si vylévat srdce.

"A nyní bych vám, váženým návštěvníkům z jiné říše, rád přečetl tři základní principy SUPPu. Za prvé..."

Kolem Alfréda s Limbekem se sevřely davy.

Haplo pustil Zmara, otočil se ke psovi, ukázal na chlapce a řekl: "Hlídej!"

Pes vycenil zuby, sedl si na zadní tlapy a upřel oči na Zmara. Haplo od nich odešel. Zmar hleděl na psa.

"Hodný kluk," řekl a otočil se, aby prošel poklopem.

Pes jen tak vstal, zakousl se ze zadu do kalhot Jeho Výsosti a pevně ho držel.

Haplo se přihnul po můstku zpět na Dlaň. Vyprostil Alfréda a řečníčího Limbeka z hustého davu a hnal je k lodi. Několik členů SUPPu zadulo na rohy, vyrazilo za nimi a ohlušilo všechny, kdo se je pokusili zastavit. Haplo mezi nimi poznal Jarra a snažil se zachytit její pohled, ona však bušila knikopiskem do nějakého polníka a nezahledla ho.

Přes veškerý zmatek se Haplo pokoušel poslouchat jen boje na palubě lodi, slyšel však jen Hughův zpěv a neslyšel dokonce ani hvízdající píšťalky.

"Tady si ho vezmi, komorníku, ty jsi za toho chlapce zodpovědný."

Haplo osvobodil Zmara ze psova stisku a strčil ho směrem k otřesenému Alfrédovi. Patryn spolu se psem se rozběhli po můstku. Haplo počítal, že všichni půjdou za ním.

Když Patryn vběhl ze slunečního světla odrážejícího se od zlaté Dlaně do temné lodi, musel se zastavit a počkat, až se jeho oči přizpůsobí. Za sebou zaslechl, jak Limbek vykřikl, klopýtl a sesul se na kolena. Náhlá nepřítomnost světla a ztráta brýlí se spojily a účinně Gega oslepily.

Haplův zrak se rychle vyjasňoval. Teď už chápal, proč předtím neslyšel žádné zvuky bitvy. Hugh stál proti elfovi, který držel v ruce meč. Za elfem byl v řadě nastoupený celý zbytek posádky, byl ozbrojený a vyčkával. Za řadami bojovníků se zaleskl stříbrný válečný oděv lodního čaroděje. Nikdo nemluvil. Hugh přestal zpívat. Přimhouřenýma očima si prohlížel elfa a čekal na útok.

"Ať Oheň v srdci vede Vůli..." zapěl hlasitě a pronikavě Zmar.

Elf upřel zrak na dítě, ruka držící meč se slabě zachvěla a muž si přejel jazykem po suchých rtech. Ostatní elfové stojící v řadě za ním asi čekali na jeho rozkazy, protože k němu vzhlíželi jako ke svému veliteli.

Haplo se otočil na patě. "Tak sakra zpívejte!" zařval, a pobídl tak Alfréda, aby dal prostor svému pisklavému, vysokému hlasu. Limbek se hrabal ve svých papírech a snažil se najít místo, kde přestal.

Po dřevěném můstku přecházela Jarra a za ní další členové SUPPu, všichni rozradostnění a dychtící po pokladu. Haplo zuřivě gestikuloval, až jej nakonec uviděla.

"Běžte pryč!" mávl na ně a zároveň špulil rty do těch dvou slov. "Běžte pryč!"

Jarra rukou naznačila skupině za sebou, a oni poslušně splnili rozkaz, až jich vzadu několik popadalo. Gegové si stoupali na špičky, aby lépe viděli a mohli dávat pozor, aby nikdo nedostal skleněné korálky dříve než oni.

"Rukou, co píseň Elxů psala..."

Zpěv byl teď o hodně hlasitější. Alfrédův hlas zesílil a držel se melodie a Zmar pomalu začínal chraptět, ovšem nepolevil ani na chvíli. Protože si Haplo byl nyní jistý, že jim Gegové nebudou překážet, otočil se zpět k Hughovi a onomu elfovi. Se zdviženými meči v rukou stáli na svých místech a obezřetně se dívali jeden na druhého.

"Neublížíme vám," řekl elfsky Hugh.

Elf pozvedl jedno tenké obočí a přejel pohledem po své ozbrojené posádce, která měla dvacetinásobnou přesilu.

"V tom se nemýlíš," odvětil elf.

Ovšem Ruka patrně přece jen znal něco z elfích způsobů, protože pokračoval bez meškání a hovořil přitom naprosto plynule.

"Ztroskotali jsme tady. Chceme pryč. Máme namířeno do Horní říše..."

Elf se ušklíbl. "Lžeš, člověče. Horní říše je zakázaná. Je kolem ní ochranná magie."

"Pro nás ne. Nás nechají proletět," řekl Hugh. "Tohle dítě," ukázal na Zmara, "je mysteriarchův syn. On..."

Limbek konečně našel místo, kde přestal. "Vážení návštěvníci z jiné říše..."

Zvenčí se ozval třeskot a řinčení železa.

"Píšťalky! Zapísejte na ně, hlupáci!"

Zaječely dvě píšťalky - elfího kapitána a čaroděje, který držel v ruce skříňku.

Pes zavrčel, nastražil uši a srst na hřbetě se mu naježila. Haplo ho konejšivě pohladil, ale pes si nedal říct a začal bolestně výt. Třeskot a hvízdání zesílily. V průchodu se objevila nějaká postava a zastínila světlo.

Alfréd ucouvl a odtáhl Zmara s sebou. Limbek dál předčítal svůj projev, takže kapitána neviděl. Železná ruka odstrčila Gega hrubě stranou, až narazil do pažení. Důstojný kapitán stál v průchodu a divoce foukal na píšťalku. Sundal si helmici. Oči, kterými zuřivě pohlížel na posádku, zrudly vztekem.

Vytáhl si píšťalku z úst právě na tak dlouho, aby stačil vztekle zařvat: "Poručíku, tak u Sartana dělejte, co vám říkám!"

Kouzelník držel v rukou skříňku a držel se po boku svého velitele.

Elf stojící proti Hughovi zvedl píšťalku, ale jeho ruka jako by se pohnula bez jeho přičinění. Důstojník přejel pohledem z kapitána na Hughu a pak opět na kapitána. Zbytek posádky buď zvedl píšťalky, nebo si s nimi jen pohrával. Několik z nich nesměle zahvízdalo.

Hugh nechápal, co se děje, ale uhodl, že jejich vítězství závisí na pár tónech, a tak začal chraptivě zpívat. Haplo se k němu přidal, kapitán vši silou pískal na píšťalku, pes vyl bolestí a všichni, včetně Limbeka, se mocně přidali k

posledním dvěma veršům:

"Oblouk a Most jsou srdce a mysl,
Hora smrt a Údolí života smysl."

Důstojníková ruka se pohnula a uchopila píšťalku. Haplo, který dával pozor na elfího válečníka stojícího u důstojníka, se celý napjal a už už se chystal, že na toho muže skočí a vykrotí mu zbraň z ruky. Poručík ale píšťalku nakonec ke rtům nepřitiskl. Nasupeně trhl za kožený řemínek, na kterém visela, přetrhl ho a hodil na podlahu. Elfi posádka vyjádřila halasně svůj souhlas a většina - i lodní mág - následovala poručíkova příkladu.

Velitelova tvář sytě zrudla vztekem, na bradě se mu objevily světlé skvrny a u úst se mu dělala pěna.

"Zrádci! Zrádci, které vede zbabělec! Víšame, jsi mým svědkem. Jsou to vzbouřenci, špinaví rebelové, a až se vrátíme..."

"Nevrátíme se, veliteli," řekl poručík. Stál vzpřímeně a šedé oči měl klidné. "Přestaňte zpívat!" řekl.

Hugh jen mlhavě tušil, co se děje. Patrně narazili na jakýsi vnitřní spor mezi elfy. Velmi rychle mu ale došlo, že by se to mohlo obrátit v jejich prospěch, a pokynul rukou. Všichni utichli, i když Alfréd musel Zmara dvakrát napomínat, aby byl zticha, a nakonec mu musel zakrýt rukou ústa.

"Říkal jsem vám, že ten muž je zbabělec!" zakřičel kapitán. "Nemá dost odvahy na to, aby bojoval s těmi zvířaty! Tak ze mě tu věc přece sundejte!" Elfi kapitán se totiž v železném oděvu nemohl hýbat. Jeho geir se rukou dotkl brnění a vyslovil nějaké slovo. Železo se rozplynulo. Elfi kapitán vyrazil vpřed a sáhl si k boku, jen aby zjistil, že jeho meč je pryč. Nalezl ho však téměř okamžitě - Hugh ho napřáhl na jeho krk.

"Ne, člověče," vykřikl poručík a skočil Hughovi do cesty. "Tohle je můj boj. Nazval jste mě dvakrát zbabělcem, kapitáne, a já jsem nemohl bránit svoji čest. Teď už se nemůžete schovávat za svoji hodnost!"

"Říkáš to velice statečně, poručíku, zvlášť když jsi ozbrojený a já ne."

Poručík se otočil k Hughovi. "Jak vidíš, člověče, tohle je věc cti. Vy lidé prý podobným záležitostí rozumíte. Žádám tě, abys dal kapitánovi jeho meč. Budeš díky tomu samozřejmě beze zbraně, ale i tak jsi neměl proti takové přesile velkou naději. Jestliže nezemřu, zavazuji se, že vám pomohu. Jestliže ano, pak musíte počítat se stejnou vyhlídkou jako předtím."

Hugh zvažil pro a proti, pak pokrčil rameny a vrátil elfovi meč. Elfové se rozestoupili a postavili do střehu. Celá posádka zaujatě pozorovala souboj kapitána a jeho poručíka. Hugh se krůček po krůčku přibližoval k jednomu z elfů posádky a Haplo pochopil, že vrah nebude beze zbraně nadlouho.

Patryn měl také své starosti. Sledoval vřavu zuřící před lodí a spatřil členy SUPPu, kteří porazili polníky, dychtili po krvi a říkali si o potíže. Kdyby Gegové vtrhli na loď, elfové by si mysleli, že to je hromadný útok, zapomněli by na své vlastní neshody a zaútočili by také. Haplo dobře viděl, jak Gegové ukazují na loď a brebentí cosi o pokladu.

Meč třeskl o meč. Velitel a poručík střídavě útočili a střídavě se kryli. Elfi kouzelník je dychtivě pozoroval a tiskl si vykládanou skříňku ke hrudi. Haplo se rychle, ale tiše pohnul, a ve snaze upoutat co nejméně pozornosti vyrazil směrem k průchodu. Pes mu běžel za patami.

Jarra stála na můstku, držela v rukou poničenou tamburínu a oči upírala na Limbeka. Geg se nezlomně vyškrábal na nohy, posunul si brýle, stoupl si na své místo a pokračoval v řečnění.

"...lepší život pro všechny..."

Gegové za Jarrou se znovu shromažďovali a navzájem se pobízeli, aby vnikli do lodi a zmocnili se válečné kořisti. Haplo objevil zařízení na spouštění a vytahování můstku a rychle je prozkoumal, aby zjistil, jak funguje. Jediným problémem byla nyní ta Gegština.

"Jarro!" vykřikl Haplo a zamával na ni rukou. "Běž pryč z toho můstku! Chci ho zvednout! Musíme odletět!"

"Limbeku!" Jařin hlas nebylo slyšet, ale on porozuměl pohybům jejích rtů.

"Dám na něho pozor a přivedu ti ho v pořádku zpátky. Slibuji!" Nebylo těžké učinit takový slib. Až se Limbek patřičně změní, bude připravený vést Gegy a vytvořit z nich jednotnou válečnou sílu - vojsko, které bude ochotné položit své životy za vládce Nexu.

Jarra udělala krok vpřed. Haplo nechtěl, aby letěla s nimi. Nedůvěřoval jí. Něco ji změnilo. Alfréd ji změnil. Nebyla už tak zapáleně odbojná jako předtím, než s ním odešla. Ten muž, napohled poslušný a neškodný, stál za sledování.

Mezitím se Gegové navzájem přemluvili k činu a nyní pochodovali k lodi, aniž by jim kdo bránil v cestě. Haplo za sebou slyšel, jak v lodi dál zuří bitva mezi oběma elfy. Nastavil zařízení a chystal se zvednout můstek. Jarra sklouzne a spadne do náruče smrti. Bude to vypadat jako nešťastná náhoda a Gegové z ní budou vinit elfy. Položil ruce na mechanismus a už ho chtěl spustit, když najednou pes proletěl okolo něj a běžel dál po můstku.

"Pse! Vrať se!"

Zvíře ho však buď nebralo na vědomí, nebo ho uprostřed veškerého zpívání a řinčení mečů neslyšelo.

Haplo zoufale pustil zařízení a rozběhl se po můstku za zvířetem. Pes chytil do zubů rukáv Jařiny haleny a táhl ji z můstku směrem ke Dlaně.

Téměř šílená Jarra se podívala na psa a konečně spatřila své lidi, blížící se k lodi.

"Jarro!" vykřikl Haplo. "Zadrž je! Velfové je zabijí! Zabijí nás všechny, jestli zaútočíte!"

Podívala se na něj, pak na Limbeka.

"Je to na tobě, Jarro!" volal Haplo. "Teď je vedeš ty!"

Pes povolil stisk, zadíval se na ni jasnými očima a vrtěl přitom ohonem.

"Sbohem, Limbeku," zašeptala Jarra. Sklonila se, pevně objala psa, pak se otočila a s napřímenými rameny přešla z můstku na prsty Dlaně. S tváří obrácenou ke Gegům zvedla ruce a Gegové se zastavili.

"Shazují ještě víc pokladu. Musíte se všichni vrátit dolů! Tady nahoře nic není!"

"Dolů? Shazují to dolů?"

Gegové se honem obrátili a ve snaze dostat se ke schodům začali strkat a šťouchat jeden do druhého.

"Pojď sem, pse!" řekl Haplo.

Zvíře radostně přeběhlo přes palubu a jazyk mu visel z tlamy v nepotlačitelném vítězném úsměvu.

"Jsi pyšný sám na sebe, vid'?" usmál se Haplo, povolil mechanismus a tahal za lana zvedající můstek, jak rychle jen dovedl. Zaslechl Jarřin zvýšený hlas, jak něco přikazuje, a zaslechl Gegy křičet na znamení souhlasu. Můstek se zasunul. Haplo zavřel průchod a poklop pevně dovřel. Gegové už nebyli ani vidět, ani slyšet.

"Ty neposlušný hlupáku. Měl bych z tebe stáhnout kůži," zamumlal Haplo a laskal psovy hedvábné uši.

Limbek musel v řinčení oceli zvýšit hlas, ale přesto mluvil dál: "A na závěr bych rád řekl..."

Kapitola čtyřicátá druhá

Zvednivýše, Drevlin, Dolní říše

Haplo se otočil od průlezu právě včas, aby spatřil, jak poručík probodává mečem elfího kapitána. Poručík vytrhl svou zbraň z kapitánova těla a elf se zhroutil na palubu. Posádka mlčela, nikdo nejásal ani nenařikal. Poručík s chladnou a lhostejnou tváří odstoupil, aby uvolnil u umírajícího elfa místo čaroději. Haplo předpokládal, že ten čaroděj, co celou dobu stál vedle kapitána, je léčitel. Byl proto nesmírně překvapený, když viděl, že čaroděj nedělal nic, čím by umírajícímu mohl pomoci. Místo toho ke kapitánovým rtům přiložil vykládanou krabičku, kterou stále držel v ruce.

"Řekni ta slova!" sykl geir.

Kapitán se o to pokusil, z úst mu ale vyšla jen krev.

Čaroděj vypadal, jako by ho to velmi rozněvalo. Podepřel elfovi hlavu a donutil ho, aby se rychle hasnoucima očima podíval na krabičku.

"Prones ta slova! Je to tvá povinnost vůči lidu!"

Elf pomalu a s velkou námahou vydechl slova, kterým Haplo ani za mák nerozuměl. Pak bez života klesl na palubu.

Čaroděj zaklapl krabičku, podezřívavě se podíval na okolostojící elfy a žárlivě krabičku skryl, jako kdyby do ní schoval nějaký vzácný a velmi cenný drahokam.

"Nesmíte mi ublížit!" zakřičel. "Jsem víšam a chrání mě zákon! Jestli mi zabráníte splnit můj posvátný úkol, stihne vás kletba, která vás bude pronásledovat do konce vašich dnů!"

"Nemám ani ten nejmenší úmysl ti ubližovat," řekl poručík, ústa zkrivená pohrdáním. "Ovšem to, k čemu může být našemu lidu dobrá duše takového mizerného lotra, víte jen vy sami. Přesto ale zemřel se ctí, i když se ctí rozhodně nežil. Možná mu to pomůže." Poručík se sehnul, zvedl meč mrtvého elfa, otočil se a jílcem napřed ho podal Hughovi.

"Děkuji ti, človče, a tobě také." Elf se letmo podíval na Hapla. "Poznal jsem nebezpečí, které nám od Gegů hrozilo. Až na něco takového bude čas, možná byste mi mohli vysvětlit, co se na Drevlinu vlastně děje. Ted' se ale musíme rychle připravit k odletu." Elf se opět otočil k Hughovi. "To, co jsi říkal o Horní říši, je to pravda?"

"Ano." Hugh odepjal mrtvému elfovi od opasku pochvu a zastrčil do ní svůj nový meč. "Ten kluk..." ukázal palcem na Zmara, který mlčky stál a zvědavě se díval na mrtvé tělo "...ten kluk je syn nějakého Sinistrada, mysteriarcha."

"Jak se takové dítě mohlo dostat do tvé péče?" Elf si Zmara zamyšleně prohlédl. Chlapec, jehož bledá tvář byla v tu chvíli téměř průsvitná, zachytil elfův pohled. Podíval se do těch šedých očí, mile a statečně se usmál a vážně a elegantně se uklonil. Poručík byl naprosto okouzlen.

Hughova tvář potemněla. "Na tom nezáleží. Ostatně to není tvá věc. Snažili jsme se dostat do Horní říše, ale naši loď napadli tvoji lidé. Odrazili jsme je, ale naše loď byla poškozena a zřítela se do Víru."

"Tvoje loď? Lidé přece na lodích nelétají!"

"Lidé, kteří se jmenují Hugh Ruka, létají, na čem chtějí."

Elfové si mezi sebou začali něco mumlat - byla to vůbec první slova, která řekli od začátku souboje. Poručík přikývl.

"Rozumím. To vysvětluje hodně."

Z kapsy stejnkroje vytáhl velký kus látky s okraji obšitými stuhou, otřel jí z meče krev a pak zbraň zastrčil zpět do pochvy. "O tobě je známo, že jsi čestný člověk. Tvá čest je sice poněkud zvláštního rázu, ale stále je to čest. Nyní mě, lidé, omluvte, musím se zabývat povinnostmi kapitána lodi, kterým jsem se právě stal. Plavčík Ilth vás dovede k vašim kajutám."

Nějak tak by mohl pán posílat pryč své otroky, pomyslel si Haplo. Elf se rozhodl dát na naši stranu, ale jak je vidět, nijak zvlášť nás nemiluje a má k nám jen malou úctu. Elfí plavčík na ně mávl, aby šli za ním.

Limbek ještě stále klečel u těla mrtvého elfa.

"Měl jsem pravdu," řekl, když na svém rameni ucítil Haplovu ruku. "Nejsou to bohové."

"Ne," řekl Haplo. "Nejsou. Říkal jsem ti, že na tomhle světě žádní nejsou."

Limbek se rychle rozhlédl kolem sebe. Vypadal, jako že něco ztratil a nemá ani to nejmenší tušení, kde to má začít hledat.

"Viš, je mi to skoro líto," ozval se po chvíli mlčení.

Haplo následoval plavčíka na můstek a cestou zaslechl, jak se jeden z elfů ptá: "Co uděláme s tím tělem, poručíku?"

Hodíme ho přes palubu?"

"Ne," řekl poručík. "Byl to důstojník a s jeho ostatky bude nakládáno s náležitou úctou. Uložte jeho tělo do podpalubí."

Zastavíme se cestou ve Střední říši a necháme tělo i geira tam. A od nynějška mě oslovujte jako kapitána, důstojníku."

Elf se rychle snažil získat úctu své posádky, protože dobře věděl, že musí znovu upřít síť kázně, kterou sám roztrhal.

Haplo elfa v duchu pochválil a vydal se s ostatními do podpalubí.

Mladý elf je zavedl do míst, o kterých Hugh prohlásil, že jsou na lodi tím, čím na pevné zemi podzemní žalář. Kajuta to byla prázdná a bezútěšná. Ve stěnách byly háky, na které se dala zavěsit visutá lůžka. Ve dne byla svinutá, aby v

kajutě bylo víc místa. Chtěl-li se někdo dívat ven, byla v boku lodi malá okénka.

Plavčík jim oznámil, že jakmile se dostanou z Víru, přinese jim vodu a jídlo. Pak zavřel dveře a lidé slyšeli, jak za sebou zasouvá závoru.

"Oni nás tady uvěznili!" vykřikl Zmar.

Hugh si dřepel k jedné z přepážek, zády se o ni opřel a pak si sedl na paty. Vypadalo to, že je ve velmi špatné náladě. Vytáhl z kapsy dýmku a stiskl ji v zubech.

"Jestli chceš vidět vězně, běž se podívat na lidi, kteří pracují v podpalubí. Proto nás tady taky nechal zavřít. Ví, že kdyby se nám podařilo ty otroky osvobodit, zmocnili bychom se celé lodi."

"Tak to uděláme!" řekl Zmar a celý zčervenál vzrušením.

Hugh se na něj nevrle zamračil. "Vaše Výsosti, vy si myslíte, že tuhle loď umíte ovládat? Nebo se vám líbilo, jak jste létal s tou mojí?"

Zmar zrudl ještě víc, teď ovšem hněvem. Sevřel v dlani amulet, potlačil vztek a rázně zamířil napříč kajutou směrem k okénkům.

"A ty mu důvěřuješ?" zeptal se trochu neklidně Alfréd. "Jemu, elfovi?"

"O nic víc, než on mně," řekl Hugh a zadumaně potáhl z prázdné dýmky.

"Takže teď jsou obrácení na naši víru - nebo co se to s elfy stane, když slyší tu píseň?" zeptal se Haplo.

"Obrácení?" Hugh zavrtěl hlavou. "To bych neřekl. Elfové, které ta píseň opravdu zasáhne, naprosto ztrácejí přehled o tom, kde jsou. Je to stejné, jako by je někdo přenesl do jiného světa. Tento elf dělá jen to, co sám chce. Přitahuje ho vidina údajného bohatství Horní říše a také skutečnost, že se tam žádný z elfů ještě neodvážil vydat."

"Nenapadne ho, že by bylo mnohem jednodušší prostě nás vyhodit do bouře a nechat si chlapce pro sebe?"

"Možné to je. Elfové ale mají tu svou zvláštní čest'. Nějakým způsobem - jak to opravdu bylo, to se asi nikdy nedozvíme - jsme tomu elfovi prokázali službu, když jsme mu vydali jeho kapitána na milost. A jeho muži to viděli. Kdyby nás pobil jenom proto, aby si všechno zjednodušil, ztratil by jejich veškerou úctu."

"Znamená to tedy, že je pro ně čest důležitá?"

"Kdyby jenom důležitá," zabručel Hugh. "Prodali by za ni své duše. Alespoň ty, které dřív nedostanou supi."

To není nezajímavé vědět. Haplo si ten poznatek dobře zapamatoval. Jeho pán se o duše velmi zajímal.

"Takže teď vezeme do Horní říše celou loď elfích pirátů," povzdechl si Alfréd, aby se vzápětí začal nervózně rozhlížet kolem. "Vaše Výsosti, musíte být unavený. Když dovolíte, uložím vás do jedné z těch sítí..." Alfréd zakopl o vyčnívající prkno a složil se po hlavě na zem.

"Já nejsem unavený," protestoval Zmar. "A o mého otce a ty elfy se nemusíš bát. Otec si s nimi poradí!"

"Raději ani nevstávej," navrhl Hugh ležícímu komorníkovi. "Poletíme Vírem a tam stejně nikdo nezůstane na nohou. Všichni se posadte a připravte se."

Byla to rozumná rada. Haplo už zahlédl, jak kolem lodi proplouvají první bouřkové mraky. Blesky zářily oslepujícím jasem a duněl hrom. Loď se začala vzpínat a prudce klesat. Patryn se pohodlně usadil v koutě kajuty a pes se stočil do klubíčka u jeho nohou. Alfréd se zkroušeně a nešťastně skrčil u stěny, chytil Zmaru za zadní část kalhot a navzdory jeho protestům ho také stáhl na zem.

Jen Limbek zůstal stát a uneseně zíral z okénka.

"Limbeku, sedni si," napomenul ho Haplo. "Je to nebezpečné."

"Já tomu pořád nemůžu uvěřit," zamumlal Geg a ani se neotočil. "Žádní bohové nejsou... a já letím do nebe."

Kapitola čtyřicátá třetí

Volné nebe, Střední říše

Dříve poručík Botharin, nyní už kapitán Botharel, hladce proletěl s lodí Vírem. Snažil se držet stranou od jiných elfích lodí a zamířil k Suthnasu, aristagonskému přístavnímu městu a bezpečnému útočišti, které navrhl Hugh Ruka. Zamýšlel zde na nějakou dobu zastavit, doplnit zásoby potravin a vody a zbavit se těla bývalého kapitána, geira a jeho malé skříňky.

Hugh znal Suthnas velmi dobře. Zastavoval se tam, když jeho loď potřebovala posílit svou magii nebo když potřebovala opravit. Ruka navrhl kapitánovi právě tento přístav, protože v něm chtěl z lodi uprchnout.

Vrah se rozhodl. Proklínal den, kdy potkal toho 'králova posla'. Proklínal den, kdy si hodil na krk tuto úmluvu. Nic nevyšlo, jak by mělo - teď dokonce ztratil svou dračí loď, téměř ztratil život a byl už zatraceně blízko ztráty sebeúcty.

Jeho plán zmocnit se elfí lodě se vydařil, ale ne tak, jak měl, stejně jako všechno, čeho se poslední dobou dotkl. On měl být kapitánem, ne tenhle elf. Proč se jen zamotal do toho pitomého souboje? Proč jednoduše oba nezabil?

Hugh byl nicméně dost chytrý na to, aby věděl, že kdyby s nimi bojoval, on i všichni ostatní by už teď byli s největší pravděpodobností mrtví. Logika mu však byla lhostejná. Odmítal si přiznat, že to, co udělal, udělal pro záchranu životů, aby ochránil Alfréda, Limbeka... prince.

Ne! Udělal jsem to kvůli sobě. Kvůli nikomu jinému. Na nikom jiném nezáleží a já to dokážu. Uteču jim, zmizím v Suthnasu a nechám letět tyhle hlupáky do Horní říše, ať zkusí své štěstí u toho mysteriarcha. Končím. Odepišu prohru, složím karty, vstanu a odejdu od stolu.

Přístav Suthnas řídili elfové, pro které měly jejich peněženky větší cenu než politika, a tak se stal útočištěm pašeráků vody, vzbouřenců, zběhů a několika odpadlých lidí. Věžňové měli z lodních okének dobrý výhled na město, a většina těch, kteří je viděli, dospěla k přesvědčení, že je jim lépe tam, kde právě jsou.

Město bylo jenom polorozbořený spletenec hostinců a krčem, postavených kolem přístavu samotného. Domy jeho obyvatel se tiskly jako stádo ovcí ke korálovcovým skalám na jedné straně. Domy byly rozbité a neudržované. Ve vzduchu visel zápach vařeného zeli - elfi pochoutky - nejspíš ale jen proto, že ho celé hromady zahnívaly v odpady

zavalených uličkách. Protože však byl Suthnas ozářený slunečními paprsky a nad ním bylo krásné modré nebe, skýtal Gegovi nádherný a úžasný pohled.

Limbek ještě nikdy neviděl ulice tak zalité sluncem, proudícím z nebe, které se nad nimi třpytilo jako milióny drahokamů. Nikdy neviděl, že by se lidé procházeli jen tak bez cíle, bez toho, aby pobíhali sem a tam s nějakou záležitostí pro Kopseje-vyseje. Ještě nikdy na tváři necítil mírný vánek ani necítil vůně živých, rostoucích věcí, ba dokonce ani věci zahnívajících a umírajících. Domy, které Hugh nazýval chatrčemi, byly pro něho učiněné paláce. Limbek se podíval na všechnu tu nádhru a došlo mu, že to, co vidí, bylo vykoupeno a zapláceno potem a krví jeho národa. Posmutněl, nemluvil a stál se do sebe, a Haplo ho s úsměvem pozoroval.

Hugh se procházel podpalubím, vyhlížel z okének, byl neklidný a v duchu zuřil. Kapitán Botharel dal vrahovi svolení k tomu, aby loď opustil, kdykoli se mu zachce.

"Vy všichni byste měli jít," řekl kapitán. "Utečte ještě teď, když máte šanci."

"Ale vždyť letíme do Horní říše! Slíbil jsi to!" vykřikl Zmar. "Ty jsi to slíbil," opakoval a prosebně vzhlédl k elfovi.

"Ano," řekl elf a podíval se na chlapce. Zavrtěl hlavou, jako by nechtěla povolit, a otočil se k Alfrédovi. "A co ty?"

"Já pochopitelně zůstanu u prince."

Elf se otočil k Limbekovi, který nechápavě pohlédl na Hapla.

"Chci vidět svět, celý svět," řekl pevně Geg, když vyslechl překlad. "Existuje koneckonců díky mému lidu."

"Já jdu s ním," řekl Patryn, usmál se a ukázal ovázaným palcem směrem ke Gegovi.

"Nuže," řekl Botharel a obrátil se na Hughu, "jenom ty odcházíš?"

"Vypadá to tak."

Hugh však neodešel.

Zakotvili v přístavu a jeden lodník se podíval do podpalubí. "Ty jsi ještě na palubě, člověče? Kapitán se už vrací. Měl bys rychle zmizet."

Hugh se nehýbal.

"Přál bych si, abys letěl s námi, pane Hughu," řekl Zmar. "Můj otec by tě velmi rád poznal a... poděkoval ti."

To rozhodlo. Ten kluk chce, aby letěl s ním. Hned teď půjde. Hned... teď.

"Tak co, člověče?" zeptal se lodník. "Jdeš, nebo ne?"

Hugh zašmátral rukou v kapse a vytáhl poslední minci z odměny, kterou dostal, aby zabil toho chlapce. Hodil ji elfovi a zabručel: "Rozhodl jsem se, že zůstanu a poohlédnu se po svém štěstí. Běž a kup mi trochu tabáku."

Elfové nezůstali v Suthnasu dlouho. Hned jak geir dorazí do obydlených končin, rozhlásí zprávu o vzpouře a Karfašon budou hledat všechny lodi elfí flotily. Vylétlí do Volného nebe a kapitán Botharel pobízel lidské otroky, posádku i sebe samého až do téměř naprostého vyčerpání, dokud loď podle jeho názoru nebyla z dosahu případných pronásledovatelů.

O několik hodin později, když Vládcové noci přehodili přes slunce své pláště, uznal kapitán za vhodné promluvit ke svým hostům.

"Tak vidím, že jsi tu zprávu už slyšel," byla kapitánova první slova, určená Hughovi. "Chci, abyste věděli, že bych vás všechny mohl zneužít ke svému prospěchu, ale mám k vám dluh, který musím splatit. Ted' ho považuji alespoň zčásti za splacený."

"Kde je můj tabák?" zeptal se Hugh.

"Jakou zprávu?" chtěl vědět Alfréd.

Velitel nadzvedl obočí. "Copak to nevíte? Předpokládal jsem, že kvůli tomu jsi zůstal na lodi." Hodil váček směrem k vrahovi.

Hugh ho obratně chytil, otevřel ho a začichal. Vyndal svoji dýmku a začal do ní cpát tabák.

"Na tvoji hlavu byla vypsána odměna, Hughu Ruko."

"To není nic nového," zabručel Hugh.

"Celkem dvě stě tisíc barlů."

Ruka vzhlédl a hvízdal. "Tak tomu říkám pěkná sumička. To kvůli tomu klukovi, že?" Podíval se na Zmaru. Chlapec vyžebra od elfů pero a papír a celou dobu, co byli na palubě, si pořád jenom kreslil. Nikdo se mu do jeho zábavy nepletl. Bylo to bezpečnější, než když sbíral ovoce.

"Ano. Ty a tenhle muž," elf ukázal na Alfréda, "jste údajně unesli prince Volkaranu. Na tebe byla vypsána odměna sto tisíc barlů," řekl zděšenému komorníkovi, "a na Hughu Ruku dvě stě tisíc. Vyplacena bude jen tehdy, pokud bude alespoň jeden z vás přiveden živý."

"A co já?" zvedl hlavu Zmar. "Na mě žádná odměna není?"

"Štěpán nechce, aby ses vrátil," zavrčel Hugh.

Princ se nad tím na chvíli zahloubal a pak se zachichotal. "Ano, myslím, že máš pravdu," řekl a vrátil se ke své práci.

"Ale to je nemožné!" vykřikl Alfréd. "Já... já jsem sluha Jeho Výsosti! Šel jsem s ním, abych ho chránil..."

"Přesně tak," řekl Hugh. "A to je právě to, co Štěpán nechtěl."

"Příliš tomu sice nerozumím," řekl kapitán Botharel, "ale věřím, že ve svém vlastním zájmu mluvíte o Horní říši pravdu. Potřebuji peníze, abych mohl létat s touto lodí a platit své posádce. A už jsem jich utratil až příliš mnoho."

"Ovšemže mluvíme pravdu!" zvolal Zmar a okouzujícím způsobem našpulil dolní ret. "Já jsem syn Sinistrada, mysteriarcha Sedmého stupně. Můj otec se vám bohatě odmění!"

"V to doufám!" řekl kapitán.

Elf se přísně rozhlédl po vězních a pak odkráčel z podpalubí. Zmar se podíval za ním, zasmál se a vrátil se ke svým čmáranicím.

"Už nikdy nemohu zpátky na Volkaran!" zašeptal Alfréd. "Jsem vyhnanec."

"A bude z tebe mrtvola, jestli se nám nepodaří vymyslet, jak se z toho všeho dostat," řekl Hugh a zapálil si dýmku o uhlík z malého čarohrnce, který se používal na ohřívání jídla a v noci jako zdroj tepla.

"Ale Štěpán nás přece chce živé."

"To jenom proto, aby se mu dostalo potěšení vlastnoručně nás zabít."

Zmar se podíval na Alfréda a vychytrale se pousmál. "Takže kdybys šel do města, někdo by tě poznal a udal by tě. Zůstal jsi tady kvůli mně, že? Zachránil jsem ti život."

Hugh na to nic neřekl a raději dělal, že nic neslyšel. Po chvíli upadl do hloubavého, zamyšleného mlčení, a když mu vyhasla dýmka, ani si toho nevšiml.

Když se zase probral, zpozoroval, že až na Alfréda všichni usnuli. Komorník stál u okénka a díval se do nočního šera. Ruka vstal, aby si protáhl nohy, a přišel k němu.

"Co si myslíš o Haplovi?" zeptal se Hugh.

"Proč?" vyskočil Alfréd a vystrašeně hleděl na vraha. "Proč se ptáte?"

"Jen tak. Uklidni se. Jen jsem chtěl vědět, co si o něm myslíš, nic víc."

"Nemyslím si nic! Vůbec nic si o něm nemyslím! Kdybyste mě teď omluvil, pane," řekl Alfréd, ještě než Hugh stačil otevřít ústa, "jsem velmi unavený. Musím se trochu vyspat."

O co tady šlo? Komorník se vrátil ke svému lůžku. Lehl si, ale Hugh ho pozoroval a viděl, že má ke spánku daleko. Ležel ztuhle a napjatě, mnul si ruce a přejížděl si po neviditelných vráskách na kůži. Jeho obličej mohl docela dobře být maskou ve hře, která by se jmenovala Děs a utrpení.

Hugh ho téměř litoval.

Téměř, ale ne docela. Ne, stěny, které kolem sebe Hugh postavil, stály dál a stále byly silné a nerozbořené. Byla v nich jen tenká škvíra, kterou proudil dovnitř paprsek světla - pro oči uvyklé na tmou ostrého a nebezpečného. On ji však zatarasil a zakryl ji. Ať už ho měl chlapec v jakékoli moci, byla to moc kouzelná - něco, čemu vrah nebyl schopen čelit. Alespoň ne dokud nedorazí do Horní říše. Hugh se vrátil do rohu své kajuty, lehl si a ihned usnul.

Let do Horní říše trval elfí dračí lodi necelé dva týdny, což bylo mnohem déle, než s čím na základě výpočtů kapitána Botharela počítali. Ten však nepočítal s tím, že se jeho posádka a otroci tak brzo unaví. Lodní čaroděj jim sice pomohl kouzelným zaklínadlem, které jim umožnilo snášet snížený tlak vzduchu, ale už nedokázalo nic udělat s jeho řídkostí. Měli díky tomu pocit, jako by se jim nedostávalo dechu.

Elfí posádka byla stále nervóznější, mrzutější a neklidnější. Bylo velice podivné letět nekonečným a prázdným nebem. Obloha nad nimi se ve dne jasně třpytila a jiskřila a v noci z ní vycházela bledá záře. I ti největší důvěřivci na palubě pochopili, že tajemnou oblohu netvoří drahokamy plující ve vzduchu.

"Jsou to kusy ledu," prohlásil kapitán Botharel, který je zkoumal malým dalekohledem.

"Led?" První důstojník vypadal, jako by ho to téměř uklidnilo. "Tak to nás zastavilo, že, kapitáne? Tak ledem neproletíme. Klidně bychom se mohli vrátit."

"Ne!" Botharel sklapl svůj dalekohled. Zdálo se, že odpovídá sám sobě, že reaguje na nějaký osobní spor, nikoli na slova svého důstojníka. "Už jsme se dostali dost daleko. Horní říše je někde tady nad námi. A my ji najdeme."

"Nebo při jejím hledání zemřeme," řekl druhý důstojník, ale řekl si to jen pro sebe.

Stoupali čím dál výš a blížili se k obloze, která se klenula po nebi jako zářící náhrdelník. Neviděli vůbec žádnou známku života, a tím méně zemi, kde přebývají nejučenější z lidských mágů.

Ochladilo se. Museli si obléct všechny šaty, které měli s sebou, a dokonce i tak bylo těžké zůstat v teple. Posádka začala mezi sebou reptat, že je to celé obrovský nesmysl, že tady nahoře všichni zahynou. Buď že zemrou zimou, nebo ztroskotají na volném nebi, nemajíce sílu doletět zpátky.

Uplynulo mnoho dní, aniž by spatřili jen náznak života. Pomalu jim docházely zásoby a okolní chlad začínal být téměř nesnesitelný. Kapitán Botharel zašel dolů k 'hostům', aby jim řekl, že si to rozmyslel a že se vrací do Střední říše.

Našel vězně, jak se krčí kolem čarohrnce, zabalení do všech příkrývek, které se jim dostaly pod ruku. Geg byl na smrt nemocný - buď z chladu, nebo náhlé změny tlaku vzduchu. Kapitánovi nebylo jasné, co ho ještě drží při životě. (Alfréd to věděl, ale dával si pozor, aby se ho na to nikdo neptal.)

Botharel se už už chystal sdělit svou zprávu, když vtom k němu dolehl nějaký výkřik.

"Co se děje?" Kapitán běžel zpět na můstek. "Našli jsme to?"

"Já bych spíš řekl, pane," vykoktal vyděšený důstojník, zíraje z okna, "že to našlo nás!"

Kapitola čtyřicátá čtvrtá

Hrad Sinister, Horní říše

Iridal stála u velkého křídlového okna a dívala se ven skrz jeho křišťálové tabulky. Krása toho pohledu, který se naskýtal jejím očím, nesnesla srovnání. Opálové zdi jejího hradu se leskly na slunci a jejich barvy se mísily s třpytivými barvami magické kupole, která byla nebem Horní říše. Dole pod hradbami se rozkládaly hradní parky a lesy, pečlivě upravené a ošetřované, které proplétalo množství cest, sypaných drceným mramorem smíšeným s úlomky drahých kamenů. Krása toho kraje by dokázala zastavit srdce. Iridal však už dávno nebyla schopná vidět krásu, ať už by se skrývala v čemkoli. I její vlastní jméno, které znamenalo 'povstala z duhy', se jí vysmívalo. V jejím světě byla jen šed'. A její srdce, to jako by přestalo bít už před celými věky.

"Ženo." Ten hlas se ozval za jejími zády.

Iridal se zachvěla. Myslela si, že je ve svém pokoji sama. Neslyšela tiché kroky nohou obutých do měkkých střevíců, ani jemné šustění hedvábných šatů, které neomylně prozrazovaly přítomnost jejího manžela. Nevstoupil do jejího pokoje už mnoho let a Iridal cítila, jak jí chlad jeho přítomnosti svírá srdce a pevně je tiskne. Celá vystrašená se otočila

a podívala se na něj.

"Co chceš?" Rukou si přitáhla župan těsně okolo sebe, jako by si myslela, že ji ta tenká látka před ním ochrání. "Proč přicházíš sem, do mých soukromých komnat?"

Sinistrad se letmo podíval na postel se splývajícími záclonami, štrappci zdobenými závěsy a hedvábným povlečením, vonícím po listech levandule, které na ně každé ráno rozsypávali a každý večer zase pečlivě sbírali.

"Odkdy nesmí muž vstoupit do ložnice své ženy?"

"Nech mě být!" Ten ledový chlad jako by se jí ze srdce dostal až na rty. Sotva jimi dokázala pohnout.

"Neměj strach, ženo. Kvůli tomu, čeho se bojíš, jsem sem nepřišel už celých deset běhů, a nijak s tím netoužím znovu začínat. Něco takového je mi stejně odporné jako tobě. To už bychom všichni mohli být tupá zvířata, pářící se v tmavých a smrdutých dírách. Nicméně se navzdory tomu tak či tak dostávám k tomu, o čem jsem si s tebou přišel promluvit. Náš syn se konečně vrací."

"Náš syn?" vykřikla Iridal. "Tvůj syn! Se mnou nemá nic společného!"

"Radujme se," řekl s chladným, suchým úsměvem Sinistrad. "Jsem rád, že se na tu věc začínáš dívat stejně jako já, má drahá. Věřím tomu, že si to budeš pamatovat i tehdy, až sem chlapec dorazí, a že se nám nebudeš plést do cesty."

"Co bych vám asi tak mohla udělat?"

"Zahořklost ti nesluší, ženo. Nezapomeň na to, že znám všechny tvé lsti. Zná ty slzy, špulení rtů a mateřská objetí, o kterých si myslíš, že je nevidím. Iridal, varuji tě, já to budu vidět. Mám oči všude, i na opačné straně hlavy. Ten chlapec je můj. Sama jsi to řekla. Nezapomeň na to."

"Po nějakých slzách nebude ani památka. Těch se nemusíš bát, mužičku. Už dávno vyschly."

"Já a bát se? Nebojím se ničeho, a ze všeho nejméně se bojím tebe, ženo," odvětil s lehkým pobavením Sinistrad.

"Mohla bys ale dělat potíže, mást tomu chlapci mysl. A já nemám čas na to, abych ho s tebou mařil."

"Proč mě tedy jednoduše nezavřeš do vězení? Vždyť už nejsem tvým vězněm jenom podle jména."

"I o tom jsem uvažoval, ale chlapce by matka, kterou nesmí spatřit, zajímala až příliš. Ne, bude mnohem lepší, když se tam objevíš, budeš se na něj líbezně usmívat a necháš ho poznat, že jsi slabá a bezpátečná."

"Chceš ho naučit, aby mě nenáviděl?"

Sinistrad pokrčil rameny. "Tolik toho zase nechci, má drahá. Pro mé plány bude mnohem vhodnější, když si o tobě nebude myslet vůbec nic. A štěstí tomu chtělo, že máme něco, co zaručí, že se budeš chovat, jak se sluší a patří. Rukojmí. Jeho společníky jsou tři lidé a jeden Geg. Jak nesmírně důležité se musíš cítit, když víš, že ve svých rukou držíš tolik životů."

Iridal byla bledá jako smrt. Podlomila se pod ní kolena a ona ztěžka dosedla do křesla. "Klesl jsi hluboko, Sinistrade, ale ještě nikdy jsi nezabil! Tvé hrozbě nevěřím!"

"Řekněme tu větu jinak, ženo. Nikdy se k tobě nedoneslo, že bych vraždil. Oba si ale přiznejme, že jsi mě nikdy neznala. Tečka. Přeji ti dobrý den, ženo. Dám ti vědět, až bude čas pozdravit našeho syna."

Sinistrad se uklonil s rukou na srdci, jak se podle dávného zvyku měl klanět manžel manželce, ale i to zdvořilostní gesto dokázal naplnit posměchem a pohrdáním. Pak odešel z Iridaliny komnaty.

Žena se neovladatelně roztřásla, schoulila se v křesle a pohled jejích suchých, zanícených očí zamířil k vysokému oknu...

"...Můj otec říká, že jsi zlý člověk."

Dívka jménem Iridal hleděla z okna komnaty svého otce. Těsně vedle ní stál mladý mysteriarch, tak blízko, že se jí téměř dotýkal, ne však tak blízko, aby se jí dotkl doopravdy. Byl to ten hezký a zároveň hrůzný hrdina romantických vyprávění Iridaliny chůvy - měl hladkou, bledou tvář, vlhké hnědé oči, které stále vypadaly jako úkryt těch nejlákavějších tajemství, a úsměv, který sliboval, že ta tajemství budou s někým sdílena, jen se dostatečně přiblížit. Černá čapka s okraji zdobenými zlatem, symbol mistra magické kázně Sedmého stupně - nejvyšší hodnosti, jaké mohl čaroděj dosáhnout - byla vpředu protažená do dlouhé špičky, která se mu opírala o kořen jeho úzkého nosu. Okraje čapky ubíhaly mágovi strmě přes čelo. Celá čapka mu tak propůjčovala moudrý vzhled a jeho tváří dodávala na výrazu, který by jinak mohla postrádat, neboť mág neměl ani řasy, ani obočí. Od narození měl celé tělo holé.

"Iridal, tvůj otec má pravdu," řekl tiše Sinistrad. Natáhl ruku a začal si pohrávat s pramenem jejích vlasů. Bylo to to nejintimnější gesto, jaké kdy udělal. "Jsem zlý. Nijak to nepopírám." V jeho hlase byl nádech smutku, který si podmaňoval Iridalino srdce stejně tak, jako si jeho dotek podmaňoval její tělo.

Iridal se otočila, natáhla ruce, vzala ho za prsty a usmála se na něj. "Ne, milovaný! Celý svět ti to může říkat, ale říká ti to jenom proto, že tě vůbec nezná! Nezná tě ani zdaleka tak, jak tě znám já."

"Ale já jsem zlý, Iridal." Jeho hlas byl klidný a velmi vážný. "Říkám ti to teď, protože nechci, abys mi to později vyčítala. Provdáš-li se za mě, provdáš se za zlo."

Jeho prst dál nabíral ten pramen vlasů a přitahoval ji blíž a blíž. Při těch slovech a tom vážném tónu, kterým je vyslovil, se její srdce bolestivě zachvělo, ale byla to bolest sladká a vzrušující. Tma, která ho obklopovala, zlověstná slova, která se o něm šířila společností mysteriarchů - i to bylo vzrušující. Celých těch šestnáct let jejího života bylo nudných a obyčejných. Iridal žila s otcem, který ji po matčině smrti bezmezně miloval, a vychovávala ji stará, babičkovská chůva. Její otec nedokázal snést představu, že by něžné tvářičky jeho dcery měly ošlehat nevládné větry života, a tak ji pečlivě hlídal a strážil, mladou dívku zabalenou v dusivé kukle lásky.

Motýl, který se z té kukly vylíhl, byl krásný a zářící barvami a jeho slabá křídla ho donesla přímo do Sinistradových sítí. "Jestli jsi zlý," řekla a rukama stiskla jeho paži, "učinil tě zlým tento svět, který ti odmítá naslouchat a na každém kroku se ti staví do cesty. Až budu kráčet po tvém boku, dovedu tě tam, kde svítí slunce."

"Chceš tedy být mou ženou? Chceš se protivit vůli svého otce?"

"Jsem dospělá. Mohu se sama rozhodnout. A já, milovaný, volím tebe."

Sinistrad neřekl nic, jen se usmál svým tajemství slibujícím úsměvem a políbil pramen vlasů, který měl ovinutý kolem prstu...

...Iridal ležela na posteli, zesláblá utrpením porodu. Její chůva maličkého chlapce právě vykoupala, zabalila ho do pokrývky a podala ho matce. Jiní by se v tu chvíli radovali, když však stará chůva, která kdysi vychovávala samotnou Iridal, dávala dítě do mateřské náruče, plakala.

Dveře ložnice se otevřely. Iridal tiše zasténala a sevřela dítě tak silně, že zanařikalo. Chůva zvedla hlavu a jemně odhrnula ženě z tváře potem zmáčené vlasy. Vrásčitá tvář se zatvrdila vzdorem.

"Nech nás o samotě," řekl Sinistrad. Mluvil k chůvě, oči však upíral na svou ženu.

"Já svého beránka neopustím!"

Mysteriarchův pohled pomalu sklouzl na chůvu. Chůva neustoupila, i když se ruka hladící Iridaliny plavé vlasy třásla. Iridal se dotkla chůviných prstů, políbila je a tichým a chvějícím se hlasem jí nařídila, aby odešla.

"Dítě, já nemohu!" Chůva začala zoufale nařikat. "To, co on chce, je tak kruté! Je to kruté a proti přírodě!"

"Odejdi, chůvo," zavrčel Sinistrad. "Nebo tě spálím na popel tam, kde stojíš!"

Chůva ho probodla nenávisným pohledem, ale pak opustila komnatu. Věděla, kdo bude trpět, když to neudělá.

"Teď, když je po všem, bude muset odejít, ženo," řekl Sinistrad a přikročil k lůžku. "V mém domě mi nebude nikdo odporovat."

"Muži, nedělej to, prosím! Znáš tady jenom ji." Iridal obejmula maličkého, prosebně se zadívala na svého manžela a jednou rukou chytila pokrývku. "A navíc ji budu potřebovat, aby mi pomáhala s naším synem! Podívej se!" Odhrnula pokrývku a odhalila vrásčitou červenou tvářičku, pevně zavřené oči a zaťaté pěstičky. "Není krásný?" Zoufale a bláhově zadoufala, že ho pohled na jeho vlastní krev změní.

"Hodí se mi k mým cílům," řekl Sinistrad a natáhl ruce.

"Ne!" Iridal se od něj prudce odtáhla. "Nech mé dítě! Prosím, nedělej to!"

"To, co s ním zamýšlím, jsem ti řekl už ten den, kdy jsi oznámila, že čekáš dítě. Už tehdy jsem ti řekl, že jsem se s tebou oženil jen z toho důvodu a z žádného jiného a že jsem ani z žádného jiného důvodu za tebou nechodil. Dej mi to dítě!"

Iridal dítě pevně objala, sklonila hlavu a její dlouhé vlasy chlapce zakryly jako lesknoucí se závěs. Na manžela se už nedívala, jako by si myslela, že mu její pohled dodává sílu. Možná si také myslela, že když zavře oči, tak zmizí. Bylo to však zbytečné, protože když je zavřela, viděla ho, jak vypadal toho dne, kdy byly její pohádkové iluze o lásce navždy a úplně rozbity. Bylo to ten den, kdy mu sdělila onu radostnou zprávu, že v sobě nosí jeho dítě. Právě toho dne jí chladným a nezúčastněným tónem řekl, co s jejich dítětem zamýšlí.

Iridal měla poznat, že spřádá nějaké temné plány. A také to poznala, ale nikdy by si to nepřiznala. Její život se o svatební noci změnil z pestrobarevných snů na šedivou prázdnotu. Miloval ji bez lásky a bez vášně. Byl nepřijemný, jako by šlo jen o bezvýznamný obchod, oči měl otevřené a jen se na ni upřeně díval a nutil ji k něčemu, co nechápala. Přicházel k ní noc co noc, za dne ji však navštěvoval jen zřídka a ještě vzácněji na ni promluvil. Začala se těch nočních návštěv děsit a jednou ho dokonce odmítla, prosíc ho, aby s ní zacházel s láskou. Té noci se jí zmocnil násilím, působil Iridal bolest a ona se ho už nikdy neodvážila odmítnout. Možná právě té noci počali své dítě. O měsíc později poznala, že je těhotná.

Od toho dne, kdy mu to řekla, Sinistrad už do její ložnice nevstoupil.

Dítě v jejím náručí zanařikalo. Silné ruce popadly Iridal za vlasy a strhly ji hlavu na polštář. Tytéž silné ruce jí vyškubly dítě z náručí. Matka se se zoufalými prosbami zvedla z postele a klopýtala za svým manželem, který odcházel pryč s plačícím nemluvnětem v rukou. Byla však příliš slabá, nohy se jí zapletly do zakrváceného povlečení a Iridal klesla na zem. Jednou rukou se zachytila jeho šatů a táhla ho zpátky.

"Mé dítě! Neber mi mé dítě!"

Sinistrad se na ni chladně a s odporem ohlédl. "Už toho dne, kdy jsem se tě zeptal, jestli se chceš stát mou ženou, jsem ti jasně řekl, kdo jsem. Nikdy jsem ti v ničem nelhal. Rozhodla ses, že mi nebudeš věřit, a to je jen tvoje chyba.

Způsobila sis to sama." Sehnul se, chytil cíp svých šatů a vytrhl látku z jejích slabých, křečovitě se svírajících prstů.

Pak se otočil a vyšel z pokoje.

Když se ještě téže noci vrátil, přinesl jiné dítě - dítě toho žebráckého krále Volkaranu a Uylandie a jeho královny.

Sinistrad ho podal Iridal tak, jak by jiný podával štěně, které našel opuštěné u cesty.

"Já chci svého syna!" vykřikla Iridal. "Nechci dítě nějaké jiné nešťastné ženy!"

"Tak si s ním udělej, co se ti líbí," řekl Sinistrad. Jeho plány vycházely a on byl skoro v dobré náladě. "Můžeš si ho nechat, nebo ho třeba můžeš utopit. Mně na tom nezáleží."

Iridal se nad maličkým slitovala a v naději, že láska, kterou ho zahrnovala, se tam daleko dostane jejímu vlastnímu dítěti, o něj něžně pečovala. Nemluvně se ale nedokázalo přizpůsobit řídkému vzduchu Horní říše a během několika dnů zemřelo. V ten okamžik něco zemřelo i v Iridalíně duši.

O měsíc později navštívila Sinistrada v jeho laboratoři a klidným a tichým hlasem mu řekla, že odjíždí a vrací se do domu svého otce. Ve skutečnosti se ovšem chtěla vydat do Střední říše a vzít si své dítě zpět.

"Ne, má drahá, myslím, že neodejdeš," opáčil Sinistrad, aniž by zvedl hlavu od knihy, kterou studoval. "To, že jsem se s tebou oženil, ode mne zahrnovalo ten temný mrak. Všichni ostatní mi teď důvěřují. Jestli má náš plán na odchod z této říše uspět, budu potřebovat pomoc celého našeho společenství. Musí vykonávat moji vůli bez jediné pochybnosti. Takové veřejné zostuzení, jakým by byla rozluka s tebou, si nemohu dovolit."

V tu chvíli se na ni podíval a Iridal pochopila, že zná všechny její plány, že zná tajemství, skrytá v jejím srdci.

"Ty mě nezastavíš!" vykřikla Iridal. "Kouzla, která spřádám, jsou mocná, protože znám magii stejně dobře jako ty, muži,

který jsi zasvětil celý život své samolibé domýšlivosti! Oznámím celému světu, jak velké je tvé zlo! Nikdo tě nebude následovat! Místo toho povstanou a zničí tě!"

"Máš pravdu, drahá. Nemohu tě zastavit. Ale možná by sis o tom ráda promluvila se svým otcem."

Sinistrad dál držel prst na tom místě v knize, kde skončil, zvedl hlavu a udělal rukou drobné gesto. Z jednoho ze stolů se zvedla ebenová skříňka, proplula vzduchem a přistála u čarodějovy knihy. Sinistrad ji jednou rukou otevřel a vytáhl z ní stříbrný medailon, zavěšený na šňůrce z černého sametu. Podal medailon Iridal.

"Co je to?" Iridal si medailon podezřívavě prohlížela.

"Dárek, má drahá. Dárek milujícího manžela milované ženě." Jeho úsměv byl jako nůž, otáčející se v jejím srdci. "Otevři to."

Iridal vzala medailon do prstů tak studených a nehybných, že ho málem upustila. Uvnitř byl vyobrazen obličej jejího otce.

"Dej si pozor na to, abys ho náhodou neupustila nebo nerozbila," řekl celkem bez zájmu Sinistrad a vrátil se ke své knize.

Iridal s hrůzou spatřila, že obraz její pohled opětuje a v jeho živých, v pasti lapených očích je jen bezmoc a soucit...

Iridal vyrušily z jejích smutných vzpomínek jakési zvuky, které se ozývaly za oknem. S námahou se postavila na roztřesené nohy a zadívala se z velkého okna. Sinistradův drak proplouval mezi mraky a jeho ocas trhal mlhu na drobné věchýtky, které odplývaly do dálky a mizely - jako sny, napadlo Iridal. Drak přiletěl na Sinistradův rozkaz a čekaje na svého pána nyní oblétał hrad. Bylo to obrovské zvíře s lesknoucí se stříbřitou kůží, štíhlým hadím tělem a planoucíma červenýma očima. Křídla neměl žádná, i bez nich však dokázal létat rychleji než jeho okřídlení bratrance ze Střední říše.

Tito stíhací draci, jak se jim obvykle říkalo, byli neklidní, nevypočitatelní a nejinteligentnější svého druhu. Dokázali je ovládnout jen ti nejmocnější čarodějové. Dokonce i tehdy takový drak věděl, že je očarován, a neustále bojoval s mágem duševní zápas, ve kterém svému pánovi ani na okamžik nedovolil polevit. Iridal pozorovala draka oknem. Bez ustání se pohyboval, v jednu chvíli zkroucený jako obrovská cívka s hlavou vztyčenou mnohem výš, než kam sahala nejvyšší hradní věž, o malý okamžik později se zase rozvinul a obtočil své dlouhé tělo kolem mlhou zakryté základny hradu. Kdysi se ho Iridal bála. Kdyby se vysmekl ze své magické ohlávky, mohl by je všechny zabít. Teď už jí to bylo jedno.

Objevil se Sinistrad. Iridal se mimoděk odtáhla od okna, aby ji nezahlédl, kdyby se náhodou podíval vzhůru. Sinistrad se však tím směrem, kde byla její komnata, nepodíval, protože ho v tu chvíli zajímaly jiné, mnohem důležitější věci. Byla spatřena elfí loď, loď, která nesla na palubě jeho syna. Bude se muset sejít s ostatními členy Rady, aby dokončili své plány a udělali poslední přípravy. A proto s sebou také bral draka.

Jako mysteriarch Sedmého stupně se Sinistrad mohl bez obtíží dopravit do sněmovní síně v podobě myšlenky, když by předtím rozpustil své pevné tělo a zase ho zhmotnil, až by jeho mysl dorazila tam, kam potřeboval. Právě tak se dostal do Střední říše. Něco takového však bylo velmi náročné a dělalo dojem jen tehdy, když na druhém konci cesty byl někdo, kdo by mohl spatřit, jak se čaroděj zhmotňuje zdánlivě z ničeho. U elfů bylo mnohem pravděpodobnější, že je vyděsí obrovský drak, než že by je připravily o rozvahu jemné a důmyslné techniky duševní magie.

Sinistrad nasedl na draka, kterého pojmenoval Gorgon, drak se vznesl do vzduchu a zmizel Iridal z očí. Její manžel se ani jednou neohlédl. A proč také? Už dávno se nemusel vůbec strachovat, že by mu mohla utéct. Kolem hradu nebyly žádné stráže, kolem ní nepostávali žádní sluhové, kteří by ji sledovali a sdělovali svému pánovi, co právě dělá. A i kdyby tam nějací byli, stejně je nepotřeboval. Iridal se stala zajatcem své vlastní hrůzy a hlídala se sama, zavřená v žaláři z hanby.

Její prsty obemknuly medailon. Portrét tam uvnitř už nežil, neboť její otec před několika lety zemřel. Poté, co Sinistrad polapil jeho duši, tělo odumřelo. Kdykoli se však Iridal podívala na otcovu tvář, v jeho očích spatřila onu dávnou lítost.

Hrad byl nyní tichý a prázdný, téměř stejně tichý a prázdný jako její srdce. Musím se obléknout, přikázala si unaveně a svlékla si noční košili, kterou nyní nosila téměř neustále. Žádné jiné útočiště než spánek jí už nezůstalo.

Odvrátila se od okna a uviděla se v zrcadle na protější stěně. Bylo jí dvacet šest let, vypadala však, jako by jich prožila snad sto. Její vlasy, které kdysi měly barvu jahod ponořených v nazlátlém medu, teď byly stejně bílé jako mraky, plující kolem jejího okna. Iridal zvedla hřeben a bez velkého zájmu se pokusila rozplést splepené kadeře.

Její syn se vrací a ona musí udělat dobrý dojem. Jinak by se Sinistrad rozzlobil.

Kapitola čtyřicátá pátá

Nová naděje, Horní říše

S rychlostí, která dělala čest jeho dračímu rodu, přinesl drak Sinistrada do hlavního města Horní říše. Mysteriarch rád létal na dracích, aby se zalíbil svému lidu. Tak nadmíru inteligentního a nebezpečného draka, jakého měl Sinistrad, nebyl žádný jiný čaroděj schopen ovládnout. V této těžké době ovšem nebylo na škodu, aby ostatním osvěžil paměť, proč si ho zvolili za svého vůdce.

Sinistrad přiletěl do Nové naděje a zjistil, že magie vykonala své. Zářící křišťál, tyčící se věže, stromy lemované ulice - málem to místo nepoznal. Dva kolegové mysteriarchové stáli před Poradní síní a vypadali, že jsou na sebe nadmíru hrdí, ale vypadali přitom také velice unaveně. Sinistrad se pomalu snášel z nebe a dal jim tak dost času na to, aby si mohli jeho draka náležitě prohlédnout. Pak zvíře propustil a přikázal mu, aby zůstalo v doslechu a očekávalo jeho rozkazy. Drak otevřel zubatou tlamu, v hrdle mu to zavrčelo a oči mu zaplály nenávistí. Sinistrad se otočil ke zvířeti zády.

"Povídám, Sinistrade, jednoho dne se ten drak osvobodí ze začarování, do kterého jsi ho dostal, a pak nebude nikdo z nás v bezpečí. Byla to chyba, že jsi ho chytil," řekl jeden čaroděj - letitý mysteriarch - a nedůvěřivě pokukoval po

Sinistradově draku.

"Máš snad tak malou důvěru v mou moc?" optal se líbezným hlasem Sinistrad.

Mysteriarch neřekl nic, jen pohlédl na svého druha.

Když Sinistrad zachytil jejich pohledy, správně si domyslel, že o něm právě mluvili.

"Copak je to?" zeptal se. "Bud'me k sobě upřímní. Na tom jsem vždy trval, to přece víte."

"Ano, to víme. S tou svou poctivostí nám jen mažeš med kolem úst!" řekl starý muž.

"No tak, Baltazare, přece víš, jaký doopravdy jsem. Zrovna tak jsi to věděl, když jsi mě volil za svého vůdce. Věděl jsi, že jsem tvrdý a že nedovolím, aby mi cokoli stálo v cestě. Někteří z vás tehdy říkali, že jsem zákeřný. Říkáš mi to teď ty a já to tvrzení nepopírám. Byl jsem však jediným z vás, kdo měl nějakou představu. To já jsem vymyslel plán na záchranu našeho lidu. Nebo snad ne?"

Mysteriarchové pohlédli na Sinistrada, pohlédli jeden na druhého a pak se zadívali každý jiným směrem - jeden obrátil zrak k překrásnému městu, druhý pozoroval Sinistradova draka, jak se mění na pouhou malou tečku na bezmračném nebi.

"Ano, souhlasíme," řekl jeden.

"Neměli jsme na vybranou," dodal druhý.

"Nepřilíš lichotivě, ale já se bez lichotek obejdu. Když už jsme s nimi ale začali, musím říct, že jste tady odvedli vynikající práci." Sinistrad si kriticky prohlédl věže, třídy a stromy. Natáhl ruku a dotkl se kamene na budově, před kterou stáli. "Je to skutečně tak dobré, že jsem se až musel sám sebe ptát, jestli to není opravdové! Napůl jsem se sem bál vstoupit."

Jeden mysteriarch se při čarodějově malém pokusu o žert unaveně usmál. Druhý - ten starý muž - se zamračil, otočil se a odešel pryč. Sinistrad si vyhrnul svůj háv a po mramorových schodech a pak třípytivou křišťálovou branou Síně čarodějů se vydal za svými druhy.

Uvnitř bylo asi padesát čarodějů, kteří spolu tiše a vážně hovořili. Všichni bez rozdílu pohlaví byli oděni do hávů, které se střihem a provedením podobaly Sinistradovu, jen byly různých barev. Každá barva značila čarodějovo osobní zaměření - zelená znamenala zemi, tmavě modrá nebe, červená oheň (nebo magii myslí) a světle modrá vodu. Někteří z nich, jako například Sinistrad, měli na sobě hábit černé barvy, jež byla symbolem kázně - železné kázně, která nepřipouštěla žádnou slabost. Jakmile Sinistrad vešel do místnosti, všichni přítomní utichli. Klaněli se mu a ustupovali ke stěnám, takže se v jejich řadách vytvořil průchod, kterým kráčet.

Sinistrad šel beze spěchu rozlehlým sálem a díval se kolem sebe. Tu kývl na přátele, tu zase spatřil nepřátele. Síně čarodějů byla postavená z mramoru, byla strohá, prázdná a nevyzdobená. Na zdech se neskvěly žádné tapisérie, vchody nekrášlily žádné sochy a nebyla tam ani okna, kterými by mohlo dovnitř proudit světlo. Nebylo tam ani žádné kouzlo, které by rozjasnilo tu tíživou atmosféru. Obydlí mysteriarchů ve Střední říši přitom proslula jako nejnádhernější ze všech lidských výtvořů. Kdykoli si čarodějové vzpomněli na krásu, ze které sem přišli, běhal jim z nehostinnosti a strohosti Síně čarodějů mráz po zádech. Drželi se daleko od zdí, ruce měli schované v rukávech svých hávů a jako by se nechtěli dívat nikam jinam než jeden na druhého nebo na svého vůdce - Sinistrada.

Byl z nich nejmladší. Všichni mysteriarchové si pamatovali den, kdy poprvé vstoupil do Síně čarodějů. Byl to tehdy silný mladík s náchylností k podlézavosti a rýmě. Jeho rodiče byli mezi prvními vyhnanci, kteří zde zemřeli, a zanechali po sobě sirotka. Lidé kolem něj ho litovali, ale ne přespříliš. Tehdy bylo sirotků mnoho. Všichni měli dost svých potíží - které byly nezměrné - a mladého čaroděje si moc nevšímalí.

Lidští čarodějové měli svoji vlastní představu o dějinách, které si přizpůsobili k obrazu svému, podobně jako to dělaly se svými dějinami i ostatní národy. Po Rozdělení prý přivedli Sartani lidi sem do této říše pod magickou kupolí, nikoli nejdříve do Aristagonu, jak tvrdili elfové. Všichni, a zejména pak čarodějové, nesmírně tvrdě pracovali na tom, aby z nehostinné říše udělali překrásnou zemi, a připadalo jim, že jim Sartani nikdy nepomáhají, ale že se jen stále zabývají nějakými jinými, 'důležitějšími' úkoly.

Když se Sartani jednou za čas vrátili, pomohli jim svou runovou magií. Díky tomu byly postaveny ony honosné budovy a posílena kupole. Na korálovci rostlo ovoce a vody byl dostatek. Avšak lidští čarodějové nebyli nijak zvlášť vděční. Záviděli. Prahli po runové magii.

Pak přišel den, kdy Sartani oznámili, že Střední říše hluboko dole je vhodná k životu. Lidé a elfové byli dopraveni do Aristagonu, zatímco Sartani zůstali nahoře v Horní říši. Jako důvod pro stěhování udali Sartani to, že země pod kupolí byla přelidněná. Lidští čarodějové si však mysleli, že začínali čím dál lépe ovládat runovou magii a Sartanům se to nelíbilo.

Čas plynul a elfové byli stále mocnější. Sjednotili se pod svými mocnými čaroději proti lidem a stali se z nich barbarští piráti. Lidští čarodějové sledovali vzrůst moci elfů navenek s opovržením a uvnitř se strachem.

Říkali si pro sebe: "Kdybychom jen měli runovou magii, pak bychom dokázali elfy rozdrtit!"

Místo pomoci vlastním lidem však začali soustřeďovat svoji magii na to, aby našli způsob, jak se vrátit do Horní říše. Nakonec se jim to podařilo a početná armáda nejmocnějších mágů - mysteriarchů - vystoupila do Horní říše, aby se postavila Sartanům a vzala si zpět to, co považovali za svou právoplatnou zemi.

Tuto válku lidé nazývali Válka povýšení, běžná válka to ale nebyla. Mysteriarchové se jednoho rána probudili a zjistili, že Sartani jsou pryč. Jejich obydlí byla prázdná a města opuštěná. Čarodějové se vítězně vrátili ke svému lidu a našli Střední říši v chaosu, zmítanou válkou. Měli sami potíže, aby zůstali naživu, takže se ani nepokusili použít svoji magii, aby přemístili svůj lid do země zaslíbené.

Nakonec dokázali mysteriarchové po letech strádání a těžkostí opustit Střední říši a vstoupit do země, kterou jejich pověsti opěvovaly jako čarokrásnou, bohatou, bezpečnou a klidnou. Kromě toho doufali, že tam také konečně objeví tajemství run. Všechno vypadalo jako báječný sen, ze kterého se však zanedlouho stala noční můra.

Runy skrývaly svá tajemství a mysteriarchové ke své hrůze zjistili, kolik krásy a bohatství té země závisí právě na nich. Půda dávala úrodu, ale nedávala jí tolik, aby to lidi uživilo. Zemi zachvátil hladomor. Vody bylo málo a stále jí ubývalo - každá rodina musela vynaložit obrovské množství magie jen na to, aby ji mohla vyrobit. Neustálé plození potomků v jednom rodu čaroděje oslabilo a další uzavírání těchto svazků v malé říši mělo za následek hrůzná dědičná poškození, která se ani magií nedala vyléčit. Tyto děti vesměs umíraly a nakonec se dětí rodilo jen málo. Nejstrašnější však bylo pro mysteriarchy zjištění, že magie kupole slábne.

Budou muset opustit zdejší říši, ale jak to mohli udělat, aniž by tím odhalili svůj neúspěch a svou slabost? Jeden muž to ale věděl. Jeden muž jim řekl, jak to mohou udělat. Byli zoufalí, a tak mu naslouchali.

Jak čas plynul a Sinistrad úspěšně prohluboval svou znalost magie a svou mocí začal převyšovat mnohé starší lidi, přestal být podlézavý a začal se ohánět svými schopnostmi. Když si pak změnil jméno na Sinistrad, lidé starší než on byli rozladění a znechucení, tehdy nad tím ale ještě příliš nehloubali. Dole ve Střední říši si každý rváč mohl říkat Tyran nebo Hrubíán nebo jakkoli jinak, hlavně když to dobře znělo a hlavně když si tím získal úctu, kterou si nezasloužil. Vůbec nic to neznamenal.

Mysteriarchové si nevšímali změny jména a stejně tak si nevšímali ani Sinistrada samotného. Samozřejmě jich proti němu několik vystoupilo - mezi ně patřil například Iridalin otec. Několik se jich snažilo ukázat svým druhům Sinistradovu nezkontrolovanou ctížádostivost, jeho nelitostnou krutost a jeho schopnost ovládat lidi. Nikdo si těch varovných hlasů nevšímal. Iridalin otec ztratil v mágově náručí svou jedinou milovanou dceru a v Sinistradově magickém zajetí pak i svůj život. Žádný čaroděj se to však nedozvěděl. Vězení bylo vymyšleno tak chytře, že ho nikdo nemohl upozorovat. Starý čaroděj chodil po zemi, navštěvoval své přátele a konal své povinnosti. Když někdo podotkl, že vypadá žalostně a jako bez života, všichni věděli, že želí nešťastné volby své dcery. Nikdo nevěděl, že duše starého muže je držena v zajetí jako brouk ve skleněné láhvi.

Mladý čaroděj nenápadně, pomaličku chytal do své sítě všechny zbylé čaroděje Horní říše. Její vlákna byla téměř neviditelná, na dotek poddajná a dala se jen stěží ucítit. Nesprádal obrovskou síť, kterou by všichni viděli, ale obrátně obtáčel tu vláknou okolo paže, tu zase smyčku okolo nohy. Držel je tak zlehka, že si vůbec nevšimli, že je někdo drží, dokud nenadešel den, kdy se už nemohli hnout.

Teď byli jako přibití, lapení ve svém vlastním zoufalství. Sinistrad měl pravdu. Neměli vůbec na vybranou. Museli se spolehnout na něho, protože jen on byl dost chytrý na to, aby si vše promyslel dopředu a umožnil jim dostat se z jejich překrásného pekla.

Sinistrad dorazil před Síň čarodějů. Nechal vyskočit ze země zlaté pódium, vystoupil na ně a otočil se ke svým přátelům. "Spatřili jsme nějakou elfí loď? Na její palubě je můj syn. Jak stojí v našich plánech, vydám se jí naproti a přiletím s ní..." "Nikdy jsme nesouhlasili s tím, že necháme přiletět elfí koráb dovnitř kupole," ozvala se mysteriarcha. "Říkal jsi, že to bude jen malá loď, kterou bude řídit tvůj syn a jeho neohrabaný sluha."

"Musel jsem provést menší změnu v plánech," odtušil Sinistrad a ústa se mu zkrivila v tenkém a nepřijemném úsměvu. "Tu první loď napadli elfové a pak se zřítily na Drevlin. Můj syn se dokázal této elfí lodi ujmout. Drží teď jejího kapitána v moci své magie. Na její palubě není víc než třicet elfů a jen jeden čaroděj - pochopitelně jeden velmi slabý čaroděj. Mám za to, že si s touto situací poradíme, nemám pravdu?"

"Kdysi bychom se s ní vypořádali," odpověděla žena. "Jeden každý z nás si tehdy dokázal poradit s třiceti elfy najednou. Ale teď..." Zavrtěla hlavou a její hlas se ztratil kdesi v nenávratnu.

"Proto jsme použili naši magii a vytvořili ty přeludy." Sinistrad mávl rukou směrem ven ze Síně. "Už jen samotný pohled na to je zastraší. Nebudou s nimi žádné potíže."

"Proč se s nimi nesetkáme na obloze, nevezmeme tvého syna a nenecháme je letět dál?" zeptal se postarší mysteriarch, kterému říkali Baltazar.

"Protože potřebujeme jejich loď, ty přestárý blázne!" zasyčel Sinistrad, očividně rozružený přívalem otázek. "S ní můžeme přepravit velké množství lidí zpět do Střední říše. Dříve bychom museli čekat, až získáme nějaké loď nebo očarujeme další draky."

"A s těmi elfy budeme dělat co?" zeptala se žena.

Všichni se podívali na Sinistrada. Odpověď znali stejně jako on, chtěli ji však slyšet jen od něj.

Řekl ji bez odmlky, bez váhání. "Zabijeme je."

Ticho bylo tak hlasité, že se rozléhalo Síní. Starý mysteriarch zavrtěl hlavou. "Ne. S tímhle nechci nic mít."

"Proč ne, Baltazare? Ve Střední říši jsi zabíjel elfy až dost."

"To byla válka. Ale tohle je vražda."

"Válka znamená ,my, nebo oni'. Tohle je válka. Buď to budeme my, nebo oni!"

Mysteriarchové kolem něho zamručeli a vypadalo to, že souhlasí. Někteří se začali se starým čarodějem přit a snažili se ho přesvědčit, aby změnil svůj postoj. "Sinistrad má pravdu," říkali. "Je to válka! Mezi našimi národy to nikdy nebude jiné. A Sinistrad nás koneckonců chce jen dovést domů."

"Lituji vás!" zavrčel Baltazar. "Lituji vás všechny! On," ukázal na Sinistrada, "vás vede. Jistě, vede vás. Vede vás na porážku jako tlustá telata! A až se bude chystat k jídlu, všechny vás pobije a sní vaše těla. Pche! Nechte mě na pokoji! Raději zemřu tady, než abych šel tam dolů s ním."

Starý čaroděj odkráčel ke dveřím.

"A taky že zemřeš, šedá brado," zamumlal potichu Sinistrad. "Nechte ho jít," řekl nahlas, když několik jeho stoupenců vyrazilo za čarodějem. "Pokud tedy mezi námi není někdo další, kdo chce odejít s ním."

Mysteriarch rychle vrhl zkoumavý pohled po místnosti. Zvedl přitom vlákna své sítě a přitáhl je ještě pevněji. Nikdo jiný se nedokázal osvobodit. Ti, kdo se o to dříve snažili, byli nyní tak slabí strachy, že se nemohli dočkat, až budou moci splnit jeho rozkazy.

"V pořádku. Přiletím s elfím korábem do kupole a pak vezmu svého syna a jeho společníky k sobě do hradu." Sinistrad mohl těm lidem říct, že jeden synův společník je vycvičený nájemný vrah - muž, který by mohl potřísnit své ruce krví elfů a nechat ruce mysteriarchovy čisté. Sinistrad však chtěl své lidi zocelit, chtěl je přinutit, aby klesali níž a níž, dokud nebudou ochotně a bez reptání činit to, oč je požádá. "Ti z vás, kteří se naučili létat s elfí lodí, vědí, co mají za úkol. Ostatní musejí pracovat na tom, aby se zachovala iluze města. Až nadejde čas, dám vám znamení a pustíme se do toho."

Všechny si je prohlédl, pozorně se zadíval do každé nehybné, ponuré tváře, a to, co spatřil, ho velmi uspokojilo. "Naše plány se vyvíjejí velmi dobře. Vlastně ještě lépe, než jsme čekali. S mým synem cestuje několik lidí, kteří se nám mohou nesmírně hodit. Jeden je trpaslík z Dolní říše. Elfové je už po staletí vykořisťují, a je proto velice pravděpodobné, že se nám podaří ty Gegy, jak si sami říkají, vyburcovat do války. Další z nich je člověk, který tvrdí, že přichází z říše, která je ještě pod Dolní říší - říše, o jejíž existenci neměl nikdo z nás dosud potuchy. Tato zpráva by pro nás všechny mohla být nesmírně cenná."

Ozvalo se souhlasné zamručení.

"Můj syn přinese zprávy o lidském království a elfí vzpouře, což nám jistě pomůže, až se lidi a elfy rozhodneme ovládnout. A co je nejdůležitější, viděl ten velký stroj, který postavili Sartani v Dolní říši. Konečně budeme moci odhalit tajemství toho takzvaného Kopseje-vyseje a obrátit je v náš prospěch."

Sinistrad zdvihl ruce v žehnajícím gestu. "A teď jděte, mí lidé. Jděte a vězte, že tím vstupujete do starého světa, neboť Arianus bude zanedlouho náš!"

Shromáždění se rozešlo s halasným voláním, povětšinou nadšeným. Sinistrad sestoupil z pódia, a to vzápětí zmizelo, protože magie se musela používat jen tam, kde to bylo nezbytné, a vydávat co nejúzkostlivěji. Cestou ven ho zastavovali lidé a vyslovovali mu své uznání, nebo se ho na něco ptali, aby si vyjasnili nějaké podrobnosti jejich plánu. Někteří se zdvořile přeptali na jeho zdraví, na jeho ženu se však nezeptal nikdo. Iridal nebyla na shromáždění Rady už deset let, vlastně už od té doby, co společenství hlasovalo pro Sinistradův temný návrh, aby se jí odňalo dítě a vyměnilo za lidského prince. Členové společenství byli jen rádi, že se Iridal shromáždění neúčastní. I po tak dlouhé době se jí stále nedokázali podívat do očí.

Sinistrad měl stále na paměti, že je třeba vyrazit na cestu. Setřásl své nohsledy, kteří se kolem něho shlukli, a opustil Síň čarodějů. Myšlenkou přikázal svému drakovi, aby přiletěl pod schody vedoucí do sálu. Drak po čaroději zlověstně loupal okem, ale přesto mysteriarchovi dovolil, aby mu vylezl na hřbet a vydával své rozkazy. Drak neměl jinou možnost, než Sinistradu poslechnout - i on byl začarovaný. V jednom se však tento tvor od čarodějů stojících v tmavém vchodu do Síň lišil. Tamní se totiž Sinistradovi podvolili z vlastní vůle.

Kapitola čtyřicátá šestá

Obloha

Elfí dračí loď nehybně visela v řídkém, studeném vzduchu. Doletěla ke vznášejícím se kusům ledu, kterým se říkalo obloha, a tam se zastavila. Dál se nikdo letět neodvážil. Nad jejich hlavami se vznášely ledové kry desetkrát větší než celá loď. Kolem obrovských balvanů kroužily další, o něco menší. Vzduch se leskl drobnými kapičkami zmrzlé vody. Sluneční záře se odrážela od ker a bodala do očí. Nikdo se na ně nemohl přímo podívat, aniž by ho vzápětí neoslepila. Jak silná obloha byla a jak daleko sahala, to nikdo nevěděl. Byli to jen mysteriarchové a Sartani, kdo se kdy odvážil vylétnout tak vysoko a vrátil se, aby o tom podal zprávu. Všechny existující mapy byly nakreslené podle čirých dohadů, a nyní už všichni na palubě věděli, že jsou nepřesné. Nikdo netušil, že mysteriarchové oblohou pronikli a vystavěli si svou říši na druhé straně.

"Přirozená překážka," poznamenal Hugh, zatímco s přimhouřenýma očima hleděl na tu hrozivou krásu za okénkem.

"Není divu, že se jim po celá ta léta podařilo udržet své bohatství nedotčené."

"Jak se dostaneme na druhou stranu?" zeptal se Zmar. Natahoval se na špičkách, aby také něco viděl.

"Nedostaneme se tam."

"Ale my se tam musíme dostat!" zakvílel vysokým hlasem princ. "Musím se dostat za svým otcem!"

"Chlapče, jestli nás treffi třeba jen jeden z těch kamenů - i ten nejmenší - bude z nás jenom další hvězda, třpytící se na denním nebi. Možná by bylo nejlepší, kdybys řekl svému tatínkovi, aby si pro tebe přišel."

Zmarova tvář se rázem zklidnila a hněvivá červeň zmizela. "Děkuji ti za radu, pane Hughu." Chlapec sevřel jednu rukou amulet. "Udělám přesně to. A určitě mu povím o všem, co jste pro mě udělali. Vy všichni." Jeho pohled obsáhl úplně všechny, od Alfréda přes krásou omámeného Limbeka až po Haplova psa. "Jsem si jistý, že vás odměním... tak, jak si zasluhujete."

Zmar lehce přeběhl přes kajutu, uvelebil se v koutě, zavřel oči a zjevně začal rozmlouvat se svým otcem.

"Ta odmlka mezi tím, odmění vás' a ,jak si zasluhujete' se mi vůbec nelíbila," poznamenal Haplo. "Co tomu čaroději zabráni, aby si toho kluka nevzal a nás nespálil na popel?"

"Řekl bych, že nic," odpověděl Hugh, "až na to, že chce i něco jiného, než jenom svého malého synáčka. Proč by se jinak pouštěl do celého toho podniku?"

"Promiň, ale dost jsi mě zmátl."

"Alfréde, pojd' sem. Podívej, tys říkal, že ten Sinistrad přišel v noci na hrad, vyměnil děti a zase odešel. Jak to asi mohl udělat, když všude kolem byly stráže?"

"Mysteriarchové se umějí jen tak přenášet vzduchem. Trian to Jeho Veličenstvu králi vysvětlil tak, že umějí nejdříve poslat duši a teprve potom tělo. Jakmile se mysl někde pevně zachytí, může k sobě povolat tělo. Jediný předpoklad toho všeho je, že čaroděj musí to místo předtím navštívit, aby si mohl v mysli vyvolat přesný obraz místa, na které směřuje. Královský palác v Uylandii mysteriarchové navštěvovali velmi často - je totiž skoro stejně starý jako svět."

"Ale dejme tomu do Dolní říše nebo do elfího paláce na Aristagonu by se přenést nemohl?"

"Ne, pane, nemohl. Alespoň ne pomocí své mysli. Nikdo z mysteriarchů by to nedokázal. Elfové mysteriarchy nenáviděli a nikdy je do svého království nepustili. Stejně tak se čarodějové tímto způsobem nemohou dostat do Dolní říše, protože tam nikdy předtím nebyli. Musejí se tam dostat jiným způsobem... už vám rozumím, pane!"

"Hm. Nejdřív se Sinistrad snažil dostat moji loď. To se nepodařilo, a tak má teď tuhle. Jestli..."

"Ticho, někdo jde," sykl Haplo.

Dveře do kajuty se otevřely a vstoupil kapitán Botharel, doprovázený dvěma lodníky. "Ty tam..." ukázal na Hughu "...pojď se mnou."

Ruka pokrčil rameny a udělal, co mu nařizoval. Byl docela rád, že se bude moci podívat, co se děje na palubě. Dveře se za ním zapráskly, strážný je zamkl a Hugh následoval elfa po žebříku na horní palubu. Teprve když byli na můstku, kapitán spatřil Haplova psa, klusajícího za Hughem.

"Kde se tady vzal?" Kapitán se na psa rozčileně zadíval. Pes se na něj díval a vrtěl přitom ocasem, hnědé oči mu svítily a dlouhý jazyk mu visel z tlamy.

"Nevím. Nejspíš prostě šel za mnou."

"Plavčíku, odveďte to zvíře z můstku. Odveďte ho k jeho pánovi a řekněte mu, ať si ho propříště hlídá, nebo ho nechám hodit přes palubu."

"Provedu, pane!"

Plavčík se sehnul, aby vzal psa do náručí. Chování toho zvířete se však okamžitě změnilo. Pes sklopil uši, přestal vrtět ohonem a jen jím pomalu a výhružně pohupoval ze strany na stranu. Pootevřel tlamu a v hrudi mu zadunělo hluboké zavrčení.

Jako by říkal: "Jestli máš ty prsty rád, měl bys je rychle dát pryč."

Plavčík se zařídil podle toho, co mu pes radil. Schoval ruce za záda a tázavě a vyděšeně se podíval na svého kapitána.

"Pse..." zkusil se do toho vložit Hugh. Pes uši o něco zvedl. Letmo se na Hughu podíval, aby mu dal najevo, že ho považuje za přítele, nespouštěl však přitom oči z plavčíka.

"Pse, ke mně," přikázal mu Hugh a neobratně luskl prsty.

Pes líně otočil hlavu, jako by se ho ptal, jestli to myslí doopravdy.

Hugh znovu luskl prsty. Pes na rozloučenou zlostně zavrčel na plavčíka a zvolna odkráčel k Hughovi, který ho neobratně pohladil po hlavě. Pes se mu usadil u nohou.

"To bude v pořádku. Já si ho pohlídám."

"Kapitáne, ten drak se přibližuje," oznámila hlídka.

"Drak?" Hugh se podíval na elfa.

Kapitán Botharel místo odpovědi mlčky přikývl.

Hugh přešel k okénku a vyhlédl ven. Drak zvolna proplovoval oblohou a byl sotva viditelný. Podobal se stříbrné řece, proudící mezi krami - stříbrné řece se dvěma planoucíma rudýma očima.

"Víš, co je to za draka, člověče?"

"Stíhací drak." Hugh si musel na chvíli odmlčet, než si vzpomněl na ten správný elfí výraz. "Silindistani."

"Neutečeme mu," řekl kapitán Botharel. "Podívej se, jak je rychlý! To označení se k němu hodí. Budeme s ním muset bojovat."

"To možná nebude třeba," řekl Hugh. "Řekl bych, že se za chvíli setkáme s otcem toho chlapce."

Elfové draky nesnášejí a hluboce jim nedůvěřují. Elfi čarodějové je svou magií neumějí ovládnout, a elfy vždy jako bolavý zub trýznilo vědomí, že to lidé dovedou. Elfové na palubě lodi byli v přítomnosti toho draka nervózní a nebylo jim do smíchu. Drak se kroutil a svíjel a obtáčel loď svým dlouhým lesklým tělem. Elfové neustále otáčeli hlavy, aby zvíře neztratili z očí, a překvapeně vyskakovali, když se drakova hlava náhle objevila tam, kde ještě dvě vteřiny předtím nebyla. Zdálo se, že mysteriarcha, stojícího na můstku, ta nervozita rozveseluje. I když byl čaroděj zdvořilost sama, Hugh si všiml pobaveného třpytu, který se objevil pod víčky bez řas. Na jeho tenkých bledých rtech se občas objevil náznak úsměvu.

"Jsem navěky tvým dlužníkem, kapitáne Bothareli," řekl Sinistrad. "Mé dítě pro mě znamená víc než všechny poklady Horní říše." Sinistrad se podíval na chlapce, který pevně svíral jeho ruku a hleděl na něj s výrazem nelíbeného obdivu, a ještě víc se usmál.

"Jsem rád, že jsem ti mohl pomoci. Podle toho, co nám řekl tvůj syn, nás ovšem nyní naši lidé považují za vyvrhele. Musíme najít síly vzbouřenců a spojit se s nimi. Slíbil nám, že nám bude zapláceno..."

"Ale ovšem, svou odměnu určitě dostanete, o tom tě mohu ujistit. A také musíte navštívit naši okouzlující říši a setkat se s našimi lidmi. Míváme tak málo hostů. Začínáme být velmi unavení sami sebou. Na druhé straně se ale nesnažíme přilákat návštěvníky," dodal diplomaticky Sinistrad. "Toto však je zvláštní případ."

Hugh se ohlédl po Haplovi, kterého po Sinistradově příchodu přivedli na můstek společně s ostatními 'hosty'. Zabíjác by velmi uvítal jakýkoli náznak toho, co si Haplo o tom všem myslí. Mluvit o tom samozřejmě nemohli, Hughovi by však jenom pozvednuté obočí nebo jediné mrknutí řeklo, že ani Haplovi se to mazání medu kolem úst vůbec nelíbí. Haplo ale na Sinistrada hleděl tak upřeně, že by si někdo mohl myslet, že počítá póry na čarodějově dlouhém nose.

"Já skrz to se svou lodí nepoletím." Kapitán Botharel ukázal bradou na oblohu. "Dej nám, co máš..." elf upřel oči na několik krásných drahokamů, zdobících mysteriarchovy prsty "...a my se vrátíme do našeho světa."

Hugh dobře věděl, že elf jenom marní čas. Sinistrad by nikdy nedopustil, aby mu tato loď proklouzla mezi jeho rubíny a diamanty zdobenými rukama.

A také to neudělal. "Kapitáne, ta cesta bude možná nepatrně obtížnější, ale nebude nemožná a už vůbec ne nebezpečná. Budu vaším průvodcem a ukážu vám, jak oblohou bezpečně proplout." Sinistrad se rozhlédl po můstku.

"Přece bys své posádce neodepřel možnost zhlédnout divy naší říše?"

Pověstné bohatství a nádhera Horní říše, která se při pohledu na drahokamy, které mág nosil s tak samozřejmou přirozeností, zažehla plamen, který spálil strach a - Hugh to jasně viděl v očích všech lodníků - i obyčejný zdravý rozum. Chladně a bez pohnutí soucítit s elfím kapitánem, který věděl, že míří do smrtící pavučiny, ale nemohl proti tomu nic dělat. Kdyby nařídil opustit to místo a vrátit se domů, byl by ten jediný, kdo by se opravdu vrátil, a tím nejrychlejším možným způsobem - střemhlav přes několik menk volného nebe.

"Tak dobře," řekl nepřívětivě kapitán. Jásot posádky ihned utichl, neboť Botharel své muže zpražil hněvivým pohledem.

"Tati, mohl bych letět s tebou na drakovi?" zeptal se Zmar.

"Ovšem, můj synu." Sinistrad prohrábl rukou chlapcovy světlé vlasy. "Nyní však, ačkoli bych velmi rád zůstal a dál s vámi všemi hovořil, a zvláště se svým novým přítelem Limbekem..." Sinistrad se Gegovi uklonil a ten úklonu neobratně opětoval "...musím brát ohled na to, že má žena netrpělivě čeká na své dítě. Ty ženy. Jaké jsou to něžné milující bytůstky."

Sinistrad se otočil ke kapitánovi. "Nikdy jsem s takovou lodí nelétal, domnívám se však, že největší nesnáz, která vás může při průletu oblohou potkat, spočívá v tom, že se vám bude na křídlech tvořit námraza. Jsem si ovšem zcela jistý, že tenhle můj vysoce učený kolega..." uklonil se lodnímu čaroději, který zdvořilost sice obezřetně, avšak velmi uctivě opětoval "...ji bude schopen odstranit."

Sinistrad objal syna kolem ramen a začal opouštět loď, využívaje k té krátké cestě k drakovi svou magii. Obě těla už byla téměř neviditelná, když vtom se Sinistrad ještě jednou zastavil a upřel své jasné oči na kapitána. "Leť tou cestou, kudy poletí drak, musíš ale být přesný." To dořekl a byl pryč.

"Tak co, co si o něm myslíš?" zeptal se Hugh tiše Hapla, zatímco je oba zároveň s Alfrédem, Limbekem a psem odváděli zpět do kajuty.

"O tom čaroději?"

"A o kom jiném?"

"Ale ano, je mocný," řekl Haplo a pokrčil rameny. "Není ale až tak mocný, jak jsem čekal."

Hugh si pro sebe něco zabručel. Sinistrad mu naháněl strach. "A koho jsi čekal - Sartana?"

Haplo se na Hughův ostře zadíval, vzápětí však pochopil, že to byl jen žert. "Jistě," řekl a usmál se.

Kapitola čtyřicátá sedmá

Obloha

Karfašon letěl mezi ledovými krami a zanechával za sebou jiskřící čáru z vířících a třpytících se krystalů. Zima byla nesnesitelná. Lodní čaroděj musel využít magické teplo z obytných a pracovních prostor lodi, aby na plachtovní, lana, křídla a trup nepadal led, který do nich teď s rachotem bubnoval. Jak řekl Limbek, znělo to jako milióny suchých hrášků. Haplo, Limbek, Alfréd a Hugh se tiskli u malých otevřených kamen v podpalubí. Pes byl stočený do klubíčka, čumák měl zabořený do huňatého ocasu a tvrdě spal. Nikdo z těch čtyř nemluvil. Limbek byl příliš ohromený pohledy, které se mu naskytly a ještě naskytnou. Na co myslel Haplo, to nikdo netušil. Hugh přemýšlel, jaké má možnosti. Vražda je vyloučená. Žádný vrah hodný vlastní dýky se neujme takového úkolu, jako je zabít čaroděje, a tím méně mysteriarcha! Sinistrad je mocný. Co to říkám? Vždyť ten muž je moc sama! Síla kolem něj jiskří, jako když srší blesky za bouře. Kdybych jen dokázal přijít na to, proč mě chce zrovna teď, když se mě už jednou pokusil zabít. Proč jsem najednou tak nepostradatelný?

"Proč jsem měl přivést Hughův, tati?"

Sinistradův drak si razil cestu mezi ledovými krami. Letěl nezvykle pomalu, protože mu Sinistrad přitahoval otěže, aby jim elfí loď stačila. Uspávající rychlost draka dráždila, protože měl navíc velkou chuť na ty sladoučké bytosti uvnitř lodi. Ale raději se nestavěl proti Sinistradovi. Už spolu svedli bezpočet magických bitev a Gorgon vždy prohrál. Nenáviděl toho čaroděje, ale zároveň k němu cítil jistou záštiplnou úctu.

"Asi budu Hughův Ruku potřebovat, Zmare. Je to přece jen letec."

"My už ale jednoho máme - elfího kapitána."

"Můj milý chlapče, ještě se musíš hodně učit. Raději tedy začni hned. Nikdy nedůvěřuj elfům. I když jsou inteligenci srovnatelní s lidmi, žijí déle a získávají na moudrosti. V dávných dobách byli vznešeným národem a lidé, jak elfové často pohrdavě říkají, byli v porovnání s nimi jen o málo více než zvěř. Ale elfí čarodějové nemohli dost dobře utéct sami. Vlastně nám záviděli."

"Viděl jsem, jak elfí čaroděj sebral duši mrtvého elfa," přerušil ho Zmar a při vzpomínce na ten úžas na chvíli ztichl.

"Ano," ušklíbl se Sinistrad. "Mysleli si, že nás tak přemohou."

"Tomu nerozumím, tati."

"Je důležité, abys tomu porozuměl, synu, a to rychle, protože budeme mít co do činění s čarodějem z elfí lodi. Stručně ti vysvětlím podstatu magie. Před Rozdělením byla duševní i tělesná magie - podobně jako všechny živly na světě - ve všech lidech smíchaná. Po Rozdělení se svět rozštěpil na samostatné živly, alespoň tedy podle pověstí Sartanů, a totéž se stalo i s magií.

Každý národ se přirozeně snaží využít moc magie k tomu, aby si vynahradil své nedostatky. Proto elfové, kteří od přírody tíhnou k duševní stránce věci, potřebovali magii, aby jim pomohla zvětšit jejich tělesnou moc. Zabývali se uměním propůjčit magickou moc něčemu hmotnému, co by pro ně pracovalo."

"Jako třeba dračí loď?"

"Ano, jako třeba dračí loď. Lidé uměli na druhé straně lépe ovládat hmotný svět, takže hledali další moc v duševnu. Rozmlouvat se zvířaty, přinutit vítr, aby nám sloužil, kameny, aby se na náš rozkaz zvedly - to se stalo naším největším

uměním. A díky tomu, že jsme se zabývali duševními záležitostmi, vyvinuli jsme schopnost psychické magie, schopnost vycvičit naši mysl tak, aby dokázala měnit a ovládat přírodní zákony."

"Proto jsem mohl létat."

"Ano, a kdybys byl elf, nakonec bys zahynul, protože elfové takovou schopnost nemají. Elfové vložili všechen svůj tajemný um do hmotných předmětů a zabývali se uměním psychické manipulace. Elfí čaroděj se svázanýma rukama je bezmocný. Lidský čaroděj ve stejném postavení si pouze musí říct, že se jeho zápěstí scvrkávají, a bude to pravda. Tak se dokáže ze svých pout vyvléknout."

"Tati," řekl Zmar a podíval se za sebe, "loď se zastavila."

"Opravdu." Sinistrad potlačil netrpělivý povzdech a přitáhl drakovi oště. "Ten jejich lodní čaroděj není jistě vyššího než Druhého stupně, když nedokáže lépe zabránit ledu, aby jim nepadal na křídla."

"A proto máme dva letce." Zmar se celý otočil v dračím sedle, aby měl lepší výhled na loď. Elfové se museli chopit seker, aby odstranili led usazený na lanech.

"Ne nadelouh," řekl Sinistrad.

Jestli chce čaroděj tu loď použít, potřebuje k tomu letce. Jakmile si Hugh vyjasnil tento problém, vytáhl dýmku a začal do ní šetrně cpát tabák, jehož zásoba se mu už tenčila. A teď má čaroděj dva letce - mě a toho elfa. Může nás držet v nejistotě, jestli to bude ten, nebo ten druhý. Vítěz zůstává naživu, poražený zemře. Nebo možná ne. Možná nebude elfovi vůbec důvěřovat. Velmi zajímavé. Neměl bych to Botharelovi jít říct?

Hugh si zapálil dýmku a mezi klížíci se víčky si prohlížel své druhy. Proč Limbek? A Haplo? Kam zapadá do jejich plánu?

"Co se týče toho Gega, kterého jsi přivedl, synu, říkáš, že je vůdcem svého lidu?"

"No, tak nějak," ošil se neklidně Zmar. "Nebyla to ale moje chyba. Snažil jsem se dostat jejich krále - říkají mu největší fómistr..."

"Nejvyšší fromistr."

"...ale ten druhý muž chtěl, aby s námi šel Limbek," pokrčil rameny chlapec, "no a tak s námi šel on."

"Který druhý muž?" zeptal se Sinistrad. "Alfréd?"

"Ne, nemyslím Alfréda," řekl pohrdavě Zmar. "Myslím toho druhého. Toho tichého. Toho se psem."

Sinistrad se v duchu přenesl na můstek lodi. Opravdu si vzpomínal, že tam viděl ještě nějakého jiného člověka, nemohl si však vzpomenout, jak vypadal. Viděl jen neurčitou šedou šmouhu. To bude jistě ten z té nově objevené říše.

"Možná jsi ho měl začarovat a přesvědčit ho, aby dělal, co chceš. Copak ses o to ani nepokusil?"

"Ale samozřejmě, tati!" řekl Zmar a tváře mu zrudly rozhořčením.

"Tak co se stalo?"

Zmar sklonil hlavu. "Nepůsobilo to."

"Cože? Že by Trian přece jen dokázal to kouzlo narušit? Nebo snad měl tenhle muž nějaké vlastní..."

"Ne, nemá nic, jenom svého psa. Nelíbí se mi. Šel s námi a já jsem to nechtěl, ale nedokázal jsem ho zastavit. Když na něho dolehla čarovná síla, působila jinak než na většinu lidí. Každý ji tak nějak vstřebává, jako když houba nasává vodu. Od něho - Hapla - se odrazila."

"To není možné. Musel mít nějaké skryté kouzlo, nebo se ti to jinak jen zdálo."

"Ne, nebylo to ani tak, ani tak, tati."

"Cha! Co ty můžeš vědět? Jsi jen dítě. Ten Limbek je vůdcem nějakého povstání, nemám pravdu?"

Zmar se skloněnou hlavou našpulil ústa a odmítal odpovědět.

Sinistrad zastavil draka. Loď se s námahou sunula za nimi a křídly drhla o okraje ker, které by dokázaly rozbít její trup napadrt'. Mysteriarch se otočil v sedle, chytil Zmara za bradu a zvedl mu ji vzhůru. Zmara to zabolelo a v očích se mu zaleskly slzy.

"Na každou otázku, kterou ti položím, mi budeš odpovídat bez meškání. Budeš se řídit tím, co ti řeknu, a nebudeš se přit ani odmítovat. Budeš se mnou vždy jednat s úctou. Neviním tě z toho, že jsi teď moc nemáš, protože jsi byl ve společnosti takových lidí, kteří si ji od tebe nevyntili a kteří jsi ani nebyli hodni. Ale to se změnilo. Teď jsi se svým otcem. Na to nikdy nezapomínej."

"Nebudu," zašeptal Zmar.

"Nebudu, a dál?" Stisk zesílil.

"Nebudu, tati!" vypravil ze sebe Zmar.

Sinistrad se s tím spokojil, pustil Zmara a za odměnu se na něho téměř neznatelně usmál bledými rty. Pak se od něj odvrátil a pobídl draka.

Čarodějovy prsty zanechaly bílé otisky na chlapcových tvářích a načervenalé na jeho bradě. Zmar nemluvil, byl zamyšlený a rukou si mnul obličej, aby zahnal bolest. Neplakal, jen několikrát zamrkal a polkl slzy.

"Teď odpověz na mou otázku. Je Limbek vůdcem povstání?"

"Ano, tati."

"Takže by nám mohl být prospěšný. A když už vůbec nic, alespoň nám poskytne informace o tom stroji."

"Já jsem si ten stroj nakreslil, tati."

"Opravdu?" Sinistrad se podíval za sebe. "A udělal jsi to pořádně? Ne, nic nevytahuj. Mohlo by to uletět. Podívám se na to, až dorazíme domů."

Hugh pomalu pokuřoval z dýmky a cítil se mnohem uvolněněji. Ať už čaroděj chystal cokoli, Limbek mu poskytne

informace o Dolní říši a přístupu do ní. Ale teď zpátky k Haplovi. Zkus se nad ním pořádně zamyslet. Třeba se sem dostal jenom náhodou. Ne. Hugh se na muže upřeně zahleděl. Haplo zlobil spícího psa a pod nosem ho šimral jeho vlastním ohonem. Pes kýchl, probudil se, podrážděně se podíval po té mouše, a když ji nenašel, znovu usnul. Hugh se v duchu vrátil k jejich zajetí na Drevlinu, k ohromení, které zažil, když uviděl Hapla vedle té mříže. Ne, Hugh si nedokázal představit, že Haplo něco dělal náhodou. Byl to plán. Ale čím?
Hugh přešel pohledem na Alfréda. Komorník se díval do prázdna a v obličeji připomínal někoho, kdo trpí noční můrou, i když právě nespí. Co se mu jen v Dolní říši přihodilo? A proč je tady? Jedině že by si chlapec chtěl vzít s sebou svého sluhu. Ale Zmar přece Alfréda nepřivedl, vzpomněl si Hugh. Komorník se jim přilepil na paty sám od sebe. A lepil se jim na ně stále.

"A co Alfréd?" zeptal se Sinistrad. "Proč jsi ho přivedl?"

Mysteriarch se synem se blížili k okraji oblohy. Kry byly čím dál menší a vzdálenosti mezi nimi se zvětšovaly. Před nimi se objevilo to, o čem Sinistrad říkal, že je to Horní říše. Byla ještě velmi daleko a zářila a probleskovala mezi ledovými krami. V dáli za sebou zaslechli, jak se z elfí lodi nese chraptivé provolávání slávy.

"Dozvěděl se o plánu krále Štěpána, že mě chce nechat zabít," řekl Zmar otci, "a přišel za mnou, aby mě chránil."

"Ale nic víc, doufám, neví?"

"Víš, že jsem tvůj syn. A také ví o tom začarování."

"O tom ví každý hlupák. A právě díky tomu to je tak účinné. Byli si tak nádherně vědomi toho, že nemohou nic dělat. Ale to jsem neměl na mysli. Ví Alfréd o tom, že jsi všechno zaonačil tak, aby si tvoji rodiče s tím pitomcem Trianem mysleli, že si za tvé vypuzení mohou jen oni sami? Proto přišel?"

"Ne. Alfréd přišel, protože nedokázal nepřijít. Má se o mě pořád starat. Není tak chytrý, aby dělal něco jiného."

"Bude dobré mít ho s sebou, až se vrátíš. Dosvědčí ti tvůj příběh."

"Vrátím? Kam se vrátím?" Zmar vypadal vystrašeně. Chytil se otce. "Já chci zůstat s tebou!"

"Proč si teď neodpočineš? Za chvíli budeme doma a já chci, abys na mé přátele udělal dobrý dojem."

"A na mámu taky?" Zmar se usadil v sedle o něco pohodlněji.

"Ano, samozřejmě. Ale teď drž jazyk za zuby. Blížíme se ke kupoli a já budu muset promluvit s těmi, kteří nás hodlají přivítat."

Zmar si položil hlavu na otcova záda. O Alfrédovi jsem mu neřekl celou pravdu, připomněl si v duchu. Je tu ta podivná příhoda v lese, kde na mě spadl strom. Alfréd si myslel, že jsem pořád v bezvědomí, ale já už nebyl. Viděl jsem to. Jen nevím určitě, co jsem vlastně viděl. Tady nahoře se to jistě dozvím. Možná se někdy zeptám svého otce. Ale teď ne, dokud nezjistím, co myslel tím 'vrátit se'. Do té doby si všechno o Alfrédovi nechám pro sebe.

Zmar se přitulil k Sinistradovi.

Hugh vyklepal z dýmky popel, pečlivě ji zabalil do hadříku a bezpečně si ji uložil do záhradní. Celou dobu věděl, že přijít sem byla chyba. Nebylo však možné, aby to neudělal. Ten chlapec ho začaroval. Ruka dospěl k přesvědčení, že už nemusí zvažovat žádné další možnosti.

Žádné totiž neměl.

Kapitola čtyřicátá osmá

Nová naděje, Horní říše

Karfašon, vedený mysteriarchem a jeho drakem, proplul magickou kupolí obklopující Horní říši. Elfové, lidé a Geg tiskli tváře k okénkům a užasle hleděli na nádherný svět pod sebou. Byli úplně unesení tou nesmírnou krásou, s posvátnou hrůzou zírali na majestátnost pod sebou a každý z nich si jen s velkým neklidem uvědomoval, jak mocné jsou bytosti, které ty divy vytvořily. Během několika vteřin opustili svět mrazivého, třpytícího se ledu, a dostali se do sluncem zalité zelené krajiny s jasným, duhově zbarveným nebem.

Elfové si sundali kožešinové pláště, které si předtím oblékli, aby se ochránili před ledovým chladem. Hugh vysypal dřevěné uhlí z koše. Z lodi začala odtávat námraza, voda stékala po trupu a padala jako déšť na zem pod nimi.

Všichni, kdo se zrovna v tu chvíli nemuseli zabývat řízením lodi, užasle zírali na tu magickou říši. Nejdříve ze všeho téměř všechny napadlo, jak hojná asi v té zemi musí být voda. Všechno tu bylo porostlé bujným rostlinstvem a nízké kopce, které se tyčily nad krajinou, pokrývaly vysoké stromy se zelenými listy. Tu a tam se k nebi vypínala vysoká perleťová věž a údolí křížovaly široké cesty, mizející za hřebeny hor.

Sinistrad letěl před nimi a jeho drak se hnál jako padající hvězda napříč sluncem prozářeným nebem. Ve srovnání s ním se štíhlá dračí loď zdála pomalá a neohrabaná. Letěli stále za ním a po chvíli se na obzoru před nimi objevilo několik vysokých věží. Sinistrad namířil svého draka přímo k nim. Když dračí loď doletěla o něco blíž, ti na její palubě spatřili, že před přídělí ve skutečnosti leží obrovské město.

Hugh kdysi dávno, ještě v dobách svého otroctví, navštívil hlavní město Aristagonu, na které byli elfové poprávu hrdí. Krása jeho domů, postavených z korálovce, které umělecky opracovali zruční elfí řemeslníci, se už stačila stát pověstnou. Ve srovnání s podivuhodným městem, které se nyní lesklo před nimi, hrstí perel v zeleném sametu, které tu a tam doplňoval rubín, safír nebo diamant, však byly klenoty Tribu jen kočičím zlatem a barevnými sklíčky.

Na elfí lodi zavládlo ticho plné naprostého ohromení a téměř i nesmírné úcty. Nikdo nepromluvil, jako by se všichni báli, že by se vytrhli z nádherného snu. Kirští mmichové Hughu učili, že všechna krásy pomijí a lidská dřina se nakonec stejně obrátí v prach, a zabiják za celý život nespátřil nic, co by ho přesvědčilo o opaku. Teď ho však napadlo, že se možná mýlí. Limbekovi se po tvářích koulely slzy a Geg si musel neustále sundávat brýle a otírat si je, aby vůbec něco viděl. Alfréd jako by zapomněl na všechno vnitřní utrpení a díval se na město s výrazem, který by se téměř dal nazvat smutným.

Pokud byl ohromený i Haplo, nedával to najevo, a jen s mírným zájmem vyhlížel spolu s ostatními z okénka. Hugh se na něho pozorně zadíval a v tutéž chvíli si uvědomil, že mužova tvář nikdy žádné pocity nevyjadřuje - ani strach, ani nadšení, ani starosti, štěstí nebo hněv. Pokud se ale člověk díval opravdu pozorně, spatřil na té tváři hluboké stopy emocí, téměř jizvy po citech, které se hluboce zaryly do Haplova obličej. Pouze jeho vlastní vůle je zahladila, úplně vymazat je se jí však nepodařilo. Není divu, že mě stále nutí k tomu, abych držel ruku na jílcí meče, pomyslel si Hugh. Řekl bych, že bych měl vedle sebe raději zapřisáhlého nepřítele, než jako přítele tohoto Hapla. Pes seděl u Haplových nohou a rozhlížel se kolem sebe s mnohem větším zájmem, než jaký se dal vyčíst z tváře jeho pána. Najednou prudce otočil hlavu a začal si hryzat krk, nejspíš proto, aby zaplašil nějaké neodbytné svědění. Elfí loď vletěla do města. Letěla v malé výšce nad širokými, květinami zdobenými ulicemi, které obtáčely vysoké štíhlé věže. Z čeho byly ty věže postavené, to nikdo netušil. Byly hladké a štíhlé a vypadaly, jako by byly z perel, těch drahokamů, které se občas najdou v korálovci a jsou stejně drahé a vzácné jako kapky vody. Elfové zatajili dech a každý z nich hledal koutkem oka své společníky. Pouhý jediný kvádr z perel představoval větší bohatství, než jaké kdy měl jejich král. Hugh si zammul ruce a cítil, jak se mu vrací radost ze života. Jestli se odtud dostane živý, dostane se odtud jako boháč.

Klesli ještě níž a pod lodí spatřili zástupy lidí, kteří se na ně zvědavě dívali. Ulice byly plné a Hugh odhadoval, že ve městě musejí žít tisíce obyvatel. Sinistrad dovedl loď k velkému parku uprostřed města a mávnutím ruky naznačil, že tam mají zakotvit. V parku se shromáždil zástup čarodějů a zvědavě na ně hleděl. Přestože ani jeden z mágů ještě takový mechanický stroj nikdy neviděl, rychle chytli vyvažovací lana, která jim elfové hodili, a uvázali je ke stromům. Kapitán Botharel dal křídla lodi téměř úplně složit, takže už ji nadnášela jen malá část její magie.

Hugha a jeho společníky vyvedli na můstek. Dorazili tam právě ve chvíli, kdy se objevili Sinistrad se Zmarem zhmotňující se zdánlivě úplně z ničeho. Mysteriarch se uctivě uklonil před kapitánem Botharelem.

"Mohu se domnívat, že cesta sem nebyla přespříliš obtížná? Nezpůsobil led tvé lodi nějaké škody?"

"Ne, děkuji, velmi malé," odpověděl kapitán Botharel a i on se uklonil. "Ty škody, které naše loď utrpěla, si dokážeme sami opravit."

"Moji lidé a já vám s největší ochotou dodáme potřebný materiál, dřevo, lana..."

"Děkuji ti, ale to nebude nutné. Jsme zvyklí opravovat naše lodi s tím, co máme." Bylo zřejmé, že ani všechna krása a bohatství té země nedokázaly oslepit kapitána Botharela. Byl v cizí zemi a mezi cizími lidmi. Hughovi se ten elf líbil čím dál víc. Viděl, že ho nebude třeba varovat před nebezpečím, které mu hrozí.

Sinistrad nevypadal, že by se urazil. Široce se usmál a pravil, že doufá, že posádka sestoupí na zem a pozná krásy jeho města. Zároveň nabídl, že na palubu vystoupí několik jeho lidí a dohlédne na otroky.

"Děkuji ti. Já sám a někteří z mých důstojníků snad později tvé laskavosti s potěšením využijeme. Teď ale máme plné ruce práce. A také bych tě jen nerad zatěžoval odpovědností za naše otroky."

V tu chvíli se zdálo, že kdyby Sinistrad měl obočí, významně by ho zvedl. Takto se mu jen lehce pohnuly vrásky na čele. Čaroděj však nic neřekl, pouze se znovu uklonil na znamení souhlasu a jeho úsměv pohasl a nabral na zlověstnosti. "Kdybych chtěl, byla by ta loď za pět vteřin má," říkal ten úsměv.

Kapitán Botharel se uklonil a usmál se v odpověď.

Sinistrad přelétl pohledem Hugha, Limbeka a Alfréda. Na Hapla se díval o něco déle a mezi očima se mu objevila zamyšlená vráska. Haplo čarodějovu pátravému pohledu čelil svým klidným, skromným výrazem, a ta zlověstná vráska zase zmizela.

"Smím doufat, pane, že nebudete mít nic proti tomu, abych tyto tvé cestující představil své ženě a pozval je jako své hosty do mého domu? Jsme jim velice zavázáni za to, že zachránili život našemu jedinému dítěti."

Kapitán Botharel odvětil, že si je jistý, že jeho cestující rádi uniknou z nudy života na palubě jeho lodi. Hugh ovšem mezi těmi slovy dobře slyšel, že je elf rád, že se jich bude moci zbavit. Lodníci otevřeli průlez a shodili provazový žebřík. Sinistrad a Zmar opustili můstek jako obvykle vzdušnou cestou a ostatní sestoupili po žebříku. Hugh opouštěl loď jako poslední. Ještě stál v průlezu a díval se, jak jeho společníci pomalu a neobratně sestupují, když vtom s překvapením ucítil, jak se někdo lehce dotkl jeho paže.

"Ano," řekl Botharel, "já vím, co chce. A udělám všechno, co bude v mých silách, aby to nedostal. Jestli se vrátíte s penězi, dostaneme vás odtud. Budeme na vás čekat tak dlouho, jak jen to půjde." Elf se pousmál. "Čekám na odměnu - a je mi jedno, odkud přijde."

Ze zdola se ozval výkřik a bouchnutí, což jim oznámilo, že Alfréd jako obvykle přišel k úhoně. Hugh nic neřikal, mluvit nebylo o čem. Všechno bylo jasné. Ruka začal slézat po žebříku. Ostatní už byli dole. Haplo a Limbek ošetřovali bezvládného Alfréda, který ležel rozplácly na podlaze. Pes stál vedle Hapla a olizoval Alfrédovi tvář. Hugh pomalu slézal na pevnou zem a najednou ho napadlo, jak se asi zvířeti nebo jeho pánovi mohlo podařit něco tak podivuhodného. Hugh ještě nikdy neslyšel o tom, že by nějaké čtyřnohé zvíře umělo šplhat po provazovém žebříku. Když se ale zeptal ostatních, nikdo z nich si ničeho podezřelého nevšiml.

Pod lodí stála skupina dvaceti mysteriarchů, deseti mužů a deseti žen, a chystala se je uvítat. Sinistrad je představil jako mystagogy, učitele tajných umění, a nejvyšší radu města. Byli různého věku, nikdo z nich však nebyl tak mladý jako Sinistrad. Jedna dvojice vypadala velmi staře, se seschlými tvářemi plnými vrásek, které téměř skrývaly bystré a inteligentní oči, skrývající poznání, nashromážděné za neznámo kolik staletí. Ostatní byli v nejlepších letech, měli hladké tváře bez vrásek a husté, bujné vlasy, jen na spáncích lehce poznamenané šedí nebo stříbrem. Byli milí a zdvořilí, vítali návštěvníky svého krásného města a slibovali, že udělají všechno proto, aby pro ně byl pobyt ve městě nezapomenutelným zážitkem.

Nezapomenutelným zážitkem. Hugh měl pocit, že přinejmenším tím to nejspíš bude. Procházel mezi čaroději, slyšel, jak

se mu představují, díval se do očí, které nikdy nepohlédly do jeho, viděl tváře, které jako by byly vytesané z té perlové hmoty kolem nich a které nevyjadřovaly nic jiného, než náležitou zdvořilost a pohostinnost. Neklid a pocit hrozícího nebezpečí v jeho duši stále sílil a jedna podivná událost ho ještě prohloubila.

"Napadlo mě, přátelé, jestli byste se nechtěli projít po našem městě a prohlédnout si jeho divy. Mé obydlí je chvíli cesty odtud, a možná by se také mohlo stát, že do odjezdu už nebudete mít příliš času na to, abyste si Novou naději dobře prohlédli."

Všichni souhlasili a poté, co se přesvědčili, že Alfréd je v pořádku - pokud se tedy nepočítala ta rána do hlavy - vydali se se Sinistradem napříč parkem. Kolem postávaly na trávníku nebo posedávaly pod stromy snad stovky čarodějů, aby se podívaly na příchozí. Nikdo z nich ale nepromluvil, dokonce ani ke svému nejbližšímu sousedovi. To ticho bylo pochmurné a nahánělo hrůzu a Hugh cítil, že by mnohem raději slyšel bouchání a rachocení Kopseje-vyseje.

Když Hugh a jeho společníci konečně narazili na cestu, ocitli se mezi lesknoucími se stavbami se štíhlými věžemi, vypínajícími se k nebi hrajícímu všemi barvami duhy. Jejich klenuté brány vedly na chladná a stinná nádvoří a klenutými okny bylo čas od času možné zahlédnout pohádkový přepych, který se skrýval uvnitř.

"Ty stavby po vaší levici patří škole tajných umění, kde učíme naše děti. Naproti jsou obydlí studentů a jejich učitelů. Ta nejvyšší budova, kterou odtud vidíte, je sídlo vlády, kde zasedají členové rady, s nimiž jste se právě setkali. Ach, promiňte, musím vás před něčím varovat." Sinistrad, který celou tu dobu kráčel s jednou rukou láskyplně položenou na ramenou svého syna, se otočil tvář ke svým hostům.

"Materiál, ze kterého jsou naše domy postavené, je magického původu, a není tedy... Jak bych to jen měl říct, abyste tomu rozuměli? Řekněme to takto: není z tohoto světa. Proto bude velmi dobré, když se jich vy, kteří patříte k tomuto světu, nebudete dotýkat. Ach, podívejte, jako bych to zrovna neříkal."

Věčně zvědavý Limbek natáhl ruku a chtěl přejít prsty po tom hladkém, perletí podobném kameni. Zasyčelo to, Geg poděšeně uskočil a rychle stáhl popálené prsty do bezpečí.

"On vám nerozumí," řekl Alfréd a vyčítavě se na čaroděje podíval.

"Pak by mu ale měl někdo z vás překládat," odsekl Sinistrad. "Příště by ho to mohlo stát život."

Limbek vyděšeně hleděl na okolní domy a lízal si spálené špičky prstů. Alfréd Gegovi tiše přeložil Sinistradovo varování a všichni společně dál kráčeli ulicí. Před jejich očima se objevovaly další a další divy. Chodníky byly plné lidí, spěchajících za svou prací. Všichni se po nich bez jediného slova zvědavě ohlíželi.

Alfréd a Limbek se drželi u Zmara a Sinistrada. Hugh šel s nimi, pak si ale všiml, že Haplo zaostává pozadu a zvolna kráčí ke svému psovi, který najednou začal na jednu nohu kulhat. Hugh zaslechl Haplův tichý pokyn a zastavil se, aby na ně počkal. Trvalo jim to hodně dlouho, než k němu došli - psovi se očividně nevedlo příliš dobře - a ostatní už byli daleko vpředu. Haplo se zastavil a klekl si k psovi, zdánlivě zcela zaujatý jeho zraněním. Hugh se k němu připojil.

"Co je s tím tvým pajdou?"

"Vlastně vůbec nic. Chtěl jsem ti jenom něco ukázat. Natáhni ruku a dotkni se té zdi za mnou."

"Zbláznil ses? Chceš vidět, jak mi shoří prsty?"

"Jen do toho," usmál se tím svým klidným úsměvem Haplo. Pes na Hugha vesele cenil zuby, jako kdyby se svým pánem měli nějaké báječné tajemství. "Nic se ti nestane."

Hugh si v tu chvíli připadal jako chlapec, který něco prostě musí zkusit, i když naprosto jistě ví, že to neskončí dobře. Váhavě natáhl ruku k té perlet'ově se lesknoucí zdi. Když se jeho prsty dotkly zdi, celý se napružil proti očekávané bolesti, neucítil však nic. Vůbec nic! Jeho prsty prošly skrz kámen! Ta budova byla stejně pevná jako mrak na obloze.

"Co se to..."

"Je to jen přelud," řekl Haplo a poplácal psa po boku. "Pojď, ten čaroděj se na nás dívá. Měl v tlapě trn," zavolal na Sinistrada. "Vytáhl jsem mu ho. Už bude v pořádku."

Sinistrad si je s přimhouřenými očima podezíravě změřil a nejspíš se divil, jak asi pes mohl uprostřed města šlápnout na trn. Přesto ale pokračoval ve vyprávění, i když jeho výklad o divech Nové naděje zněl už potom poněkud nuceně a popisoval je spíš kousavě a sarkasticky.

Hugh šťouchl do Hapla, celý zmatený. "Proč?"

Haplo pokrčil rameny. "A ještě něco," řekl tichým hlasem. Sotva přitom otevíral ústa a mluvil tak, aby Sinistrad nepostřehl, že něco říká. "Dobře se podívej na všechny ty lidi kolem."

"Docela mlčenlivý spolek, o tom není pochyb."

"Prohlédni si je pořádně."

Hugh udělal, co mu Haplo řekl. "Přiznávám, že je na nich něco divného," uznal po chvíli. "Vypadají..." Znovu se odmlčel.

"Jako bys je už někdy viděl."

"Ano. Jako bych je už někdy viděl. Ale to není možné."

"Ale je. Pokud vidíš těch stejných dvacet lidí pořád dokola."

Právě v tu chvíli Sinistrad celou skupinku najednou zastavil, téměř jako by něco zaslechl.

"Měli bychom se vydat k mému skromnému obydlí," řekl. "Moje žena už na nás bude čekat."

Kapitola čtyřicátá devátá

Hrad Sinister, Horní říše

Gorgon je donesl do Sinistradova sídla. Nemuseli letět daleko. Hrad jako by se vznášel na oblaku, a kdykoli se mlha rozplynula, skýtal nádherný pohled na město Nová naděje, které bylo velkolepé, úžasné a - podle Hughova názoru - také znepokojující. Všechny ty domy a lidé kolem byli jen pouhopouhý sen. A jestli to byl sen, pak čí? A proč je teď zvali, nebo spíš nutili, aby ho snili také?

Když vcházeli do hradu, udělal Hugh ze všeho nejdříve to, že nepozorovaně strčil do zdi. Uviděl Hapla, jak dělá totéž, a

vzápětí si oba muži vyměnili letmé pohledy. Alespoň hrad byl tedy pravý. Ta zeď byla skutečná.

A ta žena scházející ze schodů... byla také skutečná?

"Ach, tak tady jsi, drahá. Myslel jsem, že budeš venku netrpělivě očekávat svého synáčka."

Vstupní sál hradu byl obrovský a vévodilo mu honosné schodiště, které bylo tak široké, že by nad ním klidně přeletěl i válečný drak s roztaženými křídly a vůbec by se přitom nedotkl okrajů. Vnitřní stěny byly postavené ze stejně hladkého, perleťového opálu jako stěny venkovní a třpytily se v slunečním svitu, měkce se deroucím mlhou okolo hradu. Zdi zdobily bohaté a divukrásné tapisérie. Podél stěn sálu stály řady vzácného a drahocenného nábytku - těžké dřevěné truhly a bohatě vyřezávané židle s vysokými opěradly. Starodávná lidská brnění z drahých kovů vykládaná zlatem a stříbrem držela tichou stráž. Na schodech ležel tlustý hladký koberec utkaný z vlny.

Sinistrad se otočil a obrátil jejich pozornost na ženu, stojící v půli schodiště, která na něm vypadala směšně malá. Stála jako přimrazená a dívala se na chlapce. Zmar se držel velmi blízko Sinistrada a pevně tiskl čarodějovu ruku. Žena se dotkla medailónku, který měla okolo krku, a sevřela ho v dlaní. Druhou rukou se ztěžka opřela o vyřezávané zábradlí. Na schodech se nezastavila kvůli tomu, že by chtěla vstoupit ve velkém stylu, nebo že by chtěla upoutat zraky všech přítomných. Hugh pochopil, že se zastavila, protože nemohla dál.

Kdysi jednou krátce dumal o tom, jaká žena asi Zmarova matka je. Jaká žena by svolila k vyměňování dětí. Myslel si, že to ví, a nebyl by překvapený, kdyby spatřil někoho tak proradného a ctižádostivého, jako byl Zmarův otec. Když ji teď uviděl, pochopil, že Iridal není zločinec, ale zločincova oběť.

"Drahoušku, snad jsi nám nevrostla do země?" Sinistrad vypadal nanejvýš znechuceně. "Proč nic neříkáš? Naši hosté..."

Žena zavrávala. Hugh bez rozmýšlení vyběhl po schodech a chytil padající tělo do náručí. "Tak to je tedy máma," řekl Zmar.

"Ano, synu," řekl Sinistrad. "Pánové, moje žena Iridal." Ledabytle mávl směrem k jejímu nehybnému tělu. "Musím se vám za ni omluvit. Je slabá, velmi slabá. A nyní, pánové, kdybyste mne ráčili následovat, zavedu vás do vašich komnat. Jsem si jistý, že si po své náročné cestě budete chtít odpočinout."

"A co ona - vaše žena?" otázal se Hugh. Ucítil zavadlou vůni rozmačkané levandule.

"Vezmi ji do jejího pokoje," řekl Sinistrad a bez zájmu se na ni podíval. "Je to až na konci schodiště, pak na balkón a druhé dveře nalevo."

"Neměl bych zavolat sluhu, aby se o ni postaral?"

"Žádné sloužící nemáme. Považuji je za... za lidi, kteří ruší můj klid. Musí se o sebe postarat sama. Obávám se, že stejně jako vy všichni."

Sinistrad se Zmarem se ani neohlédl, jestli je jejich hosté následují, zahuli doprava a prošli dveřmi, které se jakoby na čarodějův příkaz objevily ve stěně. Ostatní se za nimi ihned nevydali - Haplo se zběžně rozhlížel kolem, Alfréd byl očividně na vážkách, jestli má jít za princem, nebo se raději postarat o ženu v Hughově náruči, a Limbek se vystrašenýma, rozšířenýma očima díval na dveře, které se vynořily z pevného kamene. Mnul si uši, protože snad zatoužil, aby to tíživé ticho protrhlo nějaké bum, bác nebo ryc.

"Navrhuji vám, abyste mne následovali, pánové. Sami cestu nikdy nenajdete. Jen málo místností je v hradu stále.

Ostatní se vytvoří nebo zaniknou podle toho, jak to potřebujeme. Hnuší se mi totiž sebemenší mrhání."

To prohlášení jeho hosty poněkud polekalo, a tak se vydali ke dveřím. Jen Limbeka musel Alfréd postrčit, protože se mu nechtělo. Hugh si chvíli lámal hlavu, kde je asi pes. Pak se podíval pod sebe a uviděl zvíře u svých nohou.

"Běž!" vyštěkl Hugh a pobídl ho nohou.

Pes mu obratně uskočil, zůstal stát na schodech a se zájmem se na něho díval, hlavu lehce nakloněnou na stranu a uši nastražené.

Žena v Hughově náruči se slabě pohnula a zasténala. Protože se mu od žádného z přátel nedostalo pomoci, vrah se otočil a vynesl ženu do schodů. Cesta nahoru k balkónu byla dlouhá, ale břemeno, které nesl, bylo lehké, až příliš lehké.

Donesl ji do její komnaty, kterou se mu podařilo po velké námaze najít podle pootevřených dveří a lehkého závanu té samé nasládlé vůně, kterou voněla ta žena. Uvnitř byl jeden velký pokoj, za ním šatna a za tou pak její ložnice. Když Hugh procházel všemi těmi místnostmi, překvapilo ho, že v nich není téměř žádné zařízení. Bylo tam jen málo ozdob, a na těch, které byly vidět, ležela vrstva prachu. V těch komnatách panovala zcela bezútesná nálada, ze které šel mráz po zádech. Výrazně se lišila od hřejivého přepychu vstupního sálu.

Hugh opatrně položil Iridal na lůžko zakryté pokrývkami z toho nejjemnějšího hedvábí, obšitými krajkou. Přetáhl přes její útlé tělo hedvábnou dečku a pak už jen stál a díval se na ni.

Byla mladší, než kolik jí hádal, když ji spatřil poprvé. Její vlasy byly bílé, ale husté a jemné jako babí léto. Spící tvář byla milá, měla jemné rysy a nebyly na ní žádné vrásky. Její pleť však byla velmi bledá, až děsivě bledá.

Pes se protáhl vedle Hughy, ještě než ho stačil zachytit, a olízl ženě ruku, visící z postele. Iridal se pohnula a probudila se. Rázem otevřela oči. Podívala se na Hughy nad sebou a obličej se jí stáhl děsem.

"Odejdi!" zašeptala. "Musíš odejít!"

...Rytmičké předřikávání vítalo slunce do chladného rána. To píseň mnichů v černých hábitech se snášela na vesnici a odháněla supy:

...s nového dítěte zrozením
v srdcích zmíráme,
leč pravda je temná,

smrt se navrací...

Hugh a ostatní chlapci se vlekli za nimi, třásli se v chatrných šatech a ztuhlýma nohama klopýtali po zmrzlé zemi. Šli a těšili se na teplo hrůzných ohňů, které budou zanedlouho plát v této vesnici.

Nebyli vidět žádní živí lidé, jen mrtví, ležící na ulicích, kam jejich příbuzní naházeli morem rozežraná těla a pak se odešli schovat před kiry. U několika dveří však stály koše s jídlem, a možná i mnohem cennější džbány s vodou, kterými vesnice odměňovala mnichy za poskytnuté služby.

Mnichové na to byli zvyklí. Vykonalí svůj ponurý úkol, posbírali těla a natahali je na rozlehlé, otevřené prostranství, kde už sirotci z kláštera vršili hromady uhlokřišťálu. Ostatní chlapci, mezi kterými byl i Hugh, pobíhali po ulici a sbírali dary, které později odnesou do kláštera. Hugh právě došel k jednomu dveřím, když vtom zaslechl nějaký zvuk. Přestal brát chléb z koše a podíval se dovnitř.

"Maminko," řekl malý chlapec a rozběhl se k ženě ležící na lůžku. "Já mám hlad. Proč už nevstáváš? Už je čas k snídani."

"Dnes nemůžu vstát, miláčku." Matčin hlas byl sice něžný, ale chlapci zněl vyloženě cize a nepřírozně, protože ho polekal. "Ne, ty můj milý. Nechod' ke mně tak blízko. Zakazuji ti to." Nadechla se a Hugh zaslechl, jak jí to v prsou zasípalo. Její obličej už byl bledý jako tváře mrtvol ležících na ulici, on však viděl, že kdysi bývala krásná. "Pojď sem, ať na tebe vidím, Mikale. Budeš hodný, co budu... budu nemocná? Slibuješ? Slib mi to," řekla unaveně.

"Ano, mami, slibuju."

"A teď už běž!" řekla žena tiše. Rukama křečovitě sevřela přikrývku. "Musíš už jít. Běž... a přines mi trochu vody." Chlapec se otočil a rozběhl se směrem k Hughovi, stojícímu ve dveřích. Hugh viděl, jak sebou ženino tělo trhlo bolestí, pak se napjalo a pomalu ochabovalo. Její nevidomé oči zíraly do stropu.

"Musím donést mamince vodu," řekl chlapec a vzhlédl k Hughovi. Byl otočený zády, takže nic neviděl.

"Pomůžu ti s tím," řekl Hugh. "Ty vezmi tohle." Podal chlapci chléb, aby mu ukázal jeho nový život, který bude od nynějška žít.

Vzal malého chlapce za ruku a odvedl ho od domu. Chlapec držel v náruči bochník chleba, který upekla nějaká žena, hned jak ucítila první náznaky nemoci, která ji zanedlouho měla sklátit. Hugh za sebou stále slyšel tichou ozvěnu matčina příkazu, kterým poslala své dítě pryč, aby ji nevidělo zemřít.

"Jdi!"

Voda. Hugh zvedl džbán a nalil ji do sklenice. Iridal se na ni ani nepodívala a oči stále upírala jen na něj.

"Ty!" Mluvila tiše, až skoro šeptala. "Ty jsi... jeden z nich... s mým synem?"

Hugh přikývl. Žena se zvedla, opřela se o jednu ruku a napůl se posadila. Tvář měla bledou a v jasných očích se jí zračil strach. "Jdi!" řekla znovu. Mluvila potichu a hlas se jí třásl. "Jsi v hrozném nebezpečí! Odejdi z tohoto domu! Hned!"

Její oči. Hugh byl jimi okouzlen. Byly velké a hluboké a vesele hrály všemi barvami duhy, podobné lesknoucí se paletě obklopující černé panenky, které měnily svou velikost, kdykoli na ně dopadlo světlo.

"Slyšel jsi, co jsem ti říkala?" otázala se.

Ani ne. Jen něco o nebezpečí.

"Tady máte, vypijte to," řekl a podával ji sklenici.

Vztekle ji smetla na zem. Pohár se roztrhl a skropil vodou kamennou podlahu. "Myslíš si, že chci mít na svědomí i tvou smrt?"

"Tak mi o tom nebezpečí něco povězte. Proč musíme odejít?"

Žena však klesla na polštář a neodpovídala mu. Hugh se naklonil blíž a spatřil, že se chvěje strachy.

"Jaké nebezpečí?"

Sklonil se, aby posbíral kusy rozbitého skla, a po chvíli k ní zase vzhlédl.

Žena horečně zavrtěla hlavou. Její oči těkaly po místnosti. "Ne. Už jsem toho řekla dost, a možná příliš! On má oči všude a jeho uši pořád naslouchají!" Ohnula prsty na obou rukou a zaryla je do dlaní.

Hugh už dlouhou dobu nepocítil bolest někoho jiného. Už dlouhou dobu necítil ani vlastní bolest. Vzpomínky a pocity pohřbené v jeho nitru byly už dávno mrtvé. Teď však přišly znovu k životu, natáhly kostnaté ruce a svými drápy se sápal po jeho duši. Jeho ruce sebou trhly a do dlaně mu zajela skleněná střepina.

Bolest ho rozzuřila.

"Co mám dělat s tímhle nepořádkem?"

Iridal unaveně pokynula rukou a rozbitá sklenice, kterou držel v rukou, zmizela, jako by nikdy neexistovala.

"Je mi líto, že sis ublížil," řekla bezvýrazným a chabým hlasem. "Ale právě tohle musíš očekávat, jestli chceš za každou cenu zůstat."

Odvrátil od ní tvář, otočil se k oknu a vyhlédl ven. Hluboko pod nimi obtočil drak okolo hradu své obrovské tělo, jehož stříbrná kůže byla vidět i přes poletující závoje mlhy. Tak tam ležel a pořád dokola si pro sebe bručel o své nenávisti k čaroději.

"Nemůžeme odejít," řekl Hugh. "Venku je drak a hlídá..."

"Existují způsoby, jak uniknout Sinistradovu drakovi. Ovšem musíš opravdu chtít uprchnout."

Hugh mlčel a nechtělo se mu říct jí pravdu, protože se bál toho, co by uslyšel jako odpověď. Musel se to však dozvědět. "Nemohu odejít. Jsem začarovaný - váš syn mě má ve své magické moci."

Iridal se křečovitě pohnula a obrátila k němu shovívavě oči.

"Začarování působí jen proto, že ty sám chceš. Využívá tvou vůli. Už dávno jsi ho mohl zlomit, kdybys opravdu chtěl."

Prostě se o toho chlapce bojíš. A starost je neviditelné vězení. Já to vím... já to vím."

Pes, který předtím ulehl s čumákem na packách a natáhl se na podlahu u Hughových nohou, se teď najednou posadil zpřímá jako svíčka a ostražitě se kolem sebe rozhlížel.

Iridal zalapala po dechu. "Přichází sem! Rychle, odejdi! Už jsi tady příliš dlouho."

Hugh se nehýbal a ve tváři měl pochmurný a zlověstný výraz.

"Ach, prosím tě, odejdi!" zapřísahala ho Iridal a zvedla ruce. "To kvůli mně! To mě za to potrestá!"

Pes už byl na nohou a mířil k východu z komnaty. Hugh naposledy pohlédl na ležící ženu a pomyslel si, že bude nejlépe, když udělá to, o čem žádá - alespoň prozatím. Dokud nebude mít čas, aby se zamyslel nad tím, co mu řekla.

Když vycházel ven, potkal ve dveřích do velkého pokoje Sinistrada.

"Vaše žena odpočívá," předešel Hugh jakékoli otázky.

"Děkuji. Jsem si jist, že jsi ji velmi utěšil."

Sinistradovy bezčasé oči přejely po Hughových svalnatých pažích a urostlém těle a jeho rty se prohnuły v náznak vědouceho úsměvu.

Hugh zrudl hněvem. Chtěl se protlačit čaroději za zády, ale Sinistrad se nepatrně pohnul a postavil se mu do cesty.

"Jsi zraněný," řekl mysteriarch. Vzal Hughu za ruku a otočil ji dlaní ke světlu.

"To nic není. Jenom jsem se řízl o střep."

"Ts, ts. Nemohu připustit, aby se mi tady hosté zraňovali! Když dovolíš." Sinistrad položil na ránu na Hughově dlani své tenké prsty, chvějící se jako nohy pavouka. Mysteriarch zavřel oči a soustředil se. Zubatá rána se zacelila a bolest - ta v ráně - pominula.

Sinistrad s úsměvem otevřel oči a podíval se přímo do Hughových.

"Nejsme tvoji hosté," řekl Ruka. "Jsme tvoji zajatci."

"To, milý pane," odtušil mysteriarch, "záleží jen na vás."

Jedna z mála místností v hradu, která v něm zůstávala stále, byla čarodějova pracovna. Její umístění vůči ostatním místnostem hradu se ovšem neustále měnilo podle Sinistradovy nálady a potřeb. Dnes byla v horní části hradu a závěsy v ní byly odtážené, aby dovnitř nechaly proudit poslední zbytky světla ze Soláru, než Vládcové noci sfouknou svíci dne.

Na čarodějově velkém stole byly rozložené nákresy Kopseje-vyseje, které pořídil jeho syn. Některé z nich byly náčrty těch částí obrovského stroje, které Zmar viděl na vlastní oči. Ostatní nakreslil s Limbekovou pomocí, a ty představovaly výkresy částí Kopseje-vyseje, které byly roztroušené po zbytku ostrova Drevlinu. Nákresy byly docela dobré a pozoruhodně přesné. Sinistrad ostatně chlapci vysvětlil, jak použít magii, aby vylepšil svoji práci. Zmar si obraz představil a pak už jen musel obraz propojit s pohybem ruky, aby na papír nakreslil to, co uviděl.

Čaroděj si soustředěně prohlížel schémata, když vtom ho jakési tlumené štěknutí donutilo zvednout hlavu.

"Co tady dělá ten pes?"

"Libím se mu," řekl Zmar, vrhl se psovi okolo krku a objal ho. Chvilí spolu zápasili na podlaze, pak ale uprostřed zápolení pes krátce štěkl.

"Vždycky chodí za mnou. Má mě ještě radši než Hapla, vid', pejsku?"

Pes vycenil zuby a jeho ohon potěšeně zabušil do podlahy.

"Nebud' si tím tak jistý." Sinistrad upřel na zvíře pronikavý pohled. "Já mu nevěřím. Myslím, že bychom se ho měli zbavit. V dávných dobách používali mágové taková zvířata k tomu, aby jim sloužila, aby chodila do míst, kam oni nemohou, a aby pracovala jako špehové."

"Ale Haplo není čaroděj. Je to jen... jen člověk."

"Člověk, kterému se nesmí důvěřovat. Nikdo není tak mlčenlivý a sebejistý, pokud si nemyslí, že vše probíhá, jak si přeje." Sinistrad si svého syna úkosem změřil. "Takové projevy slabosti se mi nelíbí, Zmare. Začínáš mi připomínat svoji matku."

Zmar pomalu sundal ruce z psova krku. Vstal a postavil se vedle svého otce.

"Mohli bychom se Hapla zbavit. Pak bych si mohl nechat psa a ty bys z toho nemusel být tak nervózní."

"To je zajímavý nápad, synu," odvětil zaneprázdněně Sinistrad. "Teď si ale oba běžte hrát ven."

"Ale tati, ten pes nebude nikomu na obtíž. Když mu poručím, je zticha. Podívej se, jenom tady tak leží."

Sinistrad se podíval na psa, který mu hleděl v ústřety. Zvíře mělo pozoruhodně moudré oči. Mysteriarch se zachmuřil.

"Nechci ho tady. Páchne. Běžte ven, oba." Sinistrad zvedl jeden nákres, položil ho vedle druhého a zamýšleně se na oba zahleděl. "Co to mělo původně dělat? Něco tak obrovského, něco tak neuvěřitelného."

Proč to Sartani stavěli? Jsem si naprosto jistý, že pouhé získávání vody nebyl ten jediný důvod."

"Vyrábí to vodu, aby to samo fungovalo," řekl Zmar a vyškřábal se na židli, aby byl stejně vysoký jako jeho otec.

"Potřebuje to páru, aby poháněla motory, které vyrábějí elektřinu, a ta pohání celý stroj. Sartani postavili tuhle část stroje," Zmar ukázal na papír, "aby získávala vodu a posílala ji do Střední říše, ale je jasné, že to neměl být jeho hlavní účel. Viš, já..."

Zmar zachytil otcův pohled. Slova odumřela na chlapcových rtech. Sinistrad mlčel. Zmar se pomalu svezl ze židle.

Mysteriarch se beze slova otočil a znovu se zahloubal nad nákresy.

Zmar vyšel ze dveří. Pes vyskočil na nohy, nedočkavě se rozběhl za ním a očividně si myslel, že už je čas na hraní. Ve dveřích se chlapec zastavil a otočil se.

"Vím to," řekl.

"Cože?" Sinistrad podrážděně odtrhl oči od plánu.

"Vím, proč postavili Kopseje-vyseje. Vím, co měl dělat. Vím, jak ho přinutit, aby to dělal. A vím, jak můžeme ovládnout

celý svět. Přišel jsem na to, když jsem dělal ty nákresy."

Sinistrad zíral na svého syna. V jeho úsměvu a rysech bylo něco z jeho matky, ale prohnané a vypočítavé oči, které teď nebojácně hleděly na čaroděje, dostal právě od něj.

Sinistrad ledabyle mávl rukou směrem k nákresům. "Ukaž mi to."

Zmar se vrátil ke stolu a začal vysvětlovat. Pes, na kterého oba zapomněli, se svalil k čarodějovým nohám.

Kapitola padesátá

Hrad Sinister, Horní říše

Zvonění mnoha neviditelných zvonů začalo svolávat Sinistradovy hosty k večeři. Hradní jídelna - která byla jistě nově postavená - neměla jediné okno, byla velká, temná a mrazivě studená. Uprostřed té pochmurné místnosti stál dlouhý dubový stůl, pokrytý prachem. Kolem stolu stály látkou potažené židle, podobné strážným duchům. Krb byl prázdný a vyhaslý. Jídelna se zničehonic objevila přímo před hosty, kteří se v ní shromáždili a s velkým neklidem očekávali příchod svého hostitele.

Hugh se došoural ke stolu a prohrábl prstem na palec silnou vrstvu prachu a špíny.

"Už se nemohu dočkat, až ochutnám to jídlo," řekl ironicky.

Vysoko nad nimi zazářila jasná světla. To se doposud netušený lustr probudil k životu. Neviditelné ruce stáhly z židlí látkové potahy. Prach zmizel. Na prázdném stole se náhle objevily hromady jídla - pečené maso, dušená zelenina, ze které se ještě kouřilo, a voňavý chléb. Vzápětí se objevily i poháry s vodou a vínem. Z jakéhosi neviditelného zdroje se ozvala hudba.

Limbek vydechl úžasem, klopýtl a bezmála spadl do žhnoucího krbu. Alfréd skoro vyletěl z kůže a Hugh sebou trhl, odtáhl se od té přepychové hostiny a podezíravě se na ni díval. Haplo se klidně usmál, vzal si jednu buu a zakousl se do ní. V tiché místnosti se ozvalo hlasité křupnutí. Haplo si setřel z brady sladkou šťávu. Napadlo ho, že to je docela dobrá iluze. Všichni se nechají nachytat a až tak za hodinu se začnou divit, proč mají pořád ještě hlad.

"Prosím, posadte se," řekl Sinistrad a přátelsky jim pokynul. Druhou rukou vedl Iridal. Zmar kráčel po otcově boku.

"Na obřadnosti si tady nepotrpíme. Má drahá." Sinistrad dovedl svou ženu ke konci stolu a s úklonou ji usadil na jednu z židlí. "Abych se panu Hughovi odměnil za úsilí, které dnes musí vynaložit, aby ti posloužil, posadím tě po jeho pravé ruce."

Iridal zrudla a ani na okamžik neodtrhla zrak od svého talíře. Hugh seděl tam, kde ho Sinistrad posadil, a nevypadal příliš rozhořčeně.

"Vy ostatní se posadte, kde uznáte za vhodné. Tedy až na mého drahého přítele Limbeka. Prosím za prominutí, milý pane." Čaroděj přešel do řeči Gegů a zdvořile se uklonil. "Byl jsem k vám velmi nezdvořilý, když uvážím, že nemluvíte lidskou řečí. Můj syn mi vyprávěl o vašem hrdinském boji za vysvobození vašeho lidu. Posadte se, prosím, sem ke mně, a vyprávějte mi o tom. O ostatní hosty nemějte strach, má žena se o ně postará."

Sinistrad zaujal své místo v čele stolu. Limbek, současně potěšený, velmi rozpačitý a celý rozjařený, usadil své zavalité tělo do křesla po Sinistradově pravici. Zmar seděl proti němu, po čarodějově levici. Alfréd se rychle usadil vedle prince. Haplo se posadil ke druhému konci dlouhého stolu, hned vedle Iridal a Hugh. Pes se uložil na zem vedle Zmara. Haplo, mlčenlivý a zdrženlivý jako vždy, se zdánlivě zabýval jen svým jídlem, zároveň mu však nemohlo uniknout nic, co bylo u stolu řečeno.

"Doufám, že mi prominete, že jsem sem dnes odpoledne nemohla přijít," řekla Iridal. I když mluvila k Hughovi, její oči stále bloudily k jejímu manželovi, sedícímu na druhém konci stolu. "Takovými záchvaty trpím bohužel dosti často."

Sinistrad lehce přikývl, oči upřené na svou ženu. Iridal se otočila k Hughovi a podívala se mu do očí, vůbec poprvé od té doby, co se k ní posadil. Pokusila se o úsměv. "Doufám, že budete tak laskavý a zapomenete na všechno, co vám říkám. Ta nemoc... myslím na hloupé věci."

"To, co jste říkala, nebylo hloupé," odvětil Hugh. "Všechno, co jste říkala, jste myslela vážně. A ani jste nebyla nemocná. Byla jste jenom na smrt vyděšená."

Když Iridal vstoupila, ještě měla na tvářích nějakou barvu. Pod Hughovým pohledem však její tváře stále bledly. Iridal se ohlédla po svém manželovi, ztěžka polkla a natáhla se po poháru s vínem.

"Musíte zapomenout na to, co jsem vám řekla! Ceníte-li si svého života, už se o tom, prosím, nezmiňujte!"

"Můj život má právě v tuto chvíli cenu jen velmi malou." Hugh našel pod stolem Iridalinu ruku a pevně ji stiskl. "A tu cenu má jen potud, pokud bude moci sloužit tobě, Iridal."

"Ochutnej ještě ten chléb," řekl Haplo a podal Hughovi chléb. "Je výborný. Sinistrad ho doporučuje."

Mysteriarch je v tu chvíli bedlivě sledoval. Hugh neochotně pustil Iridalinu ruku, vzal si krajíc chleba a netknutý ho zase odložil na talíř. Iridal se nimrala přiborem v jídle a předstírala, že jí.

"Pak se alespoň pro všechno svaté neodvolávejte na má slova, zvlášť když se podle nich nechcete řídit."

"Nemohl jsem odejít, když jsem věděl, že jste v nebezpečí."

"Vy blázne!" Iridal se napřímila a do tváří se jí vlila horkost. "Co si myslíš, že ty, člověk neznalý magie, zmůžeš proti takovým, jako jsme my? Jsem desetkrát silnější než vy a desetkrát schopnější se bránit, kdyby to bylo třeba. Pamatujte na to!"

"Pak mi tedy odpusťte." Hughova snědá tvář zrudla. "Zdálo se mi, že byste mohla mít potíže..."

"Mé potíže jsou jenom mé a vás se vůbec netýkají, pane."

"Už vás, paní, nebudu obtěžovat, o tom vás ujišťuji."

Iridal mlčela a dál zírala na jídlo na svém talíři. Hugh zatvrzele jedl a už neřekl ani slovo.

Teď, když byl na jeho konci stolu klid, Haplo obrátil svou pozornost k tomu druhému.

Pes, ležící u Zmarova křesla, měl uši nastražené a toužebně se díval hned na toho a hned zas na onoho, jako kdyby doufal, že by jeho směrem mohl spadnout nějaký dobrý kousek jídla.

"Limbeku, ze Střední říše jsi přece viděl jen velmi málo," říkal právě Sinistrad.

"Viděl jsem toho z ní dost," zamžikal na něj zpoza svých brýlí jako veliký výr Limbek. Geg se za posledních několik týdnů očividně změnil. Výjevy, kterých byl svědkem, a myšlenky, na které přicházel, odsekaly jako kladivo a dláto jeho někdejší snivý idealismus. Limbek poznal život, který byl jeho lidu po celá staletí odepírán, život, který dávali, ale na kterém se nepodíleli. První údery toho velikého kladiva ho zraňovaly. Později měl však přijít hněv.

"Viděl jsem toho dost," opakoval Limbek. Byl tak ohromený vši tou magií, krásou a svými vlastními pocity, že ho ani nic jiného nenapadlo.

"Ano, určitě jsi toho viděl dost," řekl čaroděj. "Osud tvého lidu mě opravdu rmoutí. Všichni zde v Horní říši sdílíme tvůj zármutek a tvůj nanejvyšší spravedlivý hněv. A také cítím, že bychom měli s ostatními sdílet pocit viny. Ne že bychom vás někdy vykořisťovali a utlačovali - jak jsi sám viděl, nikoho vykořisťovat nepotřebujeme. Přesto si ale myslím, že za to neseme svůj díl odpovědnosti." Sinistrad upil trochu vína. "Opustili jsme svět tam dole, protože jsme měli dost válek a až příliš dlouho jsme se dívali, jak lidé trpí a umírají ve jménu chamtivosti a nenávisti. Postavili jsme se proti tomu a dělali jsme, co jsme mohli, abychom to zastavili, bylo nás však příliš, příliš málo."

V hlase toho muže zněl hluboký zármutek. Haplo by mu ale mohl říct, že zbytečně plýtvá svým uměním, alespoň tedy pokud šlo o jeho konec stolu. Iridal už dávno přestala být jen předstírat, že jí. Tiše seděla a zírala do talíře, dokud nezačalo být jasné, že se pozornost jejího manžela upírá pouze na rozhovor s Gegem. Zvedla hlavu, její oči však nehledaly ani jejího manžela, ani muže sedícího vedle ní. Dívala se na svého syna, na Zmara, kterého od jeho návratu viděla snad poprvé. Oči se jí zalily slzami. Rychle hlavu zase sklonila. Rukou si odhrnula z tváře zbloudilý pramen vlasů a spěšně si přitom otřela slzy.

Hughova ruka, spočívající na stole před ním, se sevřela bolestí a hněvem.

Jak jenom mohlo pozlacené ostří dýky lásky proniknout srdcem tak zatvrzelým? Haplo to nevěděl a ani se o to nezajímal. Věděl jenom to, že se jim to v tu chvíli naprosto nehodí. Patryn potřeboval muže činu, protože sám jednat nemohl. Vůbec by se mu nehodilo, kdyby Hugh přišel o život kvůli nějakému pošetilému, velmi šlechetnému rytířskému gestu.

Haplo se poškrábal na hřbetu pravé ruky, zajel prsty pod obvazy a trochu je uvolnil. S odhalenými sigly na hřbetě ruky se nevzrušeně natáhl pro další krajíc chleba a při tom stejném pohybu pevně přitiskl odhalené místo na ruce ke džbánů s vínem. Sevřel krajíc pravou rukou a položil si ho k talíři, přitom si levou přejel přes obvaz na pravé ruce a zase runy skryl.

"Iridal," začal Hugh. "Nemohu se dívat na to, jak trpíte..."

"Proč by vám na mně mělo záležet?"

"Ať se propadnu, jestli to vím!" Hugh se naklonil k Iridal. "Buďto vy, nebo váš syn! Já..."

"Ještě trochu vína?" Haplo zvedl džbán.

Hugh se na něj vztekle zamračil a rozhodl se, že si ho nebude všimát.

Haplo nalil další pohár a přistrčil ho před Hughu. Pohár zavadil o mužovy prsty a víno - opravdové víno - vyšplíchlo Hughovi na ruku a rukáv košile.

"Co to u všech ďasů...?" Hugh se vztekle otočil na Patryna.

Haplo významně pozvedl obočí a pokradmu kývl hlavou směrem k opačnému konci dlouhého stolu. Všichni, včetně Sinistrada, se na ně dívali, jak zvuky hádky přivábily jejich pozornost. Iridal seděla hrdě zpřímá a její tvář byla stejně chladná a bílá jako mramorové zdi kolem. Hugh popadl pohár a zhluboka se napil. Podle toho, jak ponuře se tvářil, by si někdo mohl myslet, že pije čarodějovu krev.

Haplo se usmál. Neudělal to ani o vteřinu dříve, než bylo třeba. Mávl krajícem na Sinistrada. "Promiň. Říkal jsi něco?"

Mysteriarch se zamračil a pokračoval. "Říkal jsem, že jsme si měli uvědomit, čemu jsou vystaveni vaši lidé v Dolní říši, a že jsme jim měli přijít na pomoc. Neměli jsme však tušení, že máte potíže. Věřili jsme pověstem, které zde rozšířili Sartani. Vůbec jsme nevěděli, že jsou vyhané..."

Ozvalo se hlasité zařinčení a všichni sebou trhli. Alfréd upustil lžici na talíř.

"Co tím myslíš? Co je to za pověsti?" ptal se dychtivě Limbek.

"Podle Sartanů byli vaši lidé - kteří jsou mnohem menší než lidé a elfové - po Rozdělení odvedeni do Dolní říše, kde měli žít v bezpečí. Jak je ale vidět, Sartani neměli v úmyslu nic jiného, než aby získali levnou pracovní sílu."

"To není pravda!" Ten hlas patřil Alfrédovi, který ještě za celý oběd neřekl ani slovo. Všichni se na něj užasle zadívali, dokonce i Iridal.

Sinistrad se k němu otočil a na jeho tenkých rtech se objevil zdvořilý úsměv. "A ty snad znáš pravdu?"

Alfrédovi zrudl zátylek a pak i plešatějící hlava. "Víte, já... studoval jsem dějiny Gegů..." Alfréd rozpačitě potahoval a kroutil lemem ubrusu. "V každém případě... si myslím, že Sartani opravdu chtěli udělat to, co jsi říkal... o tom, že Gegy chtěli ochránit. Nebylo to ani tak v tom... že by trpali... Gegové byli menší a že by pro ně větší plemena... mohla být nebezpečná, ale proto, že jich po Rozdělení bylo velmi málo. A navíc mají trpa... Gegové veliký talent pro mechaniku. A právě to Sartani pro ten svůj stroj potřebovali. Nikdy ale nechtěli... nebo spíš vždycky chtěli..."

Hughovi klesla hlava a se zaduněním narazila na stůl. Iridal vyskočila z křesla a zděšeně vykřikla. Haplo se bez meškání zvedl a rychle vyrazil k Hughovi.

"To nic není," řekl, když se nad ním sklonil.

Patryn si přehodil kolem krku zabíjákovu bezvládnou ruku a zvedl těžké tělo ze židle. Hugh druhou bezvládně visící rukou přejel po ubrusu, srazil několik pohárů a shodil na zem jeden talíř.

"Je to dobrý člověk, ale nesnese moc vína. Odnesu ho do jeho pokoje. Není třeba, abyste se tím dali vyrušovat."

"Víš jistě, že je v pořádku?" neklidně k nim přistoupila Iridal. "Možná bych měla jít..."

"Má drahá, to jen u tvého stolu usnul jeden opilec. Není proč se o někoho strachovat," řekl Sinistrad. "Nějak ho

odneste, to už je jedno jak."

"Smím si tady toho psa nechat?" zeptal se Zmar a pohladil psa po hřbetě. Když si zvíře všimlo, že se jeho pán chystá k odchodu, zase vyskočilo na všechny čtyři.

"Jistě," řekl s úsměvem Haplo. "Zůstaň, pse!"

Haplo zvedl Hughu na nohy. Velký muž se opile potácel a jen taktak se s cizí pomocí doplahočil ke dveřím. Všichni se zase posadili. To, co říkal Alfréd, už bylo dávno zapomenuto. Sinistrad se znovu otočil k Limbekovi.

"Ten váš Kopsej-vysej mě nesmírně zajímá. Řekl bych, že teď, když tady mám svou loď, mohl bych se vydat dolů do vašeho světa a prohlédnout si ho. A také mi bude potěšením udělat všechno, co bude v mých silách, abych tvůj národ připravil na válku..."

"Na válku!" Sinistradova slova v sále opakovaly další hlasy. Haplo se ohlédl a spatřil Limbekovu bledou a znepokojenou tvář.

"Můj drahý Gegu, vůbec jsem tě nechtěl vyděsit," laskavě se usmál Sinistrad. "Válka musí logicky být tím následujícím krokem, a tak jsem jednoduše předpokládal, že jsi sem přišel právě v této věci - totiž abys mě požádal o pomoc. A já tě mohu ujistit, že Gegové budou mít plnou podporu mých lidí."

Haplo nyní odváděl vrávorajícího Hughu temnou a studenou chodbou a Sinistradova slova k němu doléhala skrz uši jeho psa. Právě začal uvažovat, kde by asi mohly být pokoje pro hosty, když vtom se přímo před ním náhle zhmotnila další chodba, ve které bylo vidět několik pohostinně otevřených dveří.

"Doufám, že tady nikdo nemá sklony toulat se ve spánku po chodbách," zamumlal Haplo ke svému podroušenému společníkovi.

Z jídelny dolehlo k Haplovi tiché šustění Iridalíných hedvábných šatů a škrábání noh její židle o kamennou podlahu. Když Iridal promluvila, její hlas byl plný potlačovaného hněvu. "Jestli mě omluvíte, vrátím se nyní do svých komnat."

"Copak se stalo, má drahá. Není ti dobře?"

"Děkuji, jsem v pořádku." Iridal se odmlčela a pak dodala: "Už je pozdě. Chlapec by měl jít spát."

"Ano, ženo. Dohlédnu na to. Nemusíš si dělat starosti. Zmare, popřej své matce dobrou noc."

Jistě, byl to opravdu zajímavý večer. Falešné jídlo. Falešná slova. Haplo uložil Hughu na postel a přetáhl přes něj pokrývku. Zabíják se probudí z magického spánku nejdříve druhý den ráno.

Haplo se vydal do svého vlastního pokoje. Vešel dovnitř, zavřel za sebou dveře a zastrčil závoru. Potřeboval chvíli času na to, aby si odpočinul, v klidu přemýšlel a probral se vším, co toho dne slyšel.

Prostřednictvím jeho psa k němu stále doléhaly tlumené hlasy. To, co říkaly, však nebylo důležité, všichni si jen přáli dobrou noc. Patryn si lehl na lůžko, vyslal neslyšitelný příkaz psovi a začal třídit své myšlenky.

Kopsej-vysej. Na to, jaký je jeho účel, Haplo přišel z těch pohybujících se obrázků, které promítalo oko v ruce Zakladatele - Sartana, chlubiteli se svou mocí a hrdě oznamujícího svůj velkolepý plán. Haplo ty obrazy nyní v duchu opět spatřil. Znovu viděl mapu světa - světa Nebe. Viděl ostrovy a světadíly, poházené bez ladu a skladu po světě, viděl zuřící bouři, která dávala život a trestala smrtí, viděl, jak se všechno pohybuje v chaotickém tanci, který Sartani, milující řád, tak nenáviděli.

Kdy přišli na svou chybu? Kdy zjistili, že svět, který stvořili proto, aby do něj po Rozdělení zavedli celý národ, je nedokonalý? Poté, co ho zalidnili? To si až tehdy uvědomili, že ty nádherné, na nebi se vznášející ostrovy jsou holé a suché a nemohou nést život, který jim byl svěřen?

Sartani to ale byli schopni napravit. Napravili i všechno ostatní, když raději rozbili svět, než aby vládu nad ním ponechali v rukou těch, kteří toho podle nich nebyli hodni. Sartani měli v úmyslu postavit stroj, který by ve spojení s jejich vlastní magií opět srovnal ostrovy a světadíly. Haplo zavřel oči a znovu to všechno jasně spatřil. Obrovská síla, stoupající z Kopseje-vyseje, se chápe ostrovů a světadílů, táhne je po nebi a srovnává je do řady, jeden nad druhý. Gejzír vody, čerpané z věčné bouře, neustále stříká vzhůru a přivádí životodárnou tekutinu ke všem, kdo ji potřebují. Haplo našel řešení. Na druhé straně ho ovšem překvapilo, že ho Zmar našel také. Teď Sinistrad věděl, a nanejvýš laskavě objasnil své plány svému synovi - a naslouchajícímu psovi.

Stačí jedno cvaknutí vypínačem Kopseje-vyseje a mysteriarch bude vládnout uspořádanému světu.

Pes vyskočil na postel a uložil se vedle Hapla. Patryn, uvolněný tak, že bezmála usínal, zvolna natáhl ruku a pohladil psa po boku. Zvíře si spokojeně položilo hlavu na Haplovu hrud' a zavřelo oči.

Jaká to jen byla trestuhodná hloupost, pomyslel si Haplo, zatímco hladil psa po měkkých uších. Postavit něco tak mocného a tak velkolepého a pak odejít a nechat to padnout do rukou nějakému ctižádostivému tardovi. Haplo si ani nedokázal představit, proč něco takového udělali. Navzdory všem svým chybám nebyli Sartani blázni. Něco se s nimi muselo stát, než se jim podařilo jejich práci dokončit. Haplo by docela rád věděl, co to bylo. Toto však byl nejpádnejší důkaz, že Sartani už zmizeli ze světa.

V duchu znovu zaslechl slabou ozvěnu, slova, která Alfréd pronesl uprostřed zmatku kolem Hughovy náhlé opilosti, slova, která nejspíš zaslechl jen pes, aby je věrně sdělil svému pánovi.

"Mysleli si, že jsou bohové, a snažili se konat dobro. Všechno ale končilo špatně."

Kapitola padesátá první

Hrad Sinister, Horní říše

"Tati, já chci jít na Drevlin s tebou..."

"Ne, a přestaň se se mnou hádat, Zmare! Musíš se vrátit do Střední říše a zaujmout své místo na trůnu."

"Já ale nemůžu zpátky! Štěpán mě chce zabít!"

"Nebud' hloupý, chlapče. Nemám na to čas. Abys mohl zdědit trůn, Štěpán a královna musejí zemřít. To se zařídí. V podstatě budu jediným vládcem Střední říše já, nemohu ale být na dvou místech současně. Budu v Dolní říši připravovat ten stroj. A už nefňukej! Nemám to rád."

Ve Zmarově hlavě zněla otcova slova pořád dokola jako bzučení nějakého obtížného nočního hmyzu, který nenechá ostatní spát.

Já budu tím, kdo skutečně vládne Střední říši.

Ano, ale kde bys teď byl, tati, kdybych ti neukázal jak!

Chlapec ležel na zádech na lůžku, ztuhlý a napjatý, a žmoulal v dlaních huňatou přikrývku, kterou měl nataženou přes sebe. Neplakal. Slzy byly výhodnou zbraní při bojích s dospělými a častokrát se mu výborně hodily proti Štěpánovi a Anně, ale slzy o samotě, ve tmě, to byla slabost. To by si myslel i jeho otec.

Ale co mu záleželo na tom, co si myslí jeho otec?

Zmar pevně stiskl přikrývku, ale do očí mu stejně málem vhrkly slzy. Ano, záleželo mu na tom. Záleželo mu na tom tolik, až ho uvnitř bolelo.

Zmar si dobře vzpomínal na den, kdy pochopil, že lidé, které znal jako své rodiče, se o něj jen starali, ale nemilovali ho. Podánilo se mu tehdy utéct Alfrédovi, potloukal se po kuchyni a škemral od kuchařky kousky sladkého těsta, když tam vběhl jeden malý podkoního učedník a plakal, protože ho drak škrábl drápem. Byl to kuchařčin syn, chlapec jen o něco málo starší než Zmar, který pracoval po boku svého otce, pečujícího o draky. Rána nebyla vážná. Kuchařka ji vyčistila a zavázala kusem látky, pak vzala dítě do náručí, láskyplně ho políbila, pomazlila se s ním a poslala ho zpátky do práce. Chlapec odběhl s rozzářenou tvářičkou a na bolest a zděšení ze svého zranění už dávno zapomněl.

Zmar všechno z koutku sledoval. Právě den předtím si rozřízl ruku o otlučený okraj poháru. Všichni začali panikařit a přivolali Triana. Ten s sebou přinesl velký stříbrný nůž, který ožehl plamenem, léčivé rostliny a pavučinu na zastavení krvácení. Opovážlivý pohár byl zničen a Alfréd málem dostal výpověď. Král Štěpán na nebožehého komorníka ječel celých dvacet minut. Královna Anna z toho pohledu skoro omdlela a musela odejít ven z komnaty. Jeho „matka“ ho nepolíbila. Nevzala ho do náručí a neukonejšila ho, aby zapomněl na svou bolest.

Výprask, který tomu chlapci uštědřil, poskytl Zmarovi určitou dávku uspokojení - uspokojení vylepšeného tím, že chlapec dostal těžký test za to, že se pral s princem. Týž den večer požádal Zmar hlas amuletu, ten měkký a tichý hlas, který k němu za noci často promlouval, aby mu vysvětlil, proč ho rodiče nemilují.

Hlas mu pověděl pravdu. Štěpán a Anna nebyli jeho praví rodiče. Měli být jeho rodiči jen na čas. Jeho skutečný otec byl mocný mysteriarch, který žil v nádherném hradu v překrásné říši. Jeho skutečný otec byl na svého syna hrdý, a přijde den, kdy svého syna přivolá domů a budou spolu navždy.

Zmar vždy dodával právě tuto poslední část věty, a ne nějaké Já budu tím, kdo skutečně vládne Střední říši.

Chlapec pustil pokrývku, uchopil amulet, který nosil okolo krku, a silou trhl za kožený řemínek. Nepřetrhl ho. Se slovy, která se naučil od podkoního, za něj Zmar znovu vztekale zatáhl - teď už silněji - ale jen si tím způsobil bolest. Do očí mu nakonec vhrkly slzy, slzy bolesti a zoufalství. Posadil se na lůžku, tahal a škubal za řemínek okolo krku, zapletl si ho bolestivě do vlasů, ale posléze se mu přece jen podařilo přetáhnout si ho přes hlavu a sundat z krku.

o o o

Alfréd šel chodbou a hledal v tom matoucím, odporném zámku svoji ložnici.

"Mysteriarch začíná dostávat Limbeka do své moci. Už před sebou vidím krvavé střetnutí, do kterého budou Gegové zataženi! Zahynou jich tisíce, ale proč - aby získali zlému muži nadvládu nad světem! Měl bych to okamžitě zastavit - ale jak? Co sám zmůžu? Nebo bych to možná neměl zastavovat. Do neštěstí nás všechny přivedlo koneckonců jen to, že jsme se snažili ovládnout něco, co jsme měli nechat na pokoji. A pak je tu Haplo. Vím naprosto jistě, kdo to je, ale co zase zmůžu? Měl bych vůbec něco dělat? Nevím! Já vůbec nevím! Proč mě opustili? Je to jen nějaká chyba, nebo mám něco zvláštního vykonat? A jestli ano, co?"

Komorník se bezcílně toulal po hradě, až zabloudil ke dveřím do Zmarovy komnaty. Díky zmatku v jeho nitru mu začala tmavá a ponurá chodba plavat před očima. Alfréd se zastavil, dokud se mu zrak neuklidnil, a přál si, aby totéž udělaly i jeho myšlenky, když vtom zaslechl šustění pokrývek a chlapcův rozzlobený křik. Rozhlédl se na obě strany chodby, aby se ujistil, že ho nikdo neuvidí, pak zvedl dva prsty pravé ruky a nakreslil jimi na dveře jeden magický znak. Dřevo jako by na jeho příkaz zmizelo, a on viděl skrze něj, jako kdyby tam ani žádné dveře nebyly.

Zmar mrštil amuletem do kouta. "Nikdo mě nemá rád a mně se to líbí! Nemám je rád. Nenávídím je, všechny je nenávídím!"

Chlapec se vrhl na postel a zabořil hlavu do polštáře. Alfréd se roztřeseně nadechl. Konečně! Konečně se to stalo, zrovna když v to jeho srdce přestávalo doufat.

Nadešel čas, aby odtáhl chlapce od okraje Sinistradovy pasti. Alfréd vykročil kupředu, úplně zapomněl na dveře a málem do nich vrazil. Začarování totiž umožnilo jen to, aby jimi viděl, ale neodstranilo je.

Komorník se zarazil a hned se zamyslel: Ne, já ne. Co jsem já? Jen pouhopouhý sluha. Jeho matka. Ano, jeho matka!

Zmar zaslechl ve svém pokoji nějaký zvuk, bez meškání zavřel oči a znehybněl. Rychle si přetáhl přes hlavu přikrývku a rychlým pohybem ruky si osušil slzy.

Byl to snad Sinistrad, aby mu přišel oznámit, že si to rozmyslel?

"Zmare?" Hlas byl tichý a něžný, byl to hlas jeho matky.

Chlapec předstíral spánek. Co jenom může chtít? Nešlo mu to na rozum. Chci s ní mluvit? Ano, rozhodl se, když znovu uslyšel otcova slova, myslím, že chci mluvit se svou matkou. Celý život mě lidé využívali, aby dosáhli toho, co chtějí. Teď je začnu využívat já.

Zmar ospale zamrkal a zvedl zpod přikrývky rozcuchanou hlavu. Iridal se objevila v jeho komnatě a teď stála u nohou jeho postele. Začalo z ní vycházet matné světlo, které chlapce hřejivě a láskyplně hladilo. Zbytek místnosti zůstal ve tmě. Zmar se podíval na svou matku a ze soucitného výrazu, který se jí mihl na tváři, pochopil, že ví, že plakal. To bylo dobré. Zase jednou použil jednu ze svých zbraní.

"Ale no tak, ty můj malý!" Iridal přišla k lůžku a posadila se ke Zmarovi. Položila mu ruku okolo ramen, pak ho přitiskla k

sobě a pohládila ho.

Chlapce zaplavil pocit nádherného tepla. Opřel se o laskající ruku a řekl si: Dal jsem otci všechno, co chtěl. Teď je řada na ní. Co ode mě chce?

Zdálo se, že nic. Iridal nad ním plakala a nesouvisle šeptala, jak se jí po něm stýskalo a jak moc chtěla, aby byl s ní. To vnučko chlapci nápad.

"Mami," řekl a vzhlédl k ní modrýma očima plnýma slz, "já chci taky být s tebou! Ale táta říká, že mě chce poslat pryč!"

"Poslat tě pryč? Kam? A proč?"

"Zpátky do Střední říše, zpátky k těm lidem, kteří mě nemají rádi!" Chytil její ruku a pevně ji sevřel. "Chci zůstat s tebou! S tebou a s tátou!"

"Ano," zašeptala Iridal. Přitiskla k sobě Zmaru ještě pevněji a políbila ho na čelo. "Ano... budeme jedna rodina.

Vždycky jsem si to tak přála. Možná existuje nějaká naděje. Možná že nemůžu zachránit jeho, ale jeho dítě ano. Určitě by nedokázal zradit takovou nevinou lásku a důvěru. Tahle ruka," políbila chlapcovy prsty a skropila je slzami, "tahle ruka ho může odvést z té temné cesty, po které kráčí."

Zmar tomu nerozuměl. Všechny cesty byly pro něho stejné, ani temné, ani jasné, všechny vedly přímo ke stejnému cíli - že budou lidé dělat všechno, co bude chtít.

"Promluvíš si s tátou," řekl a vykroutil se z jejího objetí, protože cítil, že líbání a objímání přece jenom může člověka nudit.

"Ano, zítra si s ním promluvim."

"Díky, mami," řekl Zmar a zazíval.

"Měl by ses teď pokusit usnout," řekla Iridal a vstala. "Dobrou noc, synáčku." Láskyplně přes něj přetáhla pokrývku, pak se sklonila a políbila ho na tvář. "Dobrou noc."

Magická záře na jejím obličejí začala pohašínat. Zvedla ruce a zavřela oči, aby se mohla soustředit, a zmizela z jeho pokoje.

Zmar se usmál do tmy. Neměl ponětí, jaký vliv bude jeho matka mít - mohl to jen odhadovat podle královny Anny, která vždy dokázala dosáhnout toho, co od krále Štěpána chtěla.

Jestliže tohle neprojde, vždycky měl ještě ten druhý plán. Ale aby mu vyšel, bude se muset vzdát něčeho, co považoval za nesmírně cenné. Bude sice opatrný, ale Sinistrad byl velmi chytrý. Mohl by se toho dopátrat a sebrat mu to. Zatím však nemohl nic ztratit.

Pravděpodobně se toho nebude muset vzdát. Zatím ne. Nepošlou ho pryč. Máma na to dohlédne.

Zmar zvesela odkopl těžkou přikrývku.

Kapitola padesátá druhá

Hrad Sinister, Horní říše

Druhého rána vstoupila Iridal do manželovy pracovny. Našla tam Sinistradu a svého syna, jak sedí u manželova psacího stolu a hledí na nákresy, které Zmar pořídil. Když ji spatřil pes, ležící u nohou jejího syna, zvedl hlavu a zabouchal ocasem o zem.

Iridal se ve dveřích na okamžik zastavila. Všechny její sny se splnily. Milující otec a obdivující syn. Sinistrad trpělivě věnoval Zmarovi všechny svůj čas a s pečlivě udržovanou vážností, která byla docela milá, studoval všechno, co chlapec nakreslil. V tu chvíli, kdy Iridal spatřila, jak se holá hlava jejího manžela naklání tak blízko ke světlých vlasům jejího syna, slyšela mumláni dvou hlasů - jednoho mladého a jednoho staršího - nadšeně hloubajících nad něčím, o čem si Iridal musela myslet, že to je jen jakýsi dětinský plán jejího syna, všechno Sinistradovi odpustila. Pokud jí byl ochoten dát tohle, ráda vymaže ze své paměti ty roky hrůzy a utrpení.

Téměř plaše k nim přistoupila - bylo to ostatně už mnoho let, kdy naposledy vstoupila do svatyně svého manžela - a pokusila se promluvit, hlas jí však vypověděl službu. Ten zdušený vzdech však přivábil pozornost jak syna, tak otce. Jeden se na ni podíval se zářivým, okouzlejícím úsměvem. Ten druhý vypadal podrážděně.

"Copak chceš, ženo?"

Iridaliny sny se opět otřásly a jejich barevná mlha se roztrhala, rozvířená tím chladným hlasem a tím ledovým pohledem očí bez řas.

"Dobré ráno, mami," řekl Zmar. "Chtěla by ses podívat na moje plány? Nakreslil jsem je úplně sám."

"Jestli vás nebudu rušit..." Iridal se váhavě podívala po Sinistradovi.

"Jenom se podívej," řekl lhostejně.

"Zmare, to je přece nádherné!" Iridal vzala několik listů papíru a na slunci si je prohlédla.

"Udělal jsem to svou magií. Přesně tak, jak mě to táta učil. Myslel jsem na to, co jsem chtěl nakreslit, a moje ruce to samy začaly dělat. Učím se magii docela rychle," řekl chlapec a zadíval se na matku okouzlejícím pohledem svých velkých očí. "Když budeš mít ty a táta čas, mohli byste mě učit. Vůbec bych vás nezlobil."

Sinistrad se posadil do svého křesla a jeho šaty z těžkého moaré suše zašustily, skoro jako netopýří křídla. Rty se mu zkrfily v chladném úsměvu, který odfoukl z nebe roztrhané zbytky Iridalinych snů. Kdyby se na ni Zmar nedíval s nadějí v očích a tiše ji neprosil, aby pokračovala, utekla by do svých komnat. Pes zase položil hlavu mezi tlapy a jeho oči se pozorně obracely k tomu, kdo právě mluvil.

"Co... co je to za kresby?" Iridal se sotva zajíkala. "To je ten velký stroj?"

"Ano. Podívej, tohle je ta část, které říkají Vombej. Táta říká, že 'vombej' znamená v gegštině 'hnízdo' a že to je místo, kde se Kopsej-vysej narodil. A tahle část uvolňuje tu velikou sílu, která přitáhne všechny ostrovy..."

"Zmare, to stačí," přerušil ho Sinistrad. "Nesmíme tvou matku zdržovat od péče o naše... hosty." Po tom slově se na chvíli odmlčel a podíval se na ni tak, že celá zrudla a její myšlenky se zmateně rozletěly všemi směry. "Předpokládám, ženo, že jsi sem přišla s nějakým cílem. Možná jsi to ale udělala jenom proto, aby ses přesvědčila, že jsem naprosto

zanepřázdněný, protože ty a ten krásný černovlasý vrah..."

"Jak se jen opovažuješ...! Cože? Co jsi to říkal?"

Iridal se roztřásl ruce a spěšně odložila papíry s nákresy na psací stůl.

"Má drahá, copak jsi to nevěděla? Jeden z našich hostů je vrah z povolání. Říká si Hugh Ruka - když mi promineš můj drobný zert, Ruka potřísněná krví. Tvého šarmanatního zastávce najali, aby zabil dítě." Sinistrad přejel prsty po Zmarových vlasech. "Kdyby nebylo mě, má drahá, tvůj chlapec by se k tobě nikdy nebýval vrátil. Překazil jsem Hughovy plány..."

"Já ti nevěřím! To není možné!"

"Má drahá, já vím, že to pro tebe musí být opravdu nesmírně překvapivé, když zjistíš, že máme v domě hosta, který by nás byl ochoten všechny ve spánku povraždit. Zařídil jsem ale všechno, co bylo třeba. Udělal mi tu laskavost, že se včera večer zpil do nemoty. Nebylo složité dopravit jeho vínem nasáklé tělo do míst, kde nemůže nikomu uškodit. Můj syn mi řekl, že na hlavu toho muže je vypsána odměna, a stejně tak je vypsána odměna na jeho zrádného sluhu. Ten obnos je dost velký na to, aby mi zaplatil to, co chci udělat v Dolní říši. Mimochodem, má drahá, co že jsi to vlastně chtěla?"

"Neber mi mého syna!" zalapala po dechu Iridal. Měla pocit, jako by ji někdo poléval ledovou vodou. "Dělej si, co chceš. Nebudu ti v tom bránit. Jenom mi nech mého syna!"

"A přitom ses ho zrovna včera ráno vzdala. A teď zase tvrdíš, že ho chceš." Sinistrad zavrtěl hlavou. "Ach, paní, já opravdu nemohu vydat mého chlapce napospas tvým nečinným vrtochům, které se každý den mění. Musí se vrátit do Střední říše a ujmout se svých povinností. A nyní si myslím, že bys měla raději odejít. Bylo to milé, ženo, že jsme si mohli tak pěkně popovídat. Musíme to dělat častěji."

"Mami, já si opravdu myslím, že jsi o tom měla nejdřív mluvit se mnou," přerušil je Zmar. "Já se chci vrátit! Jsem si úplně jistý, že táta ví, co je pro mě nejlepší."

"To určitě ví," řekla Iridal.

Otočila se, s klidnou důstojností vyšla z pracovny a teprve v chladné, temné chodbě se zastavila a rozplakala se nad znovu ztraceným dítětem.

"A pokud jde o tebe, Zmare," řekl Sinistrad, zatímco vracel nákresy, které Iridal přeházela, na správná místa, "něco takového už na mě nikdy nezkoušej. Tentokrát jsem potrestal tvou matku, která by už měla vědět, co nemá dělat. Příště to budeš ty."

Zmar přijal tu výtku bez jediného slova. Bylo to zajímavé a osvěžující, hrát tu hru pro změnu zase s protivníkem stejně schopným, jako byl on sám. Začal znovu rozdávat a jednal tak rychle, že si jeho otec ani nemohl všimnout, že Zmar vytahuje karty z předem připraveného balíčku.

"Tati, chtěl bych se tě zeptat na něco z magie," řekl Zmar.

"Ano?" Teď, když byla znovu nastolena přísná kázeň, Sinistrada zájem jeho syna potěšil.

"Jednou jsem viděl, jak Trian něco kreslí na kus papíru. Bylo to jako písmeno, ale písmeno to nebylo. Když jsem se ho na to zeptal, vypadal hodně rozpačitě, zmačkal ten papír a zahodil ho. Řekl mi, že to bylo něco magického a že se ho na to nemám ptát."

Sinistrad odtrhl oči od nákresu, který právě studoval, a podíval se na svého syna. Zmar tomu pronikavému, zvědavému pohledu čelil tím nevinným dětským výrazem, který tak dokonale ovládal. Pes se posadil a šťouchl chlapci čenichem do dlaně, aby ho pohladil.

"Jak ten symbol vypadal?"

Zmar nakreslil na zadní straně jednoho nákresu jakousi runu.

"Tohle že to bylo?" opovržlivě odfrkl Sinistrad. "To je siglum. Používá se to v runové magii. Ten Trian musí být ještě větší hlupák, než jsem si myslel, když se vrtá v tom starém umění."

"Proč?"

"Protože runy uměli používat jenom Sartani."

"Sartani!" Chlapec byl celý vyděšený. "A jinak nikdo?"

"Tedy, říká se, že na světě, který existoval před Rozdělením, měli Sartani mezi smrtelníky mocné nepřátele, skupinu lidí, která byla stejně mocná a ještě ctižádostivější než oni sami, lidí, kteří nechtěli využít svou téměř božskou moc k tomu, aby ostatní vedli, ale k tomu, aby je ovládali. Říkalo se jim Patrynové."

"Víš to určitě? Opravdu tu magii nezná nikdo jiný?"

"Copak jsem to neříkal? Když něco řeknu, myslím to naprosto vážně!"

"Promiň, tati."

Teď, když měl jistotu, si Zmar mohl vůči poraženému soupeři dovolit i trochu velkomyslnosti.

"A k čemu ta runa je?"

Sinistrad se na ni letmo podíval, "Myslím, že je to runa uzdravení," řekl lhotejně.

Zmar se usmál a pohladil psa, který mu na oplátku vděčně olízl prsty.

Kapitola padesátá třetí

Hrad Sinister, Horní říše

Účinek kouzla odezníval jen pomalu a Hugh nedokázal rozeznat sen od skutečnosti. Jednu chvíli stál vedle něho černý mnich a posmíval se mu.

"Pán smrti? Ne, my jsme tvými pány. Celý život jsi nám sloužil."

A pak se černý mnich změnil v Sinistrada.

"Proč bys nesloužil mně? Potřeboval bych muže tvého nadání. Musíme se vypořádat se Štěpánem a Annou. Můj syn

musí usednout na trůn Volkaranu i Uylandie a ti dva mu stojí v cestě. Chytrý muž jako ty by mohl přijít na to, jak zaonačit jejich smrt. Mám teď něco na práci, ale později se zastavím. Zůstaň tady a popřemýšlej o tom." ,Tady' byla zatuchlá kobka, která byla postavená nikde a z ničeho. Ať už to bylo kdekoli, Hugh se sem přivedl Sinistrad. Vrah se vzpouzel, ale ne příliš. Je těžké bojovat, když stěží rozeznáte, kde je strop a kde podlaha, když vaše nohy znásobily svůj počet a když z nich jakoby zmizely všechny kosti. Samozřejmě že mě začaroval Sinistrad.

Hugh si jen mlhavě vzpomínal, jak se snažil vysvětlit Haplovi, že není opilý, že je to nějaká odporná magie, ale Haplo se jen usmíval tím svým obvyklým úsměvem, který lidi doháněl k zuřivosti, a řekl Hughovi, že se bude cítit lépe, až se z toho vyspí.

Možná se po mně Haplo začne shánět, až zjistí, že jsem pryč.

Hugh si držel v dlaních třetici hlavu a nadával si do hlupáků. I když se mě Haplo nakrásně vydá hledat, nikdy mě nenajde. Tahle žalární kobka není umístěná v krásném hradním podzemí, nádherně přesně pod dlouhým točitým schodištěm. Viděl jsem to prázdno, ze kterého vystoupila. Je daleko spíš pod závojem tmy, uprostřed ničeho. Nikdo mě nikdy nenajde. Zůstanu tady až do smrti...

...nebo dokud neřeknu Sinistradovi pane.

A proč vlastně ne? Už jsem sloužil mnoha lidem - proč k nim tedy jednoho nepřidat? Nebo ještě lépe, možná zůstanu, kde jsem. Tahle kobka se od mého života moc neliší, je to jen studené, nehostinné a prázdné vězení. Ty hradby jsem vztyčil já sám, postavil jsem je z peněz. Zavřel jsem se za nimi a zamkl dveře. Byl jsem si svým vlastním strážcem, svým vlastním žalárníkem. A šlo to. Nic se mě nedotklo. Bolest, soucit, lítost, výčitky - přes ty hradby se nedostalo vůbec nic. Pro peníze jsem chtěl dokonce zabít dítě.

A pak se to dítě zmocnilo klíče.

To ale jen díky kouzlu. Litoval jsem ho díky jeho magii, nebo jsem se na to jen vymlouval? To kouzlo určitě nevymlouvalo tyhle vzpomínky, vzpomínky na mne samotného před vězeňskou kobkou.

Kouzlo působí jen proto, že to sám chceš. Využívá tvou vůli. Už dávno jsi ho mohl zlomit, kdybys opravdu chtěl.

Prostě se o něj bojíš. A starost je neviditelné vězení.

Možná ne. Možná to byla svoboda.

Hugh vstal z kamenné podlahy, omámený, napůl bdělý a napůl spící, a přešel ke dveřím kobky. Natáhl ruku... a zastavil se a vytřeštil oči. Jeho ruka byla celá zkrvavená. Zápěstí, předloktí - až po loket byla celá potřísněná krví.

A co viděl on, musela vidět i ona.

"Pane."

Hugh sebou trhl a otočil hlavu. Byla skutečná, nebo to byl jen výplod jeho třetici mysli, která si na ni právě vzpomněla? Zamrkal, ona však nezmizela.

"Iridal?"

Když v jejích očích spatřil, že o něm ví pravdu, ostýchavě se podíval na své ruce.

"Takže Sinistrad vůbec nelhal," řekla Iridal. "Vy jste opravdu vrah."

Její duhové oči byly nyní šedé a bezbarvé; žádné světlo v nich nezářilo.

Co mohl říct? Říkala pravdu. Mohl se začít vymlouvat, mohl jí povědět o tom, jak zjistil, že chlapci nedokážou ublížit. Mohl jí povědět o tom, že zamýšlel vzít chlapce zpět ke královně Anně. Nic z toho by nezměnilo tu prostou skutečnost, že souhlasil. Vzal si ty peníze. Ve svém srdci věděl, že dokáže zabít dítě.

A tak jen tiše a klidně řekl: „Ano."

"Já to nechápu! Vždyť je to odporné a hrůzné! Jak jste mohl celý život strávit tím, že jste vraždil lidi?"

Mohl říct, že většina těch lidí, které zabil, si to zasloužila. Mohl jí říct, že pravděpodobně zachránil životy těch, kteří by se stali jejich dalšími obětmi.

Avšak Iridal by se ho zeptala: Kdo jsi, že je chceš soudit?

A on by odpověděl: Kdo jsou všichni ostatní? Kdo je král Štěpán, že může prohlásit: „Tento muž je elf, a proto musí zemřít?" Kdo jsou baroni, že mohou říct: „Ten muž má zemi, kterou chce. On mi je nevzdá, a proto musí zemřít?"

Pěkné argumenty. Ano. Vzal jsem peníze. Hluboko v srdci jsem věděl, že dokážu zabít dítě. "Teď už je to jedno," řekl.

"Ne, jen jsem sama. Znovu jsem sama."

Iridal mluvila velmi tiše a Hugh věděl, že to neměl slyšet. Stála uprostřed místnosti, hlavu skloněnou, bílé vlasy jí padaly do obličeje a zakrývaly její tvář. Pečovala o něj. Důvěřovala mu a snad ho chtěla požádat o pomoc. Dveře jeho kobky se pomalu pootevřely a sluneční záře zaplavila jeho duši.

"Iridal, vy nejste sama. Je tady někdo, komu můžete věřit. Alfréd je dobrý muž a je oddaný vašemu synovi." Což je daleko víc, než si Zmar zaslouží, pomyslel si Hugh, ale neřekl to. Nahlas pokračoval: "Alfréd chlapci jednou zachránil život, když na něho spadl strom. Jestli chcete utéct - vy a váš syn - Alfréd by vám mohl pomoci. Mohl by vás dovést k elfí lodi. Její kapitán potřebuje peníze. Dá vám za ně místo na lodi a bezpečně s vámi odletí z ostrova."

"Utéct?" Iridal se horečně rozhlédla po zdech kobky a pak skryla tvář do dlaní. Neprohlížela si Hughovu kobku, ale svoji vlastní.

Je také vězeň. Já jsem otevřel dveře od její cely a poskytl jí trochu světla a vzduchu. A teď vidí, jak se ty dveře zase zavírají.

"Iridal, já jsem vrah. A ještě horší je to, že jsem vraždil pro peníze. Nijak to neomlouvám. Ale co jsem udělal já, je nic proti tomu, co chystá váš manžel!"

"Mýlíte se! Nikdy nevzal nikomu život. Takovou věc by nedokázal udělat."

"Iridal, on mluví o válce všech proti všem! Obětují životy tisíců lidí, jen aby se dostal k moci!"

"Vy to nechápete. On chce zachránit naše životy. Životy našich lidí."

Když uviděla jeho udivený výraz, mávla netrpělivě rukou, rozzlobená tím, že musí vysvětlovat něco, co považovala za naprosto samozřejmé.

"Určitě si lámáte hlavu, proč mysteriarchové opustili Střední říši, proč opustili zemi, kde měli všechno - moc i bohatství. Já samozřejmě vím, co se o nás říká. Víme to, protože jsme to řekli jako jediní. Byli jsme znechuceni barbarským životem a neustálými válkami s elfy. Pravda je taková, že jsme odešli, protože jsme museli, protože jsme neměli na vybranou. Naše magie už neměla takovou sílu. Sňatky s obyčejnými lidmi ji oslabily. Proto je ve vašem světě tolik čarodějů. Tolik, ale slabých. Těch, kteří byli naší čisté krve, bylo sice málo, ale byli silní. Abychom zajistili pokračování našeho rodu, utekli jsme tam, kde bychom nebyli..."

"Nakažení?" nadhodil Hugh.

Iridal zrudla a kousla se do rtu. Potom zvedla hlavu a hrdě na něho pohlédla.

"Vím, že to říkáte pohrdavě, ale ano, je to pravda. Chcete nás obviňovat?"

"Ale stejně se to nepovedlo."

"Cesta to byla složitá a mnoho z nás zahynulo. Další zemřeli, než se podařilo postavit magickou kupoli, která nás chrání před silným mrazem, a která nám dává vzduch, jenž dýcháme. Nakonec se všechno dalo do pořádku a začaly se nám rodit děti, ale nebylo jich mnoho. A z nich ještě většina zemřela." Pýcha se z jejího hlasu opět vytratila a hlava jí klesla.

"Zmar je jediné dítě svého věku, které je naživu. A kupole se hroutí. Ten třpyt na obloze, který vám připadá tak překrásný, pro nás znamená smrt. Naše hrady jsou jen preludy. Všichni ale předstírají, že je jich hodně, takže pravdu neuhodnete."

"Musíte se vrátit do dolního světa, ale bojíte se jít zpátky a ukázat, jak jste zeslábli," uzavřel Hugh. "Vyměněné dítě se stalo princem Volkaranu. A teď se vrací jako král!"

"Král? To přece nejde. Vždyť už krále mají."

"Přijde na to, paní. Váš manžel si mě chce najmout, aby se zbavil jejich krále a královny, a pak Zmar - jejich syn - zdědí trůn."

"Nevěřím vám! Vy lžete!"

"Ale ano, věřte mi. Vidím vám to na obličejích. Vy nebráníte svého manžela, ale sebe. Víte, co je váš manžel schopen udělat. Víte, co udělal, a co vy ne! Možná to nebyla vražda, ale těm dvěma lidem ve Střední říši by způsobil menší bolest, kdyby do nich vrazil nůž, než když jim unesl jejich dítě."

Tmavé, prázdné oči se pokoušely dívat do jeho, nevydržely však a uhnuly. "Plakala jsem pro ně. Chtěla jsem jejich dítě zachránit... Dala bych za to i život, jen kdyby jejich dítě mohlo žít. A pak jsou tu životy tolika dalších..."

"Konal jsem zlo. Ale připadá mi, Iridal, že stejné zlo způsobím, i když je nebudu konat. Sinistrad se vrací, aby se mnou uzavřel obchod. Slyšte, jaké jsou jeho plány, a posuďte sama."

Iridal na něho pohlédla a chystala se něco říct. Pak zavrtěla hlavou, zavřela oči a v okamžiku byla pryč. Její okovy byly příliš těžké. Nedokázala se z nich dostat.

Hugh si sedl zpátky na podlahu, osamělý ve své kobce uvnitř kobky. Vytáhl dýmku, stiskl ji zuby a nevraživě se rozhlížel po zdech vězení.

Procházka po dračím křídle.

Jestliže ho chtěl Sinistrad vylekat tím, že se znenadání objeví, musel být nutně zklamán. Hugh k němu vzhlédl, ale nepohnul se a ani nepromluvil.

"Nuže, Hughu Ruko, už ses rozhodl?"

"Na rozhodování toho moc nebylo." Hugh se postavil na přesezené nohy, pečlivě zabalil dýmku do hadříku a zastrčil si ji do zánadří. "Nechci strávit zbytek života na tomhle místě. Budu pro vás pracovat. Už jsem pracoval pro horší. Jednou jsem už koneckonců vzal peníze, abych zabil dítě."

Kapitola padesátá čtvrtá

Hrad Sinister, Horní říše

Haplo se procházel po chodbách paláce a každému, kdo by ho sledoval, by se zdálo, že jenom nečinně zabíjí čas. Nikdo tam ale nebyl, a tak Haplo dál prohledával palác a zároveň každého hlídal, jak jen nejlépe dovedl.

Pes byl se Zmarem, a Haplo tak slyšel každé slovo, které otec nebo syn pronesli. Zmarova podivná otázka o siglu Patryna zaskočila. Poškrábal si kůži pod obvazem a chvíli dumal, jestli chlapec ty runy náhodou nezahlédl. Pokusil se vrátit zpět v čase a zjistit, jestli někde neudělal chybu, jestli se někdy náhodou neprozradil. Nakonec dospěl k názoru, že ne. Něco takového bylo nemožné. O čem to pak ale ten chlapec mluvil? Určitě to nebylo tak, že si s takovými runami zahrával nějaký lidský čaroděj. Každý tard má dost rozumu na to, aby to nedělal.

Ale co, nemá smysl plýtvat silou ducha na nesmyslném hloubání. Stejně se brzy dozvím, jak to ve skutečnosti bylo.

Zmar - se psem po boku - ho před chvílí potkal v jedné chodbě a ptal se po Alfrédovi. Možná, že mi jejich rozhovor dá vodítko. A mezi tím se bude třeba poohlédnout po Limbekovi.

Přede dveřmi do Gegova pokoje se Haplo na chvíli zastavil a rozhlédl se po chodbě. Nikoho nebylo vidět. Haplo nakreslil na dveře siglum a dřevo zmizelo - alespoň pro jeho oči. Pro oči Gega, sedícího smutně u stolu, byly dveře stejně pevné a neproniknutelné jako předtím. Limbek poprosil svého hostitele o psací náčiní a teď se zdálo, že je zcela zaujatý svou nejmilejší zábavou - skládáním řečí. Haplo si ale všiml, že tato řeč zatím pokročila jen pramálo. Limbek měl brýle na čele a s hlavou v dlaních zíral na tapisérii na kamenné zdi, která pro něj mohla být nanejvýš pestrobarevnou skvrnou.

"Přátelé Spojení uctívají...! Ne, to je příliš omezující. Přátelé supповci a Gegové...! Jenomže by tam taky mohl být nejvyšší fromistr. Nejvyšší fromistře, vrchní výstojníku, přátelé supповci, bratři Gegové... bratři a sestry Gegové, poznal jsem svět nahoře a je nádherný a'..." Limbek snížil hlas "... mnohem krásnější a podivuhodnější než cokoli, co si dovedete představit. A já... já...! Nel!" Limbek se rozčileně zatahal za vousy. "Auvej," zasténal, zašklebil se bolestí a

zamrkal, aby vypudil z očí slzy. "Jak říká Jarra, jsem strašně nudný. Ale ne, možná se mi to přece jenom podaří. Moji drazí suppovci..." Ale ne, to je zas to samé. Vynechal jsem nejvyššího fromistra..."

Haplo zrušil siglum a dveře se znovu zhmotnily ve starém tvaru a podobě. Kráčel dál chodbou a cestou slyšel, jak Limbek přednáší ke svému jednočlennému posluchačstvu. Ten Geg ví, co má říct, pomyslel si Haplo. Jenom se není s to přinutit, aby to řekl.

"Alfréde, tady jsi!" Byl to Zmarův hlas a Haplo ho slyšel prostřednictvím uší svého psa. "Všude jsem tě hledal."

Chlapec mluvil velmi nedůtklivě a rozčileně.

"Vaše Výsosti, velice se omlouvám. Hledal jsem pana Hughu..."

A nebyl sám.

Haplo se zastavil u dalších dveří a nahlédl dovnitř. Místnost byla prázdná - jak Haplo koneckonců očekával. Kdyby byl Hugh ještě naživu, bylo by to jenom proto, že Sinistrad chce, aby trpěl. Anebo, a to bylo ještě pravděpodobnější, chce, aby trpěla Iridal. Ta Sinistradova žárlivost vůči své ženě byla velmi podivná, zvlášť když mu byla napohled naprosto lhostejná.

"Je jeho majetek," zabručel sám pro sebe Haplo, otočil se a zamířil zpátky k Limbekovu pokoji. "Sinistrad by byl nejspíš úplně stejně vzteklý, kdyby zjistil, že se ho Hugh snaží okrást. Nedá se nic dělat - dělal jsem, co jsem mohl, abych ho ochránil. Škoda. Byl to odvážný chlap. Mohl se mi hodit. Když je teď ale Sinistrad tak zaujatý Hughem, je ten nejlepší čas na to, abychom my ostatní zmizeli."

"Alfréde..." Zmar teď mluvil, jako když máslo ukrajuje. "Chtěl bych si s tebou promluvit."

"Jistě, Vaše Výsosti."

Pes se uložil na podlahu mezi Zmarem a Alfrédem.

Je čas odejít, opakoval si v duchu Haplo. Seberu Limbeka, vrátíme se zpátky k lodi a necháme toho lidského čaroděje v pasti jeho říše. Ty jeho plány mě nemusí zajímat. Dovezu Gega zpátky na Drevlin. Jakmile se mi to podaří, cíle mého pána budou splněny, a jediné, co budu ještě muset udělat, bude přivést mu z tohoto světa někoho, koho by mohl přijmout za svého žáka. Chtěl jsem Hughu, ale ten je teď očividně mimo hru.

Přesto by ale můj pán měl být spokojený. Tento svět se potácí na okraji propasti. Pokud se všechno podaří, mohl bych ho shodit dolů. A také si troufám říct, že mohu s jistotou tvrdit, že v tomto světě už není ani jeden Sartan...

"Alfréde," řekl Zmar, "já vím, že jsi Sartan."

Haplo se zastavil, jako by do něj udeřil hrom.

To musela být nějaká chyba. Určitě špatně slyšel. Myslel na to slovo, a proto ho také slyšel, když ten chlapec ve skutečnosti řekl něco úplně jiného. Haplo zatajil dech a samou netrpělivostí zatoužil po tom, aby mohl zastavit bušení svého srdce, které mu znělo v uších. Stál a naslouchal.

Alfréd cítil, jak mu země ujela pod nohama. Zdi se přiblížily až těsně k němu, strop jako by se mu zřítíl na hlavu, a Alfréd si na jeden krátký pozeňnaný okamžik myslel, že by možná mohl omdlít. Tentokrát se však jeho mozek odmítl zastavit. Tentokrát se bude muset postavit k nebezpečí čelem a vypořádat se s ním, jak jen to dokáže. Věděl, že by asi měl něco říct, že by měl popřít chlapcovu domněnku, ve vši upřímnosti ale vůbec netušil, jestli má něco říkat nebo ne. Svaly v obličejí měl úplně ochromené.

"No tak, Alfréde," řekl Zmar a pozoroval ho s klidnou sebejistotou, "nemá smysl to popírat. Já vím, že to je pravda.

Chceš vědět, jak jsem na to přišel?"

Chlapci to celé činilo nesmírné potěšení. A vedle něj stál pes, hlavu zvednutou, a upřeně ho pozoroval, jako by rozuměl každému slovu a i on čekal na to, co udělá. Pes! Ovšemže rozuměl každému slovu! A jeho pán také.

"Určitě si pamatuješ na to, jak na mě spadl ten strom," říkal právě Zmar. "Byl jsem mrtvý. Víš, že jsem byl mrtvý, protože jsem se vznášel někam pryč a viděl jsem, jak moje tělo leží na zemi a je celé propíchané těmi křišťálovými úlomky. Najednou ale jako by se kolem mě otevřela taková obrovská tlama a vsála mě zpátky. A pak jsem se probudil a vůbec nikde už se mě žádný křišťál nedotýkal. Podíval jsem se na svou hrud' a uviděl jsem na ní tohle." Zmar natáhl ruku. Držel v ní kus papíru, který vzal otcí ze stolu. "Ptal jsem se na to svého táty a on říkal, že to je siglum, kouzelná runa. Runa, která uzdravuje."

Popři to. Trochu se pousměj. Vaše Výsosti, jakou to ale máte fantazii! Všechno se vám to jenom zdálo. Za všechno může jen ta rána do hlavy.

"A potom je tady ještě ta věc s Hughem," pokračoval Zmar. "Vím, že jsem mu dal tolik hetbany, že ho to muselo zabít.

Když spadl na zem a ani se nehnul, věděl jsem, že je mrtvý zrovna tak, jako jsem byl mrtvý já. Tys ho ale oživil!"

Ale no tak, Vaše Výsosti. Kdybych byl opravdu Sartan, proč bych si vydělával na živobytí jako sluha? Kdepak, žil bych ve velikém paláci a vy tardové byste se ke mně sbíhali, padali mi k nohám a prosili mě, abych vám dal hned to a hned zas tohle a pozvedl vás a ponížil vaše nepřátele, a nabízeli byste mi všechno, co bych si přál, jen ne mír.

"A teď. Alfréde, teď, když vím, že jsi Sartan, mně musíš pomáhat. A nejdřív ze všeho uděláme to, že zabijeme mého otce." Zmar sáhl do haleny a vytáhl dýku, ve které Alfréd poznal nůž, který donedávna patřil Hughovi. "Podívej se, co jsem našel na otcově stole. Sinistrad poletí do Dolní říše, pošle Gegy do války, opraví Kopseje-vyseje a donutí ho, aby srovnal všechny ostrovy. A pak bude mít v rukou všechnu vodu na světě. Získá všechno bohatství a všechnu moc, a to není spravedlivé! Byl to můj nápad! To já jsem přišel na to, jak ten stroj funguje. Samozřejmě že ty, Alfréde, asi víš úplně přesně, jak s tím strojem zacházet, protože jste ho sami postavili. Takže mně dokážeš pomoci i s tím."

Pes upíral na Alfréda své příliš moudré oči a jako by se díval přímo skrz něj. Už bylo pozdě něco zapírat, svou šanci propásl. Nikdy nebyl z těch, kdo myslí rychle a jednají ještě rychleji. Proto se také jeho mozek pokaždé, když měl čelit nebezpečí, raději sám vypnul. Nebyl schopen se vyrovnat s tou nekonečnou válkou, která v něm neustále zuřila, s instinktivním nutkáním využít své podivuhodné schopnosti k tomu, aby ochránil sebe i ostatní, a s hrozným vědomím,

že kdyby tak učinil, poznají v něm poloboha, kterým byl - a nebyl.

"Vaše Výsosti, já vám nemohu pomoci. Nemohu zabítet."

"Ale budeš muset. Nebudeš mít na vybranou. Jestli to neuděláš, řeknu mému otci, kdo jsi, a jakmile to můj otec zjistí, bude se tě snažit sám využít."

"A já, Vaše Výsosti, jeho žádost odmítnu."

"To nemůžeš! Když ho nebudeš poslouchat, pokusí se tě zabít! Budeš s ním muset bojovat, a zvítězíš, protože jsi silnější."

"Ne. Vaše Výsosti. Nezvítězím a zemřu."

Zmar to zcela vyvedlo z míry. Takový tah ho očividně nikdy nenapadl. "Ale ty jsi přece Sartan! Ty nemůžeš zemřít!"

"Nejsme nesmrtelní - a myslím, že jsme na to zapomněli,"

Bylo to zoufalství, co je všechny zahubilo. Právě to zoufalství, které nyní cítil, velký a nesnesitelný zármutek. Opovážili se jednat a myslet jako bohové a zapomněli naslouchat skutečným bohům. Svět začal podle Sartanů scházet z cesty, a oni na sebe vzali úkol rozhodovat, co je pro svět nejlepší, a podle toho také jednat. Pak ale zase vznikly potíže někde jinde, a oni museli zakročit a všechno napravit. Pokaždé, když něco napravili, svým jednáním zase něco jiného zničili. Zanedlouho už byl ten úkol pro ně příliš těžký - bylo jich příliš málo. A teprve tehdy si uvědomili, že začali zasahovat do něčeho, co měli nechat na pokoji. V tu chvíli už však bylo pozdě.

"Zemřu," opakoval Alfréd.

Pes vstal, přešel k němu a položil mu hlavu na koleno. Alfréd pomalu a váhavě natáhl ruku, dotkl se ho a pod hedvábnou srstí na psově hlavě ucítil teplo jeho těla a pevné, dobře tvarované kosti.

Co teď asi dělá tvůj pán? Na co Haplo myslí, když ví, že má svého dávného nepřítele na dosah ruky? Ani o tom nemohu začít uvažovat. Myslím, že to všechno záleží v první řadě na tom, co tady Haplo vlastně dělá.

Ke Zmarově hněvu a veliké nespokojenosti se komorník klidně usmál. Alfréda právě napadlo, co by asi Sinistrad udělal, kdyby se dozvěděl, že má pod svou střechou hned dva polobohy.

"Ty třeba jsi připravený zemřít," řekl náhle s vychytralou lstivostí Zmar. "Ale co tvoji přátelé - ten Geg, Hugh a Haplo?"

Když pes uslyšel jméno svého pána, zvolna a rozvážně máchl huňatým ocasem ze strany na stranu.

Zmar došel ke komorníkovi a svými malými rukama ho pevně chytil za paži. "Když otcí řeknu, kdo jsi, a když mu ukážu, jak to vím, pochopí - jako to teď chápou já - že žádného z těch ostatních ani nepotřebujeme. Nebudeme potřebovat elfy a jejich loď, protože nás tvá magie zanesne tam, kam budeme potřebovat. Nebudeme potřebovat Limbeka, protože bude stačit, abys ke Gegům promluvil a přesvědčil je, aby šli do války. Nepotřebujeme ani Hapla - toho jsme vlastně nepotřebovali nikdy. O jeho psa se postarám. Nepotřebujeme ani Hugha. Alfréde, otec tě nezabije! Bude tě jenom ovládat tím, že ti bude hrozit, že je zabije. Ty nemůžeš zemřít!"

To, co říká, je pravda. A Sinistrad si to zcela bezpochyby uvědomí. Jsou postradatelní. Díky mně jsou všichni postradatelní. Ale co mám udělat, abych je zachránil, když je nemohu zabít?

"Nejkrásnější na tom je," řekl Zmar a vesele se zahihňal, "že nakonec ani nebudeme potřebovat mého otce."

Tak se ke mně nakonec vrací to dávné prokletí Sartanů. Kdybych to dítě nechal zemřít, jak asi také zemřít mělo, nic z toho všeho by se nestalo. Ale já jsem do toho musel zasáhnout. Musel jsem si hrát na boha. Věřil jsem, že v tom chlapci je dobro, že se změní - že se změní kvůli mně! Věřil jsem, že to jsem já, kdo ho může zachránit! Já, já, já! My Sartani jsme vždycky mysleli jen na sebe. Chtěli jsme přetvořit svět k obrazu nás samých! Nejspíš to ale nebylo to, co se mělo stát.

Alfréd jemně odstrčil psa a pomalu vstal. Přešel doprostřed místnosti, zvedl ruce a začal se pohybovat ve vážném a na to nemotorné tělo nesmírně dokonalém tanci.

"Alfréde, co to zase děláš?"

"Odcházím, Vaše Výsosti," řekl Alfréd.

Jak tančil, vzduch kolem něj se začal chvět. Rukama kreslil muž runy ve vzduchu a nohama na kamenné podlaze.

Zmar na něj zíral s otevřenými ústy. "Nesmíš odejít!" Vrhhl se k Alfrédovi a pokusil se Sartana chytit. Magická stěna, kterou si Alfréd kolem sebe vytvořil, už však byla nyní příliš silná. Když se ji Zmar dotkl, ozvalo se zapraskání, chlapec zasténal a prudce strhl popálenou ruku zpět.

"Ty mě tady nemůžeš nechat! Nikdo mě neopustí, dokud mu to sám nedovolím!"

"Zmare, tvé kouzlo na mě nepůsobí," řekl téměř smutně Alfréd a jeho tělo začínalo mizet. "A ani nikdy nepůsobilo."

Kolem Zmara proletělo jakési veliké huňaté tělo. Pes proskočil třpytící se magickou stěnou a měkce přistál vedle Alfréda. Pak vyskočil, zacvakaly psí zuby, zvíře chytilo do tlamy komorníkův kotník a pevně ho sevřelo.

Na Alfrédově napůl neviditelné tváři se objevil výraz naprostého úžasu. Muž zuřivě kopal do vzduchu a snažil se vytrhnout nohu z psovy tlapy.

Pes vesele cenil zuby a nejspíš mu to připadalo jako velmi zábavná hra. Stiskl Alfrédovi nohu ještě silněji, dováděv zavrčel a začal nohu tahat zpátky. Alfréd sebou škubal čím dál zuřivěji. Jeho tělo přestalo blednout a pomalu se zase začínalo zhmotňovat. Komorník poskakoval kolem dokola, prosil a nařikal, hrozil a křičel na psa, ať ho pustí. Pes byl pořád u něj, tlapy mu klouzaly a škrábaly po kamenné podlaze, jak se na ní snažil zachytit, a jeho čelisti pevně svíraly Alfrédův kotník.

Dveře do komnaty se rozletěly. Pes se ohlédl a radostně zamával ocasem, ale ani v tu chvíli Alfréda nepustil.

"Takže nás tady zase chceš nechat, Sartane?" zeptal se Haplo. "Jako za starých časů, že ano?"

Kapitola padesátá pátá

Hrad Sinister, Horní říše

V jedné místnosti o něco dál přiložil Limbek konečně pero k papíru. "Mí lidé..." začal.

Haplo si už dlouho představoval, co se stane, až potká Sartana, jak potká někoho, kdo uzavřel jeho lid na tom pekelném místě. Představoval si, že bude rozrušený, ale teď ani on sám nedokázal uvěřit svému hněvu. Hleděl na toho muže, na toho Alfréda, na toho Sartana, a viděl, jak ho napadá chaodyn, viděl před sebou na podlaže psovo poraněné, zkrvavené tělo. Viděl své mrtvé rodiče. Najednou nemohl dýchat. Dusil se. Žíly, zbarvené do ruda na ohnivě žlutém pozadí, mu spoutaly zrak a on musel zavřít oči a zápolit o dech.

"Znovu odcházíš!" zalapal po dechu. "Stejně jak jste nás vy žalárníci nechali umírat v tom vězení!"

Haplo protlačil poslední slovo mezi zařatými zuby. Se zavázanými rukama, zdviženými jako spáry dravce, stál těsně vedle Alfréda a hleděl do tváře Sartana, který jako by byl obklopený zářivými plameny. Kdyby se Alfréd usmál, kdyby sebou jeho ústa jen škubla, Haplo by ho zabil. Svého pána, své posláni, své příkazy pro hukot příválů vzteku, valících se mu hlavou, v tu chvíli neslyšel.

Ale Alfréd se neusmál. Ani neucukl strachy, ani necouvl, ani se nepokusil bránit. Vrásky staré, ustarané tváře se prohloubily, na mírné oči se zčervenalými okraji víček padl stín a ty oči se zaleskly žalem.

"Žalárník neutekl," řekl. "Žalárník zemřel."

Haplo ucítil, jak ho pes šfouchl hlavou do kolena. Sehnul se, chytil ho za měkký kožich a pevně ho stiskl. Pes na něj pohlédl starostlivými očima, přitiskl se k němu a zakňučel. Haplovi se začalo dýchat snadněji, vyjasnil se mu zrak i mysl.

"Jsem v pořádku," řekl Haplo a rozechvěle se nadechl. "Jsem v pořádku."

"Znamená to," zeptal se Zmar, "že Alfréd neodchází?"

"Ne, neodchází," řekl Haplo. "Alespoň ne teď. Ne, dokud nejsem připravený."

Patrýn už byl zase pánem sebe sama a podíval se na Sartana. Tvář měl přitom stejně klidnou jako svůj věčný úsměv. Pomalu si mnul ruce jednu o druhou a nepatrně posunul obvazy, kterými je měl omotané. "Tak žalárník zemřel? Tomu nevěřím."

Alfréd se zarazil a olízl si rty. "Tví lidé tam byli... celou tu dobu zavření?"

"Ano, ale to jsi už věděl, ne? To byl přece váš záměr!"

Limbek neslyšel nic z toho, co se dělo o dvoje dveře dál, a pokračoval v psaní:

"Mí lidé, byl jsem v horních říších. Navštívil jsem říše, o kterých naše pověsti hovoří jako o nebesích. A těmi ty země také jsou, ale zároveň jimi nejsou. Jsou překrásné. Jsou bohaté - bohaté k neuvěření. Slunce na ně svítí po celý den. Na jejich nebi jiskří obloha. Déšť tam padá lehce a bez zášti. Ke spánku je ukládají stíny Vládců noci. Žijí v domech, nikoli v odhozených částech stroje nebo v jeskyních, které Kopsej-vysej v tu chvíli nepotřebuje. Mají okřídlené lodě, které létají vzduchem. Mají ochočená okřídlená zvířata, která je dopraví, kam se jim zachce. A to vše mají díky nám.

Lhali nám. Říkali nám, že jsou bohové a že pro ně musíme pracovat. Slibovali nám, že pokud budeme pilně pracovat, prohlásí nás za toho hodné a vezmou nás k sobě, abychom i my mohli žít tam nahoře. Tento slib však asi nikdy nechtěli dodržet."

"To nikdy nebyl náš záměr!" řekl Alfréd. "Musíš tomu věřit. A musíš také věřit tomu, že já - my - jsme nevěděli, že jste pořád tam! Mělo to být jen na krátký čas, na několik let, pro několik pokolení..."

"Na tisíc let, pro sto pokolení - pro ta, která přežila! A kde jste byli vy? Co vám se stalo?"

"My... my jsme měli své vlastní potíže." Alfréd sklopil zrak a hlava mu klesla.

"Velmi hluboce s tebou cítím," opáčil Haplo. "Vezmu tě zpátky, abys na vlastní oči viděl peklo, které tvoji lidé vytvořili! A můj pán ti bude klást otázky. Jen těžko uvěří - stejně těžko jako já - že žalárník zemřel."

"Tvůj pán?"

"Mocný muž, ten nejmocnější z našeho rodu, který kdy žil. Má plány, mnoho plánů, a jsem si jist, že se o ně s tebou podělí."

"A proto jsi tady," zamumlal Alfréd. "Jeho plány? Ne, nepůjdu s tebou." Sartan zavrtěl hlavou. "Dobrovolně ne."

Hluboko v mírných očích se objevil plamen.

"Pak použiji sílu. Bude mi potěšením!"

"O tom nemám pochyb. Ale jestli se snažíš zachovat v tajnosti, že jsi na tomto světě," řekl Alfréd a upřel oči na ovázané ruce, "pak jistě víš, že boj mezi námi, souboj takové mohutnosti a magické síly, by se nemohl skrýt a byl by pro tebe katastrofou. Čarodějové v tomto světě jsou mocní a moudří. O Bráně smrti existují určité pověsti. Mnozí z čarodějů, třeba Sinistrad nebo i tenhle chlapec," Alfréd pohládl Zmara po vlasech, "by mohli přijít na to, co se přihodilo, a začali by zuřivě hledat vchod do údajně divukrásného světa. Je tvůj pán připravený na tohle?"

"Pán? Jaký pán? Podívej, Alfréde!" Zmar netrpělivě vybuchl. "Pokud je můj otec živý, nikdo z nás nikam nepůjde!"

Žádný z oněch dvou mužů mu neodpověděl a ani se na něj nepodíval. Chlapec na ně zuřivě hleděl. Dospělí, zavalení svými starostmi, jako obvykle zapomněli na ty jeho.

"Konečně se nám otevřely oči. Konečně vidíme pravdu." Limbeka začaly jeho brýle obtěžovat, a tak si je posunul na temeno hlavy. "A pravda je taková, že je už nepotřebujeme..."

"Já tě nepotřebuji!" vykřikl Zmar. "Stejně jsi mi nechtěl pomoci. Udělám si to sám." Sáhl si do blůzy a vytáhl Hughovu dýku. S obdivem na ni pohlédl a opatrně přejel prsty po runami zdobeném ostří. "Pojď," řekl psovi, který pořád stál Haplovi po boku. "Pojď se mnou!"

Pes se na chlapce podíval a zavrtěl ohonem, ale nehnul se z místa.

"No tak!" domlouval mu Zmar. "Hodný pejsek!"

Pes naklonil hlavu, pak se otočil na Hapla a s kňučením mu podával packu. Patryn si nevšímal ničeho jiného než Sartana a odstrčil psa stranou. Pes si povzdychl, naposledy se na svého pána prosebně zadíval a pak s hlavou svěřenou a ušima staženými pomalu odťapal ke Zmarovi.

Chlapec si zastrčil dýku za opasek a pohladil psa po hlavě. "To je hodný kluk. Tak pojď!"

"A tak závěrem..." Limbek se zarazil. Ruka se mu třásla a v očích měl mlhu. Na papír ukápl inkoust a udělal na něm kaňku. Limbek si sundal brýle z hlavy, usadil si je na nos a pak bez hnutí seděl a hleděl na volné místo, kam přijdou poslední slova.

"Opravdu si můžeš dovolit se mnou bojovat?" zeptal se znovu Alfréd.

"Nemyslím si, že budeš bojovat," odvětil Haplo. "Myslím, že jsi příliš slabý a příliš unavený. Ten chlapec, o kterého se staráš, tě jen..."

Alfréd se rozpomněl a rozhlédl se kolem sebe.

"Zmare? Kde je?"

Haplo netrpělivě mávl rukou. "Někam zmizel. Nepokoušej se..."

"Já se nechci o nic pokoušet! Slyšel jsi, o co mě požádal. Má nuž. Šel zabít svého otce! Musím ho..."

"Ne, nic nebudeš dělat." Haplo chytil Sartana za ruku. "Nech ty tardy, ať se povraždí navzájem. Vždyť je to jedno."

"Vám to vůbec nevadí?" Alfréd se zkoumavě podíval na Patryna.

"Ne, ovšemže ne. Já se zajímám jen o toho vůdce gegské vzpoury, a Limbek je bezpečně zavřený ve své komnatě."

"A kde máš potom svého psa?" zeptal se Alfréd.

"Mí lidé," Limbekovo pero pomalu a s jasným úmyslem psalo jednotlivá slova, "bude válka."

Tak. Bylo to hotovo. Geg si sundal brýle, hodil je na stůl, pak schoval hlavu do dlaní a rozplakal se.

Kapitola padesátá šestá

Hrad Sinister, Horní říše

Sinistrad s Hughem seděli v mysteriarchově pracovně. Blížilo se poledne a křišťálovým oknem proudilo dovnitř světlo. Venku za oknem byly vidět lesknoucí se věže, které jako by se vznášely na mlze. Byly to věže Nové naděje, města, které se podle toho, co mu vyprávěla Iridal, mohlo stejně dobře jmenovat Beznaděj. Hugh napadlo, že tam ty věže možná stojí jenom kvůli němu. Kolem hradní věže byl obtočený drak a vyhříval se na slunci.

"Takže, co bude nejlepší?" Sinistrad zamyšleně zaťukal svými hubenými prsty na desku stolu. "Dovezeme našeho chlapce na elfí lodi zpátky na Djern Volkain - a samozřejmě uděláme všechno pro to, aby tu loď spatřili lidé. A pak, až budou Štěpán a Anna mrtví, lidé z toho budou vinit elfy. Zmar jim řekne nějakou povídku o tom, že ho zajali, on že jim utekl, ale elfové ho sledovali a zabili jeho milované rodiče, kteří se ho pokoušeli osvobodit. Předpokládám, že to dokážeš nastrojit tak, aby to vypadalo, že je zabili elfové?"

Vzdychem Hugh se zachvěl, jeho tváře se dotkl chladný závan a rameno jako by mu sevřely něčí ledové prsty.

Iridal vystoupila proti svému manželovi se svou vlastní magií. Byla tam. Naslouchala.

"Ovšem, není nic jednoduššího. Bude ale váš syn spolupracovat?" zeptal se Hugh a celý se napjal, zároveň však dělal všechno, co bylo v jeho silách, aby vypadal uvolněně. Co Iridal udělá, když je nyní postavena před pravdu, které nemůže uniknout? "Ten chlapec nevypadá vůbec nadšeně."

"Bude spolupracovat. Budu ho jenom muset přimět k tomu, aby pochopil, že je to k jeho prospěchu. V okamžiku, kdy si uvědomí, že na té věci může získat, hned začne toužit po tom, aby ji mohl provést. Ten chlapec je ctižádostivý, a víc než poprávu. Koneckonců to je můj syn."

Iridal stála za Hughem, neviditelná očím obou mužů, dívala se a naslouchala. Když slyšela, že Sinistrad plánuje vraždu, nic neucítila - její rozum i smysly byly zcela ochromené. Proč jsem sem vůbec šla? ptala se sama sebe. Nemohu nic dělat. Pro něj i pro mne už je pozdě. Ještě ale není pozdě pro Zmara. Jak se to říkalo v tom starém proroctví? 'Malé dítě je povede.' Ano, Zmar má ještě naději. Je ještě nevinný a nezkažený. Možná to bude on, kdo nás jednou zachrání.

"Tak tady jsi, tati."

Zmar vešel do pracovny, nevšímaje si Sinistradova hrozivě zamračeného obličeje. Tváře měl zrudlé a jako by z jeho těla vycházela jakási podivná záře. Oči se mu horečnatě leskly. Pes, krácející za chlapcem, vypadal ustaraně a nešťastně a drápy na tlapách mu cvakaly o kamennou podlahu. Prosebně se zadíval na Hughu, aby jeho pohled vzápětí spočinul na jednom místě za jeho zády. Zvíře se dívalo na Iridal tak upřeně, že téměř podlehl panice a chvíli zápolila s hroznou myšlenkou, že její kouzlo neviditelnosti selhalo.

Hugh se v křesle neklidně zavrtěl. Zmar měl nějaký plán. Z toho nevinného a blaženého výrazu na jeho tváři se dalo usuzovat, že to není nic dobrého.

"Zmare, já mám práci. Běž pryč," řekl Sinistrad.

"Ne, tati. Já vím, o čem mluvíte. Mluvíte o tom, že se mám vrátit na Volkaran, že ano? Tati, nenuť mě tam jít." Chlapcův hlas náhle zněl sladce a měkce. "Nenuť mě se vrátit na to místo. Nikdo mě tam nemá rád. Jsem tam sám. Chci být tady s tebou. Ty mě můžeš naučit magii, jako jsi mě naučil létat. Řeknu ti o tom velkém stroji všechno, co vím, a mohl bych tě seznámit s nejvyšším fromistrem..."

"Přestaň kňučet!" vykřikl Sinistrad a vstal. Jeho šaty zašustily, jak se zvedl zpoza stolu, aby vykročil ke svému synovi.

"Chceš mi přece dělat radost, Zmare, nebo snad ne?"

"Ano, tati..." Chlapec se zajíkl. "Víc než všechno ostatní. A proto taky chci být s tebou! To ty se mnou být nechceš? Copak jsi mě sem nepřivedl právě proto?"

"Pche! Nesmysl. Přivedl jsem tě domů, protože společně můžeme započít druhou část našeho plánu. Některé věci se sice změnilly, ale jenom k lepšímu. A pokud jde o tebe, Zmare, dokud budu tvůj otec, půjdeš tam, kam ti řeknu, a uděláš, co ti nařídím. Teď nás nechej o samotě. Zavolám tě později."

Sinistrad se k chlapci otočil zády.

Zmar se podívně usmál a strčil ruku za halenu. Když ji vytáhl, držel v ní nůž.

"To už ale mým otcem dlouho nebudeš!"

"Jak se opova..." Sinistrad se prudce otočil, spatřil dýku v chlapcově ruce a hrozivě se nadechl. Bledý vztekem zvedl pravici, připravený v nejbližším okamžiku seslat na chlapce kouzlo, které by jeho tělo na místě proměnilo v prach.

"Mohu mít další syny!"

Pes skočil, dopadl chlapci na záda a srazil ho k zemi. Dýka vypadla Zmarovi z ruky.

Sinistrada udeřila jakási síla a nějaké jiné ruce se pevně chopily jeho paží. Zuřivostí zběsilý čaroděj chytil svou ženu, jejíž kouzlo v tu chvíli zmizelo a odhalilo ji jejímu manželovi.

Hugh vyskočil na nohy. Sebral dýku ze země a čekal na svou příležitost. Osvobodí ji a osvobodí i její dítě.

Z čarodějova těla vyšlehly s praskotem modré blesky. Iridal odhodil mohutný náraz, který jí mřtil o zed' a zcela ji omráčil. Sinistrad se otočil po svém synovi, nad vyděšeným chlapcem už však stál Haplův pes.

Zuby měl vyceněné, chlupy na hřbetě naježené a výhrůžně vrčel.

Hugh se rozmáchl a vrazil dýku hluboko do čarodějova těla. Sinistrad vykřikl hněvem a bolestí. Vrah vytrhl dýku z jeho těla. Mysteriarchovo tělo se zachvělo a rozplynulo a Hugh si už myslel, že jeho nepřítel je mrtvý. Čaroděj se však náhle opět objevil, ale tentokrát v podobě obrovského hada.

Plazova hlava zamířila k Hughovi. Zabíjác vrazil nůž do hadího těla, bylo však pozdě. Had zabořil jedové zuby do jeho zátylku. Hugh vykřikl bolestí a cítil, jak se mu jed rozlévá do celého těla. Podařilo se mu ale udržet nůž v ruce. Had se kroutil a svíjel a vrážel si tak čepel stále hlouběji. Začal se zmítat ve smrtelných křečích, přitom omotal ocas kolem Rukových nohou a za několik okamžiků oba spadli na zem.

Had zmizel. Sinistrad ležel na zemi mrtvý, nohy propletené s nohama svého vraha.

Hugh se podíval na mrtvolu a chabě se pokusil vstát. Necítil žádnou bolest, ale také mu v těle nezůstala žádná síla.

Opět se zhroutil.

"Hughu."

S námahou otočil hlavu. V cele byla naprostá tma. Neviděl ani její stěny.

"Hughu! Měl jste pravdu. Spáchala jsem zločin, protože jsem nejednala! A teď už je pozdě... příliš pozdě."

Jedna ze zdí pukla. Dovnitř pronikl tenký sloup světla a Hugh ucítil čerstvý vzduch, ve kterém rozeznával vůni levandule. Prostrčil ruku skrze mříže své cely a natáhl ji k ní. Iridal se natáhla tak daleko, jak to jen zpoza svých vlastních hradeb dokázala, a dotkla se jeho prstů.

Pak přišel černý mnich a Hughu vysvobodil.

Kapitola padesátá sedmá

Hrad Sinister, Horní říše

Zdmi hradu otřáslo hluboké dunění. Pomalu sílilo jako hrom v dáli a blížilo se k nim, až se jim zem chvěla pod nohama.

Hrad sebou pohnul; kameny se zachvívaly a třáslly se. Vzduch rozčíslo vítězné zavytí.

"Co to zatra...?" rozhlédl se Haplo kolem sebe.

"Drak se osvobodil!" zašeptal Alfréd a oči se mu rozšířily hrůzou. "Něco je se Sinistradem!"

"Ten drak zabije všechno živé v tomhle hradu. Už jsem s draky bojoval. V Labyrintu je jich hodně. A co ty?"

"Ne, ještě nikdy." Alfréd pohlédl na Patryna a zachytil hořký úsměv.

"Bude to vyžadovat magickou moc nás obou."

"Ne," pokrčil rameny Haplo. "Měl jsi pravdu. Neodvážím se prozradit svou přítomnost. Nesmím bojovat, a to ani kdybych si tím měl zachránit život. Myslím, že to je na tobě, Sartane."

Podlaha se zachvěla. O něco dál v chodbě se otevřely dveře a vykoul z nich Limbek. "Tohle už je jako doma," zakřičel zvesela do rachotu a bušení a praskání. Bez potíží kráčel po třesoucí se podlaze a zamával stohem papírů. "Chcete si poslechnout můj pros..."

Venkovní zdi se probořily. Alfréda s Limbekem to shodilo na zem a Haplo narazil do dveří, které se pod ním s třeskotem prolomily. Lesknoucí se rudé oko, veliké jako slunce, se dívalo rozpáranou zdí na oběti chycené uvnitř. Dunění se změnilo v řev. Hlava se zvedla a otevřel se obrovský chřtán. Zasvítily bílé zuby.

Haplo se vyškrábal na nohy. Limbek ležel na zádech jak široký, tak dlouhý, a navíc si rozbil brýle. Rukama po nich šátral a bezmocně zíral na stříbřitou šmouhu s červeným okem uprostřed, kterou byl pro něj ten drak. Vedle Limbeka ležel v bezvědomí Alfréd.

Hradem otřáslo další zařvání. Stříbrný jazyk sebou mrskal jako blesk. Jestliže je drak zahubí, Haplo ztratí nejen svůj život, ale také důvod, proč sem přišel. Nebude mít žádného Limbeka, který by vedl vzpouru Gegů. Nebude mít žádného Limbeka, který by rozpoutal válku a způsobil tak všeobecný zmatek.

Haplo si strhl obvazy z rukou. Postavil se nad ležící druhy, zkřížil ruce a zvedl pěsti s vytetovanými znaky nad hlavu. Napadlo ho, kam se asi poděl pes. Vůbec ho neslyšel, ale na druhou stranu v drakově řevu neslyšel už teprve nic.

Stvůra se k němu sehnula s tlamou široce otevřenou, aby uchvátila kořist.

Haplo měl pravdu: už bojoval s mnoha draky, draky Labyrintu. Ve světle jejich magické moci vypadal Sinistradův drak

jako mrzký červ. Nejtěžší ze všeho bylo zůstat na místě a přijmout úder, když na něj všechny instinkty v těle ječely, aby běžel pryč.

Na poslední chvíli se hlava vychýlila ze svého směru a čelisti cvakly do prázdna. Drak ucouvl a nedůvěřivě se na muže zahleděl.

Draci jsou inteligentní bytosti. Když se však osvobodí ze začarování, jsou zuřiví a zmatení. Jejich první reakcí je zaútočit na mága, který je měl v moci. I když ale zuří, nikdy neútočí bezhlavě. Tento drak už ve svém životě zakusil mnoho druhů magické síly, ale ještě nikdy něco takového, proti čemu stál nyní. I když ji neviděl, cítil sílu, která toho muže obklopovala jako pevný kovový štít.

Ocel by drak dokázal prorazit. Dokázal by prorazit i tuto magii, kdyby měl čas na to, aby ji pomalu udolával. Ale proč si z toho dělat těžkou hlavu? Byly zde ještě další oběti. Cítil teplou krev. Drak naposledy vrhl po Haplovi zvědavý a zlověstný pohled a zmizel mu z očí.

"On se ale vrátí, zvlášť když ucítí čerstvé maso." Haplo dal ruce dolů. "A co udělám já? Vezmu tady mého drahého přítele a uteču. Svůj úkol v této říši jsem splnil - nebo alespoň téměř."

Konečně bylo slyšet a Haplo slyšel to, co slyšel i jeho pes. Svrástil obočí a roztržitě si mmul ruce. Znělo to tak, jako by se drak proboural do další části hradu. Iridal s chlapcem byli ještě naživu, nebudou však dlouho.

Haplo se podíval na bezvědomého Sartana. "Mohl bych tě uvrhnout do mdlob, které by trvaly tak dlouho, jak chci, a dopravil bych tě ke svému pánovi. Já mám ale lepší nápad. Víš, kam odejdu. Přijdeš na to, jak se tam dostat. Přijdeš ke mně ze svého vlastního popudu. Koneckonců máme stejný cíl - oba se chceme dozvědět, co potkalo naše lidi. Nuže, odvěký nepříteli, nechám tě, abys mi kryl záda."

Klekl si vedle Alfréda, popadl Sartana a hrubě jím zatřásl.

"Prober se, ty jeden slabošský zbabělče."

Alfréd zamžikal a omámeně se posadil. "Já jsem omdlel, že? Je mi to líto. Je to reflex. Nedokážu ho..."

"Nechci o tom nic slyšet," skočil mu do řeči Haplo. "Prozatím jsem odehnal draka, který ale utekl jen proto, aby se podíval po mase, které mu neklade odpor."

"Ty... ty jsi mi zachránil život!" zíral Alfréd na Patryna.

"Ne tobě. Limbekovi. Ty ses prostě namanul do cesty."

Vzduchem k nim přiletěl vyděšený dětský křik. Drak vyl a z jeho vytí praskal kámen.

Haplo ukázal drakovým směrem. "Chlapec a jeho matka jsou ještě naživu. Měl by sis pospíšet."

Alfréd těžce polkl a na čele se mu zaperlil pot. Roztřeseně se postavil a chvějící se rukou si nakreslil na prsa magickou runu. Jeho tělo se pomalu začal ztrácet.

"Sbohem, Sartane!" zvolal Haplo. "Alespoň prozatím. Limbeku, jsi v pořádku? Můžeš chodit?"

"Moje... moje brýle!" Limbek zvedl pokřivené brýle a prostrčil prsty prázdnými obroučkami.

"Neměj strach," řekl Haplo a pomohl Gegovi na nohy. "Stejně asi nebudeš chtít vidět, kam půjdeme."

Patryn se na chvíli zastavil, aby si ještě jednou všechno v duchu prošel.

Vývolej v tom světě zmatek.

Runami popsanou rukou stiskl pevně Limbekovu. Můj pane, svůj úkol jsem splnil. Dopravím ho zpět na Drevlin. Stane se vůdcem vzpoury svého lidu, bude tím, kdo tento svět vrhne do války!

Přived' mi z té říše někoho, kdo bude mým učedníkem. Někoho, kdo bude mezi lidmi šířit mé slovo. Někoho, kdo povede lidi jako ovce do mé ohrady. Měl by to být někdo moudrý, ctížádostivý a... poddajný.

Haplo se svým klidným úsměvem zapískal na psa.

Iridal kdysi v dětství ochočila nějaké draky, ale to byla jen milá zvířata, která by plnila její příkazy i téměř bez začarování.

Drak, který proti ní stál nyní, ji vždy děsil, možná stejně jako to, že na něm jezdil Sinistrad. Náhle se chtěla odplížit do kouta té bezpečné a uzavřené kobky, v které se schovávala, vězení však bylo pryč. Stěny byly rozbořené, dveře se otevřely a mříže spadly z oken. Zacloumal jí ledový víchř a její oči, uvyklé na přitímí, oslepilo denní světlo.

Hřích nekonání. Teď už bylo pozdě pro ni i pro její dítě. Jejich jediným vysvobozením byla smrt.

Drakovo řvání ji burácelo nad hlavou. Iridal lhostejně přihlížela, jak strop síně praská. Všude kolem ní dopadal na zem prach a kameny. Pohlédlo na ně ohnivě rudé oko a dračí jazyk jako blesk zakmital nenasytností. Žena se nehýbala.

Pozdě. Příliš pozdě.

Zmar se krčil za svou matkou, rukou pevně svíral psův krk a rozšířenýma očima zíral vzhůru. Po prvním zděšeném výkřiku ztichl, díval se a čekal. Drak na ně ještě nemohl dosáhnout. Do úzkého otvoru, který prorazil, ještě nedokázal strčit svou obrovskou hlavu, a musel tedy vybourat ze zdi ještě další kameny. Dělal to rychle, hnán vztekem a touhou po krvi, kterou cítil.

Pes najednou otočil hlavu, ohlédl se ke dveřím a zakňučel.

Zmar se otočil tím směrem, kam se díval pes, a ve dveřích spatřil Hapla, jak na něho mává. Vedle Hapla stál Limbek, zíral do prachu a suti a vlídně hleděl na hrůzu, kterou neviděl.

Chlapec se podíval na svou matku. Iridal upírala zrak na draka. Zmar ji zatahal za sukni.

"Mami, musíme pryč. Někde se schováme. Oni nám pomůžou!"

Iridal se nepohnula. Možná ho ani neslyšela.

Pes zakňučel, popadl do zubů Zmarovu halenu a snažil se chlapce odtáhnout ke dveřím.

"Mami!" vykřikl chlapec.

"Běž, mé dítě," řekla Iridal. "Někam se schovej. To je dobrý nápad."

Zmar ji uchopil za ruku. "A... ty s námi nepůjdeš, mami?" "Mami? Tak mi neříkej. Nejsi vůbec můj syn." Iridal na něho hleděla s podivným, zasněným klidem. "Když ses narodil, vyměnili tě s nějakým úplně jiným dítětem. Běž, hochu," řekla

cizímu chlapci. "Utíkej se někam schovat. Nedovolím drakovi, aby ti ublížil."

Zmar na ni zíral. "Mami!" vykřikl ještě jednou, ona se však od něj odvrátila.

Chlapec chtěl uchopit amulet, který nosíval na krku, amulet tam však už nebyl. Sám ho utrl.

"Přived' ho!" zvolal Haplo.

Pes se zakousl do chlapcovy košile a zatáhl. Zmar viděl, jak drak strká do otvoru, který proboural ve stropě, pařát s velkými drápy a chnapá po své kořisti. Kamenné zdi se zbouraly. Jeho matku zahalil prach a Zmar ji už nikdy nespátřil.

Pařát šátral po teplém mase, které drak cítil. Rudé oko nakouklo dovnitř a dívalo se po kořisti. Iridal couvla, ale v té sutí zavalené a polorozbořené komnatě nebylo kde se schovat. Byla uzavřená v malém prostoru pod dírou ve stropě.

Jakmile se prach usadí a drak ji spatří, bude ji mít v hrsti.

Zoufale se snažila soustředit na svoji magii. Zavřela oči, aby se zbavila toho děsivého pohledu, a vytvářela v mysli otěže, které házela drakovi na krk.

Nepřičetná stvůra zařvala a škubla hlavou. Drakova obranná magie vytrhla Iridal pomyslné otěže z rukou a téměř ji připravila o rozum. Do Iridaliny paže sekl dráp a roztrhl ji.

Strop se propadl. Úlomky balvanů bušily Iridal do těla a srážely ji na kolena. Drak vítězně zařval a vrhl se na ni.

Nemohla dýchat, protože ji dusil prach, krčila se na podlaze a odvracela tvář od blížící se smrti.

Téměř netrpělivě čekala na to, až ucítí ostrou, palčivou bolest, až ucítí drápy, zarývající se do jejího těla. Místo toho však ucítla na paži lehký dotek něčí ruky.

"Neměj strach, dítě."

Nevěřicně zvedla hlavu. Před ní stál Zmarův sluha. Na holé hlavě se mu usazoval netečný prach a po stranách z ní směšně trčely chomáče šedých vlasů. Povzbudivě se na ni usmál a pak se otočil k drakovi.

Pomalů začal vznešeně a ladně tančit.

Zvuk jeho hlasu se změnil v tenký, vysoký zpěv, v jehož rytmu muž tančil. Rukama a nohama kreslil neviditelné znaky, jeho hlas je pojmenovával a dával jim moc, jeho mysl je krásila a jeho tělo jim dávalo sílu.

Z drakova mňhajícího se jazyku kapala žhnoucí kyselina. Když drak ucítí mužovu magii, na chvíli se polekal. Nevěděl, co to je, a stáhl se, aby to v klidu prozkoumal. Avšak už jednou ho zahnali na útěk. Lákadlo masa a vzpomínka na to, co zakusil z čarodějových rukou, ho hnaly kupředu. Čelisti se sklaply a Iridal se zachvěla hrůzou, že muž je překousnutý v půli.

"Uteč!" zaječela na něj.

Alfréd vzhledl, uviděl hrozící nebezpečí, ale jen se usmál a téměř lhostejně přikývl, protože celou svou mysl soustředil na magii. Jeho tanec jen nabral na rychlosti a zpěv trochu zesílil - to bylo všechno.

Drak se zarazil. Sklapující se čelisti se nedověly úplně, ale zastavily se ve vzduchu nad obětí. Hlava stvůry se mírně kývala do rytmu mužova zpěvu. A drakovy oči se náhle rozšířily a udiveně se rozhlížely kolem dokola.

Alfréd tančil čím dál pomaleji, přestal zpívat a zanedlouho se unaveně zastavil. Stál a lapal po dechu a pozorně draka sledoval. Drak jako by si ho nevšímal. Oči na obrovské hlavě, kterou měl prostrčenou otvorem v hradní zdi, zíraly na něco, co viděl jen on.

Alfréd se otočil k Iridal a klekl si k ní. "Už ti neublíží. Nejsi zraněná?"

"Ne." Iridal si dávala dobrý pozor na draka, chytila Alfréda za ruku a nepouštěla ji. "Co jsi s ním udělal?"

"Drak si teď myslí, že je zase ve svém dávném domově - na světě, na který si vzpomíná jen on. Právě v tuto chvíli vidí pod sebou zemi a nad sebou nebe, uprostřed je voda a sluneční žár tomu všemu dává život."

"Jak dlouho to kouzlo vydrží? Věčně?"

"Nic netrvá věčně. Den, dva, možná měsíc. Jenom mrkne a všechno bude pryč, a pak kolem sebe uvidí pouze pohromu, kterou způsobil. Do té doby už ho snad ten vztek a bolest opustí. Prozatím je ale neškodný."

Iridal užasle hleděla na draka, jehož obrovitá hlava se kývala dopředu a dozadu, jako kdyby poslouchala nějaký konejšivý, uspávající hlas.

"Uvěznil jsi ho v jeho mysli," řekla.

"Ano," přitakal Alfréd. "V té nejpevnější kleci, jaká se dá najít."

"A já jsem volná," řekla užasle. "A není ještě pozdě. Ještě mám naději! Zmare, synáčku! Zmare!"

Iridal se rozběhla ke dveřím, kde ho viděla naposledy. Dveře tam nebyly. Stěny jejího vězení se zbouraly, ale jejich trosky jí bránily v cestě.

"Mami! Já jsem tvůj syn! Já..."

Zmar se na ni znovu pokusil zavolat, ale z úst mu vyšel jen vzlyk, který zadusil vše ostatní. Neviděl ji, oddělovalo je spadené kamení.

Pes zuřivě štěkal, běhal v kruhu kolem něj, chytal ho za paty a snažil se ho odehnat pryč. Drak vydal strašlivý skřek, vyděšený Zmar se otočil a dal se na útěk. Na půl cesty ke dveřím málem zakopl o Sinistradovo tělo.

"Tati?" zašeptal Zmar a natáhl třesoucí se ruku. "Tati, je mi to líto..."

Mrtvé oči na něho zíraly, nevidomě a bez zájmu.

Zmar ucouvl a klopýtl o Hughu - nájemného vraha, který dostal peníze, aby ho zabil, a který zemřel, aby mu daroval život.

"Je mi to líto!" plakal chlapec. "Je mi to opravdu líto! Nenechávej mě tady samotného! Prosím! Nenechávej mě tady samotného!"

Vtom se ho chopily něčí silné ruce - s modrými runami vytetovanými na hřbetech - a vyzdvihly ho z trosek. Haplo donesl omráčeného a otřeseného chlapce ke dveřím a postavil ho na zem vedle Gega.

"Držte se vedle mě, oba," přikázal jim

Zvedl ruce a překřížil je. Ve vzduchu začaly jedna za druhou hořet ohnivé runy. Všechny se dotýkaly, ale nikdy se nepřekrýly. Vytvářely ohnivý kruh, který se táhl okolo všech tří, oslňoval je svou září, ale neublížil jim.

"Pojď, pse," řekl Haplo a zapískal. Pes otevřel tlamu, lehce proskočil ohněm a přiběhl k němu. "Jdeme domů."

Epilog

"A tehdy jsem, pane Nexu, viděl toho Sartana naposled. Vím, že jsi zklamaný, a možná i rozhněvaný, že jsem ho nepřivedl zpět. Já ale vím, že by mi nikdy nedovolil, abych si vzal toho chlapce nebo toho Gega, a jak to sám řekl, souboj s ním jsem nemohl riskovat. Zdálo se mi to nanejvýš ironické, že právě on nám bude krýt záda. Můj pane, Alfréd k nám přijde o své vlastní vůli. Teď, když ví, že je Brána smrti dokořán, ani nemůže udělat nic jiného.

Ano, můj pane, máš pravdu. Má ještě jeden důvod - bude hledat toho chlapce. Alfréd ví, že jsem si ho vzal. Než jsem opustil Drevlin, doslechl jsem se, že ten Sartan a Iridal, chlapcova matka, se spojili a chtějí ho najít.

Pokud jde o něj, myslím si, můj pane, že tě Zmar potěší. Má v sobě velké schopnosti. Pochopitelně jím to, co se stalo na hradě, velmi otřásl, jak smrt jeho otce, tak nájezd toho draka. Naučilo ho to přemýšlet, a pokud si myslíš, že je tichý a příliš pokorný, měj s ním trpělivost. Je to chytrý chlapec a velmi brzy se naučí, že tě má uctívat tak, jako to činíme my všichni, můj pane.

Abych celý příběh uzavřel: Když jsem odešel z hradu, vzal jsem chlapce a Gega na loď. Tam jsme zjistili, že kapitán Botharel a jeho posádka se stali zajatci mysteriarchů. Uzavřel jsem s Botharelem obchod. Když mu vrátím svobodu, on mě na oplátku dopraví na Drevlin. Jakmile se tam dostaneme, dá mi svou loď.

Botharel neměl na vybranou a nezbylo mu než souhlasit. Buď by přijal mé podmínky, nebo by zahynul v rukou mysteriarchů. Jsou mocní a zoufale se snaží uniknout ze své hynoucí říše. Abych nás osvobodil, musel jsem pochopitelně použít magii, jinak bychom je neporazili. Podařilo se mi však přivolat má kouzla, aniž by mě elfové viděli, takže si nevšimli ani jediné runy. Ba co víc, všichni si nyní myslí, že jsem jeden z mysteriarchů. Nevyvracel jsem jim to.

Můj pane, ten zabiják odhadl elfy velmi správně. Sám poznáš, že to je čestný národ, podobně jako jsou svým podivným způsobem čestní i lidé. Přesně podle naší dohody nás kapitán Botharel dopravil do Dolní říše. Toho Gega, Limbeka, přivítali jeho lidé jako hrdinu. Dnes je nejvyšším fromistrem Drevlinu. Jako vůbec první věc zaútočil na elfí loď, která se pokusila přistát a nabrat vodu. Pomohl mu v tom také kapitán Botharel a jeho elfové. Trpaslíci a elfové spojenými silami napadli loď a přitom zpívali onu podivnou píseň, o které jsem se už zmiňoval. Pomocí té písně se jim podařilo elfy přemoci. Než Botharel odletěl, řekl mi, že se s ní pokusí dostat k vůdci toho povstání, princí Rejšanovi. Doufá, že se mu podaří spojit elfí povstalice a trpaslíky pro boj proti Tribské říši. A také se říká, že se k nim připojí i král Štěpán.

Ať už to ale dopadne jakkoli, můj pane, na Arianu zuří světová válka. Cesta pro tvůj příchod je připravená. Až se rozhodneš vstoupit do Říše nebe, její válkou unavení lidé tě budou vítat jako spasitele.

Co se Limbeka týče, stal se z něj mocný vůdce, přesně jak jsem to předpověděl. Trpaslíci díky němu znovu objevili ztracenou důstojnost, odvahu a bojového ducha. Je bezohledný, rozhodný a ničeho se nebojí. Ten jeho zasněný idealismus se rozbil zároveň s jeho brýlemi, a teď vidí jasněji než kdykoli předtím. Na druhé straně se ale obávám, že přišel o přítelkyni. Jarra ovšem strávila nějakou dobu o samotě s tím Sartanem. Kdo ví, jaké podivné myšlenky jí nasadil do hlavy.

Jak si asi dovedeš představit, můj pane, nějakou dobu trvalo, než jsem připravil tu elfí loď na cestu Branou smrti.

Dopravil jsem ji i Zmaru na jeden ze Schodů Terrel Fenu nedaleko místa, kde se zřítíla má bývalá loď, takže jsem mohl pracovat bez toho, abych byl vyrušován. Bylo to právě v době, kdy jsem prováděl některé nutné úpravy - s jistou pomocí Kopseje-vyseje - když jsem se dozvěděl o tom, že ten Sartan a chlapcova matka Zmara hledají. Dostali se až na Drevlin. Naštěstí jsem ale už byl připravený k odletu.

Chlapce jsem uspal a prolétl jsem zpátky Branou smrti. Tentokrát jsem už věděl, jaká nebezpečí na mě číhají, a byl jsem na ně připravený. Loď utrpěla jen malé škody a bude včas připravená a vybavená k další cestě. Samozřejmě jen tehdy, můj pane, jestli jsem si vysloužil právo být na další podobnou cestu vyslán.

Děkuji ti, můj pane. Tvá chvála je mi největší odměnou. A nyní si dovoluji pronést připítek já. Toto je bujové víno, dar kapitána Botharela. Myslím, že ti jeho chuť bude připadat nanejvýš zajímavá, a mám pocit, že by bylo vhodné připít na úspěch mé další cesty tím, co bychom mohli nazvat krví Arianu.

Na Bránu smrti, můj pane, a na náš příští cíl - Říši ohně."

Magie v Rozdělených říších

Výňatek z úvah jednoho ze Sartanů

Magie je hromem, který je slyšet ve všech Rozdělených říších. Jeho síla rozechvívá samotné základy Existence, neboť tento hrom přichází po blesku Stvoření. V jeho hlase je slyšet příslib Života a Smrti. Je to moc, po které je třeba toužit a které je třeba se bát.

Teoretikové tvrdí, že magie čerpá svou moc z prvotního stvoření Omniversa. Na počátku všeho natáhl Elian, Bůh v jednom, svou pravici do Chaosu. Tento pohyb jeho božské ruky poprvé vnesl do Chaosu Řád, který bývá označován jako Prvotní vlna, nebo jednodušeji jako Pravlna.

Elian viděl v Pravlně stvoření éterického a tělesného, a jak ho spatřil, bylo to stvoření dokonáno. Při stvoření tělesného a duchovního se Pravlna rozštěpila na dvě složené vlny. Obě obsahovaly nekonečné množství možností. Tyto dvě vlny se rozdělily a pak zase střetly. Tam, kde se překřížily, byl stvořen Čas a Prostor. Takto byla ze sil všech možností spletena Skutečnost.

Elian se s údivem a potěšením podíval na obě vlny. V éterickém spatřil stvoření Vzduchu a Ohně, ve fyzickém spatřil Vodu a Kámen... a jak ho spatřil, bylo to stvoření dokonáno. Při svém stvoření se vlny éterických a fyzických možností opět rozdělily do čtyř nových vln, když v každé bylo nekonečné množství možností nového stvoření. Tyto nové

možnosti Elian znovu spojil dohromady. V průsečíku těchto vln se zrodil Život, Smrt, Síla a Rozum.

Elihn views Creation - Elian vidí Stvoření; Wave of Possibilities - Vlna možnos-tí; Reality - Skutečnost

Čím déle Elian hleděl na předivo Skutečnosti, tím více možností se objevovalo.

Hvězdy, svět, život, krátce celé stvoření tak bylo vytvořeno z nekonečna možností. Tak tomu bylo na počátku a tak je tomu dodnes.

Skutečnost je projevem protínajících se vln možností. Je to obrovské a téměř nepochopitelné předivo pevných předmětů uprostřed myriád nekonečných potenciálů. Pletené lano skutečnosti používá jak věda, tak biologie a technika.

Magie na druhé straně funguje tak, že přetkává tkanivo skutečnosti. Čaroděj, který ji používá, se nejdříve místo na skutečnost soustředí na vlnu pravděpodobností. Skrze své poznání a svou moc se dívá na nesčetné vlny nekonečných možností a hledá to místo vlny, kde by se vyskytla skutečnost, kterou potřebuje. Potom čaroděj vytváří harmonickou vlnu možností, aby existující vlnu ohnul tak, aby to, co kdysi bylo jen možné, se nyní stalo součástí skutečného. Tímto způsobem mágové vlétají svá přání do Skutečnosti.

Představme si například čaroděje, který na bitevním poli stojí tvář v tvář mocnému rytíři. Mág, který má na sobě jen své šaty, je obrněnému a mnohem silnějšímu rytíři vydán na milost a nemilost. Toto je Skutečnost, a pokud bychom zůstali jen u ní, rytíř by čaroděje pravděpodobně bez většího odporu zabil. Čaroděj však díky svému umění ví, kde na jedné z bezpočtu vln možností existuje možnost - žádaný efekt - ochranného štítu. Čaroděj tedy svými pohyby, myšlenkami, slovy, znamením a dalšími způsoby vytváří harmonickou vlnu možností. Tato magie pozmění vlnu možností tak, že to, co bylo kdysi pouze možností magického štítu, se nyní stává součástí Skutečnosti. Tato nová Skutečnost zahrnuje žádaný účinek a mága tak nyní chrání ochranný štít.

Reality - Skutečnost; Possibility (Desired Effect) - Možnost (žádaný efekt); Magic Alters the Possibility Wave - Magie pozměňuje vlnu možností; Possibility Woven into Reality - Možnost vetkaná do skutečnosti; New Reality Includes Desired Effect - Nová skutečnost zahrnující žádaný efekt

Nepoučenému pozorovateli se samozřejmě zdá, jako by magický štít kolem mága jen zničehonic 'vyskočil', daleko lépe by však tento jev popsal, kdyby řekl, že možnost takového štítu byla přivolána do Skutečnosti z nekonečné zásoby možností Omnivlny.

Aby mág mohl magii používat, musí být schopen v určitém - ne velkém - rozsahu najít a pozměnit příslušnou část Omnivlny. Je to schopnost velmi vzdálená všemocnosti nebo vševědouce, a to platí i pro ty, kteří znají velkou část Vlny. To, že někdo ovládá umění magie, nevysvětluje, proč magie existuje nebo kde je její původ, a ani to nemůže nikoho dovést k poznání příčiny bytí. Stejně tak jako z pádu jediného kamene nepoznáme, proč existuje gravitace nebo jaká inteligence nastolila v Chaosu takový řád, nepoznáme z magie to, co zde již bylo zmíněno.

Jen Sartani a Patrynové znají magii v její úplnosti. Vzhledem k tomu, že jsme viděli magii ze středu Omnivlny, ovládli jsme toto umění v jeho nejzákladnější a nejmocnější podobě. Nikdo jiný neviděl z Omnivlny víc, než jsme z ní viděli my. Základní vztahy magie vidíme na schématu. Čím blíže je magie ke středu, tím větší je její síla. Runová magie, která je ze všech druhů magie tou nejzákladnější a nejbližší středu, je tak nejsilnější a skrývá v sobě ty nejdalekosáhlejší účinky. Každá základní úroveň poznání se označuje slovem 'stupeň'. Každý ze stupňů si lze představit jako míru toho, jak velkou část Omnivlny mág na dané úrovni vidí. Čím blíže je stupeň středu, tím více Pravlny mág vidí a může využít. Největší silou ze všech je magie Runového stupně, který spojuje vlny Života, Moci, Mysli a Smrti v pochopení ústřední vlny skutečnosti a jasném obrazu nekonečných možností Omnivlny.

O těch, kteří ovládli runovou magii, říkáme, že dosáhli Devátého mistrovství, nebo také Konečného mistrovství. Poznání a potenciál Runových disciplín jsou přímo spojené s runovými sigly, které se používají při vytváření těchto kouzel. Po Rozdělení času však zůstaly jen dva národy, my (Sartani) a Patrynové (pokud ještě existují), které runovou magii znají a ovládají.

Life - Život; Mind - Rozum; Death - Smrt; Power - Síla; House Servitor - Stupeň služební; House Advocate - Stupeň povýšený; Physic Spirit - Fyzický duch; Water - Voda; Rune - Runa; Earth - Země; Air - Vzduch; Fire - Oheň

Jednotná magie Runového stupně se dále dělí na čtyři Nižší stupně, a to Oblohy (vzduch), Slunce (oheň), Pramene (voda) a Tmy (země). Všechny společně bývají označovány jako Vysoká umění. Vysoká umění představují Osmé mistrovství, a co se síly týče, zaostávají pouze za runovou magií. Každé z Vysokých umění se dále dělí na Duchovní mistrovství a Fyzické mistrovství. Duchovní mistrovství se soustředí na mentální a emocionální manipulaci se světem, obklopujícím čaroděje. Fyzické mistrovství se zaměřuje na užívání a využívání hmotných objektů čarodějova světa. Jak Duchovní mistrovství, tak Tělesná mistrovství se v každém stupni dále dělí na Vyšší disciplíny a Nižší disciplíny. Vyšší disciplíny bývají označovány jako Stupeň povýšení, Nižší disciplíny pak jako Stupeň služební. Stupeň povýšení zahrnuje páté až sedmé mistrovství, Stupeň služební první až čtvrté. Slova 'vyšší' a 'nižší' jsou zde však poněkud zrádná, protože Nižší disciplíny jsou z celé magie těmi nejobecnějšími a nejčastěji používanými. Vyšší disciplíny jsou sice mocnější, tíhnou však zároveň k větší specializaci.

Po Rozdělení času Patrynové zmizeli a Sartani runovou magií žárlivě střežili před zraky smrtelníků. V důsledku toho se z dnes existujících říší ztratila veškerá magie vyššího než sedmého mistrovství. Runová magie je smrtelným národům neznámá a zůstává pečlivě střeženým tajemstvím.

Runová magie

Runová magie je nejmocnějším projevem vši magie, existující ve známém světě. Runová magie spojuje všechny prvky jednotlivých vysokých stupňů do jediného magického celku, a tak se dotýká přediva veškerého Stvoření. Právě runová magie byla tím nástrojem, kterým bylo jednotně stvoření rozděleno do stávající podoby.

Základním principem runové magie je, že harmonická vlna, která vlétá možnost do existujícího stavu věcí, musí být vytvořena s takovou souběžností, jaká je jen možná. To znamená, že jednotlivá slova, znaky, myšlenky, pohyby a ostatní prvky, ze kterých je harmonická vlna vytvářena, musejí být co nejbližší u sebe. Čím souběžnější je struktura harmonické vlny, tím větší je rovnováha a harmonie ve vlně samé, a tím mocnější je hledaná magie. Tento princip lze objasnit na příkladu rozdílu mezi tím, když je obelisk vrhán roztočený, a když je vrhán na způsob oštěpu. Stejně tak kolo, které se kutálí po přímce, dojede dál než to, které se kymácí a jeho dráha je nerovná.

Ve snaze dosáhnout této souběžnosti Sartani i Patrynové vytvořili magické jazyky a systémy, s jejichž pomocí svou magii sdělují. Tyto jazyky, používané pouze pro účely magie, jsou zcela odlišné od všech jazyků, kterými se hovoří ve všech známých říších. Oba tyto národy mimoto používají ještě další, tradičnější jazyk, určený pro běžné, nemagické účely. Runový jazyk se spíše koná, než mluví (i když řeč je jedním z jeho prvků).

Společným prvkem obou jazyků je jejich souběžnost. Tradiční jazyky mají sekvenční strukturu a jednobanální, lineární nosné linie. Čteme-li slova, napsaná na stránce knihy, čteme písmeno za písmenem, slovo za slovem a větu za větou, abychom se postupně dostali k celkové myšlence nebo smyslu textu. Což znamená, že čtenář přijímá informace jen z jednoho zdroje. Když však tentýž člověk sleduje například divadelní představení, přijímá informace z několika zdrojů současně (z mluvených slov, z gest a póz herců, z osvětlení jeviště). Podobně lze přenášet složené informace jediným kanálem (například vidíme-li zároveň herce, hercovo křeslo a kulisy jeviště). Informace sdělované představením se k divákovi dostávají všechny zároveň. Z tohoto důvodu říkáme, že divadelní hra dosahuje souběžnosti sdělování informací.

Složitost, rovnováha a harmonie magie vyžadují dosažení naprosté dokonalosti harmonických vln, které má vytvářet. Toto je obecně dosahováno slovy, zpěvem, gesty a jinými pohyby, které má činí. V runové magii je souběžnost skrytá v nelineárním psaném jazyce.

Runové jazyky se rozdělily do dvou různých typů, které odpovídají principům kultur Sartanů a Patrynů. Oba typy používají runový princip vesmíru, jejich struktura a metody jsou však poněkud odlišné.

Runová magie Sartanů

Sartani používají šestiúhelníkovou strukturu, která je v zásadě sdělována šesti komunikačními kanály zároveň. Zakládá se na použití run, které jsou buď vyrývány či kresleny na hmotné předměty, nebo jsou kresleny do vzduchu prostřednictvím hereckého umění. Při tomto způsobu tvorby run je však mák omezen na tři komunikační kanály, kterými jsou zvuk (vytváření složitých harmonií), tvar (gesta a taneční figury) a mysl (telepatické projekce). Souběžné použití strukturovaných run (znaků nakreslených na předmětech, jako jsou hole, tyče, prsteny, kusy oděvu nebo cokoli, co je správně umístěno) může nahradit zbylé tři prvky vzoru.

Všechny sartanské runové struktury jsou vystavěné podle šestiúhelníkového vzoru, vycházejícího z pramenné, nebo také kořenové runy. Tato runa je zdrojem vši používané magie a bodem, ze kterého vyrůstají všechny magické struktury. Pramenná runa určuje směřování struktury kouzla. V runové magii může tato runa náležet ke kterémukoli stupni magie. U složitých kouzel je pak nutné přesně si uvědomit, která runa je onou pramennou runou. Dvě rozdílná kouzla, která mají stejné runy ve stejných postaveních, mohou mít zcela rozdílné účinky, jsou-li jejich pramenné runy rozdílné.

Kořenové struktury

Kořenové struktury vnášejí do celku runového kouzla magickou moc. Tyto struktury začínají u samotného kořene, runy, která určuje zdroj magie, to jest buď Sílu, Rozum, Život, nebo Smrt.

Root - Kořen; Patriarch - Patriarch; Matriarch - Matriarch; Dom - Dom; Head - Hlava; Dawn - Úsvit; Dusk - Soumrak

Kořenová runa, častěji též pramenná runa, má u levého dolního okraje patriarcha (viz schéma) a u pravého dolního okraje matriarcha (runu, následující pro ten který kořen po patriarchovi). Tyto kořen podporují a dávají směr magické moci, vystupující z run pod ním.

Přesně pod kořenem je dom, nebo také vládnoucí runa. Vrchol domu se dotýká spodní části kořene a jeho strany patriarcha a matriarcha. Tato runa rozhoduje o tom, jestli bude přivolávaná síla duchovní nebo fyzické povahy, a uzavírá kořenovou strukturu. Téměř pokaždé se k této struktuře ze spodní části domu připojují další runy, které dotvářejí celé kouzlo a zesilují jeho účinek.

K levé horní stěně pramenné runy se připojuje úsvit a k pravé horní stěně soumrak. Tyto runy určují amplitudu (sílu) a vektor (směr), s jakým má harmonická vlna být aplikována na komplex, ve kterém se nachází pramenná runa.

Mezi úsvitem a soumrakem leží hlava, runa, která uzavírá kořenovou strukturu. Hlava je součástí dalšího komplexu run, která přenáší prvky kořenové struktury do obecné harmonie magické bytosti, vyvolávané k životu.

Pramenná runa: jádro magie

Pramenná runa je jednak středem magického výtvaru, který je kouzlem vytvářen, jednak nezbytným východiskem, ze

kterého je runovou magií třeba číst, a od kterého se odvíjí možnost jejího pochopení.

Pro správné porozumění runám je nezbytné, aby pramenná runa byla známa a její postavení ve struktuře správně zjištěno.

Zvolíme-li různé pramenné runy, i velmi podobné runové struktury, nabývají zcela odlišných významů.

Zde například vidíme příklad velmi jednoduché runové struktury.

Possible Rune Magic Interpretation Suggesting Healing Physical Damage to the Mind - Možná interpretace runové magie, směřující k nápravě fyzických škod způsobených myslí; Fountain Rune, Center of Magic - Pramenná runa, jádro magie; Second Possible Rune Magic Interpretation Suggesting Subtle Physical Attack Directed at Specific Memories - Druhá možná interpretace runové magie, směřující k promyšlenému fyzickému útoku namířenému proti vybraným vzpomínkám

Pramennou runu nelze podle ničeho najít. Kterou runu si tedy vybereme? Kde začneme? U této runové struktury se nabízí přinejmenším dvě možné interpretace.

A právě zde se dostáváme k velkému tajemství runové magie. Polohu pramenné runy znají jen ti, kterým ji sdělí tvůrce té které runy. Velkou část mágoва studia tak zabírá poznávání způsobů, jak lze nacházet pramenné runy, a také prosté memorování jejich poloh. Nemůže-li laikovi některý ze Sartanů vysvětlit, které runy jsou pramenné, jsou jeho šance na pochopení našich magických knih zcela zanedbatelné.

Runová magie Patrynů

O runové magii Patrynů je známo v podstatě jen to, co ji může pomoci odhalit. Podle jejich run je okamžitě poznáme, i kdyby se jen pokusili ze své země Mimo vstoupit do Rozdělených říší. Více však o své magii vědí už jen sami Patrynové. Podobně jako magie Sartanů, i magie Patrynů usiluje o nalezení dokonalé rovnováhy v harmonické vlně, nedosahuje toho však prostřednictvím symetrie struktury, ale rovnováhou vyvážených protikladů.

Patrynové při tvorbě své magie používají řetězce vzájemně propojených osmiúhelníků a čtverců. Osmiúhelníky tvoří Zdroj, Cestu a Osud patrynské magie, čtverce její Větev, Spojení a Řazení.

Stejně jako u Sartanů nacházíme i u Patrynů pramenné runy, klíč k pochopení a použití veškeré magie.

Patrynská magie využívá takzvané substrukтуры, runy uvnitř jiných run. Runy, vytvářené z run jiných, imitují kořen, kmen a další struktury sartanské magie, ovšem v daleko zjednodušenější podobě. Jejich vytváření je navíc poněkud chaotické, což znamená, že pokud nejsou užívány skutečně vyváženě, může být žádaný účinek výrazně menší než obvykle.

Magie jednotlivých říší

Runová magie je ve všech říších stejná. Každá z říší se však v rámci Vysokých mistrovství specializuje na jeden druh magie, což obvykle zdůrazňuje její celkové rozštěpení, ke kterému došlo při rozdělení říší. Magie Stupně oblohy bude vládnout v říších Nebe, kdežto magie Stupně života bude vládnout především v říších Moře. Zde se zmíníme pouze o magii Stupně života, tedy Arianu.

Paní oblohy

(Disciplíny Fyzického mistrovství)

Paní Stupně oblohy (tělesná mistrovství a mistrovství přenosu a pohybu) toho času ovládají kenkarští elfové Tribské říše. Tyto štíhlé bělovlasé bytosti vytvořily na světaďle Aristagonu takzvanou Tribskou říši, podrobily si celý svůj světaďil a vedou války o některé další. Jejich mocná magie je svou podstatou fyzická a ke svému přenosu, uchování a zaměření vyžaduje hmotné předměty. Navzdory svému stupni nemají elfové telepatické schopnosti, pouze výrazné schopnosti magické telekineze.

Kenkarští elfové se však vyznačují jednou velmi významnou schopností, a to schopností vplétat složitá magická sdělení do písní. Toto je třeba považovat za věc v jistém smyslu podobnou ztraceným runovým jazykům a praktickou aplikaci obecněji známých magických jazyků, kterými jsou na úrovni Vysokých mistrovství a níže vytvářena jednoduchá (nevyvážená) kouzla. Tato schopnost je velmi nebezpečná, a to především díky tomu, že takové magické písně může zpívat kdokoli. Lidem mohou takové písně rovněž způsobovat jisté emoce, elfům však tato hudba sděluje hluboké a nesmírné elfí city a sdělení. Aby bylo dosaženo dokonalého spojení mezi sdělujícím a tím, komu je daná informace sdělována, staví obsah těchto písní na genetické paměti, která je společná všem elfům a kterou lidé nemají. Tyto disciplíny využívají k přenosu struktury magie dva komunikační kanály: verbálně hudební (přenášení magie pomocí zvukových harmonií) a somatický (přenášení magie pomocí tělesných gest, která mají takovou podobu, aby ladila s harmoniemi). Nemůže-li elfi čaroděj svobodně mluvit nebo se pohybovat, síla jeho magie je výrazně omezena.

Pán oblohy

(Disciplíny Duchovního mistrovství)

Vondekarští lidé znají svou magii pod pojmem Vond (světlo), případně o něco formálněji jako Vondreth (svěřená moc). Ti lidé, kteří magii ovládají, jsou nazýváni Kyr-Vondreth (ti, co vidí světlo) a v běžné řeči oslovení buď slovem Vokar (člověk světla) nebo slovem Kyr (vidoucí). Někteří z lidí mají pro Vond větší nadání než ostatní, toto požehnání je však zřejmě zcela náhodné.

Magie Vondreth je svou podstatou především duchovní, a svou sílu čerpá z manipulace s přírodou a jejím duchem. Kyr-Vondreth mají schopnost ovládat zvířata a přivolávat si na pomoc počasí. Dokáží mluvit se zvířaty a manipulovat s nimi (jako ovládají draky). I když mají schopnost vytvářet magii, kterou by prováděli telepatii, složitost pokročilých úrovní takové magie však už dlouhé věky přesahuje jejich chápání.

Vokarové nemají žádné stálé školy a všechno poznání se předává pouze z učitele na žáka. Od té doby, co se objevilo

nebezpečí, že budou ovládnuti kenkarskými elfy, jsou Vokarové ve své magii velmi agresivní. V boji často přivolávají přírodní pohromy (mor, létající krysy, tornáda, blesky a jiné). Žijí pro dnešek a užívají si života a jeho rozkoši. Kyrové jsou svým bratrům Vokarům velmi vzdálení. Tento velmi disciplinovaný řád uctívá v první řadě smrt. Kyrové vidí život jako trest, který musí vytrpět, aby pak mohli být odměněni životem ve Hvani (nebesích), která zaujme místo tohoto světa. Dosáhli magických schopností teleempatie, považují však empatickou radost a štěstí za hřích. Rovněž se jim podařilo vytvořit přirozenou transportační magii, která jim pomáhá při sbírání mrtvých a pomáhá je chránit před jedy a nemocemi.

Tato magie využívá k přenosu své struktury dvou kanálů: tělesných gest a myšlenkových projekcí žádaného. V tomto mistrovství není řeč k vytvoření kouzla nutná. Elfové, kteří na vlastní kůži poznali, jak účinná může být v boji magie, která nevyžaduje křik, dali kyrské magii přízvisko 'Tichá smrt'. Spoutaný Kyr má jen malé magické schopnosti, i tak ale dokáže vytvářet jisté omezené myšlenkové konstrukce, které mu mohou účinně dopomoci k úniku.

RUKA Z PLAMENE

Ruka, co mostu oblouk podpírá,
Ohni, co jejich ocel obklopí
Ty, Srdce z plamene, hory překonej
na Ellxů pouti vznešené

Ať Oheň v srdci vede Vůli
Vůli ohnivou, Rukou danou,
Rukou, co Píseň Ellxů psala,
tu píseň Ohně, Srdce a Skal,
Ohně, co z Konce se vzňal.
Plamen, ten začátek, to volání,
ty těžké kroky, ten měnící se cíl,
Oheň, co vede nás zpět.
Oblouk a Most jsou srdce a mysl,
Hora smrt a Údolí života smysl.